

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

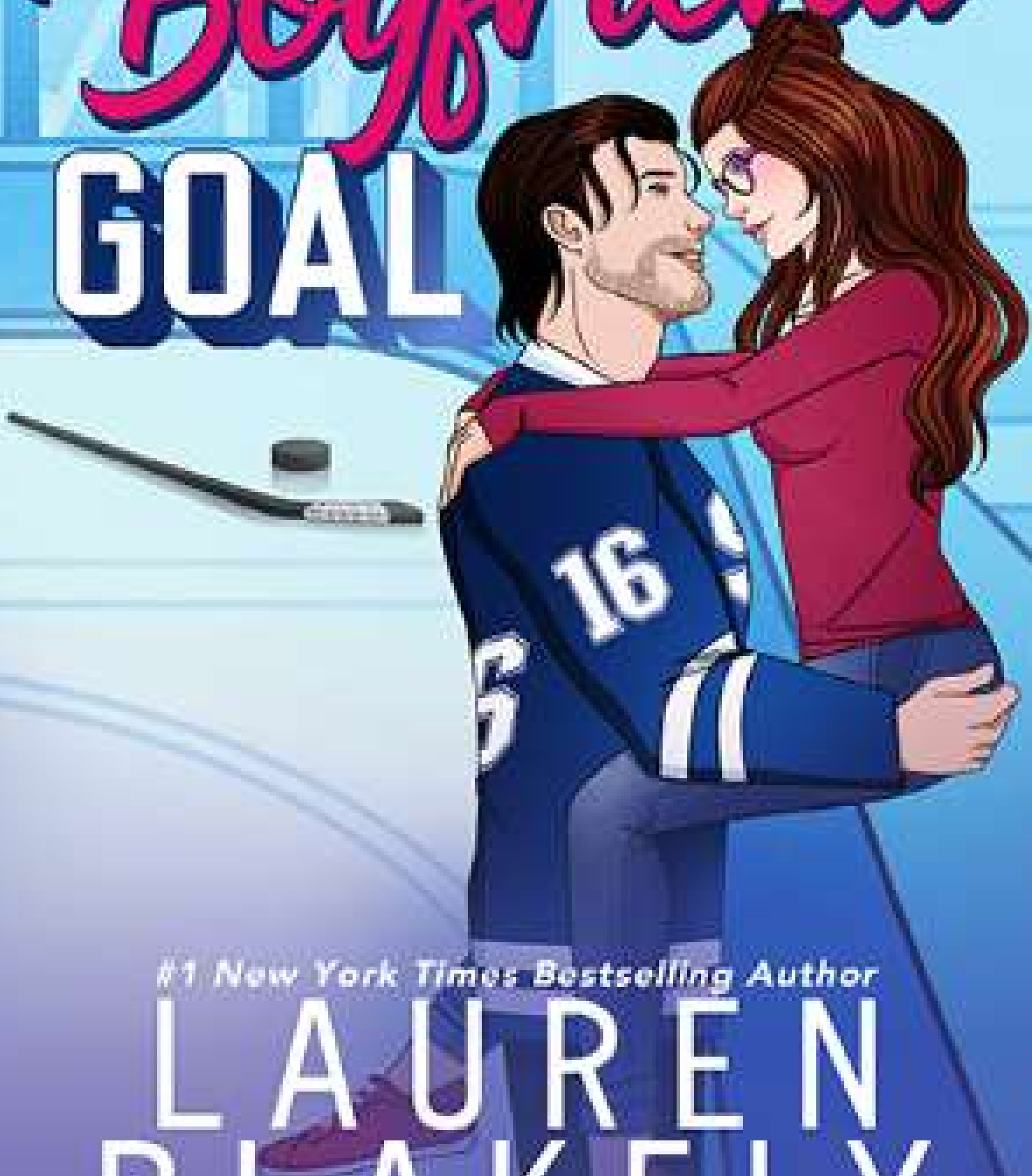
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE Boyfriend GOAL

#1 New York Times Bestselling Author

LAUREN
BLAKELEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ERKEK ARKADAŞ HEDEFİ

LAUREN BLAKELY

İÇİNDEKİLER

[Telif Hakkı](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Biliyor muydunuz?](#)

[Erkek Arkadaş](#)

[Hedefi](#)

1. [Bir Eşarp Artık Eşarp Olmadığında](#)
2. [Benim Artı-Bir'im](#)
3. [Sanat Konuştuğunda](#)
4. [Çok Bekar](#)
5. [Kuşlar Yapar](#)
6. [İlk Onay İşareti](#)
7. [Cam Eşarp](#)
8. [Kaktüs Saldırısı](#)
9. [Merdivenin Altında Gizli Bir Oda](#)
10. [Yeni Oda Arkadaşım](#)
11. [Kader Benden Nefret Ediyor](#)
12. [Oda Arkadaşı Kuralı](#)
13. [Ben bir hıyarım](#)
14. [Kanat Kadınım](#)
15. [Sadece İpucu](#)
16. [Biraz Meraklı](#)
17. [Mazeret Değil](#)
18. [Yepyeni Bir Çürük](#)
19. [Evet, ve...](#)
20. [Çift Onay İşareti](#)
21. [Gömleksiz Şoför](#)
22. [Bu Bir Şey](#)
23. [Bana durmamı söyle](#)
24. [Biraz Ruj, Lütfen](#)
25. [Lanet Bir Sayfa Çevirici](#)
26. [Aynı Alan Sorunu](#)
27. [Binlerce Kirlî Sözcük](#)
28. [Çıkarın](#)
29. [Hiç Saygı Görmüyorum](#)
30. [Azgın Gusto](#)
31. [Burada Hayalet Yok](#)
32. [Canavar Boyutunda](#)
33. [Eğer Bir Domuza Gözleme Verirseniz](#)
34. [Parıltı ve Işıltı](#)
35. [İzlemeyi Seviyorsun](#)
36. [Ceset Torbası Yok](#)
37. [Beş Haftalık Plan](#)
38. [Kutup Çağında](#)
39. [Dans Dersleri](#)
40. [Korkunç Bir Erkek Arkadaş](#)
41. [Biraz Çok](#)
42. [Adım Atma Becerisi](#)
43. [A Damn Fine Bagel](#)
44. [Harika Bir Başlangıç](#)
45. [Öğrenebilir](#)
46. [Güzel Gece](#)
47. [Yırtıp Atın](#)
48. [Ama bir merdiven alabilir miyim?](#)
49. [Tuzlu Tatlı Gözyaşları](#)
50. [Dedi ki](#)
51. [Havaalanı Vedası](#)
52. [Sert Dudaklar ve Zor Günler](#)
53. [Parlak Nokta](#)
54. [Mikrofon Düşürme](#)

55. İlk Beş Listesi

[Sonsöz: On Numara Alıntı - The
Romance Line Sevgili Okuyucu
Be A Lovely Teşekkür
Lauren'in Diğer
Kitapları İletişim](#)

TELİF HAKKI

Telif Hakkı © 2024 Lauren Blakely

LaurenBlakely.com

Kapak Tasarımı©Qamber Designs & Media

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makaleler ve incelemelerde yer alan kısa alıntılar , yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, iş, olay ve olgular yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" için herhangi bir şekilde kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

KİTAP HAKKINDA

Kardeşimin hokey takım arkadaşıyla yasak bir aşk yaşamak, ülkenin öbür ucuna taşındığımda yapılacaklar listemde yoktu...

Hiçbir şey giymeden bir arkadaşımın evinde kilitli kalmak da öyle. Ya da geceyi beni kurtaran seksi yabancıyla geçirmek.

Ama konfor alanımdan çıkmaya çalışıyorum, bu yüzden onunla birlikte kıyafetlerimin geri kalanını çıkarmak iyi bir başlangıç yolu gibi görünüyor.

Sabah, yetenekli elleri olan pis ağızlı adamın sadece kardeşimin takımındaki yeni hokey oyuncusu değil, aynı zamanda - bir dakika - **benim yepyeni ev arkadaşım** olduğunu öğreniyorum.

İyi bir öğrenciyken iyi bir kütüphaneciye dönüştüm. Kurallara uyan biriyim. Karmaşık kaçamaklar yapacak türden bir kız değilim. Bu yüzden başka bir kuralda anlaştık: *Sadece arkadaşlar.*

Yine de kolay değil. Wes otoriter, flörtöz ve cömerttir. Beni işe bırakıyor.

Kütüphanemin bağış kampanyasına katılıyor. Yaralandığımda benimle ilgilenir.

Ve bana bir tek benmişim gibi bakıyor.

Yakında kardeşimin takım arkadaşına aşık olacağım.

Özellikle de Wes kapıma gelip kurallarımızı nasıl çiğnemek istediğini söylediğinde. Her birini.

Troplar: yasak aşk, tüm hisler, takım arkadaşının küçük kız kardeşi, oda arkadaşından sevgiliye, hokey romantizmi, zorunlu yakınlık, bir listesi var!

BİLİYOR MUYDUNUZ?

Yakında çıkacak tüm kitaplarımın ne zaman yayınlanacağını ilk öğrenen olmak için [buraya tıklayın!](#)

PRO İPUCU: E-postaların gelen kutunuza gittiğinden emin olmak için kaydolmadan önce lauren@laurenblakely.com adresini kişilerinize ekleyin!

Bu kitabın tüm büyük perakendecilerde sesli ve ciltli olarak da mevcut olduğunu biliyor muydunuz?

Bağlantılar için [web siteme](#) gidin!

Bu başlığa ilişkin içerik uyarıları için [siteme](#) gidin.

ERKEK ARKADAŞ HEDEFİ

Lauren Blakely tarafından
Aşk ve Hokey #1

BİR EŞARP ARTIK EŞARP OLMADIĞINDA

Josie

Şimdi bakmayın ama bugün her şey mükemmel gidiyor.

Bu asla olmaz, bu yüzden her saniyenin tadını çıkaracağım. San Francisco uçağım erken geldi. Siyah-beyaz leopar desenli valizim atlıkarıncaya ilk inen valizdi. Ve ağabeyimin benim için gönderdiği şehir arabası -eşi elli dokuz milyon aylık ikizlere hamile olduğu için- 101. otoyoldan geçerek, Pazar günü öğleden sonra bile hiç trafiğe takılmadan kolayca şehre girdi.

Araba, üniversite arkadaşım Maeve'in bir trapez sanatçısından gizlice kiraladığı Hayes Valley'deki büyüleyici sarı bir binanın önüne yanaşıyor, o da burayı bir ayak okçusundan kiralyor (böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum), yani bir şekilde bu altı derecelik sirk-ayrımı oyunu onu bu canlı mahalleye getirdi. Ve bu mahalleyi bana getirdi, çünkü Cuma günü kendi kısa dönem kiralık evime taşınana kadar bu hafta burada kalacağım. Yeni işim salı günü başlıyor. Hayatımın bu yeni evresine başlayacağım için çok heyecanlıyım.

Şu anda.

Araba duruyor ve şoför inip aceleyle kapıma gidiyor ve kapıyı benim için açıyor. "Buyur Josie. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Adama parlak bir şekilde gülümsüyorum ama reddediyorum. "Ben hallederim," diyorum, çünkü kendimi şoförlere ya da özel servise alıştıramıyorum. Bu kardeşimin dünyası, benim değil.

Ben kendim yaparım diyenlerdenim ve yetersiz banka hesabım bunun için bana teşekkür ediyor. Şoför bavulları kaldırıma indirdiğinde ona teşekkür ediyorum ve bir süre bu blokta neler olduğunu not ediyorum. Şirin bir kafe, bir plak dükkânı, bir erişte lokantası ve şehrin içinde yüzen bir insan denizi.

Biraz bunaltıcı ama iyi anlamda. Ayrıca hayatımın çoğunu geçirdiğim Maine'deki sakin küçük kasabaya hiç benzemiyor. Ama konfor alanımdan çıkıyorum. Yüksek lisans sonrası ilk işime başlıyorum ve muhteşem teyzem Greta'dan listemi bile aldım.

İki yıldır elimde tuttuğum liste. Kesinlikle ama kesinlikle sonunda üstesinden geleceğim liste. Belki bir numaralı maddeyi değil ama. O benim konfor alanımın çok dışında. Ama listedeki diğer şeyler iyi.

Çoğunlukla iyi.

Göreceğiz

bakalım.

Şimdilik şoförle vedalaşıp ağabeyime bir mesaj gönderiyorum. Christian hâlâ benim için endişeleniyor, bu yüzden büyük kötü şehrin vahşi doğasında güvenle gezindiğimi bilmek isteyecektir.

Josie: Buradayım ve her şey yolunda.

Cevap vermiyor ama ben endişelenmiyorum çünkü o ve eşi bu hafta sonunda hokey başladığından ve takım kaptanı olarak ikinci sezonunu geçireceğinden iki kat daha zor olacak.

İkinci el bir dükkândan aldığım çantalarımı doğal olarak merdivenlerden yukarı sürüklüyorum. Maeve'in bana mesajla gönderdiği ön kapı kodunu kontrol ettikten sonra tuş takımına basıyorum, ardından üç dik ve kardiyo egzersizi yaptıran merdivenden dördüncü kata çıkıp B4'ü arıyorum.

Kendime not: Bu hafta spor salonuna yazılmaya gerek yok.

Kapıyı buluyorum -mor renkte, bu beni şaşırtmıyor ama memnun ediyor- ve Maeve'in gönderdiği kodu tekrar deniyorum. İşe yaramadı. Maeve'i tanıdığım bu da beni şaşırtmadı.

Kapıya vurduğum anda içeride yarı sarışın yarı esmer bir kasırga kopuyor. Maeve çılgınca bir telaşla kolalı beyaz gömleğinin son düğmesini ilikliyor, ardından sarıya çalan açık kahverengi saçlarına bir çubuk saplıyor.

"Ahhhh! En kötüsü benim. Resimlerimi sokmak için can attığım Frieda Claiborne Galerisi'ndeki Dark Futures sergisi için son dakika yemek işine geç kaldım. Bir mil uzakta. Saat 10'da orada buluşalım, yemek yeriz."

On mu? Ne, hâlâ üniversitede miyiz? Saat tam dokuz buçukta pijamalarımı giyip ucuz bir merlotun tadını çıkarmayı ve Reddit grubunda tüm zamanların en iyi kitaptan filme uyarlamalarını tartışmayı seviyorum.

Ama gülümseyip "Kulağa harika geliyor." diyorum.

Bir anda bana sarılıyor ve ben nefesimi zor tutup "İyi şanslar" diye seslenirken kapıdan hızla çıkıyor. Bu Frieda'yı şaşırtacaksın, biliyorum."

Merdivenlere doğru geri geri yürürken titriyor. "Sert biri olduğunu duydum." "Sen

de öylesin," diyorum, o arkasını dönerken, ama...bekle.

Açık tuttuğum mor kapıyı ve bir dahaki sefere buraya döndüğümde kullanmam gereken tuş takımını gösteriyorum. "Maeve, buranın kapı kodu nedir? Alt kattakinden farklı."

Telefonunu sallıyor. "Uzun olduğu için sana mesaj atacağım." Dönüyor, sonra parmağını kaldırarak geri dönüyor. "Pencere kenarında tuhaf bir ses duyarsan korkma. Sadece güvercinler vuruyor."

Okaaaay. "Bugünün bingo kartında güvercin seksi yoktu ama uyardığın için teşekkürler." "Ve duş başlığı biraz kısa, bu yüzden eğilmeniz gerekebilir."

Zihnime not ediyorum. "Kısa bir duş. Sorun değil."

Yüzünü buruşturuyor, ela gözlerinde suçlu bir ifade var. "Ayrıca, klozet kapağı duvara dayalı olduğu için yüzünüzü öne doğru çeviremezsiniz."

Bana evini açmışken kendini kötü hissetmesini istemem, o yüzden "Yeni beceriler edinmeyi seviyorum, yanlara işlemek gibi" diyorum.

"Sen en iyisisin," diyor, sonra bana bir öpücük konduruyor ve koridorun en üst basamağından zarifçe atlayarak aşağıya koşuyor. "Buna dikkat et," diye uyarıyor ve tatlı erik parfümü ve geç kalmışlık bulutu içinde kayboluyor.

Arkamı dönüyorum, derin bir nefes alıyorum ve tek yatak odalı küçük odayı inceliyorum. Evet. Bu kesinlikle üniversitedeki ilk yılımda tanıştığım Maeve. Eşyaları azgın tavşanlar gibi sikişiyor ve çoğalıyor. Boya fırçaları mutfak lavabosuna saçılmış, bitkiler pencere kenarında çılgınca büyüyor ve eski likör şişeleri ve döküntü yapay elmaslardan yapılmış ev yapımı lambalar masanın üzerinde duruyor.

Ama kendi geçici yerime taşınana kadar önümüzdeki birkaç gün burası evim olacak. Saate . Saat dört. Bu da Maeve'le buluşmadan önce etrafı keşfetmem için bana bolca zaman veriyor. Bu çok mantıklı. Her şeyi yapmadan önce araştırmayı . Böylece karşıma ne çıkarsa çıksın her zaman hazırlıklı olurum.

* * *

Durmam gerek.

Gerçekten biliyorum. San Francisco'ya ilk işim olan kütüphanecilik için geldim, güvercin pornografisi için değil.

Ama kutsal toplar. Maeve yalan söylemedi. Güvercin seksi sadece gürültülü değil, aynı zamanda bir yarışma gibi. Gösteriyi kaydederken telefonumun ekranını ayarlıyorum. Şuradaki Koca Kuş pencere kenarında kasıla kasıla yürüyor, Bayan Peck'e cıvıltıyor ve etrafta daireler çiziyor. Gıdıklıyor. Kesinlikle titriyor. Sonra, onun sırtına zıplıyor.

Güvercinler böyle mi ? Amigo piramidi oluşturur gibi mi? Hiç bilmiyordum ama alamıyorum. Adam oraya tünemiş. Şimdi kanatlarını çırpıyor. Beş saniye sonra da atlıyor.

Şiştikten bahsediyorum.

"Etkilenmedim, Koca Kuş," diyorum ve arkamdan dairenin içine bakıyorum.

Birinin beni kuşları kaydederken emin olmak için.

Hayır. Burada sadece ben varım. Pornografi yazarı.

En iyisi akşamıma devam etmek. Güvercinlerin mahremiyetine ihlali sonlandırıp banyoya giriyorum.

Oh.

Aniden durdum. Lise dolabı büyüklüğünde. Ama önemli değil. Maeve bana kalmam için bedava bir yer veriyor. Tuvalete sıkışmak zorunda kalmam kimin umurunda?

Tuvalete gidiyorum ve söz verdiğim gibi yana doğru işemek zorunda kalıyorum. Yana doğru işemekle ilgili eğlenceli bir bilgi: Dizleriniz lavaboya çarpıyor.

Sol dizimde küçük bir sıyrık var.

Tamam, hayatım bir saat önce görüldüğü kadar mükemmel değil ama bir duş buna çare olacaktır. Seyahat kıyafetlerimi çıkarıp sıcak suyun altına giriyorum ve spreyin altında kaldığım süre boyunca neredeyse çölmek zorunda kalıyorum. Çıktığımda kalçalarım yanıyordu. Ama iyi tarafından bakarsak, bu bina bir hayat hilesi ve burada kardiyo kuvvet antrenmanı yapıyorum.

İyi haber şu ki, banyoda makyajımı yapmak için *neredeyse* yeterli yer var.

Yarım saat sonra saçlarım kurumuştu ve üzerimde omzu açık yakalı büyük boy beyaz tişörtüm (kesimi), saçlarımı toplamak için Greta teyzemin imzası olan eşarbım, siyah-beyaz kedi gözü gözlüklerim ve bir çift pembe tüylü terliğim vardı. Yüzüm losyonlanmış ve iksirlenmiş. Küçük banyoda, bir yandan San Francisco'nun tarihi hakkında bir podcast dinlerken bir yandan da Frieda Claiborne Galerisi'nin adresini Google'da ararken rimel sürmeyi bitiriyorum, sonra da kızarıyorum. Galeriyi Hayes Caddesi'nin hemen aşağısında, yani çok uzakta değil.

Bu tişörtü çıkarıp kot pantolon ve kapüşonlu bir tişört giyip . Dark Futures sergisine katılmayacağım için giyinmeme gerek yok. Maeve kodu mesaj attı, yani gitmeye hazırım. Yeşil kanepenin yanına özenle yerleştirilmiş bavulumla doğru ilerlerken kapı çalınıyor.

Hmm. Cevap vermek bana düşmez ama ya Maeve bir şey bekliyorsa ve bana söylemeyi unuttuysa? Kapıya doğru koşuyorum, gözetleme deliğini kontrol etmek için telefonumu bırakıyorum. Kızıl saçlı ve soluk teninde çiller uçuşan bir kadın koridorda duruyor, bir kalçasında bir bebeği çılgınca zıplatıyor ve diğerinde bir paketi dengeliyor. Arkasında sıkılmış bir şekilde daireler çizen küçük bir çocuk mu var?

"Selam Maeve. Mektuplarını yine benim için bırakmışlar," diyor, sanki bin yıldır uykudan kaçıyor gibi bir sesle.

Komşusu olmalı. Kapıyı açıyorum. "Oh. Sen-"

"Ben Josie. Maeve'in arkadaşıyım," diyorum bebek inlerken. "Ama bırak ben alayım. Meşgul görünüyorsun," diyorum, pakete uzanıp onu dairenin kapısının hemen yanındaki masanın üzerine koyuyorum.

Kadın ağır bir iç çekişle bebeğe bakar. "Çok aç. Sürekli yiyor. Ama oyun randevusu için babasıyla buluşmam gerekiyor."

Oyun randevusu için pek heyecanlı görünmüyor. Eminim asıl istediği oyun randevusu yastığıyladır. Çok iyi anlıyorum. Yastığım ve ben çok sıkı fıkiyız.

"Anne, dondurma istiyorum," diye mızımlanıyor yürümeye başlayan çocuk, uçak kolları yaparak bir daire çiziyor. "Lütfen. Şimdi. Lütfen şimdi."

"Ve her an gidebiliriz," diyor o *çok yorgunum ama senin için yapıyorum* sesiyle, çantası kolundan aşağı kayıyor, sonra bir yığın halinde yere düşüyor.

Uçak çocuk fırsatını bulup kanatlanıyor ve koridordan aşağı, sallanan basamağa doğru ilerliyor. Yorgun annem çantasını kapıyor, ben de tereddüt etmeden pembe tüylü ayaklarımın üzerinde koşuyorum ve çocuk merdivenlerden yuvarlanmadan önce kolumla onu yakalıyorum.

Yakaladım onu!

Anenin nefesi kesilir. "Aman Tanrım. Teşekkür ."

Saniyeler içinde yanıma geldi, onu kucakladı ve bebek feryat ederken bana bolca teşekkür etti.

Kendime not: Christian benden bebek bakıcılığı yapmamı istediğinde kibarca da olsa hayır diyeceğim.

Ama çocuksuz düşüncelerimi o yabancıyla paylaşmıyorum. Onun yerine sadece gülümsedim. "Yardım edebildiğime sevindim."

Telaşlı anne bir teşekkür daha ettikten sonra çocuğun elini ve merdivenlerden iniyor. Dönüp dolaşıp, kapanmış olması gereken mor kapıya geri dönüyorum. Şifreyi girmek için parmağımı kaldırıyorum.

Bilmediğim bir kod.

Telefonumda olduğu .

Kapının diğ er tarafında. Hayal

kırıklığı içinde inliyorum.

Ş imdi bakma Josie. Ama hiçbir şey yolunda gitmiyor.

İyi şansım kısa duş kabinine akmış olmalı.

Yine de bir çözümü olmalı. Her sorunun birkaç çözümü vardır. Sadece birini bulmam gerekiyor. Hepsi bu kadar. Koridor boyunca ilerleyip anneyi arıyorum, merdivenlerden aşağı bakıyorum ama çoktan gitmiş. Geçici komşularıyla tanışmayı düşünerek bu kattaki dairelere bakıyorum. Kapıları çalıp bir telefon ödünç isteyebilirim.

Ama Maeve'in numarasını ezberlemedim zaten. Düşündüm de, kardeşimin numarasını bile ezbere bilmiyorum. Ödünç bir telefonum olsa bile kimi arayacağımı bilmiyorum.

Kapının sihirli bir şekilde açılmasını dileyerek B4'e kederle bakıyorum. Ama beni buraya geri alabilecek tek bir kişi var ve o da 814 Hayes Sokağı'ndaki bir sanat galerisinde.

Hazırlanmak için giydiğim kıyafetime bakıyorum. Dizlerimi sıyraran bol bir tişört ve pembe tüylü terliklerim.

Harika. Sadece harika.

Ama omuz silkiyorum. Umutsuz zamanlar kendin yap önlemlerini gerektirir. Greta'nın eşarbını saçımdan çıkarıp belime bağlıyorum ve gömleğimi hiç de şık olmayan bir tişört elbiseye dönüştürüyorum.

Sonra çenemi kaldırıp, telefonsuz, terlikli ayaklarımla şehrin vahş i doğasına doğru yola çıkıyorum.

Hatta sütyen bile.

BENİM ARTI BİRİM

Wesley

Babam daha sormadan ne olacağını biliyorum.

"Evet baba, öğle yemeğinde kinoa ve limonlu salatalık salatası eşliğinde yüksek proteinli jerk tavuk göğsü yedim," diyorum telefonda ona, Pacific Heights'taki evimin şık, son teknoloji mutfağında adımlarken, yemek planlayıcısının hazırlayıp bana gönderdiğinden emin olduğu öğle yemeğinden kalan siyah tabaklar tertemiz yıkanmış halde.

"Güzel. Çünkü bugün iyileşme günü ve yarın"

Gerçekten yemek planını ezberlemiş mi? Bekle. Aptalca bir soru. Tabii ki biliyor. Ben de öyle, çünkü bunun olacağını biliyordum. Telefonumun metinden sese uygulamasına yemek planını ezberleyene kadar yüksek sesle okuttum. "Tavuk ve kabak kasesi."

"Anladın," diyor, sanki sınıfta doğru soruyu yanıtlamışım gibi memnun bir ifadeyle. "En iyi beslenmenin neye yol açtığını biliyorsun."

"Buzda en iyi performans." Hokey oynadığım gençlik yıllarımdan beri duyduğum bu cümleyi kolayca bitiriyorum.

Sesi, ısrarcı ve tereddütsüz bir şekilde hat boyunca çatırdıyor. "Vücudunu doğru şekilde beslemelisin evlat."

"Ben Bugatti gibiyim baba," diyerek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Güzel. Buzda istediğimiz de bu. Kendinizi ne kadar iyi beslerseniz, sakatlanma olasılığınız o kadar azalır. Sakatlanma ihtimali ne kadar düşükse, o kadar fazla buzda kalma süresi..."

Harika bir sezon geçirme şansı o kadar artar ve bu böyle devam eder. Gerçekten katılmıyorum. Bunu daha önce de duymuştum ve Bay Ciddi'nin havasını yumuşatacak bir şey yok, o yüzden boş veriyorum.

"Biliyorum," diyorum mutfaktan çıkıp oturma odasına giderken, televizyona ve video oyunu kumandasına özlemle. Şu anda bir tur zombi öldürmek gerçekten iyi olurdu.

"Galeriye mi gidiyorsun? Evinize son geldiğimde duvarlarınız neredeyse çıplaktı."

Ölümsüzleri yok etmek için çok fazla. Ya da takım arkadaşlarımdan bazılarını görmek. Max, Hugo ve Asher'la bilyardo oynamaya *bu kadar* yaklaşmıştım ki, babam bugün erken saatlerde ricasıyla çıkageldi. Hayır, yeni fetihçisinin - pardon, *kız arkadaşının* - sanat galerisi sergisine katılmam konusundaki ısrarı.

"Yoldayım baba," diyorum, Frieda'nın yarattığı Karanlık Gelecekler adlı sergiyi gezme konusunda elimden geldiğince iyimser bir şekilde. Ama uygun geliyor - bu gecenin geleceği karanlık, her ne kadar hala adamlarımla buluşacak olsam da - şimdi biraz daha geç. Sanat galerisinde bir akşam geçirdikten sonra detoks yapmam gerekecek.

Geçen Şubat ayında bu takıma takas edildiğimde satın aldığım eve astığım bir avuç çerçeveli konser posterine bakıyorum. "Elimdeki sanat eserlerinin nesi var?"

"Tame Impala mı? Wesley, sen bir rock eleştirmeni ya da beat şairi değilsin" diyor.

Konser afişleri beat şairlerinin fiili sanatı mı? Çenemi kaşıyorum. "Artık şair olan mı?"

Ortamı yumuşatmak için bir girişim daha ama babam derin bir iç çekiyor. Onu Los Angeles'taki ofisinde hayal edebiliyorum, zamanının yarısında orada çalışıyor - Tanrı'ya şükür ki eyaletin çoğundan uzakta. Eminim burnunun kemiğini sıkıyordu.

"Mesele bu değil. Mesele şu ki, bu bir sözleşme yılı ve başarılı bir tutum sergilemeniz gerekiyor. Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Benden sonra tekrar et. "Tam bir atlet ol," diyorum ve boş ama

söyle.

"Bu bir zihniyet, Wesley. Ve Frieda seni bekliyor, bu yüzden gitmelisin."

Aynı lezzetini hayal kırıklığına uğratmak istemem. "Sanat uzmanı olarak yeni bir kişiliğe bürüneceğim."

"Mükemmel."

İğnelemelerim onun gözünden kaçmamıştı.

Telefonu kapatıyorum, sonra garaja gidiyorum, yolda antredeki şık bir aynanın önünden geçiyorum. Bekle. Polo tişört giyemem. Frieda babama söyleyecek, o da uygun görünmediğimi söyleyecek.

Babanızın menajer olması şaka değil. Ama adam sözleşmeler konusunda hasta ve pazarlıklarda bir canavar, bu yüzden genellikle sadece maç günlerinde takım elbiseyle giydiğim özel dikim adaçayı yeşili elbise gömleğimi değiştiriyorum.

Elektrikli arabama atlayıp Hayes Vadisi'nin kenarındaki galeriye doğru yola çıkıyorum ve orada güzel bir park yeri buluyorum. İndiğimde galerinin adresini bir kez daha kontrol ediyorum. Şirin kafelerin ve tasarımcı butiklerinin yanından geçerken önümüzdeki sezonu hayal ediyorum. Antrenman kampımız iyi geçti. İlk maçımıza bir haftadan az bir süre kaldı ve eğer tavuk ve kabak kaseleri buz üzerinde işimi görüyorsa, o zaman tamam. Getirin onları.

Küçük bir dondurma dükkânı olan The Scoop'un önünden geçerken dondurmaya karşı nefretimi tezahür ettirmeye çalışıyorum. Ama tezahür ettirme becerilerim *o kadar* da iyi değil. Ağzım tuzlu karamel külahı için sulanıyor.

Yemek planında böyle bir şey yok.

Bakışlarımı kaçırıyorum, sonra akşam kalabalığından sıyrılarak aşağıya iniyorum ve kendimi arkaya yatırılmış saçları ve sahte İngiliz aksanıyla Frieda ile karşılaşmaya hazırlıyorum. Belki ondan kaçabilirim. Belki de müşterileri ağırlamakla o kadar meşgul olacak ki, içeri girip duvarlara bakabilir, sonra da arkadaşlarımla bara gidebilirim. Bir anda girip çıkabilirim, tıpkı kaleye giden bir şut gibi.

Ve yine de geldiğim için övgü alacağım.

Ama galeri görüldüğünde, uzun boylu, kuşa benzeyen kadın burnunun ucuyla bakıyor... *diğer* kadının giydiği şey de ne?

Frieda'nın küçümsediği kişiye daha yakından bakıyorum. Dalgalı saçlı, uzun bir tişört ve tüylü terlikler giymiş, beline çiçekli siyah bir eşarp bağlamış esmer bir kadın. İnsanlar sanat galerilerinde böyle şeyler giymez. İnsanlar çamaşır günü olduğunda böyle giyinir.

Şansı yaver gitmedi mi?

Yaklaştıkça, konuşmanın bazı bölümlerini yakalıyorum.

Genç kadın ellerini dua eder gibi birleştirir. "Sadece yemek şirketinizden bir şifre almam gerekiyor. Yemin ederim, bir dakika sürer ve işim biter."

Frieda'nın ses tonu sahte bir . "Sana yardım etmeyi çok istiyorum. Ama Frieda bir liste hazırladı ve senin de o listede olman gerekiyor. Gördün mü? Bir ikilem içindeyim."

Frieda değilmiş gibi mi davranıyor? Hadi oradan.

"Evet. Ben de aynı durumdayım! Ben de ikilem içindeyim," diyor derme çatma kıyafetli kadın umutsuzca, açıkça ortak bir zemin arıyor. "Arkadaşımın evinde hiçbir eşyam olmadan kilitli kaldım. Şehirde yeniyim ve oraya geri dönmem gerekiyor."

Frieda çok yardımcı bir şekilde, "Telefonunun işe yarayabileceğini

düşünüyorum," diyor. Vay be. Bir telefon. Bu neden onun aklına gelmedi?

"Telefonum onun evinde. Maeve'e Josie'nin burada olduğunu söylersen," diyor Frieda'ya yalvararak, "kısa sürede yakandan düşerim."

Frieda *umurumda* değil gülümsemesini *takınır*. "Keşke yardım edebilseydim, gerçekten sevgilim. Gerçekten isterdim. Ama edemem. Frieda açıkça belirtti. Senin de listede olman gerekiyor." Duraksıyor, iç geçiriyor, sonra özür dilercesine kaşlarını çatıyor ve sahnede fısıldıyor: "Ayrıca, kıyafet kurallarımız var, aşkım."

Oh, hayır.

Tişörtlü kadın -Josie, dedi- arkasını dönüyor ve gözleri o sevimli gözlüklerin ardında gözyaşı tehdidiyle parlıyor.

Eğer Frieda konuk listesinde olmanız gerektiğini açıkça belirttiyse, ben de bazı şeyleri açıklığa kavuşturabilirim. İhtiyacı olan kadına doğru yürüyorum ve ona yardımsever bir sırıtış atıyorum. Babam zevk sahibi olmadığımı ve odaklanamadığımı düşünüyor olabilir ama sahip olduğum tek bir şey var. Doğaçlama becerilerim eşsizdir.

"Selam tatlım. Gelebildiğine sevindim. Elbise bayıldım. Modayı o kadar yakından takip ediyorsun ki sana yetişemiyorum bile," diyorum ılıldadığından emin olduğum bir gülümsemeyle.

Esmer kız bakışlarını gözlerime dikey ve neredeyse nefesim kesiliyor. Dudakları pembe ve parlak, kestane rengi saçları dalgalı ve soluk, pembe tırtıklı bir

Çenesindeki çizgi - bir şekilde yara izi onu daha da güzelleştiriyor.

Mavi gözleri parlak ve soru işaretleriyle dolu. Ama noktaları birleştirmesi uzun sürmedi. Saniyeler içinde planımı anladı ve kalçasını kıyafetini göstererek büyük bir şey yapmadan el salladı. "Oh, teşekkürler, sadece bir araya getirdim. Biraz kendin yap."

"İnanılmaz görünüyorsun," diyorum ve bu bir yalan değil. Tamamen gerçek. Kendimi beğenmiş bir şekilde Frieda'ya dönüyorum, sonra da en özür dileyen bakışımı takınıyorum. Zaten benim bir aptal olduğumu düşünüyor. Bir sonraki yalanı kolayca yutacaktır. "Benim . Randevumu listeye yazmayı mı unuttum?" Alnıma vuruyorum, sanki detaylar bu adam için çok zormuş gibi. "Josie benimle. Artı birim."

"Artı birin Wesley mi?" Frieda'nın dudakları şüpheli bir kaş çatarak bana bakıyor, sonra da parmağını şüpheyle Josie'ye doğru uzatıyor. "Arkadaşının evinde kilitli sanıyordum?"

"Oh, öyleyim." Josie gözlerimin içine bakıyor ve bakışlarının yoğunluğuyla beni bir kez daha yere seriyor. Sonra Frieda'nın yüzüne en tatlı, en özür dileyici gülümsemesini kondurarak şöyle diyor: "Gitmek için çok acelem vardı çünkü Wesley harika randevu fikirleriyle beni şaşırtmayı seviyor, bu yüzden onunla burada buluşmamı söyledi. Gösteri için heyecanlıyım."

Frieda'nın sahte sıcaklığı azalıyor. O artık bir buzdağı. "Elbette. Serginin tadını çıkar Wesley," diye ısıriyor, o kadar sahte bir şekilde gülümsüyor ki onun kendini toparlamaya çalışmasını izlemek büyük bir zevk.

"Teşekkürler Fri," diyorum çünkü lakaplardan nefret ediyor ve Josie'yle olan ilişkisini etkili bir şekilde açığa vuruyor. "Cömertliğiniz için minnettarım."

Tişörtlü ve terlikli kadına kolumu uzatıyorum ve onu galeriye doğru yürütüyorum, takım arkadaşlarımı daha sonra görme düşüncesi aklımdan tavuk ve kabak kasesi kadar uzak.

SANAT KONUŞTUĞUNDA

Josie

Üzerinde kapı kodunun yazılı olduğu kokteyl peçetesini bir korsan masasında kahramanın aradığı altınmış gibi elime alıyorum. Maeve'e talihsizliğimin öyküsünü anlattıktan sonra "Teşekkür ederim," diyorum, doğaçlama artı birime kadar.

"Kızım, teşekkür ederim. Bana müthiş bir hikâye anlattığın için. Şehirde dolaştığına göre sen kararlı bir kaplansın," diyor Maeve, beni uyurgezer gibi gösteren eski püskü kıyafetlerimin içinde bir aşağı bir yukarı süzerek. Alnını birkaç adım ötede duran ve vampir bir karıncaya benzeyen bir resmi inceleyen Wesley'e doğru eğiyor. "Ayrıca, o *kadar da* itici değil."

Onun kuru esprilerine gülüyorum. "Evet, kesinlikle o kadar da kötü biri değil. Ama sadece yardım ediyordu."

"Doğru," diye fısıldıyor, gözleri tekrar ona kayıyor. "Umarım *eğlenirsin*." "Öyle değil," diye ısrar ediyorum çünkü hiçbir şey varsaymak istemiyorum.

Ama Maeve *yalan* söylediğini belli eden bir göz kırpmayla dönüyor ve bir tepsi dolusu köpüklü şampanya kadehini dengede tutarak kalabalığa sunuyor. Bana döndüğünde günü kurtaran yabancıya geri dönüyorum. Yontulmuş çenesi kabarık, açık kahverengi gözleri eğlenceyle parlıyor ve dolgun dudakları çok eğlenceli bir sırtışla kıvrılıyor. Gümüş bir zincir takıyor, bu da dikkatimi boğazının açık tenine çekiyor ve açıklanamaz bir şekilde onu tam oradan, Adem elmasının yanından öpsem tadının nasıl olacağını merak etmeme neden oluyor. Kolonya kullanıyor mu? Kafama gider mi?

gel.

O bir yabancı. Bir yabancıyı arzulamamalıyım. Bunun yerine, peçeteyi bir ödölmüş gibi sallıyorum. "Aldım," diyorum, hiç hissetmediğim kadar rahatlamış bir şekilde.

"Şimdi onu koru Josie," diyor.

"Hayatım pahasına," diyorum ve onu mümkün olan en güvenli yere -sutyenime- sokmak üzereyim ki sutyen giymediğimi hatırlıyorum.

Sadece katlıyorum, parmaklarımı etrafında kıvrıyorum. Muhtemelen gitmeye ve ne bileyim, buradaki sanatı incelemeye ya da sanat açılışlarına giden insanlar ne yapıyorsa onu yapmaya hazırdır. "Teşekkürler Wesley," diyorum. Kötü Cadı Frieda'nın onun adını kullandığını duyduğumdan beri. "Bu harikaydı. Ve gerçekten minnettarım. Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Ona gerçekten teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca belki de ona bakmaktan rahatsız olmuyorum çünkü bu adam... gerçek dışı. Boyu 1.80, gömleği göğüs kaslarını sarıyor ve günlerce süren pazularını kucaklıyor. Dalgalı, vahşi, koyu kahverengi saçları nefis bir karmaşa. Parmaklarımı içinden geçirmek isteyeceğim türden bir karmaşa.

Odaklan, kızım.

"bakarsanız, sanat eseri seçmemde bana yardımcı olabilirsiniz" diyor.

Bunu beklemiyordum. Ama mantıklı. Ne de bir galerideyiz.

"Bir şey seçmene yardım etmemi ister misin?" Bir yandan iyiliğinin karşılığını verme şansı bulduğum için minnettarım ama diğer yandan... Kıyafetimi işaret ediyorum. "Seni kırmak istemem ama üzerimde bir tişört ve terlik var. Beni sonsuza kadar girişten men etmek istediler."

"Ve başarısız oldular. Yardım etmek ister misin?"

Zaten bu şekilde bir mil yürüdükten sonra bir galeride yarı giyinik dolaşmak ve kendimi en büyük aptal gibi hissetmek istemiyorum. Ama adam araya girdi ve günü kurtardı, bu yüzden serbest dolaşan göğüslerimle bile yardım etmeyi ona borçluyum. "Umarım benim için hazırsındır"

Enfes bir tat." diyorum.

"Ben her zaman hazırım," diyor çıplak göğsümden aşağı bir zonklama gönderen bir güvenle, "her şey için."

Ve zing daha uzağa yayılır.

Meraklı yanım *neye hazır* olduğumu sormak istiyor. Ama bunu kendime saklıyorum. Terliklerim cilalı sarı ahşap zemine vururken, bembeyaz duvarlarda asılı tablolarla göz atıyoruz.

Ve vay canına.

Kaba olmak istemem. Ben bir kütüphaneciyim, sanat tarihçisi değil.

Ama bu resimler kabuslarıma benziyor. Hepsi apokaliptik. Issız bir şehir manzarası üzerinde uçan kanatlı balıklar gibi.

Wesley eliyle işaret ediyor. "Bu benim duvarlarımda güzel durur mu?" Ciddi bir şekilde soruldu.

Yakışıklı yüzünü inceliyorum, kollarını kavuşturup çok fazla yer kaplayan devasa tuvale bakarken onu okumaya çalışıyorum. "Nerede yaşadığınıza bağlı," diyorum diplomatik bir şekilde.

"Bir yeraltı sığınağı," diye kestirip atıyor.

Gülümsüyorum. "Belki o zaman."

Ama onu yanlış anlama ihtimalime karşı zevkine tamamen hakaret etmek istemiyorum, bu yüzden bir sonrakine dikkatli oluyorum - çöl manzarasında yüzü erimekte olan bir uzaylıya doğru giden iskelet bir atın olduğu siyah bir tablo.

Wesley onu dikkatle inceliyor, başını bir o yana, bir bu yana eğiyor. Tanrım, bu canavar gerçekten hoşuna mı gidiyor?

"Ne düşünüyorsunuz?" Kibar olmaya çalışarak hevesle soruyorum.

Bir süre mırıldanıyor, sonra bana yaklaşıyor, omzu omzuma çarpıyor. İçime bir yük hücum etti. Omzundan. Hiçbir zaman omuz kızı olmadım, ama bu gece bu duruşumu yeniden gözden geçiriyorum. Hayır. Gözden geçiriyorum. Ben resmen bir omuz kadınıyım.

"Bu resim bana başka bir galeriden alışveriş yapmamı söylüyor gibi hissediyorum,"

diye fısıldıyor. Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "Tanrıya şükür bunu

söyledin."

Başını öne eğiyor. "Hoşuma gittiğini mi

düşündün?" "Beğenmediğini umuyordum,"

diye fısıldıyorum.

"Josie." Zeki gözleri göğsümü kabartacak ve listemdeki bir numaralı maddeyi hatırlatacak şekilde bakışlarımı yakalıyor, ki bu hiç mantıklı değil, çünkü bir numaralı madde benim tarzım değil, hem de hiç değil. "Şimdiye kadar beni daha iyi tanımadın mı *tatlım*?"

Hayır, ama onu bir anlık sahte randevumdan daha fazlası olarak tanımak istiyorum. "Haklısın. Bu kesinlikle senin tarzın değil, *tatlım*."

"Aynen öyle." Duraklıyor, etrafına bakınıyor. "Peki ya?"

Kaşlarını çatıyorum. Bir tabloyu işaret etmiyor. "?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Parmağını daha yukarı kaldırıyor, dudakları yukarı doğru eğiliyor, gözleri muziplikle parlıyor. Çıkış tabelasını işaret ediyor.

Sırıtiyorum. Bu planın arkasında durabilirim. "Bu bir işaret... arka kapıdan gizlice çıkmak için," diyorum alçak bir sesle.

Friedayı arar gibi etrafına bakınıyor, sonra çıkış kapısını iterek . "Ben seni idare ederim."

Hiç düşünmeden, çünkü o çok eğlenceli, çok yakışıklı ve çok yardımsever, yanından geçip gidiyorum, kolum sert göğsüne değiyor. O da hemen arkamda ve büyük kaçışımızı gerçekleştirmiş gibi gülerken ara sokağa açılan başka bir kapıyı itiyoruz.

Nefesimi tuttuğumda, hızlı çıkışımızın heyecanı kaybolmuş gibi görünüyor ve şimdiden boş hissediyorum. Çünkü muhtemelen veda etme vakti gelmiştir. Benim şifrem var ve eminim o da gecesine devam etmeye hazırdır.

İçimi çekerek, peçeteyi tutmayan boştaki elimi uzatıyorum. "Tekrar teşekkür ederim Wesley. Buna cidden ihtiyacım vardı. Tüm bunlara."

Elimi tutup sıktı. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Eve gitmeliyim," diyorum alnımı Maeve'in doğru eğerek. "Terliklerle bir mil gidilir."

Elimi bırakmıyor. Sessiz ama gözleri fikirlerle titreşiyor gibi. "Seninle yürüyebilir miyim?"

Kısaca, riskleri tartıyorum. O bir yabancı, ama beni kurtaran bir yabancı. Ayrıca, zaten yürüyorum. Ve sokaklar insanlarla dolu.

"Elbette," diyorum. Elim bırakmış. Ara sokaktan çıkıp Hayes'e döndüğümüzde

Sokak'ta birkaç blok yürüyüp şehir hakkında sohbet ediyoruz. Ama bir soru beni rahatsız ediyor. "Bu gece gerçekten sanat eseri satın almak istedin mi?"

"Oradan değil. Gittiğim bir konserin posterini ya da kız kardeşimin köpeğinin fotoğrafını ya da komik bir şey asmayı tercih ederdim. Ama gelmek zorundaydım. Babam bakmamı istedi," diyor ama hafif tonu kayboluyor ve bana babası hakkında konuşmak istemediğini söylüyor. "Böyle süslü sanat eserleri mi asıyorsun? Ya da korkunç sanat eserleri?"

"Daha önce hiç yapmadım. Ben daha çok sevdiğim insanların fotoğraflarını çeken bir kızım," diye cevap veriyorum, hayatımdan çok erken alınan sevdiğim bir insanı düşündüğümde göğsümde oluşan hafif sızıyı görmezden gelerek.

Bir dondurmacının önünden geçiyoruz ve bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce vitrine - biraz da özlemle- bakıyor. Bu bilgiyi zihnimde Son Derece Yapılı Erkeklerin İsteddiği Ama Sahip Olamadığı Şeyler başlığı altında dosyalıyorum. Vites değiştiriyorum. "Genelde sanat etkinliklerine sızmaya çalışan kadınları kurtarır mısın?"

"Bu kesinlikle bir ilkti. Genelde sanat etkinliklerine sızar mısınız..." Meraklı bir şekilde kaşlarını kaldırıp absürt kıyafetlerimi inceliyor.

"Hazırlanma kıyafetim mi?"

"Evet, o."

Büyük beden gömleğimi çekiştiriyorum, sonra irkiliyorum. "Hayır. Bu biraz uygun, sanat kabusu gibiydi. Etrafta yarı çıplak dolaşmak bir tür kabus."

Neşesi anında kaybolur. Kahverengi gözleri ciddi bir ifadeyle etrafı değerlendiren tırıyor. "Biraz blok bir dükkan var. Arabayla giderken gördüm. Sana giyecek bir şeyler getireyim."

Dudaklarını ayırıyor. Beynim kekeliyor. O gerçek mi? Kim bu cömert? "Sen ciddi misin?"

"Evet."

Şimdiye kadarki en basit cevap gibi söyleniyor. Ve artık sadece geçici bir düşünce değil. Bu seksi yabancı kesinlikle listemdeki bir numaralı maddeyi yeniden düşünmeme neden oluyor.

ÇOK TEK

Wesley

Better With Pockets'ın kapısını açtığımda, "Sana geri ödeyeceğim," diyor.

Tabii ki hayır. Başımı sertçe sallıyorum. "Hayır."

"Ciddiyim. Bana kıyafet almak zorunda değilsin," diyor yanımdan geçip butiğe doğru yürürken.

"Biliyorum. Ama istiyorum," diyorum kararlılıkla ve kapının kapanmasına izin veriyorum.

"Gerçekten benim için alışveriş yapmak istiyor musun?" Soru, dükkânın tatlı kokulu havasında yankılanıyor - koku kadınsı, belki de çilek. Josie'nin biraz tarçın gibi olan kokusuyla tezat oluşturuyor ya da aslında onu tamamlıyor. Hoparlörlerden pop müzik yükseliyor, Sabrina Carpenter'ın melodisi raflardaki rengarenk moda kıyafetlerle uyum içinde.

Tezgâhın arkasındaki kadın başıyla bize doğru işaret ediyor. Sıcak ve boğuk bir sesle, "Yardımcı olabileceğim bir şey olursa haber verin," diyor.

"Yapacağız," diyor Josie, sonra bana dönüyor, hâlâ teklifte ciddi olduğumdan emin olmak ister gibi yüzümü inceliyor.

"Alışveriş yapmayı sevmediğim için mi endişeleniyorsun?" Onu anlamaya çalışarak soruyorum.

Bunu birkaç saniye düşünmüş gibi görünüyor. "Hayır. Şey, belki. Ama çoğunlukla, çok . Ama kesinlikle yapmak zorunda değilsin. Bana bir şey olmaz. Arkadaşımın evi o kadar uzak değil."

Sanki beni tekliften temize çıkarması gerekiyormuş gibi neşeli ve neşeli bir şekilde söylüyor.

Belki de insanların onun için güzel şeyler yapmasına alışık değildir. Ama ona yardım etmek o kadar güzel bir şey mi? Yapılacak en doğru şey gibi görünüyor. Ayrıca, birine gerçekten yardım edebildiğiniz zamanlar nadirdir. İhtiyaç duydukları şeyi, ihtiyaç duydukları anda verebildiğiniz zaman. Genellikle yardım, büyükbabanızın tavan arasında bulduğunuz eski alet kutusu gibidir. Gerçekten yıldız tornavidaya ihtiyacınız olduğunda içinde düz tornavida vardır.

Benim durumumda Josie için doğru araçlara sahibim. Bir cüzdan ve bir istek. Ona ciddi bir bakış fırlatıyorum, böylece her kelimemde ciddi olduğumu anlıyor. "Sana yardım edeyim, Josie."

"Sana ödeyeyim, Wesley," diyor, güçlü durarak.

"Birincisi, bana geri ödeme yapmıyorsun. Bu vermek istediğim bir hediye. İki." Dükkânın etrafına bakıyorum, onun yaşındaki kadınların genellikle beğendiği kıyafetlerle dolu rafları ve rafları işaret ediyorum. Yani, bir Dress Barn seçmiş değilim. "Ne olacak? Pantolon mu, şort mu, gömlek mi, elbise mi?"

Gülüyor. "Patronluk taslıyorsun."

Yaramaz bir şaka yapma dürtüsüne direniyorum. *Çoğunlukla.* Çoğunlukla direniyorum.

"Öyleyim."

Rahatlamış gibi rahatlatıcı bir iç çekişle nefes alıyor. "Teşekkür ederim. Ve şaşırtıcı bir şekilde, şu anda seçici değilim. Giyinme konusunda *her şeyi kabul edebilirim* aşamasındayım." Güzel dudakları meraklı bir sırtıyla yukarı kıvrılıyor. "Ama söyleyin bana, Bay Patron, benim için ne seçerdiniz?"

Onu tanıma fırsatını değerlendirdim. "Ben seçerim, ama bir şartla."

"Bu da ne?" Küçük bir meydan okumayla soruluyor, kendini tutmayı sevdiğini söyleyen bir soru.

Parmaklarımı servis hareketi yaparak oynatıyorum. "Bir ya da iki ipucuna ihtiyacım var." "Bir moda ipucu mu?"

"Aynen öyle. İyi bir alışverişçiyimdir ama..." Bir sonraki sözlerim tam istediğim yerde diye bir duruyorum. "Turuncu bir sundress seçmek istemiyorum..."

erkek arkadaşı turuncudan nefret eder."

Gözleri parlıyor. "Wesley, erkek arkadaşım olup olmadığını sorma şeklin bu muydu?"

Alay ediyorum. "Lütfen. Asla o kadar belli etmem," diyorum ve ona *bekliyormuşum* gibi bir bakış atıyorum. Omuzlarını dikleştiriyor. "San Francisco mafyasının başı olan erkek arkadaşım, herhalde benim sokaklarda dolaşmadığımdan emin olduğun için sana şahsen teşekkür etmek ister."

"O *rıhtımda* çalışırken sokaklar yarı çıplak."

Ona *etkilendiğimi* belirten bir gülümseme *attım*. "Eminim beton ayakkabılar yapıyorsundur."

"Tabii ki. Bu onu oldukça meşgul ediyor." Duraksıyor ve soruyor: "Peki beş dil bilen, makyajsız da güzel görünen ve nesli tükenmekte olan hayvanları kurtaran kız arkadaşın sana FaceTime üzerinden moda tüyoları vermek ister mi?"

Hay . O mükemmel. "Aslında, bize katılacak. Senin için uygun mu?"

"Mükemmel çalışıyor," diyor Josie ve eğer bu gece babamdan uzaklaşmak istiyorsam, evren bana bunu sağladı.

Ama ikimiz de açıkça birbirimizle dalga geçiyor olsak da, durumumla ilgili herhangi bir soru olmasını istemiyorum. Bir elimi onun çıplak koluna koyuyorum, "Josie, ben bekâрім" derken yumuşak teninin tadını çıkarıyorum. Ve çok güzel, çok flörtöz ve çok hızlı olduğu için ve bir kez bile hokey, kalori ya da egzersiz hakkında konuşmadığımız için, vurgulamak için ekliyorum, "Çok bekâрім."

Gülümsemesine engel olamıyor. "Ben de çok bekarım."

"Güzel." Derme çatma elbisesinin içinde gözlerimi gezdiriyorum. "Ve her şeyin içinde iyi görüldüğünden şüphelensem de, ben pantolon seçiyorum."

"Nedenmiş o?"

"Bahse girerim şu hissettiğinden daha farklı hissetmek istiyorsundur. Pantolon bunun en hızlı yolu olacaktır."

Gülümsemesi aynı anda hem seksi hem de zekice. "Bana pantolon getir lütfen," diyor ve *girdiğimi* duymazsam ne olayım. Ya da gerçekten istiyorum.

Yanı başımdaki rafa doğru başımı sallıyorum ve bazı seçeneklere göz gezdiriyorum. "Peki, en sevdiğin renk hangisi?"

"Tahmin et."

"Peki." Avlanmayı bırakıp bir süre duruyorum, vücudunda aşağı yukarı dolaşp ipuçlarını , sonra da elimden gelenin en iyisini yapıyorum. "Siyah."

Gözlerini kırpıştırıyor, açıkça şaşırılmış. "Um, yakın." "Gri mi?" Gülerek soruyorum.

"Aslında siyah ve beyaz," diyor.

. "Dostum, iki renk seçmişsin."

Omuzlarını dikleştiriyor. "Belki de çok başarılıyım." "Belki mi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyleymişsin gibi geliyor."

"Peki nasıl bildin?"

Bir elimi kaldırıp gözlüğünün olduğu yönü gösteriyorum. "Kollarında küçük siyah beyaz kareli bir desen var."

"Ah," diyor, sonra kendini hatırlatır gibi hafifçe dokunuyor. Kestane rengi saçlarından bir tutamı kulağının üzerine sıkıştırıyor. "Haklısın."

"Evet, onları daha önce fark etmiştim," diyorum ve bu onu dikkatle bir itirafı oluyor.

Yanakları şimdiye kadarki en çekici allıkla pembeleşiyor. Yutkunuyor, sonra etrafına bakınıyor, belki de yönünü bulmaya çalışıyor. Birkaç saniyeliğine deja vu hissi içime çarpıyor. Onu daha önce görmüş müydüm? Belli belirsiz tanıdık geliyor ama hokey maçlarında çok insan görüyorum. Onu ya da onun gibi birini daha önce görmüş mümkün. Ayrıca, tanışmış olsaydık onu hatırlayacağıma eminim.

Yine de hokey hakkında konuşmak istemediğimden kesinlikle eminim, bu yüzden *birbirimizi tanıyor muyuz* sularında balık tutmaya gitmiyorum. Onun yerine kıyafet avına geri dönüp sıranın ona gelmesini bekliyorum.

"Peki seninki ne?" diye soruyor. "En sevdiğin renk?"

"İnsanların hâlâ favori renkleri var mı?"

"Az önce bana benimkini sordun! Erkeklerin favori renkleri olamaz mı?"

Şirin bir pantolon bulup askısını raftan indirirken başımı sallayarak gülümsüyorum.

"Gerçekten bir tane yok."

"Herkeste bir tane vardır. Bazı insanlar bunun daha çok farkındadır. Diğerleri bilinçaltındadır. Peki sizinki nedir?"

Kalp şeklindeki yüzünü, pembe dudaklarını, parlak gözlü tavrını düşünüyorum. Cevabını bir soruyla karşılaşmamış ağzını. Sonra, gözleri. Yakaladılar

onu galerinin dışında gördüğüm andan itibaren dikkatimi çekti. "Mavi."

Cevabım kafasına dank ediyormuş gibi bir an donup kalıyor, sonra belki de kafasına dank ediyor çünkü dudaklarını birbirine doluyor, sonra da net bir şekilde "Not edildi" diyor.

Bakışlarını kaçırarak, elime aldığım siyah pantolona dönüyor ve onu benden alıyor.

Dur bakalım. Onu yanlış mı anladım? Belki de onu utandırdığım için kızardı? Belki de *gerçekten* yardıma ihtiyacı vardır. Bunu düşündüm ve ona ihtiyacı olan yıldız tornavidayı verdim. "Sana bununla uyumlu beyaz bir üstlük ve yeni ayakkabılar alalım."

Çabucak bazı seçenekleri seçip ona veriyorum. Soyunma odasına yöneliyor, kapı tıkırdayarak kapanıyor. Kapı tekrar açıldığında aklının nerede olduğunu anlamamanın en iyi yolunu düşünürken biraz uzaklaşarak mağazanın etrafında .

Etrafımda dönüyorum.

Alt kısmı genişleyen bir pantolon ve omzundan sarkan ve soluk tenini gösteren beyaz bir sweatshirt ile önünde duruyor. Ve yalamak istediğim ısıtılı bir göbek halkası.

Ağzım kuruyor. Aklım karışıyor. Kalçasını uzattı.

"Ne düşünüyorsun, *tatlım*?"

Galeride rol yaparken bana söylediği gibi. Belki de onu yanlış anlamamışımdır. "Bu çok, çok sen... *tatlım*," diyorum.

"Güzel." Derin bir nefes alıyor, sonra sesi yükseliyor ve ekliyor: "Çünkü şu anda seni dondurma yemeye götürürken bunu giymeyi çok isterdim. Teşekkür etmek için."

Bu çok özel bir şey. Tipik *bir içki içelim* olayı değil. Onunla bir şeyler içmeye hayır diyeceğimden değil. "Dondurma?" Doğaçlama becerilerimi bir kenara bırakarak soruyorum, çünkü aklımın daha önce nerede olduğu düşünülmediğinde onun sorusu biraz gerçeküstü.

Yutkunuyor, sonra başını sallıyor. "Dondurmadan nefret eder misin?"

"Hayır. Tanrım hayır." Kaşlarım çatıldı. "Dondurmadan kim nefret eder?" "Dondurmadan nefret edenler mi?" Sesi gergin geliyor.

"Ben değilim. Kesinlikle ben değilim. Sadece aklımı okuduğun için biraz korkuyorum." Rahat bir nefes aldı. "Daha önce dondurma pornosuyla ilgilendiğin için içimde bir his vardı. Bir süre önce The Scoop'un önünden geçerken dondurmaya öyle bir bakmıştın ki tüm fantezilerinin kaynağıydı."

Şu anda onun benim fantezim olduğuna eminim. "Hadi dondurma alalım. Ama bir şartla."

"Tamam," diyor, biraz kararsız.

Bir adım daha yaklaşıp elimi bir kez daha koluna koyuyorum ve nefesinin göğsünü sıkıştırmasını izliyorum. "Bu bir randevu."

Gülümsemesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Bu bir randevu."

Elimi sırtına koyup onu kasaya kadar geçiriyorum, çocuklara mesaj kaçığımı haber vermeyi aklıma not ediyorum. Eski kıyafetlerini bir çantaya koyup yenilerini giyerek ayrıldığımızda, birkaç blok arabamı bir saniye bile düşünmüyorum. İstersem park cezası yiyebilirim. Bir yıldan uzun süredir dört gözle beklediğim ilk randevuyu için hiçbir şey yapmıyorum.

Bu gecenin asıl gerçeküstü kısmı da bu.

KUŞLAR YAPAR

Josie

Çok fazla ilk buluşmaya gitmemiş olmam, temel bilgileri bilmediğim anlamına gelmez. Araştırma kraliçesi burada. Ve bir kraliçenin telefona ihtiyacı vardır, özellikle de Maeve için konum izleyicimi takacağımndan beri.

Arkadaşımın sarı binasına varıncaya kadar yarım mil daha serbestçe meme uçurmaya devam ediyorum. "Telefonumu alıp hemen döneceğim."

"Acele etme," diyor Wesley, sonra kulaklıklarını takıyor ve ben kapının kilidini açarken korkuluklara yaslanıyor.

Heyecanla içeri koşuyorum, sonra yeni parmak arası terliklerimle üç kat merdiveni hızla çıkarken kolumu göğsüme doluyorum ve B4'e ulaşıyorum. Bütün gece elimde tuttuğum peçeteyi açıyorum, sonra yıldırım hızıyla uzun kodu giriyorum ve şükürler olsun!

Hayatımda bir kapının açılmasından hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

İçinde tişörtüm, terliklerim ve atkım olan çantayı yere bırakıp telefonumu alıyorum. Sıkıca kavriyorum. "Seni yaramaz şey," diyorum, onu uyararak, ama gerçekten... *kendimi*. Benim hatam olmamasına rağmen. O çocuğu sallanan bir basamaktan aşağı kaymaktan kurtararak bir kahraman olmuştum. Ve bakın beni nereye getirdi. Ateşli biriyle randevu. Telefonumu kaydırarak *açıyorum*, annemden bir mesaj buluyorum, sonra kardeşimden bir mesaj, *buradayım* mesajıma cevap veriyor. Sütyen almak için bavuluma koşarken ilk onunkini açtım.

Hey, J! Sağ salım gelmene sevindim ve San Francisco'ya hoş geldin. Cevap vermem uzun sürdüğü için üzgünüm. Liv'in kasılmaları vardı ama Braxton Hicks olduğu ortaya çıktı.

Aman Tanrım. Hastaneye mi gittin?

Christian: Hayır, ama ben nöbetçi hemşireyi ararken bana küfredip duruyordu.

Sana için çok üzuldüm.

Christian: Komik olan, onun da bana hiç sempati duymaması. Her neyse, bir şeye ihtiyacın var mı? İstersen yiyecek gönderebilirim. Ya da paket servis. Ne istersen. Ama şehirde dolaşırken dikkatli ol, tamam mı? Tetikte ol. Ya da daha iyisi, sana bir koruma tutabilirim?

Beyaz üstümün kollarını çekştirirken aşırı korumacı kardeşime gözlerimi deviriyorum.

Liv için bir koruman var mı? Eğer , ihtiyacım yok.

Biraz biber gazı ve çakı göndereceğim. Onun taşıdığı gibi.

Benim için endişelenmeyi bırak! Liv için endişelen! O şimdi nasıl?

Cevabını okurken sütyenimi ses hızıyla kaydurdım.

Christian: Kontrol edeyim. Dur bakalım.

Alaska büyüklüğünde olduğunu ve ondan uzak durması gerektiğini söylüyor.

Josie: Evet, kesinlikle hamileliğin "bunu bana bir daha yapma" evresinde. İyi şanslar!

Christian: Mace yolda.

Annemin notunu gördüğümde bir kolumu koluma geri sokuyorum.

Anne: Liv'in Braxton Hicks'i olduğunu duydun mu? O iyi mi? Onu görmeye gitmeli misin?

Ne yapmak için? Doğmaya hazır olmayan bebekleri doğurmasına yardım etmek için mi? Ama annemin Christian'a odaklanması tipik bir davranış. Sweatshirt'ümü aşağı çekerken, bir cevap yazdım.

Josie: Eğer bebeklere kitap okuyacak birine ihtiyacı olursa, hemen orada olacağım!

Sonra, oturma odasına doğru koşarken Maeve'e hızlı bir mesaj gönderiyorum.

Beni kurtaran seksi kıza dondurma yiyeceğim. Ama seninle sonra da buluşabilirim!

Kapıyı çekip açıyorum, sonra duruyorum ve çantamdan eşarbımı almak için dönüyorum. İyi şans için. Bir eşarp *ancak* bu şekilde atılabileceği için boynuma atıyorum ve sonra merdivenlerden aşağı iniyorum. Zemin kata geldiğimde telefonum onun cevabıyla çaldığında yavaşlıyorum.

Özür dilerim hanımefendi. Ama seni kurtaran ÇEKİCİ OLMAYAN seksi kız tarafından becerileceğini mi söyledin?

Dondurma, Maeve. Dondurma alıyoruz.

Maeve: Yeni argo, tabii ki. Ayrıca, haklıydım, haklıydım, çok, çok .

Sadece dondurma. Ayrıca, senin için konum izleyicimi açıyorum.

Ben kapıya yaklaşırken, cevabı .

Maeve: Benim evimdeki kanepede eğlendiğini gösterene kadar sabırsızlanıyorum.

Maeve!

Maeve: Ayrıca, bu gece kendimi eğlendirebilirim. Seni basmam konusunda endişelenme. Sen meşgulken ben 24 saat açık kitapçıya giderim. Sadece kanepemdeki yaya dikkat et. Gevşek ve seni kıcıncıdan bıçaklayabilir. Çözüm mü? Seni kanepenin arkasına domaltmasını sağla. Seks böyle daha iyi zaten. Bu da kız arkadaşın Maeve'den seks tüyoları.

Binadan çıkıyorum ve telefondan başımı kaldırdığımda, başımı sallarken sırtıyıyorum. Wesley onu bıraktığım yerde duruyor ve meraklı gözlerle beni süzüyor. Kulaklıkları çıkarıp kot pantolonunun cebine sokuyor. "İyi bir şey mi?"

Filtresiz Maeve'in söylediklerini ona kesinlikle söylemeyeceğim. Ama ona küçük bir şey verebilirim. "Arkadaşıma senden bahsediyordum."

Gülümsemesi benimkiyle aynı şaraptanmış gibi. Bu seneden sağlam bir "*Ben de seni istiyorum*" şarabı. Hayır, bugünden. Bu akşam hasat edildi. "Yani nerede olduğunu biliyor mu?"

"Evet, ama aynı zamanda..." Duraksıyorum. Bunu gerçekten yapıyor muyum? Evet, yapıyorum. "Ama zamanda haklı olmayı sevdiği için."

"Ne hakkında?"

"Olursa sana söylerim," diyorum ona takılarak.

"Sabırsızlanıyorum," diyor ve sesi alt tonlarla dolup taşıyor.

Merdivenlerden iniyoruz ama The Scoop'a gitmiyoruz. Onun yerine birkaç blok ötede bir olduğunu söyledim. "Şimdi baktım. Yakınlarda The Hand Dipper diye bir yer var," diyorum ve sonra... aklıma geliyor. "Bu kulağa biraz müstehcen geliyor."

"Sadece belli belirsiz mi?"
"Tamam, tamamen."

"Mükemmel o zaman," diyor ve yol boyunca daha önce gördüğüm plak dükkanının önünden geçiyoruz, orada bana yeni Ben Rogers albümünü aldığını söylüyor. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama "harika" diyorum ve daha sonra bakmak için aklıma bir not alıyorum.

The Hand Dipper'a çabucak ulaşıyoruz. Bardağa kazanmış bir isim ve bir külâhı yalayan bir çift dudağın arasından fırlayan bir dil.

"Kesinlikle hiç belirsiz değil," diyor, daha önce giyim mağazasında yaptığı gibi kapıyı benim için açık tutarak.

Tezgâha doğru yürürken bir elini sırtıma koydu. Eşofmanımın kumaşını ve açıkta kalan tenimi kaplayan sahiplenici bir el. Bu beni de ürpertiyor. Kasaya ulaşp ağız sulandıran tatlı kutularına baktığımızda mırıldanıyor, "Evet. Dondurma pornosu tamam."

"O zaman mutlu olmalısın."

"Çok mutluyum," diyor, daha önce *tek başına* söylediği aynı kendinden emin, hırıltılı şekilde.

Balzemik çilek, lavanta balı, tarçın ve şampanya gibi tatlılara göz atıyoruz. Artık kesinlikle Kansas'ta değilim. Bana döndü. "Bir demet denemek ister misin?"

Onu denemek istiyorum. Ama önce dondurma cesaretine ihtiyacım var. "Şehirde ilk gece için ne iyi olur sence? Buraya yeni taşındım."

Bana hızlıca bir göz attı. Bu gece çok sık yaptığı bir şey. "O zaman kesinlikle tarçın ve şampanyaya ihtiyacın var."

"Mükemmel. Bir bardakta tek kepçe alacağım." Onun bir külâhı tatlı, buzlu bir penismiş gibi yalamamalıyım.

"Önce denemek istemiyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır. Bir adım atıyorum."

"Aklından geçenleri bilen bir kadın. Bunu sevdim."

"Merhaba" diyerek tezgâhın arkasındaki adamın dikkatini çeker. Adam şehrin futbol takımlarından biri olan Renegades'in şapkasını takmaktadır.

"Hey," diyor Wesley'e, sanki onu inceliyormuş gibi kaşlarını çatarak. "Sen... futbol takımında mısın?"

Wesley kibarca güler ama başını sallar. "Hayır, dostum. Ben futbol oynamıyorum." "Özür dilerim," der. "Sadece tanıdık geldin."

"Endişelenmeyin. Her şey yolunda," diyor Wesley. "Ben de spor işindeyim. Varlık tarafında."

Sunucunun kaşları bu durumu gibi çatılır. "Ah," der adam, sonra Wesley'in sahada değil de finans alanında olmasından memnun olmuş olacak ki çelik kepçeyi durulamaya geri döner.

Ve Wesley bana bakmaya ediyor. Burası muhtemelen ne iş yaptığımı söylemem gereken yer. Ancak yaptığım tüm flört araştırmaları, birinin işine odaklanmanın - onların ya da sizin - sıkıcı olduğunuzu, sadece parayla ilgilendiğinizi ya da sorunuzun onlara sinir bozucu bir iş arkadaşını hatırlatabileceğini söylüyor.

Ben de onu takip edip "Kitap işindeyim." diyerek basitleştiriyorum. İşte bu. Bu doğru ve devam edebiliriz.

"Harika" diyor, sonra da tam olarak bunu yapıyor ve "Daha önce San Francisco'da vakit geçirdin mi?" diye soruyor.

Ona kardeşimin burada yaşadığını söyleyebilirim. Son birkaç yıldır birkaç Sea Dogs hokey maçına gittiğimi, ancak kütüphane ve bilgi bilimi yüksek lisansıyla çok meşgul olduğum için çok fazla gitmediğimi. Ama hayatımın çoğunu ağabeyimin gölgesinde geçirdim. Bu geceyi yarın kardeşim hakkında konuşarak geçirmeme gerek yok. Spor sektöründeki varlık yönetimi hakkında bir sohbete dalaabiliriz ve bu da beni uyutabilir. Ayrıca, bu ayrıntıları bilmek listedeki bir numaralı maddenin bütünlüğünü tehlikeye atabilir - ki bu giderek daha fazla olasılık gibi görünmeye başlıyor. Diğerleri hakkında ne kadar az şey bilirsek, Greta Teyze'nin listesine kadar sadık kalacağım. En iyisi eğlenceli olmak, hobilerden ve o andan bahsetmek. "Evet. Ama genelde önceden tamamen giyinik olurdum."

Wesley gülüyor ve ben de mükemmel bir saptırma yaptığım için sırtımı sıvazlıyorum. "Bunu duyduğuma sevindim. Terliklerin içinde harika görünmediğinden değil."

"Bir çift , değil mi?"

"Var. Ama benimkini görene kadar bekle," diyor ve terlikleri -tahminimce- evinde olduğu için bu da umut verici geliyor.

Yatak odasında.

Daha fazlasını istediğini gösteren birkaç işaret daha , edeceğim. Yine de atlayacağım.

Ata binmeyeli uzun zaman oldu ve sadece bir eyere bindim. Ama ekranda pek çok eyer gördüm. Ve onlar hakkında kitaplar okudum. Hayal gücüm eksik değil.

Sunucu kaşıklamayı bitiriyor ve Wesley için bir çilekli balzamik fincan, sonra da benim için tarçın ve şampanya koyuyor. Ödeme yapmak için telefonuma uzanıyorum, ama Wesley elimi kendi eliyle kapatıyor. Nefesim kesiliyor. Teni sıcak. Eli güçlü. Beni kanepeye doğru eğerken sırtımda nasıl bir his uyandıracaktı? Lanet olsun Maeve'e.

"Teklifinize evet derken yalan söyledim. Yalan çünkü satın alıyorum," diyor Wesley.

"Ama zaten çok cömert davrandın," diyorum, zayıf bir itiraz olduğunu bilsem de.

Özellikle şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırıp hiçbir şey söylemediğinde, sanki verebileceği başka yolları hayal etmeme izin veriyormuş gibi.

Hayal görüyorum, evren. Kesinlikle hayal ediyorum.

Alışılmadık bir hızla telefonunu çıkarıyor ve ödeme yapmak için ekrana dokunuyor, ardından miktarı ikiye katlayan bir bahşış veriyor.

"Teşekkürler dostum," diyor Renegades

tarafarı. "Bir şey değil."

Spor varlık yönetimi işi iyi bir iş olmalı.

Wesley ikimizin de fincanlarını alıyor, sonra pencerenin yanındaki tezgâha yöneliyor ve benim için beyaz metal bir tabure çıkarıyor. İkimiz de oturuyoruz ve da kadeh kaldırıyor, sanki kadeh kaldırmayı teklif gibi. "Arkadaşının haklı olmasına."

Bana ne dediğini bildiğini söylemeden ne dediğini bildiğini söyle. "Buna... yalayacağım."

"Ben de," diyor sırtarak, sonra bakışlarını o kadar büyük bir güvenle tutuyor ki midem bulanıyor. Bir sıcaklık patlaması vücuduma hücum ediyor.

Kağıt bardakları "tokuşturuyoruz", sonra o dondurmasından bir kaşık alıyor ve ben de aynısını yapıyorum. Tüm bu süre boyunca altın sarısı benekli o sıcak kahverengi gözleriyle beni izliyor. Daha doğrusu ağızımı izliyor ve bu hoşuma gidiyor.

Kaşığı bıraktığımda, "Yara izin çok ateşli." dedi.

Çok ateşli. Ve dobra. Parmağımı çenemdeki girintide gezdiriyorum. Daha önce kimse iltifat etmemişti. Kesinlikle John değil, uzun zamandır üniversitedeki erkek arkadaşım, üniversite sonrası erkek arkadaşım oldu, çünkü atalet bizi sonunda kadar birlikte tuttu. "Teşekkür ederim. Bisikletten düştüm," diyorum.

"Ata binmeyi öğrenirken mi?"

"Evet." Ona çocukken Christian'ı kovaladığımı söylemedim. Ağabeyime ayak uydurmaya çalıştığımı. Uzun zamandır her konuda onun gibi olmaya çalıştığımı hissettiğimi. Onun gibi olmak için hokey oynamaya bile çalıştığımı. Ama ben atletik değilim. Ayrıca, kitaplar atletik giysilerden daha iyi yoldaşlardı ve öyledirler. "Pek sportif değilim ama sonunda ata binmeyi öğrendim."

"Demek tekrar başladın," diyor, derin ve kararlı sesi içime işliyor, beni tahrik ediyor.

"Evet," diyorum ve bir kaşık daha alıyorum. O da aynısını yapıyor, sonra bana kendi

kaşığını uzatıyor. "Denemek ister misin?"

"Elbette," diyorum ve benimkini ona uzatıyorum.

Balsamik çilekten bir yudum alıyorum. "Tatlı ve biraz ekşi."

Onaylayan bir mırıltıyla kaşığımdaki tarçın ve şampanyayı yalıyor. "Tarçın gibi koktuğun için biraz senin gibi sanırım."

Göğsümde sıcaklık çiçekleri açıyor. "Fark ettin," diyorum ama o bir fark edicidir, bu yüzden bu bir sürpriz . Yine de güzel. "Bu benim losyonum."

"Biraz tekmeleyici bir yanı var" diyor.

Beni tekmeleyen biri var mı? Bazı açılardan, muhtemelen var. Diğer açılardan, tam olarak bilmiyorum. Ama bu gece cesaret zamanı, o yüzden "Beni beğenin" diye ekliyorum.

Bu bana ateşli bir sırtış kazandırdı. Bir ısıruk daha alıyor, sanki ikramın her zerresinin tadını çıkarıyormuş gibi. "Ve seninkinin tadı... biraz yasak," diyor ve karnımda tahrik oluşuyor. Dondurmanın ona neden yasak olduğunu bilmiyorum. Gerçekten umurumda bile değil. Sadece benimle konuşma ve bana bakma şeklini seviyorum. Sanki beni tanımak ve beni yemek istiyor.

Yasak fincanımı bana geri verdi, sonra aynı hararetle ses tonuyla "San Francisco hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Aramızdaki hava çatırdıyor. "Hoşuma gidiyor," diyorum, tenim karıncalanıyor. Şehir hakkında konuşmuyoruz.

"Evet, ben de" diyor. "Peki buradaki ilk gecen? Hayal ettiğin gibi miydi?" "Hiçbir şey hayal ettiğim gibi olmadı," diyorum şakacı bir şekilde, Büyük Kuş ve Ms.

Peck. "Güvercin seksi bile."

Ama Wesley uzun zamandır ilk kez görünüyor. "Okaaaaay."

Ateş et. Güvercin seksinin kabul edilebilir randevu konuları listesinde olmadığına eminim. Başımı hızlıca sallıyorum. "Öyle bir şey değil." Ama *değil* derken ne demek *istiyorum*? Kendimi daha iyi açıklamak için çabalıyorum. "İki güvercinin sevişmesini videoya çektim demek istedim..." Hayır, bu daha iyi değil.

Listemdeki ilk maddeyi daha önce denememiş olmama şaşmamalı. Konu flört etmeye gelince berbat durumdayım.

Ama Wesley yorumumun peşini bırakmadı. "Kuşlar ve Arılar'ın kuş bölümünü mü kaydettiniz?"

"Söyledim," diyorum yüzümü buruşturarak, çünkü artık geri almak için çok geç. "Şimdi iyi geceler demek ister misin?"

Eli tekrar benimkinin üzerine iniyor, kapatıyor, sıkıyor. "Hayır. Bana bunu nasıl yaptıklarını anlatmanı istiyorum."

Bir gülümseme ve taze bir adrenalin dalgasıyla ona güvercin çiftleşmesi hakkında hızlı bir genel bakış sunuyorum ve çok geçmeden gülmeye başlıyor. Kahkahalar dindiğinde, "Bunu nasıl aşacağımı bilemiyorum. Golden Gate Köprüsü'ne ya da Güzel Sanatlar Sarayı'na gidebiliriz diyecektim. Ama bir kez güvercinleri zina yaparken gördünüz mü, gerisi yokuş aşağı gidiyor."

Ama...

Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum. Pornografimi kayganlaştırıcı olarak kullandığıma inanamıyorum. Ama kaybedecek neyim var ki?

Derin bir nefes alıyorum.

Ama önce o gider, daha sessiz, yatak odası sesiyle konuşur. "Yine kızarıyorsun Josie. Bunu mağazada yaptın."

Hangi anı kastettiğini biliyorum. O sırada benim de ne düşündüğümü biliyorum - bir numaralı madde. Yapıp yapmayacağımı tartıyordum. "Yaptım mı?"

"Evet. Kızardığında çok güzel oluyor. Tıpkı mavi gözlerin gibi." Bu yüzden mavinin en sevdiği renk olduğunu söyledi.

Şimdiki zaman gibisi yok. Bu gece gibisi yok. Konfor alanından çık. Bunu şehirde yarı çıplak dolaşırken zaten yapmıştım. Bir sonraki adım kolay olmalı. Cesaret için dondurmamdan bir ısırık daha alıp bırakıyorum.

Ancak Wesley bir kez hızlı davranarak "Dondurmanızı ikinci kez deneyebilir miyim?" diye soruyor.

Tatlıyı gerçekten seviyor. Fincanı ona uzatıyorum, hızlıca teşekkür ederek alıyor ama sonra tezgâhın üzerine bırakıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Tadını almadın..."

Taburesinden kalkıyor, aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyor, sonra yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

Göğsümdeki hava boşalıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Uzun, lezzetli bir saniye - ya da birkaç saniye- bekliyor. Sanki anın olgunlaşmasına izin veriyor. Bakışları ağzıma düşüyor, sonra elini kaldırıyor. Yanağımı okşamasını ya da saçlarımın arasından geçirmesini bekliyorum. yerine avucunu köprücük kemiğime, eşarbin altına bastırıyor ve parmaklarını açıkta kalan etime doğru açıyor. Her yerde ateşim var. Muhtemelen külotum yanıyor.

Ağzını benimkine yaklaştırıyor, dudaklarımız sonunda birleşiyor. Öpücüğü yumuşak, baş döndürücü, biraz da tatlı. Sonra dondurmasından dolayı ekşi.

Ağzımın kenarını öpüyor, sonra elini boynumun kenarına doğru kaydırıyor. Öpücüğü derinleştirirken başparmağı çenemin mentşesi üzerinde kayıyor. Dudaklarımı onun için ayırıyorum, zihnim patlıyor, tenim karıncalanıyor. O beni öperken, tıraşı hafifçe tenime sürtünüyor, zımpara kağıdı çizikleri dizlerimi güçsüzleştiriyor. Beni daha fazla öperken dondurmayla birlikte kemiklerimin de eridiğini hissediyorum - bir tattan çok daha fazlası olan türden bir öpücük.

Bacaklarımı hafifçe ayırıyorum.

Bir dondurmacıda olduğumuzun farkındayım. Ama onu biraz daha yakına davet ettiğimden beri umursamadığımdan eminim. arasında durabilmek için dizlerimi biraz daha aralayarak içeri giriyor. İyi ki oturuyorum çünkü bu hareket bacaklarımı jöleye çeviriyor.

Dillerimiz birlikte kayıyor. Çeneme daha sıkı bastırıyor ve başımı hafifçe geriye doğru eğiyor. Bu hareket beni ürpertiyor.

Öpüşmelerindeki tutkuya ve kolunu sırtıma dolmasına bakılırsa bu onu daha çok tahrik ediyor.

Beni öperken mırıldanıyor, çaresiz bir hırıltıyla başımı döndürüyor. Kaldırıyorum

Bir eliyle gömleğinin açık yakasını kavırıyor. Öpücüğün dozunu birkaç kademe artırıyor. Sonra, sanki bütün kontrolünü kaybetmiş gibi, öpüşmeyi bitiriyor ve kendini geri çekiyor. Gözleri kararmış. Nefes alış veriş sendeliyor.

"Tadı nasıldı?" diye sordum.

"Tekrar denemem gerekebilir...ve tekrar...ve ."

Burası da aynı. İşte bu. Kesinlikle bu. O bir numaralı madde. "Her zaman yapmak istediğim ama asla yapamadığım bir şey var," diyorum ve artık hiçbir şey beni durduramayacak.

Gözleri *devam* et diyor. "Öyle mi?"

Duraksıyorum, sonra listemdeki ilk maddeyi ele alırken cesaretimi topluyorum. "Seksi bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşamak."

İLK ONAY İŞARETİ

Josie

Tuhaf bir düşünce - teyzem benimle gurur duyardı. Ama biz havalanırken, Wesley elimi tutup o uzun parmaklarını benimkilerin arasından geçirirken beynime yerleşiyor.

Sıkı tutuyor, sahipleniyor. hoşuma gidiyor.

Wesley sokakta şöyle der: "Senin evin mi, benimki mi, yoksa otel mi? Ve otel benden."

Kıyafetlerden dondurmaya ve odaya kadar, bu adamda bir düzen seziyorum.

O...*verici*. Bir yanım kibar davranıp reddetmek istiyor ama bu gece işi karıştırıyorum. "Koltuk yayıyla kıcımdan bıçaklanmak istemediğime göre, oteli tercih edelim."

Bana *ne oluyor* der gibi baktı.

"Arkadaşımın yayı bozuk bir kanepesi var," diye açıklıyorum hemen. "Ama prezervatifiniz var mı ve güvende misiniz?"

The Dating Pool web sitesinde "Harika Bir Tek Gecelik İlişki Yaşamak İçin En İyi Yirmi İpucu" da dahil olmak üzere pek çok makale okudum. Her yönden güvende olmak bunlardan biri.

"Evet. Olumsuz. Ve prezervatifim var."

"Benim de var. İlki yani," diyorum.

On dakika sonra, yakındaki bir otel olan The Resort'un resepsiyonundaydı. Giriş yapması için ona biraz yer veriyorum, çünkü görevli mini bar ücretlerini ve diğer masrafların ne kadar olduğunu söylerken hemen yanında olmak saçma geliyor.

Wesley arkasındaki adamla dostane bir şekilde sohbet ederken, siyah taş bir duvara çarparak gürül gürül akan bir şelale yapısının yanında arkama yaslanıyorum. Wesley öyle bir adam. Dondurmacıdaki adamdan tezgâhtara kadar herkesle kolay ve dostça bir ilişkisi var.

Onlar sohbet ederken, ben Maeve'e mesaj atıyorum.

Tatil köyündeyim!

Biliyorum, benim küçük kaplanım! Biliyorum! Ve raporun için sabırsızlanıyorum.

Josie: Bekleme.

Maeve: En güzel sözler, kanka. Özellikle de yatma vaktin çoktan geçtiği için.

Evet, bu gece Bay Varlık Yönetimi ile kesinlikle konfor alanımın dışına çıkıyorum. Giriş yaptıktan sonra lobide adım adım ilerliyorum ve anahtar kartını başparmağı ile işaret parmağı arasında çeviriyor. Bir kere bile kaçırmadı. Ne çevik parmaklar.

"Hazır mısın?"

"Çok, çok hazır," diyorum, daha önce kullandığı sıfatı tekrarlayarak.

"Bu çok, çok iyi."

Bir dakika sonra asansörün kapısı fısıldayarak kapanıyor ve sadece biz kalıyoruz. Bana dönüyor, sonra elimi çektiştirerek beni kendisine doğru çekiyor. "Nelerden hoşlanırsın, Josie?"

Şu anda sert aletin dış hatları hoşuma gidiyor. Kollarını seviyorum. Sıkı göğsünü ve bin yıl boyunca devam eden pazılarını seviyorum.

"Yatakta," diye ekliyor, hemen cevap vermediğimde. Ama ısrarcı değil. "Böylece sana verebilirim. Nelerden hoşlanıyorsan."

Bu erkeklerin yaptığı bir şey mi? Nelerden hoşlandığını sormak? Bir cevap ararken yutkunuyorum, izlediğim pornolara, okuduğum sahnelere, oynadığım fantezilere geri dönüyorum.

Maeve'in önerisine dönüp duruyorum. Konu nelerden hoşlandığıma gelince, pek de tecrübeli bir kız sayılmam. Ama tecrübe eksikliğimi bu geceki zevkle telafi edeceğim. *İşte gidiyorum, San Francisco.* "Beni yatağa yatırıp sertçe sikebilir misin?"

Gözleri parlarken, sanki kumar makinelerinde büyük ikramiyeyi kazanmış gibi, tahrik dolu bir şekilde nefes alıp veriyor. Sonra, kısık bir sesle, "Josie, yapabilirim ve yapacağım," diyor.

Kirli sözünü, yıldızları görmemi sağlayan sıcak, derin bir öpücükle mühürledi.

Kapıyı kırdığında onuncu kattayız ve çok geçmeden odadayız. İçeri girince kapıyı tekmeleyerek kapatıyor, sonra tekrar bana uzanıyor, beni kendine doğru çekiyor ve daha önce hiç yaşamadığım bir çabuklukla beni yukarı kaldırıyor.

Bacaklarımı ona dolayarak gülüyorum. "Çok güçlüsün. Kaldırdığın tüm o varlıklar yüzünden olmalı."

"Ağzın çok hızlı çalışıyor. Okuduğun onca kitaptan olmalı," diyor ve sonra bir şekilde beni koala tarzında yatağa taşırken öpüyor. Çoklu görevden bahsediyoruz. Bir macera masalındaki kahraman gibi - ödüllü kementle yakalayabiliyor ve azgın sulardan atlayabiliyor. Tek seferde orgazm olabilir mi?

Sayfayı çevirin ve , nazik okuyucu.

Beni yatağa bıraktığında, parmak arası terliklerimi tekmeliyorum ve atkımı açıp yere atıyorum. Greta anlayacaktır.

Ayakkabılarını çıkardı, sonra tırmandı. Daha fazla öpücük bekliyorum ama yerine eşofmanımı yukarı itiyor. "İlk gördüğümünden beri bu beni deli ediyor," diyor, sonra göbeğime sıcak bir öpücük konduruyor ve dişlerini halkanın üzerinde gezdiriyor. Sanırım bundan hoşlandım. Nefes nefese, dokunuşuna daha da yaklaşıyorum.

"Bunun her yerinden öpülmek istediğin anlamına geldiğini

umuyordum," diyor. "Dene beni," diye takılıyorum. "Ve öğren."

Benim için aldığı sweatshirt'ün eteklerini tutup yukarı kaldırıyor. "Üzerinde harika duruyor." Başıma geçirdi. "Üstünde daha da iyi duruyor."

O günahkâr kahverengi gözlerini üzerimde gezdirirken dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor. Onun sıcak bakışları altında titriyorum. Nefesindeki tıslamaya bakılırsa, verdiğim tepki onu heyecanlandırmışa benziyor. Gözlerindeki sıcaklık. Kotundaki şişkinlik.

"Josie, Josie, Josie," diye tekrarlıyor, hayranlıkla başını sallıyor. Sonra kararlılık ve arzuyla göbek deliğimden başlayıp karnıma doğru ilerleyerek beni iyice öpüyor ve yüzünü kaldırıp "Evet, beni çıldırtıyor" diyor.

Gülümsüyorum, sonra memelerimi ziyaret edip onları serbest bıraktığında mutlu bir şekilde iç çekiyorum.

"Mükemmel," diye mırıldanıyor memelerimi avuçlarken, sonra da yüzünü onların arasına gömüyor. Ama orada uzun süre kalmıyor. Sağ göğsüme geçiyor, meme ucunun etrafında lezzetli bir daire çiziyor, sonra ağzına çekiyor. Sonra hafifçe ısıtıyor.

"Tanrım," diyorum ama bu daha çok yarı inilti, yarı cıgılk

gibi. "Bundan hoşlanıyorsun." Bu bir sorudan çok bir ifade.

"Sanırım hoşuma gitti," diye takılıyorum.

"Emin olalım," diyor, sonra biraz daha sert ısıtıyor. Cevap olarak ona doğru eğildim.

Diğerine geçiyor ve evet, ortaya çıktığı gibi göğüslerimle oynanmasından çok hoşlanıyorum. O da onlarla oynamayı seviyor. Sıkıyor ve yoğuruyor, emiyor ve öpüyor, sonra uzun, aç bir gümbürtü çıkarıyor. "Siktir, her yerinin tadı çok güzel," diyor ayağa kalkarken.

ve yüzümle buluşuyor.

Bakışları vahşilik sınırında ve ben buna bayılıyorum. Ama çok fazla kıyafet giyiyor. Giyinik olamayacak kadar seksi.

"Acaba sen de biliyor musun?" diyorum, sonra keşfetmeye hazır bir

şekilde yukarı itiyorum. "Öğren," diyor.

Çok geçmeden gömleğinin düğmelerini açtım ve o da omuz silkti. Kasları kaslıydı. Pazuları yırtık pırtık. Karın kasları yasadışı. Karnının yan tarafını mavi bir çürük süslüyor ve sağ bileğinde küçük bir yara izi var. Yara izi için "Bahse girerim bunu bisikletten düşerken almamışsındır," diyorum.

Gülerek başını sallıyor, sonra onu daha fazla keşfetmeme izin veriyor.

En iyi kısmı mı? Kollarına sürünerek inen mürekkep. Omuzlarında ve pazılarında güneş patlamaları, ön kollarında birkaç müzik notası ve bileğinde sevimli bir köpeğin çizgi çizimi. Daha önce dikkatimi çeken gümüş zincir boynunda parlıyor, kalın halkalar tenine dayanıyor. Nihayet tadının nasıl olduğunu öğrenebiliyorum ve

başımı döndürüyor. Ellerim göğüs kaslarında ve köprücük kemiğinin üzerinde geziniyor, parmak uçlarım tenine değen soğuk metalle oynuyor. Eğiliyorum ve dudaklarımı boğazına bastırıyorum. Ormanlık, temiz kokunun tadını çıkarırken kısık bir sesle hırlıyor. Maine'deki memleketimin orman ağaçları gibi. Bir dağ deresi gibi.

Bu gece beni kurtaran bir yabancı gibi.

Arkama yaslanıp biraz daha bakıyorum. Gözlerim hiç bu kadar iyi bayram etmemişti. "Bu vücudu nereden aldın? Karın ve Pecs Departmanı'ndan mı sipariş ettin?"

Gülümsemesi memnun edici. Biraz gururlu ama ukala değil. "Biraz çalışıyorum," diyor kuru bir sesle. "Yalancı," tırnaklarımı titanyumdan oyulmuş sağlam göğüs kaslarında gezdirirken. Belki. Karın kaslarına doğru ilerliyorum. "Demek istediğim, core gününü hiç

atlamadın." "Doğru," diye itiraf ediyor.

"Ve bu kollar," diyorum, ön koldan omuza kadar inceliyorum. Çenem yere düşmüş olabilir. Salyalarım akıyor olabilir. "Üzgünüm ama şu anda seni tamamen nesneleştiriyorum."

"Üzgün değilim. Ama uyarayım, yaklaşık bir dakika içinde o külotu yırtıp atacağım, kalçalarını ayıracağım ve bu gece sana yaptığım şeyin tadına bakacağım."

Artık neyin içinde olduğumu biliyorum. *Ağzıyla*. "Öncelikle, ağızla sikini nesneleştirebilir miyim?"

Bir elini ağır çekimde saçlarında gezdirirken, beni bir galerinin önünde terlik ve tişörtle bulduğuna inanamıyormuş gibi bakıyor. Ve şansına inanamıyormuş gibi. Eğiliyor, yanaklarımı avuçluyor ve dudaklarıma sıcak bir öpücük konduruyor. "Evet."

Bu gece bedenimde kimin yaşadığından emin değilim. Hiç bu kadar *ileri gittiğimi* hissetmemiştim.

Ama eminim ki hiç bu kadar tahrik olmamıştım, hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Kısa sürede kot pantolonunu ve boxer külotunu çıkarıp sikini serbest bıraktı. az geri kalanı kadar seksiydi. Kalın, sert ve ucunda bir damla sıvı uyarılma damlası var.

Onu yatağa ittim ve üzerine tırmandım, sonra tam aletiyle biraz eğlenmek üzereyken aklıma... gözlüklerim geldi.

Ben çıkıyorum. "Bir saniye."

Onları komodinin üzerine koymak için yatakta sürünüyorum, sonra beni belimden yakalıyor. "Bu kıyafetlere bir saniye daha dayanamam," diyor ve beni sırtüstü çevirip soyuyor.

Pantolonumu bacaklarımdan aşağı sıyırdı, sonra da iç çamaşırlarımı.

Her şey çok hızlı geliyor ve birkaç saniyeliğine artık cesur bir kız değilim. Savunmasızım. Bir otel odasında bir yabancıyla tamamen çıplak. Seksi bir yabancı, ama de bir yabancı.

Bir yabancı...

Aman

Tanrım.

Aman

Tanrım.

Oh, lanet

olsun.

Wesley şu anda beni nesneleştiriyor. Yetenekli ağzıyla. Kötü dudaklarıyla. Harika diliyle. Adam kalçalarımın arasına kayd ve beni açıyor. İnliyor ve iç çekiyor, dilini merkezimde aşağı yukarı gezdiriyor, sonra klitorisimi emiyor.

İri ellerini gezdirirken beni , kıcımlı sıkıyor ve beni ağzına daha da yaklaştırıyor.

Kendimi onun tatlısı gibi hissediyorum. Sanki bütün gün canının çektiği dondurma pornosuymuşum gibi. Sanki Hand Dipper randevusu ön sevişmenin bir parçasıymış gibi.

Bir an durdu. "Ellerini saçlarıma koy. Böylesi daha eğlenceli. Hızı kontrol edebilirsin," diyor.

Oh, doğru. İyi fikir. Parmaklarımı tellerinin arasından geçirip onu kendime doğru çekiyorum. Amıma karşı gürlüyor, sonra üflüyor. İçimde alevlere dönüşen bir nefes emiyorum.

Ağzı saniyeler içinde tekrar üzerimdeydi ve beni iyice yalıyordu. O kıcımlı sıkarken ben saçlarını çekiyordum. Öpüyor, emiyor ve *tapıyor*. Ve bu çok çökertici. Onun kirli çenesine karşı sallanmam, sonra nefes nefese kalmam, ağlamam, çılglık atmam hiç de uzun sürmüyor.

Sert ve hızlı boşalıyorum. Ve yüksek sesle. O kadar yüksek ki sonunda durduğunda kıkırdıyor. "Bunu tekrar duymam gerekecek. Egom için çok iyi," diyor.

"Ve amım," diyorum, hâlâ nefesimi tutmaya çalışarak.

Gülümsemesi söner. "İşte bu kadar." Elime uzandı ve beni çekştirerek yataktan kaldırdı. Ayaklarım yere değdi. "Seni sertçe becerme zamanı."

Kaşlarımı çattım. "Seni nesneleştirme sırası bende değil mi?"

Ama artık beni şımartma havasında değil gibi görünüyor, çünkü beni döndürüyor ve yatağın üzerine eğiyor. "Eller yatağın üzerinde. Kıç havada," diye talimat verdi.

Sesindeki bir şey beni telaşlandırdı. Benim cömert, yardımsever, parlak zırlı şövalyem yatakta biraz kaba, çokça kirli. Büyük bir elini sırtımın küçük kısmına bastırıp beni aşağı itiyor.

İçimde bir alev parlıyor. Sonra kıçımın yanaklarını tutup takdirle sıkıldığında daha da ateşleniyor. "Yapmak istediğim şeyler..."

Wesley bir eşek adam mı? Ben göt bir kadın mıyım? Bilmiyorum bile, ama kemiklerim eridiğinden beri vücudum bana ne yapıyorsa hoşuna gidiyor.

Ama o bıraktı. Eğildi, saçımı yana doğru itti. "Hemen döneceğim." Ne?

"Nerede..."

"Burada kal."

Hiçbir yere gitmiyordum. Merak beni ele geçirdi ve boynumu eğip onun geri çekilişini izledim ve evet. Ben bir kıç kadınıyım. Bu güzel bir kıç. Sert ve büyük.

Adımlarını banyoya doğru atıyor. Bir saniye sonra lavaboya su akıyor. Sonra durdu. Geri dönüyor, kotunu karıştırıyor ve cüzdanını çıkarıyor. Sonra bir prezervatif çıkarıyor ve bakışlarıyla buluşuyor. "Beni izlemeyi , değil mi?" diye soruyor dudaklarında ukalaca bir yükselişle.

"" diye itiraf ediyorum, gözlerim ona kilitlenmişken.

Prezervatifi bir elinde tutuyor, sonra diğer elini sikine atıyor. Okşuyor. Yutuyorum.

Dudakları yukarı kıvrılıyor.

Daha sert bir çekştirme

yapıyor. Kalçalarını

sıkıyorum.

"Eminim sana mastürbasyon yaptığımı görsen beni izlerdin."

Oynadığımız iğrenç bir oyun gibi geliyor. Sanki bir gecemizde senaryoları test ediyormuşuz gibi. "Eminim sen de aynısını yapardın," diye alay ediyorum.

Gülümsemesi hınzırca bir onayla doludur. Yumruğuyla bir mekik daha çekerek sikinin başından bir damla ön spermi sıkıyor. Kıvraniyorum. Yaklaşıp bana uzatıyor. "Em onu," diyor, açık bir emir.

Ve evet, ben de bundan hoşlanıyorum. Dudaklarımı ayırıyorum ve o da başparmağını ağızma sokuyor. Tadı temiz eller gibi. Parmağını ağızma sokmadan önce ellerini yıkamış. Ayrıntılara gosterdiği özen bayıltacak cinsten. Gözlerimi kapatıyorum ve parmağının etrafında inliyorum.

"Göster bana," dedi. "Sikimi nasıl emmek istediğini göster bana." Bu

adam beni diken üstünde tutuyor. "Daha fazla" diyerek daha geniş

açıyorum.

Bana bir parmak daha veriyor ve ben ikisini de daha sert emiyorum. O inliyor ve ben

titriyorum.

Birkaç saniye sonra rahatladı. Kıçıma hafifçe şaplak attı, sonra prezervatifi taktı. Bacaklarımı

biraz daha aralayarak sikinin başını bana doğru çentikliyor, sonra içine giriyor.

Sırtımı eğiyorum. Yorganı kavradım. İnliyorum.

"Yesssss," diye mırıldanırken duraklıyor, bir süre bekliyor. Sonra sonuna kadar batıyor, içimi

dolduruyor.

Gerildim. Baskı çok yoğun. Ama zevkin çatırtısı da öyle. Keskin, sıcak sarsıntılar içime hücum ediyor. Yavaşça, bir alay gibi, neredeyse sonuna kadar gevşiyor ve beni daha fazlasını ister halde bırakıyor.

Ama o bana vermiyor. Acele etmiyor, yavaşça, santim santim içime giriyor, sonra yavaşça çıkıyor. Bunu dört ya da beş kez yaptıktan sonra nefes nefese kalıp yalvarıyorum.

"Wesley," diye inliyorum,

muhtaç bir halde. "Evet,

bebeğim?"

"Daha sert," .

"Ahdoğru ya. Bu gece iyi, sert bir sikiş istiyordun," diyor ve sonra bana çarpıyor.

Yoğunluktan haykırıyorum. "Oh lanet

olsun." Durdu. "Tamam mı?"

"Bu iyi bir *oh sikişiydi*," diyorum, nefesim çoktan sığlaşmıştı.

Kıçımı daha sıkı kavriyor ve giriyor, kalçaları benimkilerle aynı hizada, sonra tekrar gevşiyor. Beni daha fazlası için acıtıyor. Beni yalvartıyor.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım.

Tekrar içime giriyor, yer kalmayana kadar beni dolduruyor. Sonra beni vücuduyla sarıyor, göğsünü sırtıma yaslıyor, kollarını göğüslerime doluyor. Ağzını boynuma dayadı. Dişleri etimi ısıyor.

Beni tutuşu çok samimi ve beni kullanışı çok agresif. Aynı anda hem tutulduğumu hem de kullanıldığımı hissediyorum ve bu çok iyi. Bu, içinde olduğumu bilmediğim bir tür sert, kaba seks.

Ama görünüşe göre öyleyim.

O içime girerken ben çarşafı pençeliyorum. İnliyorum ve nefes nefese kalıyorum. O homurdanıyor ve küfrediyor. Her itişinde hücrelerim ısıyor. , açıkça yaklaştığımda, göğüslerimi bırakıyor, elini boynumun arkasına ve saçlarıma doğru hareket ettiriyor.

Birkaç teli çekiyor ve bu. Beni uçuruma yolladı. Beynim karardı. Vücudum sarsıldıkça çevrimdışı oluyor.

Orgazm içime doğru fırlıyor, bir zevk, ışık ve ateş patlaması. İçime girerken onun adını sayıklıyorum, sonra hareketsiz kalıyor, sarsılıyor ve günlerce inliyor.

Bir yavaş pompa daha. Bir inilti daha. Sonra üzerime eğiliyor, boynumdaki saçlarıma tanyor ve oraya şefkatli bir öpücük konduruyor.

O bir şekilde pis ve tatlı. Ve beni becerme şekli San Francisco'ya en iyi hoş geldin demektir.

* * *

Biraz sonra temizlenip yatağa girdik, kanallar arasında geziniyoruz ama izleyecek heyecan verici bir şey bulamıyoruz. Çünkü bu normal bir televizyon.

Otel seksinin nasıl işlediğinden emin değilim. Gece kalacak mıyız? Gece yarısı bile değil. Saat on bir. Ve gün doksan altı saat sürmüş gibi hissediyorum ve yorgunum, ama dondurma gerçekten güzel olmasına rağmen akşam yemeği yemedim. Karnım guruldayarak konuşuyor.

Kaba kaltak.

Gülüyor. "Aç mısın, Josie?" "Bu evet demek."

"Hadi biraz yemek yiyelim."

Kaşlarıma çattım. "Giyinmek zorunda mıyım?" Alay ediyor. "Hayatta olmaz."

Kısa süre sonra, yakındaki bir restorandan yatakta suşi yiyoruz ve o bana şehirdeki en sevdiği kafeleri ve latte almak için en iyi yeri anlatıyor ben de ona görmek istediğim yerleri anlatıyorum. Ama numaralarımızı değil tokuş etmiyoruz. Ya da soyadlarımızı. *Seni tekrar görmek isterim demiyoruz. Ve plan yapmıyoruz.*

Yine de söylemek istediğim çok önemli bir şey var. Teyzem bana hiç pişmanlık duymadığı en önemli şeylerin bir listesini vermişti ve *nihayet* listedeki maddelerle uğraşmaya ve onları kendime mal etmeye başladığımdan beri, bir numaraya nasıl hissettiğimi bildirmek doğru görünüyor. Askerce bir nefes aldım ve "Yapmak istediğim şey mi?" dedim.

Şaşkın bir ifade . "Bu ne ?"

Pazılarına vuruyorum. "Seksi bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşa." "Ah, o şey. Evet, şimdi hatırladım."

Bunu çok kolaylaştırıyor. Yine de bunu doğru yapmak önemli gibi geliyor. Sevdiğiniz biri gitmeden önce size talimatlar verdiğinde, bunları dikkatle ele almanız gerekir gibi görünüyor. Wesley artık listenin bir parçası. Bu yeni bir parçası. İlk onay işareti. Gözlerine bakıp "Sen olduğun için mutluyum." diyorum.

Yüzünü eğip gülümsüyor. Kaldırdığında bakışlarını tekrar benimkilere kilitliyor ve "Ben de" diyor.

O sıcak, duygulu gözlerde midemi bulandıran bir yoğunluk var. Bu da bir yabancıdan fazlası olsaydı nasıl olurdu diye merak etmeme neden oluyor. Kısa bir süre, isteyip istemediğini sorma fikriyle oynuyorum ama ne Greta Teyze'nin ne de benim listemde bir geceden fazlası yok. Yeni işim iki gün sonra, salı günü başlıyor. Yeni hayatım.

Plana sadık kalmak en iyisi.

İkimiz de bir süre sessiz kaldık ve belki de bir sonraki adımda ne olacağından emin olamadığı için "Yani gece başladığından daha iyi mi bitti?" dedi.

"Gerçekten ," diyorum, sonra esniyorum, uyanık kalmak için savaşıyorum.

"Uyu hadi," diyor, o da esneyerek. "Uyku mükemmel bir tek gecelik ilişki bile yapar

daha mükemmel."

Gözlüklerimi tekrar çıkarıyorum. Işıkları kısıyoruz, yorganın altına giriyoruz ve uykuya dalıyoruz.

Sabah erkenden işemek için kalkana kadar dünyaya karşı ölü gibiyim. Yatağa geri döndüğümde, saati kontrol etmek için telefonumu arıyorum ve gözümü kısarak ekrana bakıyorum.

Christian: Teyze olmaya hazır olun! Liv gerçekten doğum yapıyor ve bebekler neredeyse geldi!

Sonra bana hastanenin adresini gönderdi.

Bir telaşla gözlüklerimi takıyorum, kıyafetlerimi değiştiriyorum, bir tüp diş macunu bulup dişlerime sürüyorum, sonra da bir kâğıt bulmaya çalışıyorum.

Bir tane buldum ve Wesley'e teşekkür eden bir not karaladım.

Sonra onu arkamda bırakarak ve hayatımın en seksi anısını yanıma alarak şafağın ilk doğru gidiyorum.

CAM EŞARP

Wesley

Solmakta olan tarçın kokusu burnumun önünden geçiyor. Bu uyanmak için gerçekten güzel bir yol. Ama uyanmak için daha iyi yollar da var. Bir kolumu yatağa uzatıp Josie'ye uzanıyorum. Maceracıdır. Belki bir tur daha atmaya hazırdır.

"Hey," diye mırıldanıyorum, sesim uykunun son kalıntılarından dolayı çakıllı.

Cevap vermiyor. Oda sessiz. Elim bir yastıkla temas ediyor. Gözlerim açıldı.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup başımı eğiyorum, belki bir duş sesi duyabilirim diye kulak kabartıyorum. Çok sessizdi. Omuzlarım çöküyor, ama cezalandırılmaya aç biriyim, bacaklarımı yataktan sarkıtıp banyoya doğru ilerliyorum. Ne bileyim, sessizce otel losyonu sürüyordur diye.

Ama o da boş. İşimi hallediyorum, sonra odada kıyafetlerimi arıyorum. Yatağın ucuna oturmadan önce boxer külotumu çekiyorum, sabahın ilk işinde olmak istediğimden daha düşünceli.

Ya da, gerçekten, hiç.

Bir elimi dağınık saçlarımda gezdiriyorum, Josie'nin ellerinin saçlarımı daha da karıştırdığını fark etmiyorum.

Gerçek şu ki, sadece onunla bir tur daha atmaya ummuyordum. Numarasını almayı umuyordum. Tekrar takılmayı teklif etmek için. Elbette, tek gecelik bir ilişki olduğunu söylemiştik. Ama bazı tek gecelik ilişkiler iki geceye dönüşebilir. Ya da üç.

Uyandığımızda bunu önermeyi planlıyordum. Bu kadar kolay anlaştığım biriyle tanışmayalı uzun zaman olmuştu. Sırtımdaki numara için benimle ilgilenmeyen biriyle. Ya da diğer taraftan, temsil ettiği şeyden nefret etmeyen biriyle. Gerçi nefret eski sevgilimin hokey hakkındaki hisleri için güçlü bir kelime olabilir. Anna hokeyi ve beni küçümsüyordu. "Hokeyin ötesinde bir hayata ihtiyacın var. Bu spor sonsuza dek sürmeyecek, biliyorsun." demişti.

Gerçekten mi?

"Ama hokey dışında hiçbir şeyi sevmiyorsun," demişti. "Asla dünyayı ya da fikirleri tartışmak istemiyorsun. Sana gönderdiğim makaleleri ve düşünce yazılarını bile okumuyorsun."

Hadi canım.

Lanet bir makale okumak yerine çeneme disk yemeyi tercih ederim.

Romantizm Anı Yolu'ndaki bu gezinti size Çok Erken Biten Tek Gecelik İlişki tarafından sunuldu. Ama en iyisi bu. Josie'yle harika bir gece geçirmiş olmamız, dondurma, yatak odası ve nasıl tanıştığımıza bakılırsa -kabul edelim ki- kolay olan rastgele sohbetlerin ötesine geçeceğimiz anlamına gelmiyor. Kibirli bir sanat galerisine girmek için pazarlık yaparken neredeyse hiçbir şey giymeyen biriyle konuşmak zor değil.

Ayrıca, eski sevgilim o kadar da haksız değildi. Hokey benim hayatım. Sezon başladığında onu yiyor, soluyor ve uyuyorum ve birkaç gün sonra da öyle olacak. Josie'yi bir daha göremeyeceğimi kabullenerek yataktan kalkıyorum, giyiniyorum ve dişlerime biraz diş macunu sürmek için banyoya dönüyorum. Sonra yüzüme su çarpiyorum.

Bunu yaptıktan sonra odaya dönüp cüzdanımı ararken odanın girişinde beyaz bir not defteri gözüme çarpıyor.

Huh.

Oraya doğru gidiyorum. Not defteri kapının yanında duruyordu. İlk sayfada benim adım yazıyor, Y üzerinde de fazladan bir süsleme var.

göğsüm heyecanla çarpıyor.

Rekor bir sürede alıp sayfayı çevirdim. El yazısı düzgün, kelimeler arasında bolca boşluk var ve bunun için minnettardım.

Bir zamanlar San Francisco'ya taşınmıştım. Şehirdeki ilk gecemde bana bir kitabı hatırlatan adamla tanıştım.

Hayatım boyunca hiç kimse beni bir kitapla kıyaslamamıştı. Bu bir kamyonla battaniyeyi kıyaslamak gibi bir şey. Birbirlerine uymuyorlar. Biraz şüpheyile bir sonraki sayfaya geçiyorum.

Çünkü elinizden istemeyeceğiniz bir sayfa çevirici gibi sikişti.

Ve çıldırıyorum. Sabah ilk iş derin bir kahkaha. Tam ona göre. Tatlı bir şey söyleyecek sanırsınız, sonra pis bir kız olduğu ortaya çıkar. İçten bir gülümsemeyle bir sayfa daha çeviriyorum.

Belki seni şehirde görürüm. Büyük ama aynı küçük. Asla bilemezsin... XO Josie

Bana mı öyle geliyor yoksa bu not biraz ipucu gibi mi? Sanki bir video oyunundaki siren gibi, bir geçitten aşağıya doğru fırlıyor ve *gel beni bul* diyor.

Onu takip ederdim. Onu arardım. takip eder ve yakalardım. Belki de bu . Küçük bir hazine avı. Belki de bir bilmece.

Ama bu aptalca. Eğer buluşmak isteseydi, numarasını bırakırdı. Bir dizi ipucu değil. Bırakmaması sorun değil. Sorun değil.

Üç sayfayı alıyorum, dikkatlice koparıyorum ve önce ikiye, sonra katlıyorum. Bunları saklayabilmek için cüzdanımı aramaya devam ediyorum.

Bekle. Hangi cehennemde bu? Cüzdanımı alıp gitti mi? Bu yüzden mi gitti?

Tenim soğuyor. Nakit yok ama kimliğim ve kredi kartlarım orada. Ya dün gece kimlik hırsızlığı için uzun bir oyunsay?

Çok fazla film izlemiştin, dostum.

Ya da belki yeterli değildir. Odayı ararken nabzım , ama sonra yatağımın yanında yerde vegan derisi cüzdanı görünce rahatlayarak göğüs kafesime sertçe çarpıyor.

Onu almak için diz çöktüğümde siyah bir kumaş parçası gözüme çarpıyor.

Bu...? Yatağın altından aldım.

Yüzümü kaplayan gülümsemeden ben sorumlu değilim. Kader sorumlu. Çünkü evet, bu lanet olası bir ipucu. Bıraktığı bu eşarp. Yazdığı bu not.

Bu eşarp bir cam ayakkabı ve ben onu alıyorum. Nerede oturduğunu biliyorum. Plak dükkanının yanındaki sarı binada.

Otelden çıkıyorum ve biletlerle dolu arabama doğru birkaç blok yürüyorum ama umurumda bile değil.

Sindirella'mı tekrar görmek için çok iyi bir bahanem var.

* * *

O öğleden sonra, Sea Dogs'un ağırlık odasında Asher'in yanında bench press yapıyordum ki Max içeri girdi, suratı asık ve tavırlıydı. Huysuz kaleci kendi fırtına bulutuyla yolculuk ediyor. "Dün geceyi kaçırdın, Newman." Beni geçip serbest ağırlıklara doğru giderken homurdanıyor.

Bugünkü antrenmanın başında Asher, dün gece Josie'yi evinin önünde beklerken o ahmaklara mesaj atmış olmama rağmen havuza gelmediğim için bana zor anlar yaşattı. Onlara gelemeyeceğimi söyledim. Ama Max bana zor anlar yaşatmaya kararlı. Ve o korkunç lakabı kullanmak için.

"Özlediğimi söyleyemem," diyorum bir tabak daha eklerken.

Yemek zilini yeni duymuş bir köpek gibi, Asher oturduğu bankta doğruluyor ve preacher curl hareketine ara veriyor. Birdenbire antrenmandan çok bir hikâyeye ilgilenmeye başladı. "Bizi yine *Hannah* için mi ektin Newman?"

Gözlerimi deviriyorum. "Siktir git."

"Dün gece Pamela'ya böyle mi söyledin?" Max, *palmella* gibi telaffuz ederek bir çift halter alırken kışkırtıyor.

"Evet. Dün gece tam olarak böyle oldu. Elime siktirip söyledim."

"Ve senin elin *oh, oh, oh* dedi," diyor Max kalçalarını pompalayarak, çünkü hepimiz böyle toyuz. Ama bunu ağırlık tutarken yapabilmesi de etkileyici.

Yine de orta parmağımla yüzümün yan tarafını kaşıyorum, sonra bankta uzanıyorum, dün gece Josie'yle yaptığım konuşmaya kısa *bir* süreliğine geri dönüyorum, *biraz egzersiz yaptığımı söyledim*.

Bir an için içimde bir suçluluk duygusu kıpırdandı. Ona ne iş yaptığımı söylememek kabalık mıydı? Yani, bana ne iş yaptığımı söylemedi. Sadece kitap içinde olduğunu söyledi. Muhtemelen bir yayınevinde ya da bir kitapçıda çalışıyordur. Ama yine de işim hakkında ondan çok daha fazla konuştum.

Bu yanıltıcı mıydı?

Tabii ki yanıltıcıydı.

Ama bu şekilde saklamam yanlış ? Eşarby nasıl iade edeceğimi bulduğumda evet derse bunu düzeltebilirim.

Yerleşip ellerimi barın etrafına doladığımda Asher'a başımla selam veriyorum. "Beni fark et Callahan," diyorum, lakabı olan Pretty Boy yerine soyadını kullanarak. Ona bu şekilde hitap etmek eğlenceli olmadığından değil. Sadece yeni çocuk olduğum için bana Newman demeyi bırakmalarını istiyorum. Ne kadar az Pretty Boy dersem, belki o kadar çok bana soyadıyla hitap eder-Bryant.

Asher bankın arkasına geliyor, nöbet tutuyor. "Seni yakaladım," diyor. O bir kanat oyuncusu ve buzun üzerinde vahşi. Buz görüldüğünün tam tersi. Ona her türlü sponsorluk anlaşmasını sağlayan türden bir gülümsemesi var.

Max sineklere dönüşürken mavi gözleri odayı tarıyor, belli ki birini arıyor. "Hey, Winters nerede?"

Bu güzel bir soru. "Onu buzda görmedim." "Ben de görmedim," diyor Asher.

"Antrenmanları hiç kaçırmaz," ekliyor Max, sonra kaşları çatılıyor, sanki kayıp kaptanımızın gizemini çözmüş gibi. Ama hiçbir şey söylemiyor. Barı tekrar kaldırırken ben de bir şey söylemiyorum.

"Dün gece gelememiş olman çok kötü, Newman," diyor Asher ben kaldırırken. "Max çok kötü oynadı. Huey ve ben temizledik."

Bu Hugo, en iyi savunmacılarımızdan biri. Daha önce geldiğimde onu görmüştüm ama antrenmandan sonra atletik antrenörün odasına gitti.

Max kaşlarını çatar. "Hepsi stratejimin bir parçası. Bir dahaki sefere her şeyini almak için."

Alay ediyorum. "Kendine bunu söylemeye devam et Lambert," diyorum barı bir kez daha kaldırırken, kaslarım geriliyor.

"Senin gecen nasıldı Bryant?" Asher soruyor. Neyse ki her zaman lakap kullanmıyoruz.

"Sakin bana bir mucize olduğunu ve bu şehirde o çirkin kışınla yatacak bir kadın bulunduğunu söyleme," diyor Max ağırlıklarını yere bırakırken kuru bir sesle.

Zorlukla nefes alarak barı bırakıyorum, sonra oturup ahmak arkadaşımın gözleriyle buluşuyorum. Dün geceyi düşünürken ukala bir piç gibi sırtıyorum. "Ben öpüşmem ve söylemem."

Asher bana onaylayan bir bakış attı. "Güzel, adamım."

Max sadece omuz silkiyor. "Bozuk bir saatin bile arada bir şansı yaver gider."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Dostum. Bozuk saat bile günde iki kez doğruyu gösterir derler."

"O da var," diyor koridordaki spor ayakkabı yükselirken. Bir hokey oyuncusunun oyuncak ayısı kapı çerçevesini dolduruyor.

"Winters Baba'yı alkışlayın," diye sesleniyor Hugo, sonra telefonunu Simba'yımsı gibi sallayarak ağırlık odasına giriyor. Onu bize getiriyor ve biz de etrafında toplanıyoruz. Üzerinde bir resim vardı. Takım kaptanımız Christian Winters, hayatımda gördüğüm en ufak tefek iki insanı kucakında tutarken çok mutlu görünüyor.

"Vay anasını," diyorum, çok mutlu bir yeni baba görünce gülümseyerek. Bu yüzden burada değil.

"İki küçük oğlu var. Görünüşe göre Deniz Yavrularımız var," diyor Hugo ve grubun en yumuşağı o. Muhtemelen zaten baba olduğu içindir. O ve karısının küçük bir

Kızım.

"Onlara acilen paten almalıyız," diyorum. "Ve

kask," diye ekliyor Hugo.

"Ve sopalar," diye ekliyor Max.

"Diskler benim üzerimde," diye ekliyor Asher.

Hugo telefonunu indirir. "Ve herhangi bir sorunla başa çıkmam için beni görevlendirdiğini söyledi. Sanırım takım kaptanı ben oluyorum." Göğsünü şişiriyor. Güce aç oyuncak ayı. Bu da ona gününü göstermemiz gerektiği anlamına geliyor.

Asher da aynı şekilde düşünüyor olmalı ki ona şüpheli bir bakış fırlatıyor. "Weston'ın kaptan vekili olması gerekmiyor mu?" Asher sorar.

Weston, Chase Weston, bir pivot ve ben takıma katılmadan hemen önce istifa eden eski kaptan. Gerçi birkaç yıldır kaptanlık yapıyordu ve sakın, odaklanmış ve dışa dönük tarzıyla çocukların büyük saygısını kazanmıştı. Ama karısı ve köpekleriyle daha fazla zaman geçirmek istediğini söylemişti. Ki bunu anlıyorum. Köpeklerim olsaydı, ben de onlarla olabildiğince çok zaman geçirirdim. Ama yoldayken evcil hayvan sahibi olmak zor.

"Dostum, Weston Nacho'nun çeviklik turnuvası olduğunu söyledi. Bir saat önce buzdan çıktığımızda söylemişti," diyor Hugo Asher'a, başını sallayarak.

Pak daha bana doğru gelmeden oyunu görebiliyorum. Ona doğru hamle yapıyorum ve Asher'ın omzuna vurarak, "Hatırladın mı? Weston turnuva için yola çıkacağını ama Winters'in bu akşam hepimizi yemeğe götürmeyi planladığını söylemişti. En sevdiğimiz güveççiye."

Asher'ın gözleri parlıyor. "Doğru. İşte "

Max adımlarını hızlandırdı ve derin sesiyle ekledi, "Japantown'daki." Ne güzel, zeki bir piç. Bu en pahalı güveç.

"Maçtan önce takımın morali için," diye ekliyorum iyi adam gülümsememle.

Asher, Hugo'ya memnun bir sırıtışla bakar. "Bize diğer adamları toplamamızı söyledi."

"Yani akşam yemeği senden, değil mi Huey?" diye sorarken kaşlarını çatılıyor, sanki bir an için kafam karışmış gibi.

Hugo parmaklarını şıklatır. "Lanet olsun."

* * *

O öğleden sonra ayrıldığımda, oyuncuların otoparkına giderken telefonumu kontrol ediyorum. Kız kardeşimden bir mesaj vardı.

Dostum, başın belada. Hiç sanat eseri almadığını duydum. Duvarlarını bir iskelet atla süsleme şansını nasıl reddedersin?

Ah, lanet olsun. O sanat galerisini neredeyse aklımdan çıkarmıştım. Ayrıca neredeyse bütün bir günü babamı düşünmeden geçirmiştim. Ama yemek planıma, egzersiz rutinime ve diğer her şeye geri döndüm. Bu da demek oluyor ki bu akşam hot pot'ta mantar suyu, sebzeler ve yağsız tavuk sipariş etsem iyi olacak. Ama gerçekten, şikayet edemem.

Wesley: Daha da akıl almaz olan, sana söylemiş olması.

Natalie: Bugün beni sezon başladığında hafta sonunda buraya yapacağı seyahatle ilgili aradığında çapraz ateşte kaldım. Her neyse, sanırım Frieda galerisinden bir şey almadığını için yıkılmıştı, bu yüzden babamı azarladı ve babam da beni . Ama onlardan bu kadar bahsettiğimiz yeter. TIŞÖRTLÜ KADIN KİM?

Kahretsın. Sana söyledi mi?

Babama söylemiş. Babam da bana söyledi. Ve şimdi kiminle çıktığını bilmek istiyor.

Emniyet kemerimi takarken inledim. Tabii ki önce Natalie'den çıkarmaya çalışacaktı. O boşuna kurnaz bir adam değil. Natalie romantik olan her şeyi sever.

Wesley: Onun dikkat dağıtıcı mı yoksa faydalı mı olacağını görmek için mi soruyor?

Evet, baba. Ama bu benim ve bilmek istiyorum çünkü seni seviyorum. Detaylar!

Anlatacak pek bir şey yok Natalie.

Yalancı.

Yemin ederim. Biz çıkmıyoruz.

Natalie: Gerçekten mi? Frieda siz gibi gösterdi.

Kahretsin. Şimdi uğraşmamız gereken bir konu var. *Babamın kız arkadaşına yalan söyledim* meselesi. Ama belki yakında o kadar da yalan olmaz.

Seni bir daha gördüğümde açıklarım. Ama güven bana, biz çıkmıyoruz. Gitmem gerek.

Hoşça kal diyor, ben de telefonu bırakıp otoparktan çıkıyorum ve bu arada son cümleyi zihnimde gözden geçiriyorum. *Henüz* çıkmıyoruz. Eve döndüğümde kanepeye uzandım, dizüstü bilgisayarımı açtım ve park cezalarımı ödedim. Mutlu bir şekilde.

* * *

Bu hafta birkaç kez Better With Pockets'in önünden geçtim mi? Evet, geçiyorum. Orada Josie ile karşılaşmayı umuyor muyum? Kesinlikle. Öyle mi? Hayır, o kadar şanslı değilim.

Ama şansa güvenen erkekler hayatta fazla ilerleyemezler. Flört hokey gibidir. Bir plana ihtiyacınız vardır. Bir stratejiye ihtiyacınız vardır. Ne yaptığınızı bilmeniz gerekir. Perşembe günü Fillmore Caddesi'nde Effing Stuff adında bir dükkana girdim. Burası ufak tefek şeyler, kupalar, bardak altlıkları ve mıknaşlar satıyor. Kutu örgülü ve hızlı bir kadının "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorduğu tezgâha doğru yürüyorum.

"Merhaba. Bir hediye çantasına ihtiyacım var. Bir kız için." "Hoşlandığın bir kız mı?" diye sorar kadın. "Evet."

"En sevdiği renk ne?"

"Siyah ve beyaz," diyorum, cevabı bildiğim için biraz kendini beğenmiş hissederek. Cevabın beni soyadı olmayan Josie'den bir başka evet cevabına götürmesini umuyorum.

KAKTÜS SALDIRISI

Josie

San Francisco Halk Kütüphanesi'nin küçük bir şubesindeki yeni işime başlayalı üç gün oldu ve bugünkü toplantım sırasında midem utanç verici bir şekilde guruldamadı, yeni patronum dün beni yakındaki bir salata barında öğle yemeğine götürdüğünde dişlerim marul için bir ağ haline gelmedi ve bu hafta hiç takılıp yüzümün, kıcımın veya dizimin üzerine düşmedim.

Böyle şeylere eğilimli olduğumdan değil. Ama sonuçta ben de bir insanım. Ve kahramanın yeni işindeki ilk haftasında Çok Kötü Bir Gün geçirdiği ve bu nedenle üzüntülerini o hafta sonu chardonnay ve kurabiye hamurunda boğması gerektiği yeterince kitap okudum.

Çift doz yemek ve şarap sempatisine ihtiyaç duymadığım gerçeğini büyük bir kazanç olarak sayıyorum.

Kendime verdiğim bonus puanlar? İsteyken bir kez bile kıcıma, boynuma ya da sırtıma masaj yapmaya çalışmadım. Bu en büyük zafer olabilir çünkü Maeve'in koltuğundaki gevşek yay şaka değil. Beni yakalamak için dışarı çıktığına o kadar ikna oldum ki ona Çocuk adını verdim. Shel Silverstein'in *The Giving Tree* kitabındaki Çocuk gibi -aynı zamanda tüm edebiyatın en büyük kötü adamı olarak *da* bilinir.

Çocuk keskin, sivri ve acımasız ve bedelini bedenim ödüyor. Ama yarın işten sonra kısa dönem kiralık evime taşınıyorum ve yerde bir gece daha geçirmekten şikayet etmeyi reddediyorum (The Kid dün gece çok acımasız olduğu için Maeve'in evindeki sert tahtaya taşındım, dolayısıyla söz konusu bükülme sırtıma ve boynuma geçti).

Ayrıca, dünyanın en iyi tek gecelik ilişkisiyle başlayan haftamdan sonra her şeye iyi tarafından bakmaya çalışıyorum. Şansım daha sonra da devam etti. Yeni patronum Thalia Rosenstein çok havalı biri. Bana Büyük Grimaldi adında bir adam olduğunu ve kütüphanenin yeni açılan dijitalleştirme merkezini kullanmak için geldiğinde ona yardım etme şansına atlamam gerektiğini söyledi, çünkü eski sihir gösterilerini dijitalleştiriyor ve çok havalı şeyler öğrenebiliyorsun. Ayrıca, şehrin araştırma koleksiyonlarıyla ilgilenen Eddie'nin her gün saat 12:01'de mikrodalgada ton balığı patlatmayı sevdiğini, bu yüzden dinlenme odasından uzak durulması gerektiğini ve merdiven boşluklarındaki tıktırların hayalet değil, duvarlarda yaşayan ya da yaşamayan, ancak zaman zaman üçüncü kattaki bayanlar tuvaletinde bir rakun olduğunu söyledi.

Thalia ayrıca ilk günümde bana sadece değil, gerçek projeler de verdi. Kütüphanenin The Violet Delia Foundation for Library Digital Empowerment'dan kazandığı yeni bir hibe sayesinde, dijitalleştirme girişimleri üzerinde çalışmak üzere üç aylık bir pozisyonla Yukarı Haight'taki bu şubede bulunuyorum. Bu, kullanıcılara çevrimiçi kaynakların en iyi şekilde nasıl kullanılacağına dair bazı dersler vermeyi ve halkın kaset, Super 8 ve disket gibi kendi materyallerini dijitalleştirmelerine yardımcı olmayı içeriyor. Ayrıca kütüphanenin mevcut dijital koleksiyonlarını yönetmek ve bunları halka tanıtmak için çalışacağım. Dijital arşivler yüksek lisans eğitimimin ana odak noktalarından biri olduğu için bu şans kaçırmadım.

İkinci kattaki masanın arkasında toparlanırken, iade tepsisinden bir yığın kitap alan Thalia'ya dönüyorum.

"Rakun tüyosu için tekrar teşekkürler. Artık *sadece* üçüncü kattaki tuvaleti mi kullansam yoksa *hiç* kullanmasam mı emin değilim," diyorum. "Yani rakunlar sevimli olabiliyor."

"Bu gerçek bir ikilem," diyor kuru bir sesle, sonra masaüstünden uzaklaşıyor ve kollarının açık kahverengi teninde aşağı yukarı sınırdayan gümüş bileziklerle uyumlu gümüş kafatası halkalarıyla kaplı bir parmağını kaldırıyor. Bütün gün nasıl bilezik takıp daktilo kullandığı benim için bir muamma, ama bilezikler kulağa hoş geliyor, bu yüzden entrikaya aldırmiyorum. "Oh! Bir

Bir şey daha var Josie. Cuma günleri, çocuk bölümünden Dolores özel keklerini getiriyor."

Bu külçeyi sindirmek için duraksıyorum. *Özel* ve *kek* deyince aklıma yüksek lisansta bazı arkadaşlarımdan yaptığı kekler geliyor; günü ya da geceyi gerçekten soğuk hissettirmek için fazladan bir şeyler katmak anlamında özel. Meraklı bir şekilde kaşlarımı çatıyorum ama ses tonumu bozmadan "Ne açıdan özel?" diye soruyorum.

"Eritilmiş bitter çikolatadan yapıldığı gibi."

Oh, rahatladım. "Hepsinin gitmediğinden emin olmak için ne zaman burada olmam gerekiyor?"

Onaylarcasına başını sallıyor. "Anlayacağımı biliyordum." Etrafına kaçamak bakışlar atıyor, sonra fısıldıyor, "Sekiz elli beş. Dolaşımdaki akbabalar dokuzda iner. Ayrıca yarın öğleden sonra evsiz kalan insanlara nasıl yardım edileceğine dair bir eğitimimiz var. Genellikle çok fazla soru geldiği için akşamın erken saatlerine kadar sürebilir."

"Orada olacağım," diyorum, kütüphanenin bu önemli konuyu ele almasından memnunum, çünkü bugünlerde herhangi bir kütüphane çalışanının, açık kapılarımızdan gelen madde kullanım bozuklukları veya akıl hastalıkları olan kullanıcıların yanı sıra, barınaksız kişilerle de şefkatle çalışması gerekiyor.

Şimdilik işi geride bıraktığım için mutluyum. Çünkü bu küçük bilgi uzmanının Perşembe akşamı için bir projesi ve planı var.

Çantamı omzuma attıktan sonra, dün gece Fillmore Caddesi'nde Sea Dogs'tan emekli bir hokey yıldızı tarafından işletilen Welcome to the Jungle adlı bitki dükkanından aldığım minik kaktüsü elime alıyorum. Boşta kalan elimle beyaz düğmeli bluzumu, ardından siyah kalem eteğimi düzeltiyorum ve dairesel merdivenlere yöneliyorum. Dairelerim, hızla evimden uzaktaki evim haline gelen tuhaf küçük kütüphanede yüksek ama tatmin edici bir yankıyla tıkırdıyor.

Çıkışa ulaşıyorum, sonra yandaki itfaiye istasyonunun önünden geçiyorum. Burada çalışan bazı adamlar kiraz kırmızısı kamyonlarını yıkıyorlar. Gülümseyerek selam veriyorum, üçü de gülümseyerek karşılık veriyor. San Francisco akşamında yoluma devam ediyorum. Ekim ayında olduğumuz için hava sıcak ama yine de içgüdüsel olarak boynuma sarmak için atkıma uzanıyorum. Ama tabii ki burada değil. Bu hayali hareketi her yaptığımda içimi bir hüznün kaplıyor. Pazartesi öğleden sonra hastaneden ayrılırken, küçük yeğenlerimi elimden geldiğince kucakladıktan sonra, aksesuarı muhtemelen otel odasında bıraktığımı fark ettim.

Ancak o akşam kayıp eşya bürosunda olup olmadığını öğrenmek için The Resort'a uğradığımda, görevli kontrol ettikten sonra kaşlarını çatarak özür diledi.

"Üzgünüm Greta," diyorum gökyüzüne, çünkü bu eşarp onun en sevdiğiydi. Onunla kaldığım zamanlarda küçük bir kızken giydirme oynadığım eşarptı. Onu başıma sarar, gözlüklerini takar ve büyükanne gibi davranırdım. Ya da onun kurtarılmış Labrador'unu giydiren, Lulu Blossom'u onunla bir kovboy kızına ya da Perçinleyici Rosie'ye dönüştürürdük.

"Eşarplar moda dünyasının isimsiz kahramanlarıdır. Bir kıyafete kişilik katarlar, şıklık katarlar ve belli bir *je ne sais quoi* katarlar," demişti Greta ve sonra parmağını çenemin altına sokmuştu. "Ve sen, aşkım, *je ne sais quoi* tipi bir insansın, bu yüzden öyle giyin."

Pazar gecesi kemer olarak takmanın çok *je ne sais quoi* olduğunu düşünmek istiyorum.

Ve eğer eşarbyı kaybetmem gerekiyorsa, onu seks cennetinde geçirdiğim gecenin olduğu yerde bırakmak, o parçamın gitmesine izin vermek için mükemmel bir yer gibi görünüyor. Omuzlarımı ve hala onu takıyormuşum gibi yürüyorum. Başka bir tane bulacağım. Yeni evime taşındıktan sonra bu hafta sonu ikinci el dükkanlarına gideceğim. Yerleştikten sonra Greta'nın listesinin geri kalanıyla ciddi bir şekilde uğraşabilirim. Yapmam için bıraktığı ikinci maddeyi araştırmaya başladım bile. İlkini hallettiğime göre, listede ilerlemek daha kolay olacak diye düşünüyorum.

Ancak ikinci maddeyi araştırıyor olsam da, bir numaralı maddeyi düşünmeden edemiyorum.

Wesley'nin bana dokunma şekli. Benimle dalga geçmesi. Benimle konuşma şekli. Sıcak bir ürperti omurgamdan aşağı kayıyor.

Gördüğüm kadarıyla ilk maddeyi işaretlediğimde listeye kalmıştım. Baştan sona seksi bir yabancıyla tek gecelik bir ilişkiydi. Görevi mükemmel bir şekilde tamamladığıma göre, onu tekrar görmek için özgür ve temiz olduğumu düşünüyorum. Tek gecelik bir ilişki olarak *değil*.

Yani, mantığı. Tabii onu tekrar bulabilirsem. Sinir ve umutla midem bulanıyor.

Neredeyse anneme, kız kardeşinin ölmeden önce bana verdiği listeyi yapmaya başladığımı söyleyecektim. Annem listeyi görmedi ama var olduğunu biliyor. Bana birkaç kez sordu. Ama şu anda atlet oğlunun bebeklerine odaklanmış durumda.

Anlaşılabilir. Gerçekten öyle. Yine de, her zaman ona odaklanmıştı. O eski bir atlet, bu yüzden anlıyorum. Babam da öyle. Annem üniversitede voleybol oynadı ve bir NCAA şampiyonluğu kazandı, babam da atletizm pistinde koştu, bu yüzden yürümeden önce paten kayan ilk çocuklarıyla her zaman bir bağları oldu. Sorun değil. Ben alışkınım. Annem gelecek hafta yardım etmek için bu hafta sonu geliyor.

Yürürken Maeve'e mesaj atıyorum çünkü bu gece Wesley'i bulmaya çalışma planımı biliyor.

! Yola çıkıyorum.

Biliyorum, benim küçük kaplanım!

Kaşlarım . O biliyor mu? Yukarı Haight'ta akşamın erken saatlerindeki kalabalığın yanından geçerken cevabımı sesli olarak dikte ediyorum.

Josie: Nereden biliyorsun?

Webster ve Hayes'in köşesinde. Neredeyse !

Lanet olsun. Konum izleyicimi hiç kapatmamıştım.

Maeve: Ayrıca konum geçmişine baktığımda bugün öğle yemeğinde Elodie's Chocolates'a gittiğini görüyorum. Umarım bana da biraz almışsındır. Ama ben en çok dün gece işten sonra en sevdiğim oyuncakçıya yaptığın ziyaretle ilgileniyorum. Sadece bitki dükkanına gideceğini sanıyordum. Risqué Business'a girip kız arkadaşın için pille çalışan bir hediye mi aldın? Benden saklıyor musun?

Yanaklarıma kırmızı sıçradı. Tabii ki Maeve bunu fark ederdi. Ne de olsa üniversitedeki bir Cadılar Bayramı'nda benim meleğime karşı şeytandı.

Josie: Evet, ama oyuncacığın o kadar büyük ki forklift gerektiriyor. Umarım merdivenlerden yukarı taşıyabilirsin!

Maeve: Şimdi bu beni da çok istiyor!

Telefonu kaldırıp vitrinlerdeki numaraları kontrol ediyorum. Galeri bir sonraki blokta. Son elli metreyi yürürken kendimi çelikleştiriyorum. Pazar günü beni içeri alması için yalvardığımda Frieda benden hoşlanmamıştı. Bu gece de bana yardım etmeme ihtimali çok yüksek. Aslında büyük bir ihtimal. Ama bu benim tek çarem. Eğer onu Wesley'in soyadını vermeye ikna edebilirsem, izini sürebilirim. İnternet ve ben çok sıkı fıkıyız ve internette her şeyi bulabilirim.

Tek ihtiyacım olan o küçük ayrıntı.

Yine de buz kraliçesiyle pazarlık yapmaya hazırım. Frieda'yı araştırdım, Londra'da sanat tarihi okuduğunu, kaliteli şarabı (bunun için bütçem yok), kaliteli sanatı (kesinlikle bunun için bütçem yok), Antibes'i (sanki) ve kaktüs bitkilerini sevdiğini öğrendim.

Yaşasın, bitkiler! Küçük bir tavşan kulağı kaktüsü aldım ve onu bir özür hediyesi ve kayganlaştırıcı olarak kullanmayı umuyorum. Ne de olsa Frieda ile ilk tanıştığımda benimle uğraşmamak için başka biri gibi davranmıştı.

Galeriye vardığımda sinirlerimi toparlıyorum ve fütüristik sanatla dolu steril mekâna giriyorum. Ayakkabılarım kütüphanede olduğundan daha yüksek sesle takırdıyor, kâbus gibi görüntülerle bezenmiş beyaz duvarlarda yankılanıyor.

"Hemen geliyorum," diyor arka odadan biraz İngilizvari bir ses tonuyla sıcak bir şekilde.

Elimden geldiğince neşeli bir şekilde "Teşekkür ederim" derken göğsümde kelekler uçuşuyor.

Ama Frieda ortaya çıktığında ifadesi taşlaşıyor, beni ölçüp biçerken kaşları küçümsemeyle kalkıyor. "Görüyorum ki giyim mağazalarının varlığını keşfetmişsiniz."

Darbeyi savuşturarak emiyorum. "Ben yaptım. Sana teşekkür etmek istedim. Geçen geceki etkinliğinize katılmama izin verdiğiniz için."

Sağ gözü seğiriyor. Sanki bunun kendi seçimi olmadığını söylemek istemiyormuş gibi. "Umarım telefonunuzun yerini bulabilmişsinizdir. Belki bir dahaki sefere telefonunu bağlamak için bir kordon ya da çapraz askılı bir çanta kullanmayı düşünebilirsin. Ebeveynler küçük çocukları için bunu yapar," derken o kadar sahte bir nezaket sergiliyor ki, giydiği dekoltesi beyaz pantolon takımı kadar etkileyici.

"Harika bir ipucu. Minnettarım," diyorum, neşeli ve yılmamış görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Küçük bir teşekkür hediyesi sunmak için buradayım."

"Bir sanat eseri mi alacaksın? Ne kadar güzel. Hadi gel, sevgilim. Sana etrafı göstereyim."

"Aslında, yapamam."

"Oh, neden olmasın?" Çok endişeli bir şekilde soruluyor.

Çünkü bu iğrenç sanat eserinin her bir parçası beş bin doların üzerinde, seni züppe. "Bütçem yok," diyorum dürüstçe, sonra kendimi en zor soruya hazırlıyorum. On katlı bir duvara tırmanmak gibi bir his. Louboutin'lerle. "Bana Wesley'nin soyadını verebileceğinizi umuyordum."

Gözlerini kırptırıyor, önce tam bir şaşkınlıkla sonra da haince bir zevkle bana bakıyor. "Sevgilin mi? Artı-birin mi? Hani şu fantastik buluşma fikirleriyle seni şaşırtmayı seven, bu yüzden de burada buluşmanızı söyleyen kişi mi?"

Sözlerimi o kadar kesin bir şekilde papağan gibi tekrarlıyor ki midem bulanıyor. Bunun kolay olmayacağını biliyordum. Bu kadar zor olacağını bilmiyordum. Beni bu kadar küçük hissettireceğini. Ama ahlaki üstünlük ve bilgi onda, bu yüzden onunla tartışamam. "Evet," diyorum, zorlukla yutkunarak. "Bana onun soyadını verebilir misin?"

Barış teklifi olarak bitkiyi uzattım.

"Sende değil mi, sevgilim?" Ses tonundan endişe damlıyor. Üzülerek

başımı sallıyorum. "Yok."

"Bakalım mıyim? Hmm." İç çekiyor, çenesine gözlerini tavana dikeyor. "Bana geri dönüyor." Yüzünü eğiyor, sakın bir şekilde gülümsüyor ve "Onun adı..." diyor.

Nefesimi tutuyorum. O şeytani bir buz kraliçesi değil sonuçta. Eriyebilir.

"Wesley," diye devam ediyor, sonra klavyede yazıyormuş gibi yapıyor. *"Galeride tanıştığım ve beni bir daha görmek istemeyen adam. İşte. Google'a yaz. Aynen böyle."*

Kendimi bir metre boyunda hissediyorum. Yüzüme bir tokat gibi indi. Dikenli topuklu ayakkabılarıyla aradaki mesafeyi geçip kemikli elini uzatarak bitkiye uzandığında sersemliyorum. "Tavşan kulakları lütfen."

Kısaca, saçlarımı savurduğumu, takmasam eşarabın gücünü kanallize ettiğimi ve çok soğukkanlı bir şekilde "İnternette bulabilirsin. *Sadece benim bile şirretliğimle öldürebileceğim öldürülemez bitkileri arayın."*

Ama yapmadım. Bunun yerine, bitkiyi göğsüme yaklaştırdım, topuklarımın üzerinde döndüm ve oradan uzaklaştım, kendi hayal kırıklığımdan güç alarak galeriden yarışircasına uzaklaştım.

Bunun işe yarayacağını düşünmem aptalcaydı. Böyle bir isteği yerine getirebileceğime inanmak aptallıktı. Hem ne anlamı var ki? Frieda'nın tokatla karşılık vermesi muhtemelen tek gecelik ilişkinin tek gecelik olarak kalması gerektiğinin işaretidir.

Sinirli bir şekilde içimi çekerken telefonum çalıyor. Telefona uzanırken göğsümün biraz garip hissettiğini fark - biraz kaşınıyor ve rahatsız edici. Ama nedenini anlayamadan ekrana bakıyorum. Johnson Properties'den 415'li bir numara - yarın taşınacağım yer. Ev sahibi muhtemelen bana şifre falan vermek istiyor.

"Bu Josie," diye cevap veriyorum.

Diğer uçtaki kaba, çakıllı ses şöyle diyor, "Hey, hey, hey, Bayan Winters. Ben Barry Johnson. Size bir iyi bir de kötü haberim var. Önce hangisini istersiniz?"

Muhtemelen kırık bir boru. Muhtemelen ters monte edilmiş bir tuvalet. İkişiyile de başa çıkabilirim. "Kötü haber tabii ki," diyorum.

"Harika. İyi haberlerle başlayacağım," diyor.

Neden sordu ki? "Tamam."

Barry hiç vakit kaybetmez. "Daha çok dünyanın en iyi haberi gibi çünkü bu binayı satmak için güzel bir anlaşma imzaladım. İstenen fiyatın yüzde on üzerinde."

Bu hayal ettiğimden de kötü. Kendimi paraşütsüz bir uçaktan düşmüş gibi hissediyorum. Zayıf bir sesle "Kötü haber, kalacak bir yerim yok mu?" dediğimde midem bulanıyor.

"Çok zekisin kızım," diyor ıslık çalarak, sanki iki artı ikiyi toplamamdan gerçekten etkilenmiş gibi. "Ama diğer iyi haber, Donny adında bir dostum var, sadece benim tavsiyelerim için kısa süreli bir kiralama anlaşması yaptı. Size tek yatak odalı bir daireyi uygun fiyata kiralayabilir."

Ufukta umut var! "Nereye? Ne zaman taşınabilirim? Ne kadar?" "Russian Hill. Pazar

günü ve ayda 3999 dolar gibi müthiş bir fiyat."

Gözlerim yuvalarından . "Başlangıç maaşımla bunu karşılayamam." Bunu karşılayamam.

bunu uzun yıllar karşılayamaz. Hiç olmazsa.

"Endişelenme. Bunu söyleyebileceğinizi düşündü. Daha iyi haber ise şu: Kira kontratında kaç kişi olduğunu açıklamadığı sürece üç kişiyle paylaşabileceğiniz bir yatak odası var. Ayrıca, koridorun sonunda hepinizin paylaşabileceği bir banyo var."

Duruyorum, Better With Pockets'ın duvarına yaslanıyorum ve bir gözlerimi kapatıyorum. Gözlerimi açıp aşağı baktığımda, göğsüm gömleğimin yakasının hemen üstünden kanıyordu. Harika. Sadece harika. Kaktüs beni deldi.

"Teşekkürler, Barry. Ama pas geçmek zorundayım," diyorum ve kapatıyorum.

Göğsüm beyaz gömleğime kanarken boğazım düğümleniyor. Gözlerimin arkasından yaşlar süzülüyor. Frieda'nın hakaretlerinden kaktüs saldırısına ve korkunç haberlere kadar, gün geçtikçe tersine dönen şansıyla daha fazla başa çıkamıyorum.

Gözlerim yanıyor ama gözyaşlarımı geri çekiyor ve kardeşimin adını bıçaklıyorum. Bunu yapmaktan nefret ediyorum. Gerçekten nefret ediyorum. Özellikle de şimdi elleri doluyken.

Kardeşimi aradım.

* * *

Christian'ın mavi gözleri yorgun ama aynı zamanda memnun. İçlerindeki altın benekler neredeyse parıltıyor gibi. California Caddesi'ndeki geniş evinin Golden Gate Köprüsü'ne bakan arka güvertesinde, Caleb içeride Liv'le ilgilenirken Cooper'ı tutarken ona acıklı hikâyemi anlatmam garip bir tepki. Ama tepkisinden bir şey anlamamaya çalışıyorum - o yeni bir baba ve aynı zamanda yarınki sezon açılışında ilk on birde. Çok fazla işi var. Bu yüzden keşke ona gelmek zorunda olmasaydım.

"Merak etme Jay," diyor güven verici bir şekilde. "Sana yardım edeceğim."

Hala ıslak olan gözlerimle ona bakıyorum. Kayıp bir kira için ağladığıma inanamıyorum. Ama mesele sadece kiranın düşmesi değil. Bu işi ne kadar çok istediğim. Üç gündür çalışıyorum ve şimdiden sevdim. Kalacak yerim olmadığı için kaybetmek istemiyorum. Böyle işleri bulmak zor. San Francisco gibi şehirlerde ise yaşamak daha da zor.

Maeve onunla kalmam için gönüllü oldu ama evi çok küçük. Ve The Kid oraya musallat oldu. İşte buradayım, göğsümde bir yara bandı, kanlı bir gömlek ve saldıran bir kaktüsle kardeşimden yardım istiyorum. Ailemde teyzem dışında kimseden bir şey istemekten nefret ederim.

Ama başka seçeneğim yok.

MERDİVENİN ALTINDA GİZLİ BİR ODA

Wesley

Çantadaki eşarp arabamın arka koltuğunda sapasağlam duruyor. Yarın sabah onu sarı bırakma planım var. Cumartesi böyle bir şey için iyi bir gün gibi görünüyor, sabahın geç saatleri ve güneş doğmuşken. Diğer paketlerle birlikte onun evinin girişine bırakabilirim.

Bu gece kazandıktan sonra mükemmel bir sabah aktivitesi olacak çünkü buzdan zaferle ayrılmayı planlıyorum.

Kinoa ve kabak yiyorum, egzersiz rejimimi takip ediyorum, babamın tuttuğu performans koçuyla tüm yaz boyunca güç ve kondisyon üzerinde çalıştım. Hatta bugün takımın sabah pateninden sonra babamla *tekrar* buluştuk, böylece babam onunla sezon için egzersiz rutininin üzerinden geçebildi.

Bu senin çıkış yılın olacak, demeyi seviyor. Sizi uzun vadeli başarıya hazırlayalım.

Tercümesi: Sana bir takas yasağı getirelim.

Takas edilemez maddesini ve bununla birlikte gelecek güvenceyi çok isterdim. New York'ta iş güvencem olduğunu *sanıyordum*. Dört buçuk yıl oynadığım New Yorkta istatistiklerim gayet iyiydi. Takas beni şaşırttı ama kabul ettim. Sea Dogs'a kanat oyuncusu olarak katıldığım geçen yıl sezonun güçlü bir ikinci yarısından sonra, yeni takımımın neden birinci hatta oynamam gerektiğini göstermek istiyorum.

Şimdilik oyun öncesi ritüellerimi yerine getiriyorum. Kulübemin önünde bir sandalyeye oturmuş, sopamı bantlıyor ve çocuklarla takılıyorum. Max ve Asher'la gelecek haftaki Chappell Roan konseri için bilet alıp almamayı tartışıyorduk, çünkü hepimiz onun şarkılarına biraz takıntılıyız, Christian aklında bir şey varmış gibi soyunma odasına girdiğinde.

Hafta başında çocuk sahibi olmasına rağmen bu akşamki maçta ilk onbirde oynuyor. Bu beni şaşırtmamalı - burada olması ya da iyi oynaması - çünkü geçen sezon boyunca bir maç bile kaçırdığını sanmıyorum. Sanırım kaptan olmasının bir sebebi var. Adam geliyor ve sıkı oynuyor. Her gün örnek oluyor. Ona büyük saygı duyuyorum. Onun gibi bir kariyerim olsun istiyorum.

Kolunu bir tezgâha dayayarak boğazını temizliyor. "İyi haberlerim var. Oğullarım harika. Bugün üçümüz birlikte maç öncesi kestirdik."

Bunlar maç günlerinin olmazsa olmazı.

Chase yumruğunu sıkıyor. "Hokey eğitimine ilk günden başlıyoruz," diye sesleniyor ahırının önünden. "Aferin, Winters."

Christian başını sallıyor ve derin bir nefes alır. Evet, içgüdülerim doğruydu. Sezon açılış konuşmasına hazırlanıyor olmalı ve "Dinleyin çocuklar," dediğinde eminim öyledir. "Daha iyi haberlerim var."

Muhtemelen tıraş etme zahmetine katlanmadığı beş günlük büyümenin istila ettiği çenesini kaşıyor. "Aslında haberler harika. Kız kardeşimin kirası düştü," diyor ve sesi Makyavelist bir şekilde memnun çıkıyor. "Ve ben daha mutlu olamazdım. Evi iyi bir semtte değildi," diyor ve bölgenin adını veriyor. . Tepkim kaptanın gözünden kaçmadı. "Kız kardeşlerinin de orada kalmasını istemezsin. Kız kardeşlerinizin sadece güvenli bir yerde kalmasını istersiniz, değil mi?"

Belki yarımızdan, yani kız kardeşi olan yarımızdan ortak bir evet sesi çıkıyor. Natalie ve kız arkadaşı Noe Valley'de güzel bir yerde yaşıyorlar, bu yüzden onun için endişelenmiyorum.

Ama Ryker Samuels yüzünde acımasız bir ifadeyle Christian'a doğru başını sallar. "Göte bu yüzden ben taçlandıktan sonra Ivy'nin benim evime taçınmasını sağladım. O bekarken."

"Aynen," diye Hugo. "Ben her zaman ailemi kollarım."

"Ben de fikirdeyim," diyor Christian en iyi defans oyuncumuza. "Her neyse, kardeşimi kiraladığında ona karşı uyarmıştım ve şimdi iş suya düştüğüne göre sonunda beni dinliyor."

"Yani seninle mi kalıyor?" Max göğüs koruyucusunu çekiştirirken yanımdan havlıyor.

Christian alay eder. "Dostum. Hayır. Liv ve ben ikizlerle biraz meçgölüz, misafir odasında kalan bir bebek bakıcımız var ve annem de gelip başka bir odada kalacak. Jay için yer yok." Soyunma odasını dolduran grubumuzu işaret ediyor. "Bu da beni harika habere getiriyor. Hanginiz bana büyük bir iyilik yapıp kız kardeşimin önümüzdeki üç ay boyunca sizinle kalmasına izin verir? Onun güvenli bir mahallede yaşamasını istiyorum ve siz pisliklerin Pacific Heights ya da Marina Bölgesi'nde yaşadığını biliyorum, bu mükemmel olur. Sessizdir, içine kapanıktır ve zamanının çoğunu okuyarak ya da çalışarak geçirir. Orada olduğunu bile anlamazsınız. Ve bana iyilik yapmış olursun."

Asher omzuma vuruyor. "Dostum. Gizli odan var, değil mi? Merdivenin altındaki, değil mi?"

Gülüyorum. "Evet, kayboluyor ihtiyacın olduğunda yeniden ortaya çıkıyor."

Asher alnını bana doğru eğiyor. "Lanet olası Newman burayı satın aldığı anda fazladan bir odası olduğunu bile bilmiyordu."

Ellerimi genişçe açtım, omuz silktim, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Takas edildikten sonra satın almak için bir yer ararken, şehirdeki profesyonel takımlarda oynayan arkadaşlarımla çoğunun yaşadığı Pacific Heights'taki birkaç şehir evini inceledim. Bazılarında iki, bazılarında üç yatak odası vardı. Ayrıntılara pek dikkat etmeden en çok hoşuma gideni seçtim. Bu her şeyden çok bir yatırımdı. Burada ne kadar kalacağımı kim bilebilir ama kiralamaktansa ev sahibi olmayı tercih ederim. Meğer iki yatak odalı olduğunu sandığım üç yatak odalı bir evim varmış. Ama bu, kutuda kaldığını bilmediğiniz bir dilim pizza bulmak gibi bir şey. "Taçlandığımda burası bonus oda gibiydi," diyorum, sonra Christian'ın bakışlarıyla karışık parmağımı kaldırıyorum. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Christian rahat bir nefes alır. "Mükemmel. Sana onun iletişim bilgilerini gönderirim, Bryant." Cebinden telefonunu çıkardı. "Ve ona bir yer bulduğumu ve senin de ona ulaşacağını söylerim." Duraklıyor, sonra ekliyor, "Şimdi."

Sanki hemen ulaşmaktan başka bir şey yapacaktım gibi. "Elbette" diyorum.

"Ona oyunun sonunda gelmesini söyledim, böylece tanıştırabilirim. Kütüphanesinde geç saatlere kadar sürecek bir eğitimi var."

Chase Christian'a ıslık çalıyor. "Ona gelmesini söyledin mi? Bize sormadan önce mi? Lanet olsun." Altın saçlı eski kaptan kollarını iki yana açarak bize döndü. "İşte hepimizin buz üzerinde göstermesi gereken tavır bu. Kazanan bir tavır."

Haksız değil. Diğerleri başlarını sallayarak onaylıyorlar ben de telefonumu kapıp Christian'ın az önce bana gönderdiği kişi kartına tıklıyorum. Jay. Ona hızlıca bir mesaj gönderip gözleriyle buluşuyorum.

"Tamamdır," diyorum.

"Yalakalık," diye mırıldanıyor Max nefesinin altında.

Christian kafasını Max'e eğdi. "Ne dedin sen?"

Max yutkunuyor, sonra da olabildiğince soğukkanlı bir şekilde omuz silkiyor. "Dedim ya, yardım etmesi çok hoştu."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Christian, sonra bana doğru yürüyüp elini uzatıyor. "Sana borçluyum." Tokalaşıyoruz, sonra ekliyor, "Ellerini ondan uzak tut yeter."

Soyunma odasında toplu bir gülüşme olur. Sonra toplu bir *hayır bok*. Sanki takım gemisini sarsacak bir şey yapacaktım gibi. "Seni yakaladım, dostum."

"Bu kuralı hepimiz biliyoruz," diye ekliyor Asher.

Bir takımda olmanın altın kuralıdır bu. Takım arkadaşının kız kardeşine çıkmazsın. Tabii onunla evlenmeyi planlamıyorsan.

Christian hazırlanmak için kabine yöneldiğinde, telefonuma yeni oda arkadaşımın bir mesaj geliyor.

YENİ ODA ARKADAŞIM

Josie

Ben işerken banyonun kapısına vuran bir rakun mu? Şansım yaver giderse, önümüzdeki üç ay boyunca bana musallat olmayı planlayan bir hayalet olacak.

Yine de tırmalama sesi daha bedensel hissettiriyor.

Ama kütüphanede gerçekten bir rakun var mı? Artık duvarlarda yaşayabildiklerini bilsem de, bu genellikle eski evlerde olur. Onlar bacalara, tavan aralarına ve sürünme boşluklarına girebilen becerikli küçük yaratıklar. Thalia'dan rakun hikayesini duyunca onları araştırdım. Bu bina modern ve rakun istilası için daha az olası görünüyor.

O zaman bana bir hayalet kalıyor.

Tabii ki.

Olabilirdiğimce hızlı işiyorum, sifonu çekiyorum ve ellerimi yıkamak için aceleyle lavaboya gidiyorum. Zaten antrenmana geri dönmem gerekiyordu. Belki Christian bana yazmıştır. Şimdiye kadar pistte olmalıydı. Maç başlamadan önce beni arayacağını . Ama çıkarken telefonumu kontrol etmek için arkamı döndüğümde irkilerek duruyorum. Bu bir rakun değil. Bu bir kedi. Büyük, güzel bir Siyam kedisi.

Kapıya park etmiş. Park etti diyorum. Ahır kedisi büyüklüğünde ve sanki çıkışı koruyor, kuyruğunu sallıyor, iri mavi gözlerini bana dikmiş.

"Adın ne dostum?" diye sordum.

Hareket etmiyor. Sadece kuyruğunu sallıyor. Ve gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Toplantıya geri dönmem gerekiyor," diyorum.

Evet, bu artık benim hayatım. Bir yandan dev bir kediyle pazarlık yaparken bir yandan da kardeşimden kalacak yer konusunda haber bekliyorum.

Kedi ikilemime aldırış etmiyor. Bir nöbetçi gibi koruduğu kapıya doğru ilerliyorum, ama geçmeme izin vermek için hiçbir hareket yapmıyor. Onu taşımak zorunda mı kalacağım? Tam kediye uzaklaştırma seçeneklerimi düşünürken, telefonum eteğimin cebinde vızıldıyor. Yanıyor gibi elime alıyorum ve Christian'dan gelen yeni mesajı okuyorum.

Omuzlarım gevşiyor. Tüm vücudum gevşiyor. Christian birini bulmuş, takımından Bryant adında birini. İletişim kartını ekledi.

Sonra başka bir mesaj gördüm. Yeni bir numara ve isimden.

Hey! Christian kalacak bir yere ihtiyacın olduğunu söyledi. Merdivenin altında tatlı bir misafir odam var.

Kalbim hızla çarpıyor.

Jay: Kulağa kitaptan fırlamış gibi geliyor!

Jay: Ayrıca, teşekkür ! Çok minnettarım. Orada olduğumu bile anlamayacaksınız!

Yardım etmekten mutluluk duyarım.

Kardeşim maçtan sonra gelmemi ve buluşabileceğimizi söyledi. Senin için uygun mu?

Bryant: Evet. Görüşürüz o zaman.

Telefonumu cebime koymak üzereyken bir kez daha çalıyor.

Bryant: Ayrıca, istediğin zaman taşınabilirsin. Zaten çarşafları, yastıkları falan var. Bryant:

Dekoratör yaptı. Ben değil.

Bryant: Yani siyah çarşaf lar ve krom gibi değil.

Grinin her tonunda tasarlanmış olsa bile halde, aşırı erkeksi olmadığına dair güvencelerine gülüyorum.

"Dostum, hareket etmelisin," diyorum, amansız bakışlı pofuduk canavara yalvararak.

Kedi yerinden kıpırdamayı reddediyor, ben de eğilip onu kucağıma .

"Oof. Otuz kilo ağırlığındasın," diye mırıldanıyorum koca oğlanı kaldırırken, sonra da oldukça etkileyici bir dirsek ve popo manevrası kombinasyonu ile kapıyı açıyorum.

"Bakıyorum Rakun'la tanışmışsın."

Diğer taraftaki Thalia, bileziklerini şingırdatarak bana doğru geliyor.

"Rakun mu?" diye sordum.

"Kütüphanemizin kedisi. Onu duvarın içinde bulduk ve burada kaldı. Ama onu utandırmayın," diyor göz kırparak.

"Benim hatam," diyorum, sonra yere doğru işaret ediyorum. "Onu buraya koyabilir miyim?"

Kolunu raflara doğru sallıyor, bilezikleri şingırdıyor. "Burayı o yönetiyor. Onu istediğin yere bırakabilirsin. Bu yüzden hiç faremiz yok," diyor onu yere bıraktığımda ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kedi gibi davranıp benden çok ama çok uzağa kaçıyor.

Konferans odasına dönerken Christian bana bir mesaj daha gönderiyor ve Everly adında bir kadının geldiğinde beni arenada karşılayacağını söylüyor. Bana onun numarasını da bırakıyor. Ona teşekkür edip konferans odasına dönüyorum, hokey oyuncusunun evindeki merdiven altı bir oda sayesinde rahat nefes alabildiğimi hissediyorum.

Bir saat kadar sonra seans sona erdiğinde Thalia hep birlikte bir şeyler içmemizi önerdi. Hokey maçı bitmeden önce zamanım olduğu için onlara katılıyorum. Bizi The Spotted Zebra'ya götürdü ve bu şubede yıllardır ilk kez yeni bir kütüphaneci olduğumu ve aynı zamanda bu küçük şubenin herhangi bir pozisyon için ilk kez burs aldığımı öğrendim.

"Sen bizim tek boynuzlu atımızsın," diyor Thalia.

Ve tek boynuzlu atlar havalıdır, bu yüzden "Başarı kilidi açıldı." diyorum. İşimiz bitince beni bırakmayı teklif etti.

Evet diyorum ve yolda Everly'ye mesaj atıyorum. Thalia piste ona teşekkür ediyorum ve küçük Honda'sından inip çantamı omzuma atarak ana kapıya doğru yürüyorum. Deniz Köpekleri'nin kocaman ışıklı tabelasının önünden geçiyorum; maskotları, Kuzey Denizi'ndeki herhangi bir geminin buzlu sularına göğüs gerebilecekmiş gibi görünen korkunç bir köpek. Bu Bryant'ı google'da arama şansım olmadı ama bunu gece dışarıda yürümek yerine yapabilirim. Böylesi daha güvenli.

Ana Kapı G'ye vardığımda, saçlarını şık bir at kuyruğuyla arkaya toplamış uzun boylu bir sarışın var. Siyah pantolon ve takımın rengi olan kraliyet mavisi bir gömlek giymiş, şık ve derli toplu. Açık teninde birkaç çil var ve kahverengi gözleri sıcacık.

"Sen Christian'ın kız kardeşi olmalısın," diyor ve bana elini uzatıyor. "Ben Everly. Takımın tanıtımında çalışıyorum ve seni soyunma odasına götürmemi istedi."

Son kelimedede tereddüt ettim. "Um..."

"Oh," diyor ve eğlenen bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Muhtemelen soyunma odasına gitmek istemezsin."

Kardeşim oradayken olmaz. Dürüst olmak gerekirse, hiçbirisi orada değilken. Kardeşimi severim. Ama onun takım arkadaşlarına hiç aşık olmadım. Ne lisedeyken, ne üniversitedeyken, ne de profesyonel kariyerindeyken. Sporculardan çok ineklere ve ineklere ilgi , bu yüzden bir grup büyük, terli adamın etrafında durma fikri bana hiçbir şey ifade etmiyor.

"Koridorda bekleyebilirim," diyorum yardımsever bir şekilde.

"Elbette," diyor Everly, sonra da beni güvenlikten geçirip salona sokuyor. "Christian bana şehre yaklaşık bir hafta önce geldiğini söyledi. Şimdiye kadar ne düşünüyorsun?"

Bir çamur çukuruna mı yoksa bir çiçek bahçesine mi adım atacağımı asla bilemeyeceğimi. "Bu harika," diyorum, çünkü ona buradaki baş döndürücü deneyimlerimin ayrıntılarını anlatmaya gerek yok. "Her günün ne getireceğini asla bilemiyorsun."

"Burada çalışmaya benziyor. Bir sürü huysuz kanguruyla boğuşmak zorunda kalıp kalmayacağımı asla bilemiyorum," diyor ve sonra şakacı bir şekilde fısıldıyor. "Genelde huysuz kangurular olur."

Sanırım onu seviyorum. Aynı dili konuşuyoruz. "Umarım zırh giyiyorsundur o zaman."

"İşimin bir parçası, kaptan için kız kardeşleri getirmek ve evet, reklamı organize etmek" diyor beni üst koridordan, organik ve sürdürülebilir şekilde yetiştirilmiş yiyecekler satan şık yiyecek satıcılarının yanından geçirip alt kata doğru yönlendirirken. Geçen sezonki bir maç da dahil olmak üzere buraya birkaç kez gelmişim. Ama yine de bir rehberin olması faydalı oluyor, böylece çıkan taraftar kalabalığını hızla geçebiliyoruz. "Ama bu gece Sea Dogs Coyotes'i yendiği için kanguru-köpek sürüsü muhtemelen mutlu olacak."

"Oh! Bu harika," dedim. Skoru kontrol etme zahmetine bile girmemiştim. Ama bu kardeşim ve yeni oda arkadaşım için harika bir haber.

"Ah, işte oradalar," diyor Everly, soyunma odasının köşesini döndüğümüzde, kardeşim maç sonrası takım elbisesiyle dışarıda bekliyor ve uzun boylu, geniş, gülünç derecede yakışıklı bir adamın yanında duruyor.

Kalbim tekliyor.

Sonra durur.

Nefes alamıyorum. Dün gece izini sürmeye çalıştığım adamla yüz yüze geldiğimde az önce sahile vurmuş bir bilgisayar gibiyim. "Ve bu da Wesley Bryant," diyor Everly.

Öksürüyorum. Konuşmak için dudaklarımı aralıyorum ama cevabını zaten bildiğim ama yine de sormak zorunda olduğum bir soruyu hırıltıyla : "Wesley Bryant?"

"Evet, bu gece bir de asist yaptı, o yüzden muhtemelen keyfi yerinde olacaktır" diyor. Ben bundan pek emin değilim.

Sesimize doğru döndüğünde kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor. Kaşlarının çatılması bir saniye . Sonra daha da sıklaşıyor, sonra daha da sıklaşıyor.

Christian beni gördüğünde, "Hey, Jay! İşte yeni oda arkadaşın." Wesley'nin çenesi çözüldü.

Tıpkı benimki gibi.

Sanırım atletleri sevmemek konusunda çok yanılmışım.

KADER BENDEN NEFRET EDİYOR

Wesley

Ben şansa inanmam. Çalışarak, pratik yaparak ve beceriyle kendi şansınızı yaratabileceğinize inanıyorum.

Ama bu saçmalık da neyin nesi? Kader benden nefret mi ediyor? Beş gece önce yemek planımda olmadığı halde dondurma yememin cezası mı ? Bu ödemek için çok büyük bir bedel. Belki de bu, okulda *Bülbülü Öldürmek*'i okumayıp onun yerine SparkNotes'a baktığım için evrenin bana ödettiği *bir bedeldir*? Sonra aynı şeyi diğer kitaplar için de yaptım.

Eğer öyleyse, karmanın komik bir mizah anlayışı var, ama ben gülmüyorum.

Dur bakalım. Bunun ne olduğunu biliyorum. Bu bir şaka olmalı. Fantastik, ayrıntılı bir şaka. Tıpkı geçen sezon ilk maçımdan önce Max ve Asher'ın su şişemin kapağını gevşetmesi ve ben yedek kulübesindeyken sıvının üzerime dökülmesi gibi. ESPN kameraları üzerimdeydi ve her şeyi kaydetti.

O zaman gülüp geçmiştim. Ama şimdi "Josie?" derken gülmüyorum. Ne zaman...kahretsın.

Onun adını bilmemem gerekiyor. Christian ona sadece Jay diye seslenirdi, belli ki adının baş harfine dayanan bir takma ad. Ama adının boğazımda nasıl düğümlendiğini fark etmemiş olmalı ki omzuma vurup, "Yardım ettiğin için tekrar teşekkürler. Senin iyi biri olduğunu hep biliyordum Bryant."

Esniyor, saatine bakıyor ve "Gitmeliyim." diyor.

Çenesindeki yara izi ve kedi gözü gözlükleriyle cilveli, dışa dönük esmer kıza doğru ilerliyor. Siyah bir etek ve beyaz düğmeli bir gömlek giymiş, haksız bir şekilde seksi. Christian'ın bize ondan bahsettiği maç öncesine geri dönüyorum. Ona nasıl sessiz diyebilmişti? Josie'nin sessiz bir yanı yoktu. Özellikle de onu yatağa yatırıp sertçe becermemi istediğinde.

Christian onu kocaman bir ayı gibi kucaklıyor. "Bryant güvenli bir mahallede yaşıyor," diyor, sonra bırakıyor ve ona memnun bir sırıtı ile bakıyor. "Sanırım bu benim kazandığım ve senin de bir korumaya sahip olduğun anlamına geliyor."

Doğru. Ona göz kulak olmamı istiyor, onunla çıkmamı değil.

Hadi canım, Sherlock.

Yine de takım arkadaşşıma yardım etme duygum hiç bu geceki kadar dümdüz olmamıştı.

"Evet, bir koruma," diye tekrarlar Josie, açıkça telaşlanmıştır, ama Christian bunu anlamıy gibi görünmez.

Everly biliyor ama. Başını eğerek merakla kaşlarını kaldırıyor, önce Josie'nin sonra da benim tepkimi inceliyor. Ama o bizim halkla ilişkiler sorumlumuz ve yardım istemediğimi düşünmesini istemiyorum. Ya da daha kötüsü, takım arkadaşşımanın kız kardeşini çoktan becerdiğimi anlamasını.

Bu kötü olurdu.

Christian kitaba çok bağlı. Çok kuralcı. Omuzlarımı dikleştiriyorum, medyatik sırtışıma takınıyorum ve sonra yeni oda arkadaşşımla aramdaki mesafeyi kapatıyorum. Dünyanın en garip tokalaşması için elimi uzatıyorum. "Merhaba. *Tanıştığımızı*za memnun ," *diyorum*, yalan dilimden sekizinci sınıfta *Bülbülü Öldürmek'i okumuş* olmam kadar kolay dökülüyor.

Josie'nin güzel pembe dudakları birkaç saniyeliğine kıpırdıyor, ta ki parlak bir sesle "Sen de" diyene kadar. "Wesley." diye eklemenden önce duraklar.

Christian bir avucunu diğerinin üzerine koyarak, ", " dedi. "Benim içim

sorun çözücü bitti." Kız kardeşininkinden daha soğuk, daha hesapçı, buz mavisi gözleriyle bana sert bir bakış fırlatıyor. "Pazar günü sabah pateninde görüşürüz. Ve sana daha önce söylediklerimi unutma."

Yüzümü buruşturmaktan vazgeçip gülümsemeye çalışıyorum. "Hepimiz iyiyiz."

Christian oyuncuların çıkışına doğru ilerlerken, Everly gözlerini deviriyor ve sonra, "Dur tahmin edeyim, sana daha önce ne söyledi? Çağdışı, cinsiyetçi, *kız kardeşime dokunma* kuralı mı?"

Sanki o kuralın üzerine basmak ve topuklarıyla onu yere saplamak istiyormuş gibi soruyor.

"Evet," diyorum, testosteron ve onun aptallığı adına utanarak.

"Erkekler," diyor ağır bir iç çekişle. "Ciddiyim." Josie'ye geri döner. "Dinle, eğer ihtiyacın olan bir şey varsa, yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Yapmak zorunda değilsin," diyor Josie.

"İstiyorum," diyor Everly, patron modu tamamen devrede. "Bu adamlarla her gün çalışıyorum. Onlar-"

"Huysuz kangurular mı?" Josie öneriyor.

Ürperdim. "Kangurular kötü olabiliyor."

Everly parmağını kaldırdı. "Kesinlikle." Sonra Josie'ye, "İstediğin zaman mesaj at ya da ara. Hayatta kalma taktikleri hakkında konuşabiliriz."

Josie beni gördüğünden beri ilk kez gülümsüyor. "Bu harika olur."

Everly koridorun aşağısını işaret ediyor. "Ben medya odasına gidiyorum. Daha önce birkaç soruya cevap verdiğin için tekrar teşekkürler Wesley."

"Ne zaman istersen," diyorum ve o gittiğinde, tekrar takılmayı teklif etmek istediğim kadınla yalnız kalıyorum. Not yazdığım kadınla. Bütün hafta boyunca takıntı haline getirdiğim kadın.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diyor hızla, gözleri endişeyle parlıyor. Korku da var, sanki teklifi elinden çekip alacakmışım gibi.

Olmaz öyle şey. Bir yere ihtiyacı var. Tıpkı Pazar gecesi pantolona ihtiyacı olduğu gibi. "Sorun değil," diyorum ve onu daha da rahatlatmak üzereydim ki Max ve Asher soyunma odasından çıkıp Hugo'yu takip ettiler.

Ah, lanet olsun. Bir grup tanıtımı için havamda değilim. Sesimi alçaltıyorum. "Biraz yemek yiyip konuşmak ister misin?"

Başını sallıyor ve ben de onlar oraya yönelmeden önce oyuncuların çıkışını işaret ediyorum. Babam bu akşam maça geldi ama maç biter bitmez onunla konuştum bile, yani ben üzerime düşeni yaptım.

Josie'yle birlikte kapıya doğru yürüyoruz ama ben geçerken koç ofisinden çıkıyor. Noah McBride'ı görür görmez omuzlarımı dikleştiriyorum. Kömür rengi bir takım elbise giymiş, kısa saçları düzgün ve yüz ifadesi gergin - her zamanki gibi gergin. Adam şaka yapmıyor.

"Hey, Koç," diyorum.

Çenesini bana doğru salladı. "İyi oynudu, Bryant. Böyle devam et."

Duygusalılık ya da sırt sıvazlama olmadan, eşit bir şekilde söyleniyor. Ama alkışa ihtiyacım yok.

Bu altı kelime yeter de artar bile.

"Söyleyeceğim, Koç."

Sonra Josie'ye doğru başını sallar. "İyi akşamlar, Bayan Winters." Vay anasını. Koç bile onun Christian'ın kardeşi olduğunu biliyor mu?

Ona doğru gülümsüyor. "Merhaba Bay McBride. Sizi tekrar görmek güzel."

Keskin bir baş hareketiyle diğer yöneliyor, ben de Josie'yi çıkışa doğru yönlendiriyorum. Yürürken elimi onun sırtına koymak istiyorum.

Ama benim yok.

Artık yapamam çünkü... *karma*.

ODA ARKADAŞI KURALI

Wesley

Bir sürü sorum var. Ama her şey sırayla. Ona arabanın kapısını açıyorum, bakışlarım arka koltuğa ve üzerindeki niyetlerimin kanıtına kayıyor.

Bu olmaz. O ön koltuğa kayarken, ben hızla arka kapının kolunu çekiyorum, sonra çantayı kapıyorum ve "Bir saniye" diye mırıldanıyorum.

"Endişelenme," diyor.

O kemerini bağlarken ben de artık anlamsız olan notu çıkardım. Arka cebime tıktırıyorum.

Otel kırtasiyesine bıraktığı mektup bir ipucu değildi. Ertesi sabah yanlışlıkla düşündüğüm gibi bir hazine avı değildi. O sadece çok olan ve sabah uçağa binmesi gereken bir kızdı.

Sorun değil. Gerçekten öyle.

Kapıyı beklediğimden daha sert çarptım, sonra sürücü tarafına yöneldim. Arabaya bindiğimde çantayı ona uzattım. "Al bakalım," dedikten sonra arabayı çalıştırıp otoparka doğru yol alıyorum.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalır. "Wesley!"

Sik beni. O heyecanlı ses. Parfümünün kokusu-tarçın ve benim kirli hayallerim. Gür kestane rengi saçları. Bu New York kalecisine gol atmaktan daha zor.

"Arkanda bırakmışsın," diyorum bariz bir şekilde. Ama geçen gün onu bulduğum için ne kadar heyecanlandığımı söylemeyeceğim.

"Çok teşekkür ederim. O öğleden sonra otele geri döndüm ve kayıp eşya gittim.

Ama yoktu."

Bir eşarbı kontrol etmek için mi geri döndü? Ama adımı sormaya değil?

Sanki otel ona senin adını verecek. Kendine gel.

Eşarbını göğsüne sarıyor. "Bunu bana teyzem vermişti. Geri aldığım için çok mutluyum."

"Yardım edebildiğime sevindim," diye , biraz sinirlenmişim.

Sinirliyim çünkü planlarım suya düştü. Sinirliyim çünkü günaha girerek yaşayacağım. Ve sinirliyim çünkü... şey, o beni aramaya gelmedi.

Bu da sinirlenmek için en aptalca sebep. Yine de öyleyim.

Onun yerine en yakın salata ve tahıl kasesi mekanına gitmeye odaklanıyorum. Hayır, onu boş ver. Taraftarlarla ya da daha kötüsü takım arkadaşlarımla karşılaşmak istemiyorum. Bunun yerine Russian Hill'de bir yere gidiyorum, çünkü orası evime dönüş yolu üzerinde sayılır ama buradan yeterince uzakta. Yol boyunca yemeklerden, şehirdeki tepelerden, trafiğin bu saatte ne kadar hafif olduğundan rahatsız edici bir şekilde bahsediyoruz. Acı verici.

Garden Kitchen'a yanaştım ve park ettim. İçeri girdiğimde, ben kabul edilebilir bir şey sipariş ediyorum - dilimlenmiş tavuk, avokado, kiraz domates ve peynir yok - o ise sebzeli ve peynirli bir kase sipariş ediyor.

Bir masa kapıyoruz ama kendimizi peçete ve su almakla meşgul tutuyoruz. Oturduktan ve bir sunucu yemeği getirdikten sonra, odadaki fil etrafta dolaşiyor. Gittikçe daha yüksek sesle ve daha gürültülü. Aklımda bir sürü soru olmasına rağmen en iyisi onunla başa çıkmak. "Kardeşin sana Jay mı diyor?"

"Evet, ben doğduğumda Josie diyememiş, o yüzden bana hep öyle seslenmiş." Duraksıyor, yüzünde teslim olmuş bir ifade var. Belki de hayal kırıklığına uğramış. "Ve sanırım sana da Bryant diyor."

"Şey, evet. Bu hepimizin yaptığı bir şey."

"Biliyorum," diyor, sanki dün doğmamış gibi. Tabii ki soyadı kullandığımızı biliyor. Koçu bile tanıyor.

Ama daha çok fil var. "Ve sen de kitap işindesin?" Bu biraz acı oldu.

"Evet, ben bir kütüphaneciyim," diyor. "Ve sanırım siz spor varlıklarından spor varlığısınız."

Kendimi biraz dışlanmış hissediyorum - haklı olarak öyle. Ama gerçekler gerçektir. "Evet, sanırım oyuncular varlıktır," diyorum omuz silkererek, sanki bunu ona söylemek önemli bir şey değilmiş gibi.

"Sanırım öyle," diyor, .

Kaseden bir ısıruk daha alırken ses tonunu düşündüm ve sonra "Hokey oynadığımı söylemediğim için kızdın mı?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Hayır." Yine de duraksıyor, sanki daha bitirmemiş gibi. "Yani, anlıyorum. Keşke bilseydim ama bana neden söylemediğini de anlıyorum."

"Neden yapmadığımı düşünüyorsun?" Nedenlerimi bilebileceğinden emin değilim ama ne düşündüğünü çok merak ediyorum.

Mavi gözleri benimkileri tutarken şöyle diyor: "Çünkü muhtemelen sadece bir gece... başka biri olmak istedin?"

Çiviledi. Babam kariyerim onun için her şey olduğundan yaptığım her şeyi kontrol etmeyi seviyor gibi tam nedenini bilmiyor olabilir, ama yeterince anladı.

"Senin için de öyle mi?" Bir yabancıyla tek gecelik bir yaşamak istediğine göre muhtemelen o da benim gibi normal hayatından kaçmak .

"Aynen," diyor, sonra bir çatal dolusu tofuyu mızraklıyor ve düşünceli bir şekilde çiğniyor. Yere koyduktan sonra ekliyor: "Ayrıca ailem hakkında kasıtlı olarak muğlak konuştum çünkü insanlar ağabeyimden bahsettiğimde inekleşme eğiliminde oluyorlar, bu yüzden onun maçları için birkaç kez San Francisco'ya gittiğimi söylemek istemedim. Geçen sezon bir tanesine gitmiştim."

"Ve sonra koçla tanıştınız?"

"Christian beni onunla kısaca tanıştırdı. Bu adamın iyi bir hafızası var" diyor.

"Hadi canım," diyorum ama bu genel olarak Koç için geçerli. Akıllı çelik bir tuzak gibi. Ama Josie'ninki de öyle. "Sen de öyle."

Omuz silkiyor. "İsimlerle aram iyidir."

"Söyleyeceğim." Sonra ağzıma attığım bir tavuk lokmasıyla donup kalıyorum, zihnim zamanda geriye gidiyor. "Kulağa tuhaf gelecek ama tanıştığımda bir an için belli belirsiz tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Ama seni bir yere koyabileceğim bir şekilde değil. Belki de seni bir maçta görmüşümdür? Geçen sezon gittiğin maçta mı?"

Özür dileyerek gülümsüyor. "Belki mi? Bu gece bulunduğum koridordaydım. Christian'la maçtan sonra buluşmak."

Deja vu hissi tekrar içime çökerken ağır bir iç çekişle çatalımı bırakıyorum, ama bu sefer daha net. Evet, bir gece Christian'la birlikte güzel bir kadın gördüğümü hatırlıyorum. Ama onunla hiç tanışmadım tabii ki. Ve bunun hakkında iki kez düşünmedim, gerçekten. "Sadece benim şansım," diyorum alaycı bir tavırla.

Gülüyor. "Bu hafta bunu çok söyledim."

Ah, lanet olsun. Kötü bir hafta geçirdi. Ben de bu gece biraz üşüdüm. Tekrar medeni olmaya çalışıyorum. "Yani senin evin düştü mü? Dışarıda kaldığın ev mi?"

"Hayır. Başka bir tane. Orası sadece arkadaşım Maeve'in . Gösteride konuştuğum kadın mı?"

"Doğru. Sanırım onunla birlikte yaşadığını düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum.

"Bunu anlıyorum. Öyle olmadığımı düşünmeniz için hiçbir neden yok. Her neyse, kısa dönemli bir kiralamam vardı ama ev sahibi son dakikada sattı, ben de yardım için Christian'a başvurdum ve..."

Tam olarak hissetmediğim bir gülümsemeyle idare ediyorum. "İşte geldik,"

diye bitiriyorum. "İşte buradayız," diye , sonra sebze bir ısıruk daha alıyor.

Onu yemek yerken izlerken oyalanmamaya çalışıyorum. Ağzını gerçekten sevmeme rağmen. Beş gece önce beni nesneleştirmek istediğini söylerken o güzel dudaklarını hayal ediyorum ve... evet, evimde onunla işler gerçekten zor olacak.

Ağzımı bir peçeteye siliyorum ve suyumdan bir yudum alıyorum. Daha sonra ne söyleyeceğimden bile emin değilim. Ona ne yaptığımı söylemediğim için üzgün olduğumu söylemeliyim ama o gece ikimiz de detaylar konusunda pek açık sözlü değildik. O zamanlar bu kasıtlıydı. Sadece istediğimiz kadar bilgi verdik. Evime geri bile gelmedi. Şimdi geriye dönüp baktığımda, o gecenin ne olduğu ve ne olmadığı çok açık.

Uyandığımda aptalca umduğum gibi bu yeni bir aşkın başlangıcı değildi. Kendimi buna inandırdığım gibi, flört sezonumuzun başlangıcı da değildi.

ve sadece takım kaptanımın küçük kız kardeşi olduğu için değil. Çünkü o gece söylediklerinde ciddiydi, sadece ve sadece bir gece istiyordu.

Eşarpla birlikte bırakmayı planladığım notu okşayarak cebimde sapasağlam durduğundan emin oluyorum. Öyle. Gün ışığını asla görmeyecek.

Sonra derin bir nefes alıp doğru olanı yapıyorum, yoluma devam ediyorum. "Bu senin için sorun olur mu Josie? Rahatsız olmanı istemem ama benimle yaşamana gerçekten çok sevindim" diyorum, çünkü ona yardım edebilecek araçlara sahipken tehlikeli bir mahallede olması fikrinden nefret ediyorum. "İhtiyacın olduğu sürece."

"Emin misin?" diye sorarken mavi gözleri minnettarlıkla kazanmış.

Sesi çok savunmasız geliyor. Çok endişeli. Bu gece bir pislik gibi davrandığım için kendimi pislik gibi hissediyorum. "Tabii ki. Gönüllü oldum. Yardım etmekten mutluluk duyarım." Ama bir sonraki şeyi söylediğimde gerçekten bir pislik gibi görüneceğim. Yine de söylemek zorundayım. Kuralları belirlemeliyiz. "Sanırım o gecenin tek seferlik olması iyi bir şey."

Kulağa çok rahat ve havalı geliyor. Sanki olmadığım halde bir playboymuşum gibi.

"Kesinlikle," diyor hızla, gülümserken daha dik oturuyor.

Karnıma yumruk atmanın yolu, Josie.

"Değil mi?" Kocaman bir kahkaha attım. Hem de çok neşeli bir kahkaha. "Ve açıkçası, olanlar aramızda kalmalı."

"Aman Tanrım, kesinlikle," diyor, kolayca kabul ediyor, sanki geçen geceyi birlikte halının altına süpürüyormuşuz gibi.

"Bak, bu aptalca bir kural. Everly'nin dediğı gibi. Ama bunun bir nedeni var - takımın iyiliğı için," diye dürüstçe itiraf ediyorum. "Bu adamlarla her gece savaşa gitmeniz gerekiyor. Takım arkadaşlarına güvenmelisin ve eğer onların kız yatarsan ve işler ters giderse, o zaman..."

Şiddetle başını sallıyor. "Bana iki kez söylemene gerek yok."

de bu. Ekibin iyiliğı için bu altın kuralın neden var olduğu konusunda onu ikna etmeme gerek yok. Onu ikna etmeme gerek yok çünkü o zaten bu işin içinde. Pazar gecesi hiç olmamış gibi. Onu ikna etmeme kesinlikle gerek yok.

Hevesle ekliyor, "Özellikle de artık oda arkadaşı olduğumuz için ve bu kötü bir fikir olduğu için-" Ama söyleyeceğı her şeyi yutuyor - oda arkadaşınla yatmak mı? Oda arkadaşınla çıkmak mı?

Bilmiyorum bile, bu yüzden başımı sallıyorum, çünkü söyleyeceğı her neyse ona katıldığımdan eminim. "Evet. Kesinlikle. Oda arkadaşı kuralı."

"Ve biz de bunu takip edeceğiz,"

diye ekliyor. "Kesinlikle takip edeceğiz."

Yemeğimizi bitiriyoruz ve ona başka bir gece için çıkma teklif etmek yerine daha gerçeküstü bir soru soruyorum: "Yeni odanı görmek ister misin?"

"Evet," diyor ve ardından gülümseyerek ekliyor, "ev arkadaşım!"

Bunu parlak bir şekilde söylüyor, sanki olmak istediğı tek şey buymuş gibi. Bu benim için sorun olmayacak.

BEN BİR PİÇİM

Josie

Wesley eşyalarımı alabilmem için Maeve'in evinin önüne park ediyor. "Hemen döneceğim," diyorum, neşeli ve iyimser.

Akşam yemeğindeki kısa süreli kötü ruh halim sona erdi. Bu benim kabalığımı zaten. Wesley'nin tanıştığımız gece bana yaşamak için disk kovaladığını söylememesi yüzünden surat asmaya gerek yok. En çok ihtiyacım olan şeye, önümüzdeki üç ay boyunca rahatça yaşayabileceğim bir yere olmaz. Ve , gelmiş geçmiş en iyi ev arkadaşı olacağım, tıpkı gelmiş geçmiş en iyi ikinci çocuk olmaya çalıştığım gibi.

Maeve'in evine merdivenlerden uçarak çıkıyorum, bir yemek işinde olduğu için minnettarım, böylece hızlıca koşturabiliyorum. İçeri girer girmez, her ihtimale karşı bu sabah hazırladığım valizimi alıyorum. Sonra, kaçırmayacağım duşu kontrol etmek için banyoya koşuyorum. Sonra da makyaj masasını.

Her şey . Arkamda hiçbir şey bırakmadım. Gitmeye hazırım. Kapiya giderken Maeve'e mesaj

Josie: Seni deli gibi seviyorum ve bu hafta burada kalmama izin verdiğin için çok ama çok minnettarım! Ayrıca yarın büyük bir bilgilendirme yapmamız gerekecek. Tüm zamanların en büyük sorgusu gibi. Bu gece için, ben gidiyorum.

Bekle. Sanırım sana tahmin ettireceğim!

Maeve: İtiraf et, seni takip etmemi seviyorsun.

Seni ucube.

Maeve: Tuhaflığını kapıda kontrol et, beş gün boyunca izleyicisini bırakan kız. Her neyse, bilgilendirme için sabırsızlanıyorum.

Takip edilmeyi seviyorum. Belki de gençken kimse nerede olduğumu bu kadar önemsemediği içindir. Hala kapatmadım.

Kapı tokmağını tutuyorum ama bakışlarım Prick'e takılıyor. Adını verdiğim kaktüsü yakaladıktan sonra nazikçe tutuyorum ve bavulumu taşıyarak ve sallanan basamaktan kaçınarak aşağıya iniyorum. Onu da özlemeyeceğim. Birinci kata geldiğimde, kapiya doğru olabildiğince hızlı yürüyorum. Wesley arabaya yaslanmış, rahatlamış ve tırmanabilir görünüyordu.

Utaç verici.

Akşam yemeğimiz sırasında çok takdir ettiğim maç sonrası takım elbisesini giyiyor. Ama ceketini çoktan çıkarmış, şimdi güçlü bacaklarını saran özel dikim bordo pantolon, krem rengi bir düğme ve kravatsız olarak arabaya yaslanıyor. Kollarının manşetleri kıvrılmış, ön kollarındaki mürekkep izi belli oluyor - köpek resmi ve bir müzik notasının kenarı.

Telefonunu elinde tutuyor, muhtemelen müzik dinliyor ve bana asıl tuhaflığı düşünmem için birkaç saniye veriyor.

Tekrar görüşmek için umutsuzca çabaladığım adamla platonik olarak yaşayacağım. Soyadı için Cadı Frieda'ya yalvardım. Hatta ona bu soyadı için yalvardığımı, rüşvet verdiğimi ve sanat eseri satın aldığımı bile söylemiş olabilir. Ama bununla başka zaman ilgileneneceğim. Şimdilik kalacak bir yerim var ve beni bir kez çıplak görmüş bir adamla olsa ne olur ki?

Wesley açıkça sadece tek gecelik bir ilişki istiyordu ve bu benim için sorun değildi. Ben de onunla aynı şeyi istedim. O zamanlar öyleydin. Ama bunu ona söyleyecek değilim.

bittiğinde daha fazlasını istedim. Benim yapışkan ya da daha kötüsü bir sapık olduğumu düşünebilir. Onu bir sanat galerisinde tekrar bulmaya çalışmak biraz fazla. Dün geceyi hatırlayınca midem bulanıyor.

Wesley benimle göz göze geldiğinde dur tuşuna basıyor, sonra kulaklıklarını çıkarıp cebine koyuyor ve bavulumu almak için merdivenleri tırmanıyor. "Bırak yardım edeyim."

"Teşekkürler," diyorum parlak bir sesle, elli metrik ton ağırlığında olmasına rağmen valizimi kolayca arabaya taşıırken Süper Oda Arkadaşı moduna geçiyorum. Bagajı kapattıktan sonra kaktüsü ona doğru itiyorum. "Al bakalım! Sana yeni eve taşınma hediyesi aldım."

Kaşları çatılır. "Şimdiden mi?"

"Christian bana bir yer bulacağını söyledi," diyorum ve sonra kendimi tekmelemek istiyorum. Bana evini açacak kadar cömert davranan bir adama bitkiyi yeniden hediye ediyorum. *Gerçekten klas.* "Ama sorun değil. Sana başka bir şey alabilirim. Ne seversin? Yani, dondurma ve plak dışında?"

Ve beni orgazm ediyor.

"Bitkiler güzeldir," diyor ama sanki hiç bakmadığı bir bebeği ona teslim etmişim gibi.

"Fazla bir şeye ihtiyaçları yok. Bu bir tavşan kaktüsü. Sadece biraz su. Ben ona Prick diyorum. Dün gece göğsüme saldırdığı için. Beni kanattı," diyorum ve *vay canına, ne harika bir hediye kızım.*

Dudakları seğiriyor. "Hıyar mı?"

Çekiniyorum. "Yarın dondurma alacağım."

Elini küçük pişmiş toprak etrafında kıvrarak başını sallıyor. "Prick mükemmel."

Yavaşça arka koltuğun zeminine bırakıyor, sonra kapımı benim için açık tutuyor. Arabayı çalıştırıp trafiğe girdiğinde yeni bir gerçekle yüzleşiyorum. "Kıyafetlerim ve kitaplarım dışında hiçbir şeyim yok. Çarşafın olduğunu söylemiştin ama başka bir şey almam gerekiyor mu? Havlu? Tuvalet kâğıdı? Askı?" Elini salladım. "Yarın Target'a giderim. Otobüse binebilirim."

Kemerini bağlarken gülümsüyor, geçen gece bana yaptığı gibi kendinden emin, kontrollü bir sırtış. "Josie, mobilyalı. Ve bende zaten bunların hepsi var."

Tabii ki öyle. "Doğru, doğru," diyorum. "Dekorâtör. Bir dekorâtörden bahsetmiştin."

Çenesini kaşıyor. "Dekorasyon bana göre değil."

Senin olayın ne? Yarı çıplak kadınları kıyafetleriyle kurtarmak ve şimdi de tamamen giyinik kadınları evleriyle kurtarmak dışında mı?

"Şey, görmek için heyecanlıyım," diyorum, Süper Ev Sahibi olduğu belli olduğu için Süper Oda Arkadaşı rolünü mükemmel bir şekilde oynayarak. Bu da beni başka bir noktaya getiriyor - Christian'a sormam gereken bir şey. "Kira ne kadar?"

Wesley alay ediyor.

Cevabını bekliyorum.

Ama o sessiz.

"Ciddi misin? Nedir bu?" Uygun fiyatlı olduğunu umarak tekrar sordum. Eminim öyledir - Christian'dan yardım istememin amacı da buydu. Yine de bilmek istiyorum.

"Josie, senden kira almıyorum."

"Ödeyebilirim. Bir işim var. Sadece üç aylık ama yine de bir işim var. Kısa dönem kiralama için ne ödeyeceksem onu ödememe ne dersiniz?"

Şerit değiştirmeden önce bana hızlıca bir bakış attı. "Sen nasıl olur?" "Wesley," diye

yalvarıyorum. Bu adam çok cömert. Ama ondan almaya devam edemem. "Ben istiyorum ödemek için. *Bir şeyler.*"

"Josie," diyor, sesi bana yatağa eğilmemi söylediği zamanki kadar sert. "Ben evimin sahibiyim. *Açıkça.* Senden sadece misafir olmanı istiyorum."

Şimdi bu otoriter ve cömert adamla tartışmanın zamanı değil ve bu ölümcül bir kombinasyon. *Külotum için ölümcül.* "Bir yolunu bulurum," diyorum ve belki bir dahaki sefere bu açıldığında kullanmak üzere bazı tohumlar ekebilirim. "Yemek yapabilirim, kahve yapabilirim, bitkileri sulayabilirim, yardım edebilirim... ve kitapları Dewey Ondalık Sistemine göre rafa kaldırabilirim."

"Bulaşıklarınızı kendiniz yıkayıp ortalığı derli toplu tutmaya ?"

fazla bu kadar ileri gidebileceğimi , "Maeve'in kanepesindeki baharı kaçırmayacağım"

diyerek konuyu kapatıyorum.

Fillmore'daki ışıklarda yavaşlarken bana bir bakış fırlatıyor. "Seni kışından bıçaklayacak olan mı?"

Özel olarak inledim. Birlikte uyuduğumuz gece ona kötü bahardan bahsetmiştim. *Hayatına devam et Josie.* "Evet. O. Ve kesinlikle bana saldırdı. "Evet, o. Ve kesinlikle bana saldırdı.

Bunu kanıtlamak için popoya ihtiyacım var," diyorum ve muhtemelen bu da yardımcı olmuyor - tüm bu popo konuşmaları. Çabucak dönüyorum. "Peki, eğer siyah çarşaflarınız yoksa, onlar... Deniz Köpekleri renkleri mi?"

"Onlar donanma."

Arabayı sürerken "Sea Dogs renkleriyle aynı aileden," diye işaret ediyorum.

"Sea Dogs'un rengi kraliyet mavisidir" diyor.

Okaaaay. Saldırı yayı yerine takım renklerinin tam tonunu tartışmak hiç de garip değil. "Doğru. Elbette," diyorum ve sonra güvenli konular aramaya başlıyorum. Hokey değil. Deniz Köpekleri değil. Geçen gece değil. Oda arkadaşları ne konuşur? Evle ilgili şeyler. "Merdivenlerin altında bir odan mı var? Dolap gibi bir şey mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Bu bir oda. Merdivenin ötesine kadar uzanıyor. Bir penceresi bile var. Ve bir köşesi."

Ağzım sulandı. "Okuma köşesi mi?"

"Sanırım bunun için kullanabilirsin."

"Biri başka ne için kullanabilir ki?"

Yakında bakmak isteyeceğim An Open Book ve Bling and Baubles gibi mağazaların önünden geçerken omuz silkiyor. "Bilmiyorum," diyor. "Ben kullanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, taşındığımdan beri kimse orada kalmadı bile. Sanırım bakir bir oda."

Bu da bana seksi düşündürmüyor.

Sinyal lambasını yakıyor ve İskandinav tasarımlı modern evlerle dolu Jackson Caddesi'ne dönüyor, grinin soğuk tonlarında kare benzeri yapılar, onlara modern, minimalist bir his veren metal ve ahşap vurgular. Her bahçe bakımlı, her sundurma tertemiz ve her ev para diye bağırıyor.

Christian'ın haklı olmasından nefret ediyorum ama bu bölge kısa süreli kiralamanın olduğu yerin tam tersi. Wesley arabayı küçük bir araba yoluna çekiyor, sonra da sık bir garaj için düğmeye basıyor. İçeri girince arabadan inip düzenli ve temiz bir alana giriyorum. Wesley düzenli ve tertipli mi? Bilmek için sabırsızlanıyorum çünkü onu tanımak istiyorum.

Ama onu tanımak istememeliyim. O sadece bir oda arkadaşı, hepsi bu. Bagajı , sonra benden önce bavulu bagajdan alıyor. O kapının şifresini girip kapıyı açarken ben de arka koltuğun zemininden kaktüsü kapıyorum.

"buyurun." Bir düğmeye basıyor. Her şey aydınlık ve havadar. Temiz ve sessiz.

Kısa bir merdivenle ana kata çıkıyoruz ve çantamı yere bırakıyor. "Sana etrafı göstereyim."

Aval aval bakmamaya çalışıyorum. Gerçekten yapıyorum. Daha önce de güzel evler gördüm. Kardeşimin güzel bir evi var. Ama Christian benden beş yaş büyük ve her zaman benden yaş büyük gibi hissettirdi. Wesley benim kuşağım gibi hissediyor ve benim yaşımda birinin bu kadar lüks bir evi olması garip.

"Kaç yaşındasın sen?" Soruyorum, anında geri alabilmeyi dileyerek. İnsanlara yaşlarını sormamak üzere eğitildim. İş yerinde bunu yapmamanız gerekir. Bunu Wesley ile yapmamalıydım. Profesyonel bir atlet olduğu için tüm bilgilerini internette bulabilecek olsam bile.

"Yirmi yedi," diyor, ben kaktüsü fuayedeki masaya bırakırken beni Google'dan kurtararak. "Denver'da büyüdüm. On sekiz yaşında askere alındım. Üniversitede oynadım. Sonra dört buçuk yıl New York'ta oynadım. Geçen sezon Şubat ayında takas edildim. Okulda pazarlama okudum" diyor, sonra omuz silkiyor. "Evet, sporcu branşı, biliyorum."

Ama bunu söylemeyecektim. Ciddiyetle, "sporcu binbaşı olduğumu sanmıyorum," dedim.

Omuzlarını rahatça silkiyor. "Sorun değil. Öyle. En azından benim okulumda öyleydi. Ben de sporcular için taşları, sporcular için dinozorları, sporcular için gezegenleri vb. aldım."

Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum. "Bana özgeçmişini vermek zorundaymışsın gibi hissettirmek istemedim. Bu gerçekten çok hoş, eviniz. Benim yaşımdaki insanlardan böyle şeyler görmeye alışık değilim. Ben yirmi altı yaşıdayım." İkimiz de geçen geceden ders çıkardığımız için biraz daha ekliyorum. "Kütüphane ve bilgi bilimi alanında yüksek lisans yaptım. Lisans eğitimim İngilizceydi. Ve hey, şairler için fizik dersi aldım," diyorum ve oturma odasına açılan kapı çerçevesine yaslanırken bu onu güldürüyor. Bu iyi bir bakış. Üzerinde duramayacağım, durmamam gereken ve bir bakış. "Ve İngilizce de inek bölümüydü."

"Senin sözlerin."

"Kelimeleri severim. Ve inekleri. Belli ki ben de biriyim," diye fısıldıyorum.

Wesley uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tutuyor, gözleri kararıyor, dudakları hafifçe kıvrılıyor, sanki bir şey söylemek istiyor, ama sonra vazgeçiyor olmalı ki, iş adamı edasıyla, "Sana etrafı gezdireyim," diyor.

Beni oturma odasına götürüyor. U şeklinde kocaman bir kanep, oyun konsolu olan düz ekran bir televizyon ve masanın üzerinde bir plak çalar var. Mutfaka gidiyoruz, erkek dergisi tarzında. Karşı koyamıyorum. "Hey, siyah ve krom," diye takılıyorum,

parmaklarımı mermer vuruyordum.

"Evet," diyor, sanki içine atıyormuş gibi çenesini kaşıyarak. "Ama umurumda değil. Çok fazla kullanmıyorum." Sub-Zero buzdolabına doğru adım atıyor, o kadar parlak ki ayna olarak da kullanılabilir. Onu okşayarak, "Buzdolabında senin için yer açacağım. Şu anda hazır yemeklerle dolu." Sesi özür diler gibiydi ama yemekler için mi yoksa buzdolabında yer olmadığı için mi, bilemiyorum.

"Önceden mi pişiriyorsun? Çünkü bu konuda kesinlikle yardımcı olabilirim," teklif ediyorum, umuyorum, gerçekten umuyorum, beni kabul eder. "Teyzem bana yemek yapmayı öğretti. Bu akşam yediğin gibi sağlıklı şeyler de yapabilirim."

Başını hızlıca sallıyor. "Yemek servisim var."

"Tamam," diyorum, biraz yenik düşmüştüm ama yardım etmenin bir yolunu bulacaktım. "Bu da kulağa eğlenceli geliyor."

"Babam kurdu. Yemek servisi" diyor, sesini alçaltarak, sanki onu utandırıyormuş gibi.

O gece babasından bahsetti. Onu sanat galerisine gönderdiğinden. Dikkatimi verdiğimi göstermek için bu tür bir şey söylemek üzereydim ama Frieda'dan söz edip onu bir şekilde çağırmak istemediğim vazgeçtim. Muhtemelen intikam ve Chanel'den oluşan kara bir bulutla iner ve Wesley'e onu gizlice izlediğimi söyler, ben de "Kulağa hoş geliyor" derim.

"Her neyse," diyor ve bu her neyse bana yemek planı ve belki de babası hakkında ne hissettiğini anlatmak için çok iş yapıyor. Bana koridorda rehberlik ediyor ve ikinci kata çıkan merdiveni işaret ediyor. "Ben yukarıdayım."

"Anladım. Ana yatak odası süiti," diyorum, sonra da şakacı bir şekilde -ya da öyle umuyorum- "Oradan uzak duracağım," diye ekliyorum.

Çenesi kısa bir süre titriyor, sonra devam ediyor ve diyor ki, "Ve koridorun sonunda bir oda var. Spor salonu."

"Mantıklı."

"Ama onun yerine genelde arkadaşlarımla çalışırım." "Güzel."

Arkasını dönüp merdivenlerin altındaki kapıyı açıyor ve ben zevkle inliyorum. Kesik tarzdaki beyaz kapı, sivri çatılı rahat bir odaya açılıyor. Önce benim girmemi işaret ediyor ve içeri giriyorum, etrafa bakarken mutluluktan inliyorum. Üzerinde farklı renklerde sevimli geometrik şekiller olan güvercin grisi bir alan halısı ve lacivert bir yorganla tam boy bir yatak var. En güzel kısmı ise pencere kenarındaki koltuk. Beyaz ve mavi yastıklarla kaplı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Hayatımda gördüğüm en şirin şey," diyorum elimi göğsüme götürerek.

"Öyle mi?"

"O kadar tatlı ki ağlayabilirim," diyorum ve sonra düşüncesizce kollarımı ona doluyorum. "Geldiğimden beri benim için yolunda giden ilk şey bu," diyorum kokusunu yakaladığım boynuna doğru. Geçen geceki gibi kokuyordu. Maine'deki küçük kasabamdaki orman ağaçları ve bir dağ deresi gibi. Bu ayrıntıları Wesley dosyama kaydediyorum. Favori bir parfümü var. Hatta belki de çok sevdiği, evde ve işyerinde bulundurduğu şanslı bir parfümü.

İçime kaçamak bir nefes çekiyorum ve bir kez daha o benim seksi yabancım oluyor. Sırf bana yardım etmek için beni bir sanat açılışına götüren, pantolonsuz aptal gibi hissetmeyeyim diye beni alışverişe götüren, randevumuzda bana dondurma alan, tek gecelik ilişki isteğimi yerine getirmek için bir otel odası kiralayan adam

Bir an için sarılmamla ne yapacağından emin değil gibi görünüyor, sonra güçlü kolları beni sarıyor. Kasları vücuduma şekil veriyor. Aklımdan çılgınca görüntüler geçiyor.

Geçen gece beni sertçe sikerken koluyla beni kilitledi. Beni aşağı indirdiğinde elleri kıçımdaydı.

Dudakları göbek deliğim de dahil olmak üzere her yerimde .

Benden önce kucaklaşmayı kestiğinde, gözleri vücudumda geziniyor ve karnımda duruyor. Göbek deliğimi de mi hatırlıyor?

Boğazını temizliyor ama boş, neredeyse taş gibi bakıyor ve şöyle diyor: " .

İyi geceler."

Gitti. Beni bu odada yalnız bırakarak. Sadece yatağa oturduğumda son sözlerim yankılanıyor. *Geldiğimden beri benim için doğru giden ilk şey .*

İnledim. Yeni ev sahibimi çoktan aşağıladım. Hıyarın tekiyim.

KANATÇI KADINIM

Wesley

Cumartesi sabahı artık çıkma teklif etmek yerine çalışmak için. Sorun değil. Kesinlikle değil. Dün gece oynadığımız için bugün dinlenme günü ama dinlenme günlerinde kardiyo iyidir. Christian'a evet dediğim için Merdiven Ustaları'ndan fırça yiyen Max ve Asher'la spor salonuna gittim. Keşke tamamını bilselerdi. Ama onlara söylemeyeceğim, şimdi ya da asla.

"Belki de, bilemiyorum, bir dahaki sefere koçun kızına bir oda teklif etmelisin?" Fillmore Caddesi'ndeki spor salonundan çıkarken Asher çok yardımcı bir şekilde öneride bulundu.

"Ev sahibinin kız kardeşini de unutmayın," diye Max.

"İyi olduğum için benimle alay ediyorsun. Bu gerçekten iyi bir bakış," diyorum ikisine, bebek arabalarını iten, kahve ve daha fazla bebek taşıyan insanlarla dolu bloğa doğru ilerlerken.

"Çok tatlısın Wesley," diye alay ediyor Asher.

Max sahte bir hayranlıkla, "Ne pahasına olursa olsun seni korumalıyız," diye ekliyor.

Kimsenin bizi izlemediğinden emin olduktan sonra ellerimi iki yana açıp ikisini de çift kuş yapıyorum. "Senin gibi arkadaşlarla..."

"Arkadaş mı? Arkadaş olduğumuzu kim söyledi?" Max kafasını eğerek şaşkın bir ifade takınıyor. Asher masum bir omuz silkmeyle, "Benim için yeni bir şey," diyor.

"Ve bu nota göre, ben gidiyorum." Onlara el sallıyorum, onlar aynısını yapıyor, sonra da uzaklaşıyorum. Koşmak varken neden yürüyeyim? Kulaklıklarımı takıyorum, en sevdiğim kahve dükkânı olan Doctor Insomnia's'a yaklaşıırken The Last Shadow Puppets çalışıyor. Josie kahve sever mi? Ona bir tane getireyim mi? Eminim latte seviyordur.

Kapının yanındaki kara tahta tabelaya doğru dönüyorum, aynı renkte bir kahve fincanının tebeşirle çizilmiş resminin üzerinde mor buhar dalları yükseliyor, sonra vazgeçiyorum. Bu bir erkek arkadaş hamlesi, ev arkadaşı değil.

Caddede ilerlerken müziğin içinde biraz kayboluyorum ama Jackson Caddesi'ne döndüğümde içimde hem korku hem de heyecanın garip bir karışımı oluşuyor. Evime yaklaştıkça daha da güçleniyor.

Bu duyguyu sevmiyorum.

Sorun şu ki, Josie'nin yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum. Dün, Christian'a yardım etmeyi teklif ettiğimde, kız kardeşiyle "geceleyin geçen gemiler" gibi bir anlaşma olacağını düşündüm. O kendi işini yapacaktı, ben de kaptana bir iyilik yapacaktım. Ailem bana her zaman "geldiğinde yardım et" derdi. Doğru, babam söz konusu olduğunda bana *aşırı yardım ederdi*. Ama annem iyi bir denge duygusuna sahipti ve hala da öyle, bu yüzden teklifim o kadar da yalalaklık değildi. İnsanlarla arası iyi olduğu için onu arayıp bu durumda ne yapması gerektiğini sormak isterdim ama kocasıyla birlikte Asya'yı dolaşıyor. Kendisi Vietnamlı, bu yüzden kökleriyle bağlantı kurma turu yapıyorlar ve benim onu rahatsız etmeme gerek yok.

Ne yazık ki bu el verme içgüdüğü şimdi beni çıkmak istediğim ama çıkamadığım tek gecelik ilişkimle yaşamak zorunda bıraktı. Bütün bu durum garip kelimesine yeni bir anlam kazandırıyor.

Evime ulaştığımda, neye doğru yürüdüğümü bile bilmeden kendimi hazırlayarak merdivenleri çıkıyorum.

Josie'yi çok az tanıyorum.

Ayrıca ben kalktığımda uyanık değildi. Sabahları bir dev mi yoksa melek mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Pembe egzersiz pantolonuyla pilates ve plank yaparken etrafta zıplarsa ya da pijamaları ve tüylü çoraplarıyla gözleri faltaşı gibi açılırsa. Belki de duştan sonra etrafta dolanıyordur,

Göğüslerine havlu dolanmış, ıslak saçları sırtına dökülüyordu.

Her ne kadar ikincisi olmasını dileysem de, ikincisi olmaması için dua ediyorum. Bu da şu anki hayatımı özetliyor.

Ama kapıyı açıp içeri girdiğimde, evim ürkütücü bir şekilde sessizdi. Kardeşi onun içine kapanık olduğunu söylemişti. Onu benden daha iyi tanıyor.

Kapıda spor ayakkabılarımı çıkarıyorum, elimi terli gezdiriyorum ve bir bardak su almak için mutfaka gidiyorum. Bir bardak doldurup açgözlülükle içtikten sonra dönüyorum ve tezgahın üzerinde, babamın bana aldığı blender'a yaslanmış bir albüm görüyorum.

İstediğim bir plaktı. Ayrıca, önünde adımın yazılı olduğu katlanmış bir kâğıt var. Kalbim bir iki kez hızlı hızlı çarptı. Tuhaf. Koşu sonrası adrenalinden olmalı. Evet, ondan olmalı.

Açık mavi kâğıdı çevirip açtım. Ve yanıldığımı anladım. İki yaprak kâğıt. Bu kız kâğıt kalemle not yazmaya bayılıyor. Çok uzun ama kararlıyım ve iki sayfaya sığdırmak için zaman ayırdığına da memnunum.

Sevgili Wesley,

Benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey var: Dokuz buçuktan sonra yatağa girdiğimde bir canavara dönüşüyorum. Medusa, Grendel, Palyaço Pennywise'ı düşünün. Sonra da "Bu oda bütün hafta boyunca yolunda giden ilk şey" gibi şeyler söylerim.

Özür dilerim!

Bunu söylemem çok düşüncesizceydi. Belli ki bu hafta iyi olan ilk şey bu oda değil.

Neyse, ben en kötüsüyüm! Tek bahanem geç yatmak.

Oda harika ve bana yine yardım ettiğin için sen de öylesin. "Good Neighbors Band" hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Hayes Caddesi'ndeki plak dükkanını işleten adam (omuz hizasındaki saçları, deri bilezikleri, sıırım gibi kolları ve keçi sakalıyla bir plak dükkanı işletiyor gibi görünüyor) Ben Rogers'ı seviyorsanız muhtemelen Good Neighbors Band'i de seveceğinizi söyledi. Umarım çoktan almamışsınızdır!

Neyse, burada. Bir teşekkür hediyesi. Kaktüs sayılmaz çünkü o bir .

Not: Artık oda arkadaşı olduğumuza ve bu şeyler muhtemelen yarayacağına göre, işte benim hakkımda bilmeniz gereken beş şey.

1. Sabahları seviyorum!

2. Sizin kadar düzenli değilim ama daha düzenli olacağıma söz veriyorum çünkü düzeniniz ilham verici.

3. Keşfetmeyi seviyorum ve önümüzdeki üç ay boyunca San Francisco hakkında mümkün olan her şeyi öğrenmeyi planlıyorum.

4. 3-Ben öğrenmeyi severim. Temelde tüm kişiliğim bu.

5. Ben de fırıncılıkla ilgili kararlı bir ilişki içindeyim. Ama baştan çıkarıcı yiyecekleri evden uzak tutmalı mıyım? Önümüzdeki üç ay boyunca yemek yapmasam da olur! Çok biriyimdir. Bu da benim altıncı özelliğim sayılır.

Josie

Acele etmeden okuduktan ve hiçbir kelimeyi kaçırmadığımdan emin olduktan sonra tezgâhın üzerine bırakıyorum, göğüs kafesimi ovuşturuyorum çünkü biraz garip geliyor. Biraz gazlı.

Kimse bana mektup bırakmaz. Asla. Bir hafta içinde ondan iki tane aldım. Bu biraz... sevimli bir şekilde eski moda. Eminim *Bridgerton*'ı da seviyordur. Muhtemelen Sinatra ve Ella Fitzgerald gibi eski standartları da. Albümü elime alıyorum, dudaklarım hediye ama daha çok jesti takdir etmek için kıvrılıyor.

Yine de mektupta beni rahatsız eden bir şey var. Zaman dilimi. Sadece üç aylığına burada. Varlığının bir son kullanma tarihi var. Ama bu en iyisi. Gerçekten öyle.

Ön kapı açıldığında plağı koymak için oturma odasına yöneliyorum. "Günaydın! Meyve aldım," diyor Josie, elinde kanvas bir çanta, kestane rengi saçları yüksek bir at kuyruğu yapmış, kot pantolonu kışının kadar boyanmıştı. "Yemek planının olduğunu söylemiştin, yemek yapacak birine ihtiyacın olmadığını biliyorum ve kesinlikle planını bozmanı istemiyorum ama meyveye her zaman izin vardır diye düşündüm, değil mi?"

Bana meyve almasından ne kadar hoşlandığımı belli etmek istemediğimden, "Oldukça eminim," diyorum. Ya da pembe, parlak dudaklarından başka bir yere bakmanın ne kadar zor olduğunu.

"Harika. Belki kirayı meyve ile ödeyebilirim" diyor, o kadar umutlu ki. Katkıda bulunmak için o kadar çaba sarf ediyor ki belki de bu kadar katı olmamalıyım.

"Kirayı meyve olarak ödeyebilirsin," diyorum,

kabul ederek. Yumruğunu sıkıyor. "Evet!"

"Ama kirayı temizlik, yemek ya da benzer şeylerle ödemeyeceksin. Sen bir oda arkadaşısın, hizmetçi değil. Ayrıca, günaydın."

"Teşekkür ederim," diyor gerçek bir minnettarlıkla ve kiranın pazarlığa olmadığını da kabul ederek.

Oturma odasına doğru yürüyor. Üzerinde bir omzundan sarkan gök mavisi bir bluz var; öpmek, yalamak ve ısırmak istediğim çok kışkırtıcı bir omuz. Bakışları ayaklarıma takılınca olduğu yerde durdu. Şu an sadece çoraplarım var. Spor ayakkabılarımı üzerinde Prick the Cactus yazan masanın yanında tekmeliyor, sonra özür dileyen bir bakış atarak evime doğru ilerliyor. "Bakıyorum albümü almışsın."

"Yaptım," diyorum, plağı kapağından kaydırarak çıkarırken. "Gerçekten yoktu."

"Dün gece için kendimi kötü hissettim," diyor kaşlarını çatarak. "Söylediklerim için. Ve odadan çıkış şeklin."

Ne demek istedi? Anlamaya çalışmak için beynimi zorluyorum. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

O şirin gözlüklerinin ardından bana bakıyor, bir an şaşkın görünüyor. Bir nefes alıyor, sonra diyor ki, "Çok aceleyle gittin. Öylece çekip gittin."

Dün gece onun odasıydım. Bana uzunca bir süre sarılmıştı. Saçının kokusunu aldım. Vanilya. Sonra teninin kokusu-tarçın. Beynim kısa devre yaptı, sonra yüzünü göğsüme bastırduğunda beni zamanda geriye gönderdi.

Oh.

Ohhh.

Kahretsin. Odasından kaçtığımda ona kızdığımı sanıyor. Bu gerçekten daha uzak olamazdı. "Bu yüzden gitmedim," diyorum sertçe.

"Tamam," diyor ama kafasının hâlâ karışık olduğu belli.

Bu kafa karışıklığını giderebilirim. Gerçekten, . Ama ona dün gece onu becermek istediğimi söylemenin bu sorunu çözeceğinden emin değilim. Bunun yerine arkamı dönüp albümü pikaba koyuyorum ve iğneyi yivin üzerine yerleştirmek için acele etmiyorum. İlk parça odayı doldururken, kanvas çantayı tezgâha koymak için mutfığa yöneliyor.

Bez çantasından elma, armut, incir ve üzümeleri, görev için gerekli olmayan ama belki de hıyar bir oda arkadaşıyla başa çıkmak için gerekli olan yoğun bir konsantrasyonla alıyor.

Ama ne söylemem gerekiyor? *Daha önce birkaç gece yaptığım gibi dün gece de seni düşünerek elimi becermemenin ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Ayrıca dudakların inanılmaz.*

Onun yerine, ona yardım etmek için mutfığa gidiyorum. Üzümleri aldım. "Bunları yıkayabilirim."

"Sağ ol. Zaten süzgecin nerede olduğunu bilmiyorum."

Daha iyisini yapmalıyım. "Sana her şeyin yerini göstereyim."

Bana tekrar gülümsüyor. "Sakıncası yok değil mi?"

Eğer umursasaydım ne tür bir canavar olurdum? Ve kim ona böyle bir şeyi umursayacak kadar kötü davrandı? "Hayır. Tabii ki değil."

Sonraki yirmi dakikayı ona mutfığı gezdirerek ve üzümeleri yıkayarak geçirdim. Daha sonra ona oturma odasını, misafir banyosunu, spor salonunu ve garajı gezdiriyorum. Ona odamı göstermiyorum, çünkü anlamı var ki? Asla yukarı çıkmayacak. O kadar güçlü değilim.

Mutfığa döndüğümüzde, "İşte bu kadar." dedim. "Tekrar

teşekkürler," diyor neşeyle.

Ama sanki iyi davranmak için fazladan çaba harcıyor. Belki de bir pislik olduğum içindir. Belki de hâlâ öyle davrandığım içindir. Tezgâha yaslanıp yeni bir taktik deniyorum. "Grendel kim?"

"*Beowulf*"taki canavar" derken mavi gözleri parlıyor.

Evet, belki de o atkıyı notumla birlikte bırakmamam en iyisiydi. Okumaktan nefret eden bir adamla, okumaya takıntılı bir kızın olması mümkün değil. Hiçbir randevu uygulaması kütüphaneciyle disleksisi olan adamı eşleştirmiyor. "Bunun lisedeyken okumadığım kitaplar listesinde olduğuna eminim," diyorum kasıtlı olarak rahat bir omuz silkmeye.

"İtiraf ediyorum: Sanırım bu kitap herkesin okumama ."

Beowulf'u sevmemiş olması küçük bir rahatlama. Kimse sevdi mi? "Ama Pennywise'ı severim," diyorum, sonra hemen ekliyorum, "Filmdeki. Ondan hoşlanmıyorum. Ama kötülüğüne deli gibi saygı duyuyorum."

"Kesinlikle."

"Ayrıca, senin bir canavar olduğunu düşünmüyorum. Mektubunda söylediğin gibi." Çenemi kaşıyarak davranışım için uygun bir açıklama arıyorum. "Dinle, dün gece odanı terk ettiğimde söylediklerin yüzünden değildi. Sadece... alışmaya çalışıyordum."

Bunu düşünmüş gibi görünerek birkaç saniye bekler. "Özür dilerim. Burada yaşayarak tarzınızı bozuyor muyum?"

Ah, siktir. Hiç uyumlu değiliz. Hiçbir konuda. "Hayır, öyle değil Josie."

Büyük, kurnaz olmayan gözlerle, "Başka bir yer arayacağım. Sorun olmaz. Birkaç gün içinde bir şeyler bulabileceğime eminim. Çok becerikliyimdir."

Böyle bir şey olmayacak. İmkânı yok. Başarısızlık bir seçenek

değil. "Hayır." "Hayır mı?"

Kelimeye daha fazla vurgu yapıyorum: "*Hayır*. Burada kalıyorsun. Kardeşin güvenli bir mahallede olmanı istedi. Ama tahmin et ne oldu? Ben de istiyorum."

Bu yorum onu şaşırtmış gibi gözlerini kırıştırıyor. "Ama seni dışarıda bırakmak ya da işleri tuhaflaştırmak istemiyorum." Sonra, sanki o koca beynine bir fikir gelmiş gibi, "Bunun için de kurallar koyabiliriz. Mesela bir kız getirmek istersen ne olacağı gibi."

Artık benim çöpçatanım olacakmış gibi teklif ediyor. Belki de kanat kadını. Sanki bir randevudan döndüğümde yanımdaki kanepeye uzanıp bir paket patlamış mısır açacak ve "Nasıl gitti? Ondan hoşlandın mı?"

Ve bu resimle ilgili her şey -her bir şey- yanlış. Özellikle de öteki yüzü. Ya bir erkekle çıktıktan sonra da aynı şeyi yapmak isterse? Yüzümü buruştururum. Ama sonra doğru olanı yapmaya çalışarak, "Ya da yaparsan," diyorum.

Boğazımda taş varmış gibi çıkıyor. Başımı sallıyor.

"Yapmayacağım."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Ben de yapmayacağım."

Bu bir yüzleşme. Çok uzun bir süre boyunca mutfakta durup diskin düşmesini bekledik. Sorun şu ki, ne hakkında kavga ettiğimizden bile emin değilim. "Josie, her şey yolunda. Burada olduğun için mutluyum. Ve sen kesinlikle ama kesinlikle kalacak başka bir yer aramayacaksın," diyorum ve gözlerimi onunkilere kilitliyorum. "Anladın mı?"

Pembe parlak dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor. "*Hâlâ* patronluk taşıyorsun."

Birlikte geçirdiğimiz gece bana böyle demişti. Ve aynen , gerginliğimin bir kısmı eriyip gitti. "Evet. Öyleyim."

Derin bir iç çeker. "Tamam o zaman." Tereddüt ediyor. "Ama kurallar koymamız konusunda gerçekten iyiyim. Herhangi bir şey için. Bütün bu ev arkadaşlığı işini kolaylaştıracak. Ve ben sadece iyi geçinmemizi istiyorum."

"Ben de," diyorum ama başkalarıyla yatmak istediğimiz zamanlar için kurallar koyma düşüncesi yumruklarımı sıkma neden oluyor. "Ama şu kurallar meselesini başka zaman halledelim."

Zamandan bahsetmişken, saate bakıyorum. "Babam şehirdeyken onunla buluşmam lazım," diyorum, sonra aklıma korkunç bir düşünce geliyor. Frieda. Ya öğle yemeğinde oradaysa? Ya *tişörtlü kadından* bahsederse? Babamla bu konuyu konuşmak istemiyorum. Ona artık bir ev arkadaşım olduğunu söylemek istemiyorum. Diğer insanların dikkatimi nasıl dağıttığını duymak istemiyorum. Yine de Josie ve ben dürüst olmaya çalıştığımıza göre, o gecedan bilmesi gereken bir şey var. "Sanat galerisindeki Frieda onun kız arkadaşı."

Josie'nin yüzü soldu, sesi boğuklaştı ve "Cadı Frieda mı?" diye sordu. "Maalesef," diyorum gülerek. Başımı eğiyorum, bu kadını düşünürken

Sözleriyle, meyve ve şarkı hediyeleriyle, göbeğindeki piercingiyle, mektuplarıyla, zeki ağzı ve parlak tavırlarıyla hayatıma girdi. "Herkes için bir lakabın var mı? Hıyar, Cadı Frieda, vesaire."

"Evet, var" diyor ve bana bir tane verip vermediğini sormadan -ki muhtemelen bunu sormamalıyım- endişeli bir sesle ekliyor, "Geliyorlar mı?"

Alay ediyorum. "Tanrım hayır. Duvarlarımı ve sanat eseri satın almama kararımı eleştirir. Geçen gün zaten azar ıttım. Kız kardeşim aracılığıyla. Görünüşe göre Frieda babama ve *kız kardeşime tişörtlü kadından* bahsetmiş."

Bunun gerginliği daha da azaltacağımı düşündüm. Josie'yi güldürür. Ama onun yerine gerçekten bir canavar görmüş gibi bakıyor. Parmaklarıyla yüzünü kapattı.

"Sorun ne Josie?"

Elini bıraktığında, ekşi bir şey ısırmış gibi görünüyor. "Perşembe gecesi soyadını öğrenmek için galeriye gittim."

Buzda olsaydım, şok içinde kayarak panolara çarpardım. "Sen mi yaptın?" Bunu söylemesine imkan yok. Bunu yapmasına imkan yok. Benim aynısını yapmasına imkan yok. Heyecanla ona doğru bir adım attım, sanki mesafeyi kapatacak, onu duvara yapıştıracak ve yiyip bitirecekmişim gibi.

Ki bu çok kötü bir fikir olurdu.

Ama yine de beni etkiliyor.

Başını salladı. "Ben yaptım."

İlk ev arkadaşlığı kuralımızı çiğnememe ramak kalmıştı ki, "Oraya sana teşekkür etmeye gittim. Geçen gece bana yardım ettiğin için. Eğer konuyu açarsa, olan bu. Sana teşekkür etmek istedim. Bir kaktüsle."

Topuklarının üzerinde dönüyor ve dün gece benim yaptığım gibi odasına gidiyor - beni eskisinden daha fazla soruyla baş başa bırakıyor.

* * *

Babam çatalını somon yemeğine batırırken, "Gece geç saatlerde egzersiz yaptığınızda performansınız artabilir," diyor.

Marina'daki en sevdiği deniz mahsulleri lokantasındayız ve o da benim sipariş ettiğim kuşkonmazlı somon balığını yiyor, yanında da biraz limon. Eskiden bunun dayanışma siparişi olduğunu düşünürdüm. Ama eminim ben yokken de böyle yiyordur. Adam demirden ve disiplinden yapılmış.

"Evet," diyorum çünkü Domingo zaten öyle demişti - babamın işe aldığı ve bütün yaz birlikte çalıştığım adam.

"Normal antrenmanlarınız sırasında yaptıklarınızdan farklı bir şey değil. Dead liftler, ağırlıklı şnavlar, yan planklar..." diye devam ediyor. Babama ya da Domingo'ya katılmadığımdan değil. Sadece öğle yemeği sırasında başka bir şey tartışmayı tercih ederim. "Spor bilimi bunun faydalarını gösteriyor. Gücünüzü korumak için verimli bir zaman," diye ekliyor babam.

Lokmamı bitirdikten sonra, "Bu da pakla yarışırken yetersiz kalma olasılığımın azalacağı anlamına geliyor" diyorum.

İşiliyor. "Kesinlikle, Wesley."

Duymak istediği şeyin bu olduğunu biliyordum.

Normalde sert olan yüzünde nadir görülen gülümsemesi sürüyor.

Ona benzediğimi söylerler. Güçlü çene hattı, düz burun, aynı kahverengi gözler. Saçları daha kısa ve gri benekli. George Clooney'nin bütün havası var. Sanırım ben küçükken annemle ayrıldıklarından beri kadınlarla bu kadar iyi geçinmesinin nedeni bu.

Oyun sonrası egzersiz planı hakkında daha fazla sohbet ediyor ve ben de yemeğimi bitirirken başımı sallayıp dinliyorum. "Hepsini sana e-posta yoluyla gönderebilirim," diyor. "Sen de okumalısın."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama sonra "Dinleyeceğim baba" diyorum.

Yaptığım şeyin bu olduğunu biliyor. Küçükken benim için özel öğretmenler tutmuştu. *Sorunumla* başa çıkmama yardım etti. "İyi plan."

Ayrıldığımızda, "Dinle, Frieda *bu kadından* bahsetti." dedi.

İnliyorum. Ciddiyim. Josie'yi babamla tartışmak istemiyorum. Normal bir baba gibi konuşmak konuşurdum. "Öyle mi?"

"Onunla görüşüyor

musun?" "Hayır."

Memnun bir şekilde başını sallıyor. "Sadece dikkatinin dağılmadığından emin olmaya çalışıyorum."

Kıs kıs gülüyorum. Sea Dogs'un her saniye beni planlıyor. "Nasıl olabilir ki?"

Başını soru sorar gibi eğiyor.

"Dikkatimi dağıtacak zamanım yok," diyorum hafifçe, havayı yumuşatmaya çalışarak.

Yine de başarısız oluyor, çünkü "Bu doğru zihniyet" diyor.

Vedalaşıp eve doğru yürüdüğümde, oda arkadaşımın neler yaptığını düşünmek beni fazlasıyla rahatsız .

Bana olduğu gibi da nazik davranmam gerektiğini düşünerek ona bir mesaj gönderdim.

Wesley: Bridgerton'ı seviyor musun?

SADECE İPUCU

Josie

Arkadaşlarıma kederli hikâyemi anlatmayı Maeve, An Open Book'taki anı rafını karıştırıyor. Fable da burada. San Francisco Renegades'in baş tasarımcısı ve bizim de arkadaşımız.

"Ve onunla tanıştığınız gece onu hiç tanımadınız mı?" Fable soruyor, ama bu bir suçlama olarak değil, daha çok meşru bir soru olarak ortaya çıkıyor.

"Ben sporla ilgilenmiyorum. Yani, iyiler. Onlardan nefret etmiyorum. Ama kadroları bilmiyorum. Kardeşim dışında herhangi bir profesyonel sporcu bu dükkândan geçse tanıyamam," diyorum. "Bütün futbolcuları tanır mıydın?"

"Evet, ama oyunu seviyorum," diyor Fable, kızıl saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken ve incelemekte olduğu kitabı yere bırakırken. Açık teninde çiller var.

Maeve, "Asher Callahan'ı tanırım," diye ekliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Bu sayılmaz. O senin kardeşinin arkadaşı!"

"Sadece söylüyorum. Ben olsam yapardım," diye ekliyor Maeve.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Siz ikiniz hiç yardımcı olmuyorsunuz. Benim tarafımda olmanız gerekiyordu.

Hokey oyuncuları o kadar da tanınabilir değildir."

Fable bana bu puanı verdi. "Peki, bu doğru." Sonra kıs kıs gülüyor. "Yine de Wesley Bryant'ın kasabada ateşli bir tamale olarak tanınması ve senin kim olduğuna dair hiçbir fikrin olmadan ona çakman komik."

"Ve şimdi onunla birlikte yaşıyorsun," diye ekliyor Maeve, iki büklüm olurken vahşi altın rengi saçları yüzüne düşüyor.

"Siz ikiniz!" Kızgın bir şekilde söylüyorum. "Bugün bu toplantıyı onunla yaşamam konusunda bana yardımcı olmanız için . Bana ipuçları vermeniz için."

Fablein dudakları, "Mesela... bekle... sadece ucunu alabilir misin?" derken cetvelle düzleşiyor.

Maeve başıyla onu işaret ediyor. "Bu tamamen kabul edilebilir. Bu hiçbir kuralı ihlal etmez."

"Onunla kesinlikle 'sadece bahşiş' oynamalısın," diye ekliyor Fable, *çok yardımsever* bir tavırla

Gülümse.

Yüzüm alev alev yanıyor. Neden hem kolayca utanmak hem de aşırı seks yapmakla lanetlendim? Sanki Wesley hakkında zaten böyle düşünmüyormuşum gibi. "Şşşt," diyorum yaşlı bir kadın yanımdan geçerken, küçük bir çocuk elini çekistiriyor.

Maeve, "Diğer ipucu da şu: Önümüzdeki üç ay boyunca bir kova buzun üzerinde oturun," diyor. "Vajinanızı dondurun."

Fable kendine has özgüveniyle "Ya da oyuncak hissesi satın al," diye ekliyor ve bu ikisiyle tek kelime bile edemiyorum.

"Lafı açılmışken, *şu* sorunu çözdün mü?" Fable alaycı bir endişeyle soruyor.

Maeve dirseğini raflara dayıyor ve yüzü ciddileşerek "Evet, öyle mi?" diye soruyor.

"O yanımdayken nasıl mastürbasyon yapacağım?" Bunu gerçekten sorduklarına inanamayarak fısıldıyorum.

"Evet. Bu gerçek bir sorun. Yapacak mısın? Yapmayacak mısın?" Maeve düz bir suratla soruyor.

Ben bir pancarım. Ama çenemi dik tutup onlara cevap veriyorum: "O maçlar için şehir dışına çıktığında ben yapacağım. İşte böyle."

Onlar kitaplarını aldıktan ve ben de kütüphaneden ödünç alacaklarımı not ettikten sonra

Git. Yolda giderken telefonuma ev arkadaşımın bir mesaj geliyor ve *Bridgerton*'ı sevip sevmediğimi soruyor.

Bir doğru yürürken kötü arkadaşlarıma göstermiyorum. Sessizce cevap : ***Bu hileli bir soru mu?***

Sonra cihazı bir kenara koyuyorum ve Maeve'in Cheshire kedisi sırtışıyla karşılaşıyorum. "Bu gülümseme mesaj attığı anlamına geliyor."

İnledim. "Seninle sır saklayamam."

Pes ettim, onlara metni gösterdim. Cezalandırılmaktan hoşlanan biri olduğum için onlara bu sabah Wesley'e Frieda'yı neden gördüğümü itiraf ettiğimde neler olduğunu anlatıyorum. "Tekrar takılmaya hazır olup olmadığını görmek için onu takip etmek istediğimi söyleyemezdim. Bunun tek gecelik bir ilişki olduğunu açıkça belirtti."

Doktor Insomnia'nın evine vardığımızda Fable, "Sen de öyle," diyor.

O haklı. Ama daha fazlasını istemiş olmam buna sahip olabileceğimiz anlamına gelmiyor. "Bak. Sorun değil. Birbirimize karşı nazik olmaya çalışmamız en iyisi. İyi geçinmek için."

Maeve kapıyı tutup çekerek açar. "Evet, Josie. Ona güzel olduğu için mesaj atmalısın. Hâlâ onun sikine binmek istediğin için değil."

"Bunu kolaylaştırmıyorsun," diyorum.

"Biliyorum ve hiç pişman değilim," diyor.

"Pişmanlık duymamaktan bahsetmişken, listeden bahsedelim," diyorum, iki numaralı maddeyi düşünürken midem bulanıyor. Belki de bundan kaçıyordum. Hayır, belki diye bir şey yok. Greta Teyze'nin benim için bıraktığı ikinci maddeden kesinlikle kaçıyordum. Çünkü bu bir korkunun üstesinden gelmekle ilgili.

Lattelerimizi alıp yerimize oturduktan sonra vites değiştirip Hiç Pişman Olmadığım İlk On Şey listesine geçiyoruz. "Soru," diye başlıyorum umutlu bir gülümsemeyle. "Sizce iki numarayı geçmem mümkün mü?"

Maeve bana sertçe baktı. "Josie."

Fable dilini şaklatıyor. "Bunun Akralardan Gelen Kova Listeleri kurallarının ihlali olduğuna eminim."

İnledim. "Bu sadece... ben değilim."

Maeve elimi okşadı. "Biliyorum. Ama sen de bir numara olduğunu düşünmüyordun. Ve Greta seni iyi tanıyordu."

O çok haklı. Yüzümü masaya koyuyorum ve yaralı bir canavar gibi biraz daha inliyorum. "Neden ölmenden önce yapılacaklar listesinin kuralları var?"

Evrenin isteği bu.

Tabii ki kuralları yok. Bunu biliyorum. Ama sizi en çok seven kişi size bir tane verdiğinde, muhtemelen bir dönüşü atlamamalısınız.

"Ben de ilkinin zor olduğunu sanıyordum," diye

mırıldanıyorum. Maeve sırtıyor.

Fable'ın gözleri parıldıyor. "Öyle değil miydi?" Gözlerimi deviriyorum. "Çok, çok zordu."

İç çekiyorum, yüzümü kaldırıyorum, sonra ikinci plan için beyin fırtınası yapıyorum.

* * *

O öğleden sonra Christian'ı, Liv', ikizleri ve şu anda şehirde olan ve yardım eden annemi görmek için yola çıktım.

Erkek kardeşim ve eşi saray gibi evlerinin başka bir odasında uyukluyorlar. Annem tüm vaktini oturma odasındaki kanepede oturup bebekleri kucağına alarak ve bebekler hakkında konuşarak geçiriyor - ne yedikleri, kaç kilo oldukları, neye ihtiyaç duyacakları ve nasıl uyudukları. Anlıyorum. Bunlar onun ilk torunları. San Francisco'da bulunma sebebim olan işim hakkında soru sormamış olması beni rahatsız etmiyor.

Vites değiştirip yiyecek bir şey isteyip istemediğimi soruyor. "Öğle yemeği için tavuklu pad thai sipariş . Bir sürü yemek artığı var" diyor, sonra kendini tutuyor. "Ama... sen hâlâ vejetaryen misin?"

Midilli evremle aynı gibi. *Tatlı Vadi Lisesi* . "Hâlâ öyleyim," diyorum. "Biraz havuçları var," diye teklif ediyor.

Başımı salladım. "Ben iyiyim anne."

Birkaç dakika sonra nihayet "Kütüphane nasıl?" diye sordu. Açık bir ilgiyle sordu, ben de ona tüm gerçeği anlattım.

"Şimdiden bayıldım," diyorum. "İşte."

"Bana her şeyi anlat," diyor ve ben de ona Raccoon da dahil olmak üzere önemli noktaları anlatıyorum, bu da onu memnun ediyor.

"Çok mutluyum, Jay. Greta'nın da mutlu olacağını biliyorsun."

Yapardı. Gerçekten yapardı. Bazen Greta'nın tamamen benim olduğunu düşünüyorum ama annem de çok erken bir kız kardeşini kaybetti. Sonra, listeyi görmemiş olsa da var olduğunu bildiği için, sakın bir nefes alıyorum ve diyorum ki, "Listeyi ben başlattım. Greta'nın bana verdiği liste."

Gözleri açıldı. "Oh. Yaptın mı?"

"Evet, sonunda yaptım," diyorum.

"Bu harika bir şey." Duraksıyor, yutkunuyor, belki duygularını da toparlıyor, sonra "Bu seni ona daha yakın hissettiriyor mu?" diyor.

Tek gecelik ilişki beni ev arkadaşşıma daha yakın hissettirdi. Ama bunu ona söylemedim. Sadece başımı salladım. "Öyle."

"Güzel. Buna
sevindim." "Ben
de."

Daha sonra vedalaşıp haritam ve Painted Ladies'i kontrol etme planımla yola çıktığımda, teyzemle olan en güzel anılarımdan bazılarını düşünüyorum. Beni kasabasına götürdüğü kütüphanede dolaşarak geçirdiğim günler. Öğleden sonraları yığınlar arasında kaybolmak. Akşamları onun küçük kulübesinde domates çorbası ve ızgara peynir yiyip Monopoly oynarken ailemin konuşmasını hokey maçına götürmesi.

"Bunu nasıl yapıyorsun? Monopoly'de değerimin tamamını nasıl alıyorsun?" diye sorardı Park Place'e indiğinde ve ben ondan bu kadar kira istediğimde.

Sadece gülümser ve "Kurallara uymakta iyiyimdir" derdim.

"Kazanmanızın nedeni kurallar değildir. Strateji kazanır" derdi, sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi gözleri parlayarak. Sadece benim için bir sır. "Ve sen buna sahipsin, bebeğim."

Bebeğim. Ben hep bebektim. Ama sanki *bebek* bir Broadway yıldızıymış gibi söylenirdi. Onunlayken kendimi yıldız gibi hissediyordum.

Listeyi, odamdaki kanvas çantamda boş bir defterin içine güvenli bir şekilde yerleştirilmiş olarak hayal ediyorum.

Sarı, lavanta ve nanenin güzel tonlarındaki Viktoryenlerin önünden geçerken saate . Cumartesi günü öğleden sonra. Wesley cumartesi geceleri ne yapar? Kapıdaki şifreyi girip içeri girmem ve "Hey, Cumartesi gecesi ne yapıyorsun?" demem garip olur mu?

Üniversite birinci sınıftan beri oda arkadaşım ve birbirimize hiç uymuyorduk. Maeve ile kalmak farklıydı. Kankaların aşılamayacak sınırları yoktur. Karnım endişeyle zonkluyor. Onun alanına zaten sahip olduğumdan daha fazla tecavüz etmek istemiyorum.

Ama kitaplar ve kitap köşeleri bunun içindir. Ben de öyle yapacağım, bir kitabın içine kaçacağım. Bu kararlar Alamo Meydanı'nın etrafındaki bloklarda bir aşağı bir yukarı yürüyorum, yeni geçici evimi tanımaya çalışıyorum ve akşam için bir plan yapıyorum. Peynirli bir sandviç yapacağım, bir elma dilimleyeceğim ve odama dönüp sokağın karşısındaki komşularını öldürdüğüne ikna olan bir banliyö annesini anlatan tüyler ürpertici gerilimin tadını çıkaracağım. katillerdir.

* * *

Ancak Wesley'nin evine giden merdivenleri çıktığımda bu yerleşik duygu kayboluyor. Bu sabah meyve ve manav işimden dönerken durum farklıydı. Gün ışıdıydı. Şimdi alacakaranlık ve gecenin de kendine has bir havası var.

Belki de önce aramalıyım? Ya duştan yeni çıkmış ve havluya sarınıyorsa? Göğsüm ısınıyor. Merdivenlerin ortasında durup korkuluklara tutundum. *Yardımcı bir düşünce değil, kızım.*

Bu cezbedici görüntünün azalması için bir süre bekledikten sonra kapıya ulaşıyorum ve şifreyi girmeye hazırlanıyorum. Ama davetsiz misafir olduğum hissinden kurtulamıyorum. Yüzümü buruşturarak kapıyı çalıyorum ve neşeli bir şekilde "Tak, tak" diyorum.

Gürültüyü dinliyorum. Sessiz. Sonra ön kapının hemen yanındaki ince, dikdörtgen pencereye bakıyorum. Hiçbir şey yok.

Nefesim kesildiğinde kodu girmeye başladım. Aman
Tanrım.

Bu bir tatbikat değil. Benden sonra tekrar et. Bu bir tatbikat değil. Wesley gri eşofman
giyiyor ve

Başka bir şey değil.
Adam gömleksiz ve ben ölüyüm.

KÜÇÜK BİR BURUN

Josie

Aval aval bakıyorum. Gerçekten durmam gerek. Tam kapıyı açıp başını eğerken çenemi için elimden geleni yapıyorum.

"Kapıyı çalmak zorunda değilsin" diyor.

Benim de bakmama gerek yok ama ben de bakıyorum. O oyulmuş göğüs. Yırtık göğüs kaslarındaki siyah kıllar. Kasların kasların üzerine yığıldığı karın kaslarının merdiveni. Vücudunun haritasındaki tüm noktaları kataloglamadan duramıyorum. Geçen Pazar karnının yan tarafında hafifçe çizdiğim mavi morluk şimdi yok, ama sağ pazusunda yeni bir tane var.

Bir de bileğindeki yara izi var. Beyaz ve soluk. Bir işaretleyici. Evet, kesinlikle bisikletten değil. "Bir patenden *kalma*," diyorum, konuşmanın *ortasına* girerek.

İçeri girmemi işaret ederken kaşları çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?" Sanki onunla yaşamaya davet ettiği için pişman olduğu bir ucubeymişim gibi soruyor.

Çünkü öyleyim. Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. "Yara izi. Sağ bileğindeki. Paten bıçağından, değil mi?"

Küçük bir teslimiyet gülümsemesi veriyor. Sonra başını salladı. Onunla tanıştığım gece hokey oynadığını bana söylemek istemediğini belirten bir gülümseme. "İlk sezonumda oldu."

O kapıyı kapatırken ben de kanvas spor ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Ne oldu? Acıdı mı?" "Dikiş atıldı ve asist yapmak için oyuna döndüm."

Gözlerimi deviriyorum ama onun cesaretine hayranlık duyuyorum. "Tam bir hokey oyuncusu hareketi."

Omuz silkiyor. "Yapılacak tek şey buydu." Alnını çeneme doğru eğiyor. "Ayrıca, tencere dibin kara, seninki benden kara. Çeneni kestikten sonra bisikletine geri döndün."

Kalp atışlarım hızlandı. Her ayrıntıyı hatırlıyor. "Hatırladım." Duraklıyorum, sonra konuşma kazıcımı çıkarıp hikâyenin geri kalanını anlatıyorum. "Kardeşimi kovalıyordum. Bu yüzden bisikletime geri dönmek zorunda kaldım. Devam etmeye kararlıyım. Ama atletik değilim. Hem de hiç. Bir keresinde futbol oynamayı denedim ve sahanın köşesinde durup Katniss'in Peeta'yı kurtarıp kurtarmayacağını merak ettim."

"Yaptı. Hem *de çok*."

"Gerçekten de öyle," diyorum. "Ve bisiklete geri dönsem bile, gerçekten *atletik değilim*."

"Düşündüğünden daha dayanıklısn." Eliyle mutfağı işaret ediyor. "Biraz yemek yapıyorum.

Bir şey ister misin?"

"Elbette. Kendi yemeğimi kendim yapabilirim. Senin yemeğini almama gerek yok."

"Teklif ediyorum," diyor Wesley ve ben de onu evin içinde takip ederek, televizyon ekranında hokey maçının duraklatıldığı oturma odasından mutfağa doğru yürüyorum. Sarı ahşaptan yapılmış güzel bir şarküteri tahtasının üzerine üzüm, brokoli, daikon turpları, fındık, böğürtlen ve zeytinlerden oluşan güzel bir sofr kurmuş.

"Vay canına. Sen bir şarkütericisin,"

diyorum. "Bir ders aldım," diye

açıklıyor.

"Şarküteri panoları üzerine dersler mi var?"

"Josie, her şeyle ilgili dersler var," diyor kuru bir şekilde, biraz da şakacı bir şekilde ve bu ses tonu bana *belki* de bu "birlikte yaşama" olayını her saniye garip olmadan çözebileceğimizi hissettiriyor.

Ama aynı zamanda, derslerle ilgili yorumu bana listedeki ikinci maddeyi düşündürüyor. bir korku çekirdeği dönüp duruyor ama ikramları incelerken bunu görmezden geliyorum. Ben yarım

Peynir eksikliği konusunda ona takılmak istiyorum ama dün akşam yemek planları hakkında yaptığı yorum bunu yapmamamı söylüyor. "Öğretmenin çok etkilenirdi. Güzel görünüyor ama yemeğinizi almak istemiyorum."

İç çekiyor. "Josie, teklif ediyorum."

Kahretsin. Bunu kötü idare ediyorum. Bakışlarıyla karşılaştım. Bütün bu durumu idare etmeye çalıştığını söyleyebilirim. Ben de deniyorum ama başarısız oluyorum, bu yüzden bir itirafta bulunuyorum: "Üniversiteden beri oda arkadaşım olmadı ve eminim ikisi de ilk günden beri benden nefret ediyordu."

Alay ediyor. "Neden biri senden nefret etsin ki?"

"Çünkü onlardan yataklarını kaldırmalarını istedim," diyorum, sonra hemen açıklıyorum. "Hepimizin taşınma tarihleri farklıydı. Onlar benden bir gün önce adet yükseltilmiş yatağı olan üç kişilik bir birinci sınıfa taşındılar. Ben taşındığımda ikisinin de yatakları çoktan alçalmış, büroları ve eşyaları dağılmıştı. Yataklarımızın altına masalarımızı ve eşyalarımızı koyabilmemiz için yataklarını yükseltmelerini istediğimde ikisi de bunu reddetti. Biri bana tavandan korktuğunu söyledi. Diğeri de o zaman eşyaları için yer kalmayacağını söyledi."

Alay ediyor. "Yani bencilliklerine karşılık olarak senden nefret mi ettiler?" "Evet," diyorum.

"Bu hiç mantıklı değil. Ayrıca, neden onlara bunun saçmalık olduğunu söylemedin?"

İlk yılıma geri dönüyorum, ondan sonraki yaşam koşullarının ne kadar rahatsız edici olduğunu görüyorum. Ne kadar bencil olduklarını. Her öğleden sonra derslerim bittiğinde yurt odama dönmekten nasıl korktuğumu. "Durumu daha da kötüleştirmek istemedim," diye itiraf ediyorum.

"Ben senin birinci sınıf oda arkadaşların gibi değilim."

"Biliyorum ama bunu nasıl yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Sana engel olmak istemiyorum," diyorum, dürüstlüğü seçerek.

Duraksıyor, bunu düşünmüş gibi görünüyor. "Anlıyorum. Ben de sana engel olmak istemiyorum."

"Ama burası senin evin," diyorum ve bir elimi çıplak göğsüne doğru sallıyorum. "Belli ki yarı çıplak dolaşmaya alışkınsın."

Gömlek giymediğini yeni fark etmiş gibi göğsüne bakıyor. Yüzünü kaldırdığında bana alaycı bir gülümseme sunuyor. "Belki de bunu dayanışma için yapıyordum. Senin yarı çıplak kıyafetinle."

"O halde lütfen destek için bir yürüyüş düzenleyin," diyorum.

Dudaklarının köşesi seğiriyor. "Gerekirse."

"Israr ediyorum," diyorum.

Sıcak bir an gülümsemesi biraz tehlikeli bir hal alıyor, ama sonra sanki daha iyisini düşünmüş ve teslim olmuş bir halde merdivenleri işaret ediyor. "Üzerime bir gömlek giyeyim."

Ona *lütfe*n yapma demek istiyorum. Ama onun yerine merdivenlerden çıkmasına izin veriyorum. O gittiğinde bir bardak su dolduruyorum ve içerken seksi olmayan şeyler düşünmek için elimden geleni yapıyorum.

Döndüğünde üzerinde mavi bir Sea Dogs tişörtü vardı. Şarküteri tabağını bana doğru kaydırıldı. "Ye" dedi.

"En azından bir elmayla katkıda bulunabilir

miyim?" Teklif ediyorum. "Gerçekten kararlısın, değil mi?"

"Evet," diyorum çenemi kaldırarak. "Tıpkı benim birinci sınıftaki durumumu en iyi şekilde değerlendirmeye kararlı olduğum gibi."

"Söz veriyorum, üniversitedeki şerefsiz oda arkadaşların gibi değilim," diyor, sonra kaşlarını oynatarak brokoliyi kaydırıyor ve altındaki kırmızıyı ortaya çıkarıyor. "Ayrıca, senin elmalarını kullandım. Kozmik Cipsler elittir."

"Dostum! Biliyorum," diyorum, sonra bir elma dilimi alıp çıtırdatıyorum. Çiğnemeyi bitirdiğimde bir tane daha alıp ona doğru tutuyorum, sonra da tabağı işaret ediyorum. "Bu senin yemek planında var mı?"

Bir parmağını dudaklarına götürür. "Şşt."

"Scofflaw," diyorum alaycı bir şaşkınlıkla.

Ama o sadece gülümsüyor. "Aslında öyle. 'Kabul edilebilir atıştırma' altında."

"Yani spor yapıyorsun, temiz besleniyorsun, hokey izliyorsun. Bir tema seziyorum," diye takılıyor.

Gülümsemesi kayboluyor ve yüzü bir dakikalığına taş kesiliyor. "Hokey dışında başka şeyleri de severim." Bunu biraz savunmacı bir şekilde söyledi.

"Tabii ki biliyorsun," diyerek hızla geri adım attım.

"Sadece... işim beni meşgul ediyor."

Gerçekten ayağımı ağızıma soktum. "Kesinlikle anlıyorum."

Bir elini saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. "Özür dilerim. Ağrıyan yer. Sende hiç olmazdı

Bunu bilmenin bir yolu yok."

Bunu söylediği için kendimi biraz daha iyi hissediyorum ama yine de biraz . "Ben de özür dilerim," diyorum, sonra çaresizce omuz silkiyorum. "Ben sadece... Bu ev arkadaşlığı işini nasıl yapacağım'dan emin değilim."

"Dürüstçe mi? Ben de öyle hissediyorum. Ben birinci sınıftan beri hiç kimseyle yaşamadım."

"Demek aynı gemideyiz," diyorum, hiç yatılı bir kız arkadaşı olmadığı detayını zihnime kazımış olmama rağmen. Benim romantik geçmişimi de mi not ediyor? Bir erkekle yaşamadığımı mı?

Kendine gel. Tabii ki değil.

"Ama bir yolunu bulacağız, tamam mı?" diye ekliyor.

"Tamam," diyorum, yemeğe odaklanıyorum ve birlikte geçirdiğimiz ilk gecede evde bir yemeği paylaşmanın yollarını arıyorum. Birkaç dilim peynir almak ve bir sandviç yapmak için buzdolabına dönüyorum.

"Yani... pişirme?" Biraz ekmek dilimlerken bugün daha önce sorduğum soruya dönerek soruyorum.

"Dondurma bir istisnaydı. Genel olarak oldukça iyi bir irade gücüne sahibim, bu yüzden yemek pişirmene aldırmiyorum."

Ve sanırım yataktaki dayanıklılığını hatırlayarak *dayanma gücü*. "Ama bir keke karşı koyacak iradeye sahip misin?"

"Ne kadar cazip olduğuna bağlı" diyor.

Onu kıskırtmamalıyım. Gerçekten, yapmamalıyım. Ama akşam yemeğini yerken, tezgahın başında iki farklı insan olarak dururken, listedeki başka bir maddeyi düşünmeye başlıyorum ve onun da bana bu konuda yardım edip etmeyeceğini merak ediyorum.

Üç numara: Size hiç benzemeyen arkadaş edinin. En çok onlardan öğrenirsiniz.

Bitirirken, "Bu arada, birinci sınıftaki oda arkadaşlarına ne oldu? Yaptığın şey bu olduğu için en iyi şekilde değerlendirdin, değil mi?"

Biraz kötü niyetle gülümsüyorum. "Aslında, başka arkadaşlarımla plan yaptım ve bir oda transferi ayarladım. Horlayan bir kızla yer değiştirdim. Yüksek sesle."

Hayranlıkla ıslık çalıyor. "Hatırlat da sana karşı gelmeyeyim."

* * *

Ev arkadaşlığı kolayca hallediyoruz. Çoğu gün bütün gün isteyim ve geceleri de açık olduğumuz için haftada bir ya da iki gece dışarıdayım ve Wesley de çoğu gece çalışıyor. Akşamları evde olduğunda, ondan kaçmak için değil ama nazik olmak için yerel kitapçılarda dolaşmaya veya müzelere bakmaya çalışıyorum. Onun tarzını bozmak istemiyorum. Birbirimizi evde gördüğümüzde, ben ona alan açıyorum, o da bana aynısını yapıyor.

Ama çoğunlukla onunla karşılaşmıyorum çünkü programlarımız çok farklı ve ilk haftanın çoğunda antrenman, idman ve iç saha maçlarıyla meşgul oluyor. Hafta sonu geldiğinde ise birkaç günlüğüne deplasman maçlarına gidiyor.

Pazar günleri işten sonra ev bana kalıyor, ben de yemek pişiriyorum, lavantalı çikolatalı kurabiyeler yapıyorum, kütüphaneye getiriyorum ve saniyeler içinde bitiyorlar. Geceleri de kitap okuyor ve şehri araştırıyorum.

Bir akşam, otobüste eve dönerken çevrimiçi bir kurs kataloğuna bakıyordum, telefonuma yeni bir mesaj geldi - bu Everly'den geliyordu.

Everly: Nasıl gidiyor? Şehre alışıyor musun? Bir hokey oyuncusuyla mı yaşıyorsun? Hokey sopalarına takılıp düşme!

Mesaj içimde küçük bir mutluluk zonklaması yarattı. Onunla tanıştığım gece hayatta kalma taktikleri önerirken ciddi olması hoşuma gitti. Hemen cevap veriyorum.

Henüz çelme takma yok. Yani iki dakika cezası da yok.

Everly: Lanet olsun! Bu sporu biliyorsun! Etkilendim.

Bende hokey osmoz yoluyla oluyor, yemin ederim.

Everly: Her neyse, işe yaradı. Bir şeye ihtiyacın var mı? Ben mükemmel bir tur rehberiyim.

Oh, bu çok cazip. Dişlerimi alt dudağımın üzerinde kaydırıp düşünüyorum. Bir yandan evet demek istiyorum. Yeni arkadaşlar edinmeye hevesliyim. Ama bu açgözlülük mü? Maeve ve Fable var. Öte yandan, arkadaşlık cimrilik edilecek bir şey değil.

Keşfetmeye bayılırım. Ayrıca, ekmek sekiz dolar almayan market tavsiyeleriniz varsa harika olur. Şu anda yaşadığım yerin yakınındaki PLETHORA gurme marketlerini kesinlikle suçlamıyorum.

Everly: Tuttum seni, bebeğim! Birkaç tavsiye göndereceğim. Ve yakında Marina ya da Russian Hill'i kontrol etmeye gideceğiz!

Biraz daha sohbet ettikten sonra Marina mahallesini ziyaret etmeyi planlıyoruz. Bana sonbaharda oranın muhteşem olduğunu söyledi.

Otobüs durağıma geldiğinde, Wesley'nin evine kadar birkaç blok yürüyorum, sonra yine orada olmadığı için sessiz eve giriyorum. Bu yalnız geceler bana gençliğimdeki gibi geliyor. Sokağın aşağısındaki Murray'lere bakıcılık yaptığım zamanlardaki gibi. Çocuklar uyuduktan sonra geceleri evlerinin içinde dolaşır, her şeyi merak ederdim. Raflarındaki kitapları. Sehpaındaki oyunları. Buzdolabındaki yiyecekler. Wesley'nin evinde de masanın üzerindeki birkaç parti oyununa -İnsanlığa Karşı Kartlar- ve çoğunlukla zombileri içeren video oyunlarına göz atarken böyle hissediyorum. Çok geniş bir plak koleksiyonu var ve ben grupların isimlerini neredeyse hiç bilmiyorum. Ama ben müzik insanı değilim. Hiç kitap yok, ama belki de dijital bir adamdır.

Buzdolabı besinlerle dolu. Yediği şey bu, bir amacı olan yiyecekler.

Çok meraklı olmamaya çalışıyorum. Ne de olsa misafirim, bu yüzden açmamam gereken çekmeceleri açmıyorum ya da rafları karıştırmıyorum. Ve üst kata çıkmıyorum. Yine de merdivenden her geçişimde kedi gibi merakım başını kaldırıp duruyor.

Perşembe gecesi, durup bakıyorum, zihnim yeni yönlerle dönüyor. Odasında bir zindan mı var? Seks salınacağı mı? Seks salınacağı ister miydim? Göğsüm ısınıyor. Belki isterdim. Oyun arkadaşlarını bağlamak için üzerinde kayışlar olan bir yatağı var mı? Şimdi göğsüm karıncalanıyor.

Çok fazla kitap okudum. Ama yine de, bir oda dolusu eşyası olsaydı, bu bir şey olmaz mıydı? Birbirine bağlı bir tipe benziyordu. Düşüncesi bile kemiklerimi ürpertiyor.

Ama aynı zamanda iş çıkışı mutfak tezgahının üzerine eğilip seni becerecek bir tipe de benziyor.

Keskin, sıcak bir zevk patlaması içime hücum ediyor.

Bir kez daha merdivenlerin altındaki odama çekiliyor ve birlikte geçireceğimiz tek geceyi hayal ediyorum. Ama o Detroit'te, St. Louis'de ya da kim bilir nerede olsa da ben geldiğim gibi sessizim.

İniltilerimi bastırıyorum. Buranın benim yerim olmadığı ve bir şekilde birilerinin beni dinliyor olabileceği fikrinden kurtulamıyorum.

Ya da gerçekten yapabileceğini.

Ve Frieda'ya ona teşekkür hediyesi vermek için gittiğimi söylediğimde yalan söylediğimi anlayacaktı.

* * *

Cuma gecesi, kütüphanede kullanıcılara yardım ederek geçirdiğim enerji dolu bir haftanın yorgunluğunu atıyorum. Ayrıca okuyucu deneyimini geliştirmeye yardımcı olacak dijital bir girişim için bir fikir buldum ve Thalia da buna onay verdi, bu yüzden aklımı meşgul ediyor. Wesley geç saate kadar eve gelmeyeceğini söyledi, ben de akşam yemeğimi hazırladıktan sonra mutfak tertemiz oldu - Süper Oda Arkadaşım - kanepeye yerleştim, boş defterimi ve listemi çıkardım, sonra Toplum Akademisi'nin kurs kataloğuna göz attım, sınıf tekliflerine baktım, iki numarayla atlayabilmeyi diledim ama yapamayacağımı biliyordum. Bir korkunun üstesinden gelmekle ilgili madde için doğru sınıfı bulmam gerekiyor.

Ama saat neredeyse dokuz ve bir esneme beni ele geçiriyor. Esniyorum, sonra odama gidip pijamalarımı giyiyorum ve yatmadan önce hızlı bir duş alıyorum. Göz altı kremi, serum ve gece kremiyle başlayarak yüzüme beş farklı losyon ve iksir sürüyorum.

Nemli görüldüğümde tatmin oluyorum. Kahverengi saçlarımı bir toka ile topuz yapıyorum, gözlüklerimi tekrar takıyorum ve oturma odasına dönüyorum, oraya ulaştığımda irkilerek duruyorum.

Wesley kanepede oturuyor. Yutkundum. Ŗu anda evde olduğunu bilmiyordum. Cuma gecesi geç demitti. Dokuz buçuk onun için geç mi?

"Burada olacağını fark etmemiştim," diyorum, kendimi... yakalanmış hissederek. Ama neden? "Burada yaşıyorum," diyor sinsi bir gülümsemeyle.

"Biliyorum. Ben sadece..." "Uçuş erkendi."

Hâlâ seyahat kıyafetlerini giyiyor ve bunlar çok seksi. Umarım lig takım elbise kuralını değiştirmez, çünkü kömür rengi pantolon ve birkaç düğmesi açık mavi bir elbise gömleği içinde çok iyi görünüyor. Göğsündeki gümüş zinciri gösteriyorlar. Dişlerimle ekiştirmek istiyorum.

Koltuk minderlerine yaslanmış, bacaklarını açmış, gözleri ışıl ışıl, elinde bir bardak bir şey tutuyor. Viski mi? Viski mi? Bunlardan birini içiyor mu ki? Hiçbir fikrim yok ama o bardağı odaya hükmeden bir adam gibi tutuyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama hava yüklü gibi. atırıyor. Özellikle de bakışları benimkilerle kilitlendiğinde ve "Görüyorum ki listende bir numarayım." dediğinde.

MAZERET DEĞİL

Wesley

Belki de kendimi kötü hissetmeliyim. Ne de olsa Josie sehpanın diğer tarafında, üzerinde mor puantiyeler olan beyaz tüylü çoraplar ve şirin uyumlu pijamalar giymiş, gözleri bir tavşaninki gibi, olduğu yerde donmuş bir şekilde duruyor.

Ama kendimi kötü hissetmeyecek kadar ilgimi çekmişti. "En tepedeyim ve üzeri çizilen tek öge benim," diye devam ediyorum, sonra da doldurduğum viskiden bir yudum almak için acele etmiyorum. "Görünüşe göre daha yapacak çok işin var."

Bu liste bırakılamayacak kadar büyüleyici. Daha önce hiç hayalleri olan biriyle tanışmamıştım. Maceralar. Kişisel zorluklar. Josie tanıdığım hiç kimseye benzemiyor ve ben onun belli bir hayatın peşinde koşmasına biraz .

"Biliyorum," diyor çekingen bir şekilde, ama sonra dudağı kıvrılıyor. "Gerçekten listeme baktın mı?" "Bakmadım değil." Kötü mü hissetmeliyim? Ben hissetmiyorum. Bu liste Josie'nin altın madeni gibi. "*Bakmadım*" bahanesini mi kullanıyorsun?" Kafası karışmış ve belki de incinmiş.

Tamam, şimdi biraz kötü hissediyorum. Bardak altlığını üzerine bıraktım. "Bir şeyler içmek için oturdum ve o da oradaydı."

"Orada mıydı?" diye soruyor, yüz hatlarına kazınmış tanıdık bir duyguyla. Onunla tanıştığım gece olduğu gibi utaniyor, özellikle de "Orada mıydı?" diye tekrarlarlarken.

Lanet olsun. Çenemi kaşıyorum. Ama neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyorum. Neden biri bu kadar üzgün olabilir ki? Liste çok kişisel değil. Cinsel değil. Bu bir ilham listesi. Yapılacaklar listesi. "Fena değil Josie. Liste aslında biraz...havalı."

Yutkunuyor ve başka tarafa bakıyor. Pencereden içeri süzülen ay ışığı, fildişi teninde dans ederken o *düşünüyor* gibi görünüyor. "Bu sadece... kişisel bir şey," diyor usulca.

Yeni öğrendiğim bir ders var: Bir listenin cinsellik içermemesi özel olmadığı anlamına gelmez. "Haklısın. Bakmamalıydım."

Dudaklarını birbirine doluyor, derin bir nefes alıyor, sonra omuzlarını dikleştirerek bakışlarıyla buluşuyor. "Sorun değil. Onu orada bırakmamalıydım," diyor, sonra duygularından kurtuluyormuş gibi başını sallıyor. "Ve değil. Görmüş olman sorun değil. Maeve ve Fable gibi arkadaşlarım bunu biliyor. Parça parça biliyorlar ama onlara göstermedim. Annem başladığımı biliyor ama hepsi bu. içindeki her şeyi bilmiyor. Hiç kimse bilmiyor."

Ne demek istediğini anlamam için *senin dışında* demesine gerek yok. "Kimseye söylemeyeceğim," diyorum.

"Biliyorum," diyor ama sesi biraz üzgün çıkıyor ve ben kendimi daha kötü hissediyorum. "Söz veriyorum. Bana güvenebilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

". Beni hazırlıksız yakaladın ve sürprizlerle aram her zaman iyi değildir. Hepsini bu kadar."

Bu oldukça dürüst bir itiraf. "Daha dikkatli olacağım," diyorum, artık her şeyden gerçekten pişmanlık duyuyorum. Ama yine de bu konuda biraz takıntılıyım. "Ne olursa olsun, bence oldukça havalı. Bu liste. Bence cesursun."

Alay ediyor, sonra nihayet kanepeye geliyor, kağıda eğiliyor ve iyice yıpranmış kırışık çizgiler boyunca tekrar katlayıp yakın tutuyor. Kendimi biraz azarlanmış hissediyorum, belki de haklı olarak. Ayağa kalkıyorum. "Tekrar özür dilerim. Sizi yalnız bırakayım."

Bir el çıkıyor, pazularımı tutuyor. "Başlamam iki yılını aldı," diye itiraf ediyor sessizce.

Bir başlangıç. Bir ateşkes.

Tekrar . "Öyle mi?"

O da oturuyor, saçlarını açıyor ve tokasını bileğine geçiriyor. Sanki kilidi açılmış gibi. "Teyzem ölmeden önce bana vermişti. Bir yıldır hastaydı. Gerçekten zor bir yıldır." toparlamak için bir süre ara verdi. "Ama onunla ilgili güzel anılarım olmasını istedi. Bizimle ilgili. Bana bir şey bırakmak istedi. Bu yüzden bana bu listeyi yazdı. Tekrar durur, sesi kırılır. "Gittiğinde ondan kalan bu parça."

Kalbim ona doğru çarpıyor. "Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," diyor, sonra bakışlarıyla buluşuyor, mavi gözleri duygu dolu. "Atkıyı aldığında bu yüzden çok mutlu oldum. Bu onun ve bana o verdi."

"Bunu bulduğuma sevindim," diyorum ve bunu sadece başlangıçta istediğim için değil. Ama onun için bir şey ifade ettiği için. Önemli bir şey. "Ve listenize baktığım için tekrar özür dilerim."

Başını iki yana sallar. " değil. Ben de aynısını yapardım. Kendim yazdığımı düşünmeni istemedim ve onun gittiğini söylemek her zaman bir dakikamı alır. Anlıyor musun?"

O kadar yakın olduğum hiç kimse ölmedi, o yüzden tam olarak bilmiyorum. "Anlıyorum," diyorum çünkü bu yeterince doğru hissettiriyor.

Tokasıyla oynayarak, "Başlamam biraz zaman aldı çünkü..." diyor. Duruyor, gözleri doluyor. "Konfor alanımdan çıkma konusunda o kadar iyi değilim. Ben... alışkanlıkların yarattığıym." Yüzüne bakıyor, umutsuzca omuz silkiyor. "Ben cesur bir kız değilim. Cesur olan ben değilim. Ben kitaplara kaçan bir kıyım."

Kalbim onun için sıkışıyor. Kendini nasıl gördüğü için. Maceracı olmadığına inandığı için. "Buna inanmıyorum. Sen arkadaşının eve gelmesini beklemek yerine evine dönmek için şehirde yarı çıplak yürüyen kızsın," diye hatırlatıyorum ona.

Başını hafifçe sallıyor. "Ama iki yılımı aldı çünkü... Her şeyi araştırıyorum. Listedeki tüm bu maddeleri araştırdım. Hiç tek gecelik ilişkim olmadı. Sadece bir erkekle birlikte oldum. Senden önce," diye hızla ekliyor ve bu bilginin beni bu kadar memnun etmemesi gerekiyor. Yine de çok hoşuma gitti. "Yani, nasıl güvenli bir tek gecelik ilişki yaşanır diye bile araştırdım."

Evet, eski kafalı olduğu için böyle demiştim. "Ve seninle ilgili her şey şimdi çok mantıklı geliyor."

Bu bana küçük bir kahkaha kazandırdı. "Okudum! Ne hakkında konuşulacağı, cinsel yolla bulaşan hastalıkların nasıl tartışılacağı ve rıza üzerine makaleler okudum. Nerede bir tane var."

"Başardın. İlk tek ilişkin."

"Ve sen de beni becerdin," diyor ve şimdi onu yatağın üzerine eğdiğimi, eve kaydırıldığımı, etrafımda sıkıldığını hissettiğimi hayal ediyorum. Ne istediğini sorduğunu duyuyorum.

"Bu da pişman olmadığım şeyler listemde yer alıyor," diyorum, madem dürüst davranıyoruz.

"Ben de," diyor, sonra duraksayıp ciddileşiyor. "Listeyle ilgili olarak, çok uzun süre erteledim ve buraya taşındığımda başlamak daha kolay oldu."

"Neden şimdi?"

İç çekiyor. Yutkunuyor. Nefes alıyor. "Öldüğünde onu çok özledim. Çok zordu..." Dudaklarını büzüyor, gözyaşlarıyla savaşıyor. "Devam et."

Kalbim onun için acıyor. Onu kollarımla sarmak ve saçlarından öpmek istiyorum. "Belki de cesur olanın sen olmadığın doğru değildir. Belki de sadece sevdiğin birine tutunuyordun."

Küçük bir kabulleniş gülümsemesiyle avuçlarını kalçalarına sürterek bir nefes veriyor. "Beni herkesten daha iyi anladığımı hissettim. Sanırım bu yüzden yapmadım. Belki de yüksek lisansımı yaptığım ve okulumla ilgilendiğim içindir."

"Belki de hazır değildin. Hazır olmamak cesur olmadığın anlamına gelmez," diyorum.

"Ama listenin bir kısmı beni korkutuyor. My O Supplier'ın işaretlediği maddeler değil."

Ne yaptığını anlamam birkaç saniye sürdü. Bana bir lakap taktı. "Bana böyle mi sesleniyorsun?"

"Bu doğru," diyor.

"Bu cidden doğru," diyorum, keşke diyorum, keşke bunu tekrar gerçekleştirebilseydim. Bu büyük bir hata olsa bile. Kendimi listenin geri kalanını düşünmeye zorluyorum.

Sonra, yarım saat önce evime girip, bir viski doldurup, kanepeye oturup bir video oyunu oynadıktan sonra onu orada görmek.

Başka tarafa kadar cezbedici.

Yeni ufukların, yeni potansiyelin, yeni olasılıkların vaadi.

Liste, en mutlu benliğiniz olmak için bir plan gibidir. Bu bir liste.

-*Şimdi yap beni.*

Birkaç dakika önce olduğum için çok heyecanlıydım, erkeklik gururu ve her şey beni yönlendiriyordu.

Şimdi, içimde kök salan yeni bir his var.

Hiç Pişman Olmadığım İlk On Şey'in ikimiz için de iyi olma ihtimali var. Görünüşe göre onun da ihtiyacı olan şey bu, risk almak konusunda bir ortak.

Bu olasılıktan heyecanlanarak daha dik oturuyorum ve suya balıklama atlıyorum. "Bunu seninle yapabilir miyim?"

İrkildi, şaşırıldı. "Bunu yapmak istiyor musun?"

"İstiyorum."

"Neden?"

"Ben zaten onun bir parçasıyım," diyorum ve kendimi ona bağlı hissediyorum. Ama benim de özlediğim şey gibi hissediyorum. "Ama aynı zamanda..." Duruyorum, derin bir nefes alıyorum ve sonra sert bir şey söylüyorum. "Geçen hafta benim hokey, hokey, hokey olmamla ilgili ne dediğini biliyor musun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Evet?"

"Yanılmıyorsun. . Olmamak çok zor. Eski sevgilim Anna ile işler bu yüzden yürümedi. Hokey dışında hiçbir şeyden hoşlanmadığımı söyledi."

Josie kararlı bir şekilde başını salları. "Bunu söylerken kastettiğim bu değildi. Disiplininizden etkilendim. Hepsi bu."

"Biliyorum," diyorum nazikçe. "Aynı şeyi kastetmediğini biliyorum. Olmadığım biri olmamı istedi - akşam yemeği partilerinde teorik konuları tartışan biri. Günlerce süren uzun makaleler okuyan biri. Felsefi konuları tartışan biri."

Josie titriyor.

"Aynen öyle. Immanuel Kant adında bir adam hakkında konuşmak istemiyorum," diyorum. "Ama yine de beni düşündürdü, işim dışında her zaman eğlenmiyorum. Ve eğlenmek istiyorum. Hokeyle ilgisi olmayan bir şeyler yapmak isterdim. Bir gün hayatım hokey, hokey, hokey olmayacak."

"Bu bir süre daha olmayacak. Yirmi yedi yaşındasın."

"Ve yine de, asla bilemezsin." Başımı yana eğiyorum. "Peki, ne diyorsun?"

Bu gece oturma odasına girdiğinden beri ilk kez gülümsemesi yayılıyor. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye soruyor, emin değil ama benim de katıldığımdan yüzde yüz emin olmak ister gibi.

"Var." Sonra biraz ukala bir tavırla omuz silkip yeni bir arkadaş edinme maddesini işaret ediyorum. "Hem zaten ben bir ve üç numarayım, yani listenin geri benimle yapmadığına pişman olursun."

Çenesine şakacı bir şekilde vuruyor, teklifimi değerlendiriyor gibi görünüyor, sonra kağıda bakıyor, gözleri üçüncü şeye takılıyor. "Yani şimdi arkadaş mıyız? Sporcu ve inek?"

"Öyleyiz. Oda arkadaşı kuralımız nasılmış bakalım?"

Elini uzatıyor ve ben de bu yeni arkadaşlık kuralı üzerine titreyerek elini tutuyorum. Ne yazık ki hala onu kucağıma çekmek, kalçalarıma yaslanması için kendime yaklaştırmak, sonra yüzünü tutmak, bir elimi boğazından aşağıya doğru gezdirmek ve o güzel dudakların dış hatlarını izlemek istiyorum.

Ama tehlikede olan çok şey var. Bu yaşam durumu. Takım. Ve şimdi, o.

Bir şeylerin eşiğinde olan bu kadın. Değişmekte olan. Kendisinin daha cesur bir versiyonu olmayı öğreniyor. Belki ben de kendimin başka bir versiyonu olmak isterim. İyi olduğum tek şeyle, iyi yapabileceğim söylenen tek şeyle tanımlanmayan versiyonum.

Kâğıdı alıp açıyor, sonra bir kalem alıp bana uzatıyor. "Pekala, yeni dostum, neden üç numaranın üzerini çizmiyorsun?"

Kapağını açıyorum, sonra o eşyaya uzun bir vuruş yapıyorum-Size hiç benzemeyen arkadaş edinin. En çok onlardan öğrenirsin.

Kalemi bırakıp, "Sıradakinin zamanı geldi." dedim. İki numarayı yüksek sesle okudum. "Bir korkunun üstesinden (hazırlanamayacağın bir derse gir, bebeğim! Psst-geliştirme dersi zamanı!)"

İnliyor. "Bir insan neden doğaçlama dersi alır ki?"

"Ayakları üzerinde daha iyi düşünebilmek için."

"Kulağa korkunç

geliyor." "Neden?"

"Bir şeyler için hazırlanabilmem gerekiyor. Onları araştırmalıyım. Hazırlanmak. Doğaçlamada hazırlık yoktur. Ergo- bu benim kişisel cehennemim."

"Ama yine de bunu yapıyoruz. Cehennemden geçiyoruz ve diğer taraftan çıkıyoruz."

Ne zaman?" Gülümsüyorum, onun hakkında edindiğim bu küçük bilgi hoşuma gidiyor. "Eminim şehirdeki bir sonraki ve en iyi sınıfı araştırmışsındır."

"Yaptım. Ve bugün Perşembe gecesi." "Peki neden kulağa korkunç geliyor?"

"*Listeye* bakın - *bir korkunun* üstesinden gelin. Oda arkadaşınızın topluluk önünde konuşma korkusu var. Kütüphanede ders verdiğimde, elbette insan gruplarına konuşmak zorundayım. Ama bunları planlayabiliyorum. Parmaklarımın ucunda materyaller, müfredat ve bilgi var. Ama bilgi olmadan serbest düşünüş yaşıyorum. Rol yapmaktan nefret ediyorum. Ve ayaklarımın üzerinde iyi duramıyorum."

Gülümsüyorum, sonra bir kolumu omuzlarına doluyorum. "Ben bunların iyiyim. Yani sen varsın."

Daha fazlasını isteyebilirim ama bu kadarı yeterli olacaktır.

YEPYENİ BİR ÇÜRÜK

Wesley

İki sağlam hafta bir sezon yapmaz. Ama alternatifinden daha iyi bir başlangıç. Yine de iki gece sonra buza çıktığımda 5-2'lik başlangıcımı aklımdan çıkardım. Maç zamanı geldiğinde rekorumuzu, geçmiş ve diğer maçları her zaman aklımdan çıkarırım. Yıllarca zihinsel zindelik üzerine çalışmam - teşekkürler baba; hayır gerçekten, zihinsel hazırlık konusundaki ısrarımı takdir ediyorum - beni geliştirdi. Buzun üzerindeyken her şey şimdiki zamanla ilgili.

Şimdi olduğu gibi.

Üçüncü periyotta pakla birlikte buzun üzerinde kayarak kalenin arkasına koşarken, bu sinir bozucu beraberliği bozmaya kararlıyım. Arena kalabalığının gürültülü ritmiyle canlanıyor, tezahüratları ve kükremeleri ben ödüle yaklaşırken her hareketimi körüklüyor.

Sorun şu ki, Seattle'ın bu cesur defans oyuncusu bütün gece benimle uğraştı. Küçük siyah diske tutunmak için deli gibi mücadele ederken, Yetmiş Sekiz Numara önümde beliriyor, kırmızı ve siyahlara bürünmüş bir dev, kaleye giden yolu kapatıyor.

Ama Asher boşta, ben de defans oyuncuları bana çarpmadan saniyeler önce pakı ona , sonra da kaleye çarpıyorum. Lanet olsun, çok acıyor. Karın kaslarımda keskin bir yanma hissettim. Çarpmanın etkisiyle dişlerimi gıcırdatarak buzun üzerine yığılıyorum ve birkaç saniyeliğine diğer oyuncuya .

Seyirci *dövüş*, , *dövüş* diye bağırır ama bu an hiçbir şeydir. Birbirinize çarptığınız bu anlar her maçta olur. Dizlerimin üzerine çöküp kendimi yukarı itiyorum ve birkaç saniye sonra tekrar sahada, blok yapan Hugo'nun yanındayım. Bu kez ikinci çizgideki pivotumuz Alexei pakı bana veriyor.

Kalecinin açık bacaklarına doğru tokatladım. Ama Seattle boşuna en zorlu düşmanımız değil. Büyük kalecileri topu engelliyor.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde yedek kulübesine doğru kayıyorum, sıra değiştirmek için tahtaların üzerinden atıyorum, sonra da biraz su alıyorum. Christian'ın yanındayım, o da sopasını benimkine vuruyor. "Bir dahaki sefere hallederiz," diyor.

"Yapacağız amina koyayım."

Onun vardiyasından sonra, oyun saatinde saniyeler ilerlerken tekrar sahadayım. Seattle mavi çizgiden hızlı ve sert bir şekilde hücumla geçerken, iki adamı pakı ileri geri oynatarak kaledeki Max'e doğru ilerlerken damarlarımda adrenalini dolaştırıyor.

Ancak Seattle'ın kanat oyuncusu topu kalecimizin omzuna doğru fırlatıp onu geçmeyi hedeflediğinde, Max eldiveniyle topu kolayca engelliyor. Defans oyuncumuz topun ribaundunu alıp Alexei'ye gönderiyor, o da dönüp diğer tarafa uçuyor.

Uzatmaya gitmek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Alexei'yi destekliyorum. Büyük defans oyuncuları yine üzerime geliyor ama ben havamda değilim. Ben daha hızlıyım ve Alexei topu bana doğru gönderdiğinde boştayım.

Ve bilemezsiniz? Asher hazır. Lanet bir yankesici gibi topu Asher'a attım. Sonra şutunu çekti ve disk üst direğe çarpıp sekerek ağlara gitti...evet, evet!

Arkadaşım ile eldiven tokuşturuyoruz. Bir dakika kaldı ve tek yapmamız gereken dayanmak. Altmış saniye sonra arenada zafer şarkımız çalıyor - Sage the Gemini'den "Tick Tick Boom" - ve yemin ederim omuzlarım biraz gevşiyor, midemin çukurundaki düğüm çözülüyor.

Sonra biraz daha rahatlıyorum. Max, Asher, Hugo ve ben buzdan çıkıp tünele giriyoruz.

"Dostum, sana Poker Surat demeliyiz. Bu senin yeni lakabın," diyor Max bana. Sopasına vuruyorum, gülümsememi gizleyerek bu ismi hak ediyorum. "Bana uyar."

"Poker Face," tekrarlıyor Asher, sanki deniyormuş gibi.

"Ama adamım sensin," diyorum altın , çünkü sezona müthiş bir başlangıç yaptı.

Hugo övgülere karşılık verirken adam bana kazanan bir gülümseme fırlatıyor. "Hepimizi göstermeyi bırak derdim ama asla bırakma," diyor oyuncak ayı defans oyuncusu.

Everly'nin her zamanki gibi maç sonrası beklediği koridora ulaştığımızda Asher, "Amaç da bu," diye cevap veriyor. Takım mavisini bluzunun önünde bir tablet tutuyor ve profesyonelce geriye taranmış saçlarıyla görüşmelere hazır. Bazı istekleri kolay olacak. Diğerleri o kadar kolay değil. Gülümsüyor, ama oyun sonrası hep gülümser. Eminim bu onun süper gücüdür, yağmur çamur demeden.

"Asher. Wesley," diyor neşeli ses tonuyla. "Siz iki rock yıldızı bu gece basına konuşacak ?"

"Elbette," diyorum.

"Her zaman," diye ekliyor Asher. Hiç utangaç değil. Kamera onu seviyor, o da kamerayı seviyor.

"Hugo, bu gece seni rahatsız etmeyeceğim, çünkü hafta başında o spor spikeri ile konuşmakla çok iyi ettin. Genel müdürün bu konuda ne kadar mutlu olduğunu anlatamam," diyor ve hem içten geldiği için hem de Max'i iğnelemek için teşekkürü yığdığına dair bir his var içimde.

"Her zaman," diyor Hugo.

Everly hızlı ve muhtemelen askerce bir nefes aldıktan sonra Max'e dönüyor ve sırtışının şiddetini artırıyor. Bu onların dansının bir parçası. Bu tangoyu her yapıyorlar. "Max, hazır mısın? Bu gece harika bir maç oldu."

Kaskını çıkarırken, kalecimiz ona ironi dolu bir gülümseme atıyor. "Sorduğun için sağ ol ama gitmem gereken bir bingo oyunu var."

Basından kaçmak için uydurduğu bahaneler bir oyun.

"The Sports Network ile sohbet ettikten sonra zamanında gelebilmeniz için size bir helikopter kiralamaktan mutluluk duyarım," diyor başını eğerek. "Bunun yardımı olur mu? Hem medyayla konuşabilir hem de birkaç dakika içinde tombala oynamaya gidebilirsiniz."

Durdu, biraz düşünür gibi oldu ve sonra "Helikopterde çilek ve şampanya olacak mı?" diye sordu.

Asher'la birlikte ben de gözlerimi deviriyorum. Bu tiyatronun yeni bir seviyesi.

"Gereken buysa," diye parlak bir şekilde teklif ediyor, huysuz kaleciyle başa baş gidiyor.

Kaskını yastıklı kalçasına vuruyor. "Size geri dönmeme izin verin. Cömert teklifiniz gözden kaçmadı."

"Duymak için sabırsızlanıyorum" derken bile "*siktir* git, *Lambert* diye ısırdığını söyleyebilirim. Sonra içten bir minnettarlıkla Asher'a ve bana, "Yardımanız için minnettarım çocuklar," diyor.

"Her zaman," diyor Asher, ikimiz adına da konuşarak.

Soyunma odasına döndüğümüzde Max, "İyi çocuklar olmak nasıl bir şey?" diye sordu.

"Menajerim yeni bir sponsorluk anlaşması yazmış mı bir bakayım, sana haber veririm," diyorum

Kuru kuru.

"Ben de banka hesabımı kontrol edeceğim," diyor Asher.

Max oflayıp pufladıktan sonra kendi ahırına doğru ilerliyor, ben de Christian'ın beni beklediği kendi ahırına gidiyorum.

"Sana bir dahaki sefere alacağımızı söylemiştim," diyor.

"Yaptın, Winters," diyorum ama birdenbire içimde bir gerilim parlıyor. Bu çok garip. Genelde oyun sonrası gergin hissetmem. Genellikle bu gevşemeye başladığım zamandır. Ama patenlerimi çıkarırken buza odaklanmaya devam ediyorum. Christian ilk sayıyı attığı için, "Ve güzel bir gol attın," diyorum.

"Teşekkürler."

"Çocuklar nasıl?"

"Mükemmel," diyor gururlu bir baba gibi, sonra da dilini şaklatıyor. Kulağa uğursuz geliyor.

"Dinle, Jay'le nasıl gidiyor?"

Jay ile Josie'yi aynı hizaya getirmek biraz zamanımı alıyor. Ama bunu yaptığımda, onun listesini, vefat eden teyzelerini ya da onun hakkında kardeşinin bilmediği şeyleri bildiğim gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum.

Josie'yle aramızda bir sır olduğu aşikâr şey dışında.

Ona karşı yanlış bir adım atmak istemiyorum, bu yüzden cevabımı oluştururken dikkatli davranıyorum. "O iyi biri," diyorum, bunun kulağa hoş geldiğini düşünerek.

"Evet? Her şey yolunda mı? Sorun yok mu?"

Sorun yaşasaydık onu kardeşine ispiyonlayacak değildim. Ama doğruyu söylemek kolay. "Her şey çok sakın. İyi geçiniyoruz ve birbirimizi rahat bırakıyoruz," diyorum.

Bu doğru gibi.

Hayır, öyle değil. Space, mutfakta akşam yemeği yemek, kanepede takılmak ve rahat bölgesinden çıkma listesinin bir parçası olarak birlikte bir doğaçlama kursuna gitmeyi planlamak değildir.

"Harika," diyor ve vurmak için bir yumruk uzatıyor. "Yardım ettiğin için gerçekten minnettarım Bryant. Sen benim gözüksün, bu yüzden onun için endişelenmeme gerek yok."

Kılandım. O yetişkin bir kadın. Bebek bakıcısına ihtiyacı yok.

Bir şey söylememi bekliyor gibi görünüyor ama ona ne yediği, ne zaman çıktığı ve bu sabah bulaşıklarını yıkayıp yıkamadığı gibi hayatının tüm ayrıntılarını anlatacak değilim. "Her şey yolunda."

Memnun bir şekilde iç geçiriyor. "Çocuklarım iyi, karım iyi, maçı kazandık. Ve küçük kız kardeşim de iyi. Sanırım bu gece buradaki işim bitti." Ayağa kalkıp maç sonrası manzarayı inceliyor, sonra bana son bir kez bakıyor. "Hâlâ şu maç sonrası antrenmanlarını yapıyor musun?"

"Evet."

"Medya odasındaki işiniz bittiğinde size katılacağım."

İşte o anda gerçekten poker suratına ihtiyacım var çünkü bu tepkiyi beklemiyordum. "Harika," diyorum ve basınla kısaca konuştuktan sonra ağırlık odasına doğru yola çıkıyorum.

Burada ekipmanı kullanmak için kesinlikle takım arkadaşlarımla kavga etmem gerekmiyor. Sadece takım kaptanı ve ben, sınav ve bench press hareketleri yapıyor, oyun, diğer takımdaki çocuklar ve bir sonraki maçta kiminle oynayacağımız hakkında sohbet ediyoruz.

İşimiz bittiğinde, "Bryant, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Sana yardım ederim. Akıl hocası gibi bir şey."

Oh, kahretsin. Bunu teklif etmedi. Lütfen bana bunu teklif etmediğini söyle. Kendimi yalancı gibi hissediyorum ve kim olduğunu bilmediğimden beri kız kardeşine dokunmadım bile. "Minnettarım," diyorum, çünkü kaptan kesinlikle beni kanatları altına almayı teklif etmiş olsa da bu bir LCV sayılmaz.

Soyunma odasına dönerken Koç'un yanından geçiyoruz. Gülümsemeden net bir selam veriyor. "İyi maçı çocuklar. Sabah pateninde görüşür müyüz?"

Christian başını sallar. "Orada olacağım."

Ben de orada olacağım ve bu bana her zamankinden daha önemli geliyor, neden . Ama ona orada görüşeceğimizi söyledim.

Duş alıp üzerimi değiştirdikten sonra eve doğru yola çıkıyorum, araba kullanırken kaslarım yoruluyor. Garağa girdiğimde sessizce yürüyorum, sonra evin iç kapısını açmadan önce adımlarımın ortasında duruyorum.

Bu an hâlâ yeni. Şimdiye kadar sadece bir kez Josie evdeyken maç sonrası eve geldim. Dokuz buçukta yatacağımı söylemişti, bu yüzden zamankinden daha sessizim, ayakkabılarımı çıkarıp merdivenlerden yukarı taşıyorum. Onu uyandırmak istemiyorum. O benden çok daha erken kalkıyor.

Ev biraz ürkütücü, biraz gıcırtılı bir gece vakti sessizliğinde. Ayakkabılarımı kapının yanına koyduktan sonra karanlıkta karnım guruldayarak mutfaka gidiyorum.

Ben de burada çok sessizim ve buzdolabından bir acai kasesi alıp-

Meyveler. Yanında bir kutu ahududu var, üstünde de sanki bir ofis mutfağı ya da benzeri yerdeymiş gibi *Property of Wesley* yazıyor. Görünüşe göre bana hala meyve olarak ödeme yapıyor. Hayır diyemem.

Yeni şarkı listemi dinlerken kaseyi ve meyveleri alıyorum, yemek yerken kulaklıklarımı takıyorum, Frank Ocean ve GIVEON'un ritimlerinde kayboluyorum.

Gece yarısına doğru yakınlarda yumuşak bir ışık yanıp sönüyor. Çalma listesinde durdur tuşuna basıp koridora bakıyorum. Banyonun ışığı yanıyor, merdivenin altındaki yatak odasının ışığı.

O uyandı ve kalbim aptalca .

gel. Kadın içemek için kalktı. Seni görmek için değil.

Bir merhaba, iyi bir oyun ya da nasıl gidiyor demek istediğim için kendimi uyarıyorum. Sözlere odaklanmaya çalışıyorum, ışık tekrar değiştiğinde her kelimeyi dinliyorum ve o mutfaka girerken müziği bir kez daha durduruyorum.

Pijama şortunun üzerine bir tişört giymiş ve bu görünümün ne kadar gülünç derecede seksi olduğuna dayanamıyorum. Gözlükleri takılı ama saçları açık ve zihnim yararsız bir şekilde kendi çalma listesine geçiyor, My Morning Jacket'ın "Librarian" şarkısının nakaratını ve baş karakterin gözlüklerini çıkarıp saçlarını açmasıyla ilgili kısmı çalıyor.

"Güzel yardım," diyor.

Kulaklıklarımı çıkarırken şaşkınlıkla irkildim. Bunu söylemiş olamaz. Gerçekten, söyleyemez. Sporla ilgilenmiyor. Kesinlikle kardeşinin sporuyla ilgilenmiyor. "İzledin mi?" Yeni marşı hakkında düşünmemem için bana bir sebep verdiği için hem inanamıyorum hem de minnettarım.

"Belki." Uzatılmış, biraz nazlı. Gülümsemesi yükseliyor. "İzledim mi yoksa önemli mi izledim? Sen ne düşünüyorsun?"

Flört ediyor. Flört ediyor ve buna karşı koyabileceğimden emin değilim.

Sorusunu düşündüm, sonra zar attım. "Sanırım izledin."

Şakacı bir şekilde omuz silkiyor ve bunu dişlerinin alt dudağında kayması takip ediyor. Tamamen dikkat dağıtıcı bir hareket.

"Merak ediyorum," diyor, beni oynarken izleme olasılığıyla beni daha çok kızdırıyor. Beni aydınlatan, derimin altında elektrik çatırtıları olasılık. "Bu arada, tahtalara çarptığın için yeni bir çürük oluştu mu?"

Sırıtiyorum. Doğru tahmin etmişim. Beni oynarken izledi. Ve bu beni heyecanlandırdı. Çünkü bu ev arkadaşı davranışı değil. Bu, belki de benimle bir gece daha geçirmek isteyen bir kızın davranışı.

Onun gece yarısı bakışlarıyla buluşurken gömleğimi çekiştiriyorum. "Kontrol etmek ister misin?"

Ben bahsi yükselttikçe mavi gözleri ateşle parlıyor. Benimle eşleşti, sonra "İstersen gömleğinin düğmelerini aç" diyerek beni kaldırdı.

Kısa bir süre için Christian'ı, doğaçlama egzersiz partnerimi, *akıl hocamı* düşünüyorum. Ama kız kardeşinin gözleri gövdemde bir açağı bir yukarı dolaçırken onun düğünceleri buharlaçıyor. Bu gece onun nesi var? Bilmiyorum ama bu her neyse durdurmaya niyetim yok. Gömleğimin düğmelerini açıp çıplak göğsümü görebileceği şekilde düşmesine izin veriyorum.

Yaklaşıyor, gözlüklerinin ardından beni inceliyor. Uzun bir süre beni kontrol etti. "Evet, yeni bir çürüğün var."

"Yazık," diyorum, sonra dudaklarımı yalıyorum. "Onlardan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Hemen cevap vermiyor. Hava cızırdarken bakışlarını bana kilitledi.

Sonra kıvılcımlar. "Çok fazla," diyor, sonra esniyor. "İyi geceler, Bryant."

"İyi geceler."

O gidiyor ve ben yatak odasının kapısı kapanana kadar onu izliyorum, keşke bu mutfaktan çıkıp odasına gidebilsem ve o beyaz kapıya sertçe vurabilsem.

O zaman ona yapmak istediğim her şeyi söyle.

Ama kendimi bu geceyi tekrar oynamaya zorluyorum. Yedek kulübesindeki anı. Soyunma odasındaki anı. Ağırılık odasındaki anı. Takım kaptanım kız kardeşinden sorumlu değil. Ne yapacağına ya da kiminle görüşeceğine o karar veremez.

Ama benden ben sorumluyum ve ekipte tek bir dalgalanma etkisi yaratmak için hiçbir şey yapmamalıyım. Acai kasemi bitirip yukarı çıkıyorum ve yatağa giriyorum.

Perşembe gecesi için geri sayım başladı.

EVET, VE...

Josie

"Öğle tatilimi doğaçlama dersleri hakkında biraz daha okuyarak geçirdim. Ne tür ipuçları verebileceklerini, onlara nasıl yaklaşmam gerektiğini," diyorum birkaç gün sonra, Perşembe akşamı Wesley ile tiyatroya yürürken. Deniyorum, yemin ederim, oraya gitmemeye çalışıyorum. Ama Bay Area Banter Brigade'in dersler ve gösteriler düzenlediği Mission District'in kalbindeki eski tiyatroya yaklaştıkça midemdeki korku çukuru ağzı açık bir ağza dönüşüyor.

Wesley dudaklarını kıvrarak, "Tabii ki yaptın," diyor. Köşeyi dönüyoruz, bisiklete binen hayvanlardan oluşan devasa bir grafiti duvar resminin yanından geçiyoruz. Maeve'in çizebileceği bir şeye benziyor ve şehrin diğer bölgelerinde de benzer sanat eserleri çizmiş. Ama bu bile beni korkumdan uzaklaştıramıyor.

Kişisel cehennemimin kapısından bir blok ötede olduğumuzdan beri hızla yükseliyor. "Kütüphanede doğaçlamanın tarihiyle ilgili birkaç kaynağa baktım ve en iyi doğaçlama öğretim teknikleriyle ilgili bazı makaleler okudum," diye devam ediyorum, kafamda depoladığım tüm verileri daraltarak. Eğer yaptığım ödeve odaklanmayı, iyi ol. Sadece iyi.

Wesley bıyık altından güler. "Bu ne için?"

"Sen. Doğaçlama üzerine araştırma yapıyorsun," diyor, açık kahverengi gözlerinin yasal olarak tutmasına izin verilenden daha fazla eğlenceyle bana bakarken şimdi sırtıyor.

Ama bu eğlenceli değil. Doğaçlama komik değildir. "Başka türlü bir dersten ne bekleyeceğimi nasıl bilebilirim ki?"

Dışarıda meyve ve çiçek satan bir bakkalın önünde durur ve içeride Meksika unlu mamullerinin reklamını yapan bir tabela görür. "Ne tahmin edeyim." Çenesine vuruyor, sonra sanki bir sunucu gibi elini *uzatıyor* ve *al şunu* diyor. "Sizler, yorumlayıcı danslar aracılığıyla iletişim kuran bilinçli uzaylı varlıkların yaşadığı keşfedilmemiş bir gezegene yeni iniş yapmış bir astronot ekibisiniz... ve gidin!"

Ürperdim. "Hayır! Kimse yorumlayıcı dans yapmakla ilgili bir şey söylemedi. Biz yorumlayıcı dans yapmıyoruz."

Wesley başını eğerek kaşlarını çattı. "Olabiliriz."

Kaşlarımı çatıyorum, sonra göğsünü bıçaklıyorum. "Geri al. O iğrenç fikri geri al."

Elimi tutuyor ve daha büyük olan elini elime doluyor. "Josie, yorumlayıcı dans yapman gerekebilir." Elimini bırakıyor, sonra alnını eğiyor. "Ama ben de senin yanında olacağım."

Hayır. Kazıyorum. Ayaklarım beton gibi. Hareket etmeyi reddediyorum. Kollarımı kavuşturuyorum. "Bunu yapmayacağım. Asla yorumlayıcı dans yapmayacağım. Greta anlayacaktır." Yüzümü göğe kaldırıyorum ve yıldızlarla aydınlanmış gökyüzüne, "Seni seviyorum Greta. Ama bunun zor bir pas olduğunu biliyorsun, değil mi?" Cevabını dinliyorum, gırtlaktan gelen bir kahkahayla gelmesini umuyorum, sonra dikkatimi Wesley'e veriyorum. "Anladığımı söyledi. Zor pas, zor pas demektir."

"Bunu o mu söyledi, Josie?"

"Hayır," diye homurdanıyorum ama gözümü ondan ayırmıyorum. San Francisco'da Ekim ayında, bu yüzden dışarıya garip bir şekilde sıcak ama bu ay için tipik bir durum olduğunu öğrendim. Ve havaya aldırmiyorum çünkü Wesley'nin üzerinde göğüs kaslarına kadar uzanan, çelik kollarını ve açık tenine inen mürekkebi gösteren bordo bir tişört var. Onunla konuşurken

güneş patlaması, tüm müzik notaları ve köpeğin çizgi çiziminin bir görüntüsü. Notalar mantıklı. Müziği seviyor. Güneş ışığını ve köpeği öğrenmek istiyorum. Kısaca, gömleğinin altındaki çürüğü de hayal ediyorum. Geçen gece mutfağın karanlığında dokunmayı çok istediğim morluğu.

Ama o gece sanki yıllar önceymiş gibi geliyor, özellikle de bu andan asla kaçamayacağım için.

Greta korkunun üstesinden gelmek derken haksız değildi.

"Eminim bunun bir yolu vardır." Sonra, bir bebek kuyruklu piyanosunun bir çizgi film karakterinin üzerine düşmesi gibi çarpıyor. "Bunu nasıl kaçırdım? Uzmanlık alanım dijital okuryazarlık ve bilgi, bu yüzden bunu daha önce düşünmeliydim. Çevrimiçi bir sınıf yapacağız. Asenkron öğrenme. Mükemmel olacak. Dünya tarihinde bundan daha iyi bir çözüm var mı?"

İç geçiriyor ve bana doğru ilerlerken gözlerini de deviriyor. "Sadece şunu bil, artık başka seçeneğim yok."

Ben ne yaptığını anlamadan Wesley beni kaldırıp omzunun üzerinden fırlattı. Kaldırımın ortasına. Akşam kalabalığı akıp giderken. "Wesley!"

Beni itfaiyeci tarzında küçük tiyatroya taşıırken yumruklarımı sırtına indirsem bile bırakmıyor.

"Utançtan ölürsem cenazemde hakkımda güzel şeyler söylesen iyi edersin," diye homurdanıyorum.

"Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme," diyor çok eğlenerek.

"Artık resmileşti. Ben öldüm. Doğaçlamadan ve senden öldüm," diyorum ve beni tiyatroya taşıyor, sonunda beni arka sıraya oturtuyor. Arkamı döndüm ve her şeyi anladım.

Dolu bir sınıf.

Öldür. Öldür beni.

Şimdi.

* * *

"Yetişkinler için doğaçlamaya hoş geldiniz."

Öğretmen, erik rengi dudaklarında hoş bir gülümseme yayılırken küçük tiyatronun önünden geçiyor. Kulübesine girseydim, eminim bana bal karıştırıcısıyla birlikte çay ikram eder, sonra da sıcak, çıtırdayan şöminesinin önünde tüm kalp ağrımı dinlerdi.

Ve hâlâ sınır bozucu bir şekilde korkuyorum. Odanın etrafına daire şeklinde yerleştirilmiş sert metal sandalyelere yerleşirken göğsüm sıkışıyor. Tenim nemli. Kalbim kulaklarımda atıyor.

Keşke korkmasaydım.

Keşke korkusuz

olsaydım. Keşke cesur

olsaydım.

"Biri sana komik olduğunu söylediği için burada ," diyor ve sınıftaki birkaç çocuk kıkırdıyor. Züppeler. Burada ahbaplar var. Başka bir evrene giden bir tünel bulmak istiyorum.

"Belki de iş yerinde sunum yapmanız gerektiği için buradasınız ve patronunuz hazırlık yapmanız için sizi sınıfa gönderdi."

İş kıyafeti giymiş birkaç kadın ve erkek başlarını sallıyor.

Duruyor, sonra bize doğru bakıyor. "Ya da biriyle randevunuz olduğu ve bu yeni ve eğlenceli bir aktivite olduğu için."

Kim bir randevuda bunu yapar ki? Gerçekten terliyorum. Sadece yataktaysam ve Wesley beni o kadar sert beceriyorsa, homurdanıyorsa ve ben yalvarıyorsam terlemek istiyorum.

Ve bu yararlı bir düşünce değil. Değil. Hiç yardımcı olmuyor.

O beni nelerin beklediğinden bahsederken daha dik oturuyorum, bir elimi kot pantolonumun üzerinde gezdiriyorum ve sakın bir nefes alıyorum.

Wesley daha yakına kayıyor, omzu benimkine değişiyor. Dokunuşu aynı anda hem güven verici hem de karıncalandırıcı. Daha fazla eğilip kulağıma doğru ilerliyor, kirli çenesi yanağıma değerken, "Gidebiliriz," diye fısıldıyor.

Çok düşünceli, çok şefkatli bir şekilde söylendi. "Öyle mi?" Fısıltıyla karşılık veriyorum, göğsümde bir rahatlama düğümü çözülüyor.

"Listede olsa bile hayır demekte sorun yok," diyor ve birkaç saniye boyunca bu izinle oturuyorum - sınırlarımın bir kısmını yatıştıran saniyeler. Endişelerimi yatıştırıyor.

Bu yetişkinler için bir hayal kurma sınıfı. En kötü ihtimalle kötü olurum ve güleriz. Ona doğru eğildim, başım şimdi onunkine sürtünüyor, saçlarım onunkine değişiyor. "Ben

kalıyorum."

Wesley kocaman elini kalçama koyup sıkıyor.

Dikkat dağıtıcı ve belki de öğretmen odanın içinde adım adım ilerlerken ihtiyacım olan şey de bu: "Bazılarınız korkabilir. Kendinizi rahatsız hissedebilirsiniz, bundan nefret edebilirsiniz ama bunun sadece eğlence için olduğunu unutmayın. Ve aptal olmanızda sorun yok. Aslında, hissedeceğinizi garanti ederim." Durup tiyatro salonundaki sınıfı inceliyor. "Ve bu bir sonraki Taylor Tomlinson komedi topluluğu için bir deneme değil" diyor ve bir kadın komedyenden alıntı yaptığı için onu seviyorum. "İliza ya da Ali olmanıza gerek yok."

Onu resmen dek seviyorum.

"İşbirliği yapmak için buradasınız. Seçmeler için değil," diye ekledikten sonra bakışlarını tüm sınıfın üzerinde gezdiriyor ve kimseyi ayırmadan, "Korkmanızda da bir sakınca yok," diyor.

Lisedeki münazara dersimde bir konuşma yapmak zorunda kaldığım anı hatırladıkça boğazım düğümleniyor. Konuyu çok iyi araştırmıştım ama hiçbir araştırma beni sınıfın geri kalanının soracağı sorulara tam olarak hazırlayamamıştı. Öncesindeki bütün hafta boyunca gergindim. Boş mu kalacaktım? Sözlerimde takılır mıydım? Aptal gibi mi görünecektim? O sabah kendimle tartıştım - okula kadar hasta mıydım? İyiydim tabii ki. Sadece gergindim.

Ama sonra Greta beklenmedik bir şekilde geldi ve babam kahve yaparken ben de kapıyı açtım. Orada duruyordu, vahşi kızıl saçları serbestçe dalgalanıyordu, Maine'de hava her zaman serin olduğu için siyah çiçekli atkısını gelişigüzel boynuna atmıştı.

"Geleceğinizi bilmiyordum," dedim kapıda dururken. "Umarım iyi bir sürprizdir?"

"Kesinlikle."

Daha yakına eğildi, sesi sadece benim içindi, "Gergin olduğunu biliyorum ama korkman normal. Sahnede mükemmel olmaman da sorun değil. Ve olmasan bile, gayet iyi olacaksın. Ve bu hafta sonu seni gördüğümde bana her şeyi anlatacaksın." Sonra elime küçük bir tılsım sıkıştırdı. Gümüş bir kitap, hani kolyelere takılanlardan. "Al bakalım. Korkmanın normal olduğunu hatırlatan bir şey. Bunu da atlatacaksın."

O haklıydı. Atlattım. Topluluk önünde konuşmaya aşık olmadım. Ama hayatta kaldım. Onun cesaretlendirici sözleri sayesinde.

Bu güzel anıyı silkeleyip atıyorum ama anlamına sınıksız *sarılıyorum* - *korkmakta sorun yok*.

Sanırım hazırlanamadığım her şeyde daha iyisini yapmak istiyorum. Bu yüzden buradayım. Öğrenmek, büyümek, denemek için.

Öğretmen ellerini çırpıp dikkatimizi tekrar ona çekerken, nemli kaybolana kadar bu mantrayı tekrarlıyorum. "Başlayalım. Hepinizin ayağa kalkmasını, bir eş bulmanızı ve ikili gruplara ayrılmanızı istiyorum. Ya da bir eşle geldiyseniz bir eşle çalışın. Isınmak için basit bir egzersizle başlayacağız. Adı 'Evet, Ve...' Bu alıştırma tamamen ortağınızın fikirlerini benimsemek ve öneri ne kadar aptalca ya da saçma olursa olsun üzerine inşa etmekle ilgili."

Konsepti biraz daha açıklarken kalabalığın içinde meraklı mırıltılar dalgalanıyor. Haki pantolonlu ve beyaz düğmeli bir kadını, ardından yanındaki polo tişörtlü adamı işaret ediyor. "Siz başlamak ister misiniz?"

"Elbette," diyor kadın, sesinde biraz endişe ile.

Korkmakta sorun yok.

Ona bu mesajı göndermeye çalışıyorum.

"Harika! Mükemmel görünmek konusunda endişelenmeyin. Saçma ya da aptal olabilirsiniz. Aptal ya da ciddi. Hadi başlayalım. Siz 'Ayn' unvanı için yarışan iki banliyö komşusunuz."

Senaryolar icat ederken beynim yüksek vites geçiyor. *Çiçeklerimi yenmeye çalış* *dostum*.

Sahneye çıkıyorlar. Adam, gürül gürül akan çeşmesiyle kendi bahçesinin daha iyi olduğunu söyleyerek başlıyor. Kadın, çiçeklerinin en uzun boylu olduğunu söylüyor. Devam ediyorlar, senaryoları öyle bir noktaya ki, çiçeklerle çeşmede su sıçratıyormuş gibi yapıyorlar ve ben sıra bana geldiğinde yorumlayıcı bir dans diliyorum.

Biraz sonra öğretmen bizi *Korkman normal*.

Gülümsemesindeki muziplikle sahneye yaklaşıyor, ayak bileğindeki bilekliğin sesi salonda yankılanıyor. "Siz şehrin kalabalık sokaklarında sürekli karşılaşan iki yabancısınız. Her karşılaştığınızda, aranızda daha derin bir bağ olabileceğini fark etmeye başlıyorsunuz."

Aklımı okuyabilir mi? Bu... tam da ihtiyacım olan şeydi.

Sahne partnerime bakıyorum. Wesley bana güven verici bir gülümseme veriyor, gözleri cesaretle parlıyor. Ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum ve onun yanında cesaretimin arttığını hissediyorum.

Wesley şakacı bir ses tonuyla, "Seni orada görmedim," diye söze başladı.

Tamam, bu bir softball. Güzel ve basit. Benim *evet* 'im ne, ve? Bu sahneyi bir kitapta okuduğumu hayal ediyorum. Sonraki satır ne olurdu?

Kaşımı kaldırıyorum, biraz küstahça davranıyorum. "Belki de nereye gittiğine dikkat etseydin sürekli birbirimize çarpmazdık."

"O zaman benim günlerim daha az ilginç olurdu. Seninki de öyle değil mi?" diye soruyor ve bu basit bir soru. Ama aynı zamanda bir yaşam çizgisi - sorduğu şeyi geliştirmem için bir şans.

"Ya da belki de bilinmeyen bir nedenle beni şehirde takip ediyorsunuzdur."

Tam , bana başka bir kolay yanıt sunuyor. "Ya da belki bilinen bir nedenden dolayı. Seni görmek istemem gibi."

Sonraki kelimeler ağızımdan dökülüyor, hem şımarıkça. "Bunu göstermek için komik bir yöntemin var. Ne bileyim, ne istediğini söylemeyi deneyebilirsin."

Wesley takdir dolu bir kaş kaldırır, sonra da kuru bir sesle, "Dondurma. Cevap her zaman dondurmadır."

Bizi birlikte geçirdiğimiz ilk geceye geri götürürken sessiz bir nefes alıyorum. "Belki de şimdi biraz almalısın. Şehrin her yerinde dondurmacılar olduğunu duydum."

Başıyla uzaktaki hayali bir dükkânı işaret ediyor. "Şu otelin hemen yanındaki gibi."

İçimde bir sıcaklık patlaması oldu. *Bu adam*. Beni tahrik ediyor ve aynı zamanda bana yardım ediyor.

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diyorum, sonra düşüncesizce elini tutuyorum ve onu hayali kalabalık şehir caddesine, görünmez dükkâna ve otele doğru götürüyorum.

Öğretmen sınıfla birlikte alkışlıyor ve bir sonraki çifti çağırıyor. Yerimize oturduğumuzda, kalbim hala boşazımda atarken, biraz da heyecanla, "Başardık" diyorum.

"Yaptık," diyor ve biraz sonra tekrar sıra bize gelene kadar diğerlerini izliyoruz. Bir kez daha sahneye çıkıyoruz ve bu sefer çok daha az korkuyorum.

"Siz gizli bir buluşma için bir araya gelen iki ," diyor öğretmen ve ben daha fazlasını bekliyorum ama hepsi bu kadar.

Sanki ne istediğimizi biliyor. Yüzüm alev alev yanıyor ama yanaklarımdaki sıcaklığı görmezden geliyorum. "Buradasın," diye mırıldanıyor Wesley, sesi fısıltının biraz üzerinde, gözleri içiyor

her detayımda. Ateşli olan tek yerim yüzüm değil. Bu sefer, bir hikayenin içindeymişim gibi davranmıyorum. Bu sefer sadece kendimim. "Uzak kalamadım," diyorum, sesim duygularla boğuklaşıyor.

Hava, söylenmemiş sözler ve yerine getirilmemiş özelemlerle çatırıyor. Wesley parmaklarını yanağıma sürüyor. "Seni özledim," diye itiraf ediyor usulca.

Bu doğaçlama mı yoksa fantezi mi?

Tenimin her yeri karıncalanıyor. "Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum. Umarım bu *evettir* ve hiç bitmez.

"O zaman belki de bu anı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz," diye önerdi Wesley, sesi arzu ve umut karışımıyla doluydu.

"Peki bunu nasıl yapmamızı öneriyorsunuz?"

Bakışları bir parça kararıyor. "Buraya gelebilirsin," diye öneriyor.

İma. Yüce Tanrım, İma.

Dizlerim zayıflıyor. Kemiklerim eriyor. *Evet'im* yok ve. Söyleyecek tek bir şeyim var. "Evet, lütfen!"

Sınıf gülüyor ve öğretmen yüzünü yelpazeliyor. "Aferin size! İçimden bir ses ikinizin bu sorularda çok başarılı olacağınızı söylüyordu."

Wesley başka tarafa bakıyor, bu yüzden tepkisini yakalayamıyorum. Ama yerime döndüğümde merak etmeye devam ediyorum -eğer öğretmen için romantik özlem konusunda doğal olduğumuz bu kadar açıksa, arkadaş olmak daha kolay değil de daha mı zor olacak?

* * *

Ders bittiğinde cevap gelmeye başlıyor ve biz dışarı çıkarken Wesley "Fotoğraf çekiyoruz" diyor.

Kendimi süper kahraman gibi hissediyorum. Hayır, bir ejderha avcısı. Korkularımın düşmanını yenmiş topraklarda yürüyorum. "Bir zafer atışı," diye ilan ediyorum.

Tiyatronun dışında, telefonuna uzanıyor, kameraya tıklıyor ve bir

Kolunu bana doladı, beni çekti.

Sonra o büyük elini biraz daha sıkı sarıyor bana. Sırtımdan aşağı bir karıncalanma yayılıyor. *Ondan*.

Cevabım bu, daha zor olacak.

ÇİFT ONAY İŞARETİ

Wesley

Bir ödülü hak ediyor ve korkusunun canavarıyla yüzleşen ve onu öldüren cesur kütüphanecime verilecek tek bir şey var.

Bir saat kadar sonra Fillmore Caddesi'ndeki An Open Book'un kapısını tutuyorum. Evime yakın ama bunun ötesinde kimseye pek bir şey söyleyemem. Burada takılmıyorum.

Ama Josie girişte Page Turners Kitap Kulübü tabelasının önünden geçerken gözleri parlıyor. "Ödül olarak bir kitap bilseydim, dersten önce biraz daha az dramatik olurdu."

"Benim hatam," diyorum kuru bir sesle. "Sana söylemem gerekirdi."

"Sorun yok. Seni affediyorum." Gerilim romanlarına yöneldi. Beklediğim bu değildi. Onu daha tatlı bir şeye benzetmiştim. Kapağında karanlık bir pencere olan bir kitabı çevirirken ona katılıyorum. "Bu ay gerilim kitaplarına merak sardım," diye açıklıyor ben sormadan. "Ekim ayında olduğumuz için. Cadılar Bayramı falan. Gelecek ay edebi kurgu olacak. Ondan sonraki ay romantik. Kitaplar söz konusu olduğunda ben bir omnivor'um." *Oteldeki Kadın* adlı ciltsiz kitabı kaptı. "Peki ya sen? Sana da bir tane alabilir miyim?"

Hızlı hareket eden bir adam olarak, bu anı tahmin ettiğimi düşünebilirsiniz. Ama hayır. Bana da bir ödül hediyesi almak isteyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. "Yok, ben iyiyim," diyorum, cevabımı hafif ve kolay tutarak, daha fazla soru sormamasını umuyorum.

Ama öyle bir şans yok.

"Benim için fark etmez. Param var" diyor. Ah, kahretsin, bunun finansal bir şey olduğunu düşünüyor, kira teklifini reddettiğim zamanki gibi. "Ev sahibime haftada birkaç parça meyve veriyorum, yani fazlam var."

"Ben iyiyim," diyorum ve bana bir şey almaya çalışmasın diye -çünkü alırdı- meyveler bunun kanıtı- "Dijital okumayı tercih ediyorum," diye ekliyorum.

Bu bir yalan, ama onun gibi bir okuyucu için çok mantıklı olmalı, çünkü "Oh, elbette. Anladım."

Ama tezgâha doğru ilerlerken, daha sonra sahip olmadığım bir e-okuyucuya gönderilen bir e-kitap şeklinde bir hediyeyle bana sinsice saldırdığını hayal ediyorum. Bunu yapmasına izin verirsem aptallık etmiş olurum. Yine de şimdilik bu suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışıyorum ve ona kitabı satın alıp kafeye doğru başımı sallıyorum. "İkinci madde için bir fincan ister misin? Yoksa senin için çok mu geç?"

"Yatma vaktim çoktan geçti ama yine de o zafer kupasını alacağım, çok teşekkür ederim," diyor çenesini kaldırarak, gururla ve haklı olarak.

Siparişlerimizi verip kahvelerimizi yudumladıktan sonra, "Aydın bahçesinde senin methiyeni yazdığımı bilmelisin" diyorum.

"Yaptın mı?"

"Sen istedin," diyorum, sonra bir içki alıyorum.

Bir kolunu uzattı. "Duymak istiyorum."

Geçen gece mutfakta onun için gömleğimin düğmelerini açtıktan sonra ve bu akşam sahnede flört ettikten sonra, tutmuyorum. Sandalyede arkama yaslandım, sonra bir kalabalığın önünde konuşuyormuşum gibi, "Seksi bir yabancıyla flört ederken öldü" dedim.

"Gitmek için fena bir yol değil."

"Seksi yabancıyı daha iyi olurdu," diyorum, daha iyisini düşünmeden.

Göz kırpmıyor, dudakları aralanıyor ve ben bu bakışı seviyorum. "Evet, bu tercih edilebilir bir yol olurdu" dediğinde yanıtı daha da çok seviyorum.

Bir anlığına, aramızdaki hava doluyor, olasılıklarla kıvılcımlanıyor. Mavi gözleri kararıyor, içlerinde alevler titriyor.

Ama şu lanet oda arkadaşı kuralları alevler söniyor. Çünkü oraya gitmiyoruz. Çünkü doğaçlama sırasında flört etmek bir şeydir. Bunu gerçek hayatta yapmak başka bir şey. En iyisi bu gemiyi başka bir yere yönlendirmek. "Senin için ne değişti? Sahnede mi? Sonunda doğaçlamada oldukça iyi görünüyordun," diye devam ediyorum. "Merak ediyorum."

"Teyzemi düşündüm. Bir keresinde - lisede bir münazara dersine girerken - korkmanın sorun olmadığını söylemişti. Bu hatıra bir nevi bumerang gibi bu gece bana geri döndü. Rahatsızlıkla oturmanın sorun olmadığını hatırlatan bir şey gibi."

Bana bir kitap almak istemesinin verdiği rahatsızlıkla nasıl oturduğumu bunu çiğniyorum. "İyi bir tavsiye. Muhtemelen bunu itiraf ettiğimden daha fazla hissediyorum."

"Rahatsızlık mı, korku mu?"

"Dürüst olmak gerekirse ikisi

de." "Neden korkuyorsun?"

Fincamı çeviriyorum, ona kendim hakkında söylemediğim şeylerden duyduğum rahatsızlıkla oturuyorum. En azından ona dürüstçe cevap vererek başlayabilirim. "Hokey oynayamamak. İyi oynayamamak. Hokeysiz bir hayat. Onun dışında bir hayat istiyorum ama onunla da uzun bir hayat istiyorum."

"Bu bir paradoks," diyor düşünceli bir şekilde başını sallayarak. "Ama bu aynı zamanda bu konuda neden bu kadar disiplinli olduğunuzu da açıklıyor - böylece uzun süre oynayabiliyorsunuz." Duraklıyor, başını eğiyor. "Yine de topluluk önünde konuşmaktan hiç korkmuyorsun. Medya eğitimi falan yüzünden mi?"

Listesini hayal ediyorum. Bu gece üzerinde çalıştığımız madde. Madde *doğaçlamaya gitmek* değildi. *Bir korkunun üstesinden gelmekti*. Bu akşam bir tanesinin üstesinden geldi. Ben de aynıını yapmalıyım. Derinlere inip korkumla yüzleşmeliyim, kendimden bir parça paylaşmalıyım. "Hayır. Küçük yaştan itibaren bu işte iyi olmayı *seçtim*. Çünkü ilk başta nefret ediyordum."

Mavi gözlerinde sorular titreşiyor.

Bu benim en güzel anım değil ama yine de paylaşıyorum. "İkinci sınıftayken bir öğretmen benden sınıfa yüksek sesle bir şeyler okumamı istediğinde, bunun her saniyesinden nefret ettim. Kendimi gerçekten aptal gibi hissediyordum çünkü zar zor okuyabiliyordum."

Gözleri açılıyor ama hiçbir şey söylemiyor, sadece sabırla devam etmemi bekliyor.

"Daha sonra, nihayet yapabildiğimde ve sınıfta yüksek sesle okumak zorunda kaldığımızda, önümdeki çocukların sayısını sayardım, böylece ne okumam gerektiğini tahmin edebilirdim. Bütün zamanımı kelimeleri karıştırmamak için tekrar tekrar okuyarak geçirirdim. Sıra bana geldiğinde, gerçekten okumuyordum, ezberlemiş oluyordum. Ama sonunda, insanların önünde konuşmaktan duyduğum nefreti yenmek zorunda kaldım ve bunun üzerinde çalıştım. Çünkü topluluk önünde konuşmak benim için yazmaktan ya da okumaktan daha kolay."

Bu bilgiyi çoğu insana vermiyorum. Utanç duyduğum için değil, kimseyi ilgilendirmedeği için. Ama Josie kendini benimle paylaştı. Bu bilgiyi hak etti. Bu yüzden sözümü şöyle bitiriyorum: "Bende disleksi var."

Kaşları çatıldı, sonra gözleri ilgiyle parladı. Onlarda görmeyi beklediğim şey bu değildi. Bakışlarından sempati geçeceğini düşünmüştüm. Onun yerine gerçek bir ilgi ve merak görüyorum. "Hiçbir fikrim yoktu. Ama söylediğin için teşekkürler," diyor.

İşte bu kadar. Beni nasıl düzeltceğini sormuyor. Üzgün olduğunu söylemiyor. Bana ondan çok farklıyım gibi bakmıyor. Çenemi kaşıyorum, biraz rahatlamış hissediyorum ama yine de rahatsızım. Gerçeğin geri kalanını ısırarak söylüyorum. "Aslında okumaktan nefret ediyorum," diyorum ve vay canına, bu özgürleştirici. "Bana kitap almanı istemiyorum. Okuyabilirim. Nasıl okunacağını öğrendim. Bence bu... şey, diyelim ki senin doğaçlama hakkında hissettiğin gibi ben de okuma hakkında hissediyorum."

"Bu Şeytan'ın işi mi?" diye soruyor alaycı bir gülümsemeyle. "Benim için gerçekten öyle."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor, belli ki bu karşılaştırmayı özümsemek için zaman ayırıyor, sonra yüzünü buruşturuyor. "Bıraktığım notlar seni rahatsız etti mi?"

Başımı salladım. "Hayır, senin el yazın Comic Sans MS gibi. Harika." Gülüyor, parlak ve mutlu. "Bunun en iyi yazı tipi olduğunu hep biliyordum."

"Öyle. Bunlar sadece gerçekler." Sonra, ona başka bir şeyi söyledim. "Notlarını beğendim."

"Öyle mi?" Sesi memnun olmuş gibi.

"Onlar sana açılan bir pencere," diye ekliyorum.

"Onları okumaktan nefret etmediğine emin misin? İleride size sesli mesaj bırakabilirim."

Teklifin için minnettarım ama buna gerek yok. "Sesli mesaj iyi ama hoşuma gitmediğini düşündüğün için not bırakmayı bırakmanı istemiyorum. Onları okumaktan kesinlikle nefret etmedim." Ama bu gerçeğin sadece bir kısmı. Bir adım daha ileri gitmeye ve ona her şeyi anlatmaya karar verdim. "Aslında onlar okumayı en sevdiğim şeyler."

Kahvesinden bir yudum daha alırken gülümsemesi bir ayçiçeği gibi açıyor. Kahvesini bıraktığında, "O zaman ne dilediğine dikkat et," diyor.

Sandalyede arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. "Devam et, *Jay*. Bakalım *benim hakkımda bilmen gereken o beş şey* birikmeye başlayacak mı?"

"Oh, açık, Bryant. Açık." Duraklıyor, gözleri yine meraklı, sonra soruyor, "Bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Topluluk önünde konuşmak neden daha kolay?"

Bu güzel bir soru. Üzerinde çok düşündüğüm bir soru. "Konuşmayı yazmaya tercih ederim - hem de çok- bu yüzden bu konuda iyi olmak için çaba gösterdim. Babam milyonlarca özel öğretmen tuttu ve bana metinden sese ve hatta belgeleri tarayıp size okuyan bu kalem gibi her türlü yardımcı teknolojiyi aldı. Bana *her şeyi* aldı."

"Ve bu yardımcı oldu mu?"

O zamanlar çok fazla iş vardı. Öğrenmek için yeni yollar öğrenmek yorucu bir işti. Ama bu kadar ilgili olduğu için ona minnettarım. Bana ihtiyacım olan araçları verdi. Doğru alet çantasına sahipti. "Öyle oldu. Metin okuma özelliğini kaleminden daha çok seviyorum. Ama evet, disleksimle nasıl çalışacağımı öğrendim." Sonra durakladım. "Ama bu çok insana söylediğim bir şey değil. Takımdakilere falan. İşimi yapma becerimi etkilemiyor."

"Bu çok mantıklı."

Ama hepsi kadar değil. Başka sebepler de var. *Bir peni için, bir pound için*. "İnsanların beni farklı görmesini de istemiyorum," diyorum, o ham gerçeği sunarak. "Ya da öğrenme güçlüğü nedeniyle bir şeyi yapamayacağımı ya da bir şeyin üstesinden gelemeyeceğimi düşünmelerini. Mesela Everly bir medya röportajına hazırlanamayacağımı düşünürse ya da Koç oyun incelemede sorun yaşayacağımı düşünürse? Bunları yapabilirim." Sonra da omuz silkiyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, okumanın gerçekten büyük bir sorun olduğu türden bir işim yok, bu yüzden sanırım şanslıyım."

"Bunu anlıyorum. Ve kendimizin her parçasını dünyaya borçlu değiliz. Paylaşmak istemediğiniz kimseyle paylaşmak zorunda değilsiniz."

Bir süre sessiz kaldı ve zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum. Geliyor. Geldiğini biliyorum. Anna bu taktiği benimle de denedi ve dizlerimde kesmem gerekiyor yoksa beni kızdıracak. "Bana sesli kitap dinlememi söylemeyeceksin, değil mi?" Savunmaya geçerek soruyorum. Savunmacı bir şekilde *hissediyorum*.

Gülerek başını sallar. "Hayır. Değilim. Bunu bana sana kitap tavsiyesi vereyim diye anlattığını sanmıyorum. Bana anlattın çünkü paylaşmak istedin."

"İstedim. Beni tanımanı istiyorum," diyorum, göğsüm yeni bir duyguyla dolup taşarken - sıcak, yumuşak bir şey. Josie beni anlıyor ve bu nadir görülen bir şey. Yine de bu sihir değil. Kader de değil. Kimya bile değil. Bu bir çaba - dinlemek için zaman ayırıyor ve anlamak için emek harcıyor. Ama ben de onu her gün biraz daha anladığımı düşünmek istiyorum. "Bu konuda araştırma yapacaksın, değil mi?" Ona takılarak soruyorum.

Bana sanki çıktım gibi bir bakış. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Çünkü beni içeri aldı ve bu da nadir görülen bir şey. Ona hediye gibi davranmak istiyorum.

* * *

Eve dönerken, küçük çantasından bir ruj tüpü çıkarıyor ve ben sokağımızdan geçerken dudaklarına sürüyor. Dudaklarını birbirine bastırırken ona bir bakış atıyorum. Şimdi pembe ve parlaklar ve ben tahrik oluyorum.

Harika. Sadece harika.

Garaja girdiğimde, çocuklarla grup sohbetini kontrol etmek için bir bahane uyduruyorum. "Bir saniye içinde içeride olacağım," diyorum.

O önden gidiyor ve bir dakika sonra aletim sakinleşince ben de onu takip ediyorum. Çoktan kanepeye oturmuş, listeyi sallıyordu. Onun yanından başka bir yerde olmak istemediğimden ona katılıyorum. Kaleminden birini alıp iki numaralı maddenin üzerini çiziyor ama sadece yarısını. "Bunu bu gece ikimiz de yaptık," diyor ve kalemi bana veriyor, böylece ben de üstünü çizip bitirebiliyorum.

"Yaptık," diyorum ve çizginin geri kalanını çizerken onu destekliyorum.

Birlikte, şu ana kadar üçü tamamlanmış olan on maddelik listeye bakıyoruz.

1. ~~Seksi bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşa.~~
2. ~~Bir korkunun üstesinden gelmek (hazırlanamadığın bir derse gir bebeğim!- Psst-improv ders zamanı!)~~
3. ~~Size hiç benzemeyen arkadaş edinin. En çok onlardan öğrenirsin.~~

Kalemi ona geri verdiğimde listedeki dördüncü şeye dokundu. "Dört numara için hazır mısın?"

Düşündükçe ürperiyorum. Basit ama bir o kadar da korkutucu bir . Askerce bir nefes çekiyorum. "Olsam iyi olur."

"Bunu önümüzdeki hafta sonu yapabiliriz. Yarın ve Pazar günü de maçınız var, o yüzden önümüzdeki hafta sonu daha iyi olur diye tahmin ediyorum. Pazar sabahı?"

Bu ayrıntıdan dolayı içimde bir mutluluk dalgası oluşuyor; oyun programımı biliyor. Ama sonra, bundan çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştım. Birlikte yaşıyoruz. Oda arkadaşının programını bilmek mantıklı bir şey. Stratejik de.

"Gelecek Pazar uygun," diyorum.

"Güzel. Bu hafta plan yapabiliriz."

"Elbette," diyorum, hayatındaki her şey için ne kadar titiz bir şekilde ev ödevi yaptığıyla eğlenerek.

Kalemi kapatıyor, duvardaki saate hüzünlü bir bakışla bakıyor ve sonra "Yatmalıyım. Erken saatte bir var ve yarın kütüphanede geç saate kadar çalışacağım."

Koltuktan kalkıyor ama duraklıyor, sanki başka bir şey söylemek istiyor. Ya da belki başka bir şey yapmak. "Wesley," diye başlıyor umut dolu bir sesle.

Göğsüm vahşi bir arzuyla sıkışıyor. İçimde bir açlık yükseliyor, bedenime tırmanıyor. "Evet?" Kısık sesle soruyorum.

"Güvercinlerin videosunu sana hiç göstermedim."

İçimden bir kahkaha patladı. "Bana güvercin pornosu mu göstermek istiyorsun?" "Zaman ayırdığına değecek," diyor, sesinde alaycı bir tını var.

Kanepeye vuruyorum ve o da geri dönüp gri minderin üzerine çöküyor. Bu sefer bana birkaç santim daha yakın. Bu kez kokusunu alıyorum; vanilya ile sarmalanmış tarçının solmakta olan notalarını. Sanırım saçları. Kombinasyon beynimi karıştırıyor ve saçlarını çekistirmemek, yüzümü boynuna daldırıp onu içime çekmemek için irademin her zerresini kullanıyorum.

Özellikle de daha yakına eğilip telefonundaki klasöre tıkladığında ve bir santim daha . Başlarımızı ekrana doğru eğiyoruz, ama bana kuşların çarpıştığı bir video gösterirken ne kadar yakın olduğunun farkındayım.

"... beklediğim gibi değil," diyorum bittiğinde. Ama sonra tekrar, o da değil.

"Biliyorum, değil mi?" Sonra geri çekilip yakın karanlıkta bir kez daha gözlerimle buluşuyor. "Sen de değilsin."

Ve bu gece, bunun iyi bir şey olduğuna karar verdim. "Sana da," diyorum, sonra gözlüklerine odaklanıyorum. Biraz lekeli. Muhtemelen kalma. Bunu yapmama ihtiyacı yok ama yine de yapıyorum. "Gözlüklerin," diyorum, sonra dikkatlice onlara uzanıyorum. "Kirlenmişler."

"Oh," diyor çenesini bana doğru kaldırarak, bana izin vermenin ince bir yolu.

Dikkatlice narin kollarını tutup yüzünden kaydırıyorum.

Nefesi kesiliyor. Gözlüğü ağzıma götürüp üflediğimde fark edilir bir şekilde yutkunuyor. Gömleğimin eteklerini kaldırarak lensleri nazıkçe ovuyorum, temizliyorum. Bakışları artık görünür olan karnıma kayıyor.

Bunu mi yaptım? Belki de. O bakmayı seviyor, ben de ilgiyi. *Hem de çok.*

Gözlüklerini temizlemek için uzunca bir süre uğraşıyorum. İşim bittiğinde, bir nefesle titriyor. Sonra gözlüğü yavaşça ve dikkatlice yüzüne geri yerleştirirken bir nefes daha tutuyor.

Öylece kalıyoruz, neredeyse karanlıkta birbirimizden birkaç santim uzaktayız, ikimiz de birkaç saniye boyunca hareket etmiyoruz.

Ta ki "Teşekkürler. Şimdi hepsi daha iyi." "Güzel."

Bu sefer o ayrılıyor, merdivenin altındaki odasına gidiyor, ben de yatmaya hazırlanırken onu düşünmemeye çalışarak diğer tarafa gidiyorum.

Öyle bir şansım yok. Kapıyı kapatıp üstümü değiştirdikten sonra aklıma o geliyor.

çarşafının arasında. Işıkları kapatıp ev arkadaşına duyduğum ve artık şehvetten biraz daha fazlası gibi gelmeye başlayan bu şehvetle başa çıkmaya çalışırken aklımda olan şey tam olarak o.

GÖMLEKSİZ SÜRÜCÜ

Wesley

Bir insan nasıl bu kadar gürültü yapabilir? Sanki bir grup uluyan maymun evime girmiş gibi. Dolap kapaklarını menteşelerinden mi söküyorlar? Oturma odasındaki avizeden mi sallanıyorlar?

Gözlerimi ovuşturarak saate bakıyorum. Saat yedi buçuk bile değil. Bu saatte kimse ayakta .

Güneş ışığı yatak odasının penceresinden korkunç derecede parlak bir şekilde süzülürken, bir yastık başımın üzerine çekiyorum. Üç, iki... sonra tekrar uyuyacağım.

"SİKTİR!"

Çığlık sadece evin içinde çınlamaz. Zamanın koridorlarında yankılanarak Taş Devri'ne kadar geri gider.

Yataktan fırlayıp merdivenlerden aşağı uçuyorum, mutfaktan ruhu parçalayan *sikiş, sikiş, sikiş* korosunun bir sonraki turu devam ediyor. Josie'nin bir ayağının üzerinde zıplayıp diğerini tuttuğu karo zemin boyunca kayıyorum.

"İyiym, iyiym, iyiym" diyor ama iyi olmadığı belli, çünkü çılgınca nefes alıp veriyor ve çıplak ayağını tutuyor. Yerde bir disk, bir tüp rujun kaçtığı kanvas çantası, biraz güneş kremi ve bir gözlük kılıfı var. Ah, kahretsin. Sanırım ne olduğunu biliyorum.

"Ayağını pakın üzerine mi vurdun?" Sanki çırpınan bir hayvanmış gibi ona doğru ilerleyerek soruyorum.

"Evet. Hayır. Yani, düştü," ısııyor ve sanki tüm acısını içinde tutmaya çalışıyor. Ama gezegendeki hiç kimse sıkışmış bir ayak parmağının sefaletini içinde tutamaz.

"Bir ," dedim.

Elini parmağından sıyrıyor. Biraz kanıyor, sadece tırnak boyunca. Yine de hepsi benim hatam.

Kalçalarından tutarak onu tezgâhın üzerine kaldırıyorum, sonra temiz bir havluya uzanıp ayak parmağına bastırıyorum. Cesur kadının asi gözyaşlarıyla savaşırken havluyu dikkatlice yerinde tutuyorum. "Sadece birkaç saniye daha, sonra sana biraz buz getireceğim."

Başını sallıyor, ben de ayak parmağını tutup diğer bacağını ovuyorum. Bugün dökümlü bir etek ve beyaz bir tişört giymiş. Kütüphanecilerin ona benzediğini bilseydim, kitaplıkta daha fazla zaman geçirebilirdim. Bir kez daha kontrol ediyorum. "Daha fazla kan yok," diyorum.

"Güzel," diyor sessizce.

Onu kollarıma aldım ve mutfaktan oturma odasına taşıdım. İtiraz etmedi. Sadece inliyor, kollarını boynuma dolayıp bana yapışırken hala bariz bir acı içinde. Kendini güvende hissetmesi için ona daha sıkı sarılıyorum. Evet. Tek sebebi bu. "Buza ve yara bandına ihtiyacın var," diyorum ona, triyaj moduna geçerek.

"İşe gitmem gerekiyor. Bir toplantım var."

"Buz koymazsan şişecek."

"Geç kalırsam işimi kaybedeceğim, otobüs on beş dakika sonra gelecek ve ben zaten alarmdan sonra uyandım."

Kanepeye ulaştığımda, kollarımı altından çekerek onu nazikçe yere bırakıyorum. "On dakika buz, Josie," diyorum tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla. Her seferinde iki adım atarak üst kattaki banyoya çıkıyorum ve bir yara bandı, hidrojen peroksit, Neosporin ve birkaç el bezi alıyorum. Aşağıya inip dondurucudan bir buz torbası aldım.

Kısa bir süreliğine her şeyi bırakıp gözlük kılıfını, güneş kremini ve takıntılı olduğum rujunu çantasına geri koyuyorum, sonra diski alıyorum - dün gece doğaçlamaya gitmeden önce burada bıraktığım imzalı bir disk, böylece bu sabah orada gönüllü olan bir hayranım için hayvan kurtarma merkezine bırakmayı unutmayacağım - ve tezgahın üzerine koyuyorum. Bu sabah çantasını pakın üzerine koymuş olmalı, sonra çantasını alırken pak düşmüş. Sadece bir tahmin ama mantıklı görünüyor.

Malzemeleri elime alıp Josie'nin yanına dönüyorum ve ilk yardım malzemelerini masanın üzerine koyuyorum. "Kanepeye uzan. Bırak da temizleyeyim."

Kabul ediyor, sonra bana ayağını uzatıyor.

Havlunun bir köşesine biraz hidrojen peroksit döküyorum ve o iniltilerini bastırarak dudaklarını cesurca birbirine geçirirken kesiği temizliyorum. Bunu yaptıktan sonra nazikçe Neosporin sürüyorum. Yara bandını küçük parmağın etrafına sarıyorum. Dudaklarından minik bir ses kaçıyor.

"İyi iş," diyorum, sonra buza uzanırken elimi açıkta kalan baldırına sürüyorum. "Soğuk olacak," diye uyarıyorum.

"Hiçbir fikrim yoktu," diyor kuru bir sesle ve işte benim Josie'm bu.

Çok şımarık. Paketi ayak parmağına bastırıyorum ve uzun bir "Ohhh tanrım" sesi çıkarıyor. "Bu benim hatam," diyorum.

"Bu diskin hatası. Ama aynı zamanda benim de suçum çünkü geç kaldığım için yoğurt almak üzere buzdolabını açmaya çalışırken aynı anda rujumu almak için çantamı tezgahımdan aldım. Disk tezgahımdan düştü ve tam ayağımın üzerine düştü," diyor ben bunu küçük pembe parmağına bastırırken.

Bakışlarım orada kalıyor, ayaklarını inceliyorum. Ayaklardan pek anlamam ama ayak tırnakları su yeşili. Ayak başparmağında *Schitt's Creek*'ten Alexis'in çıkartması var. Diğer ayak parmağını tarıyorum. David. "Bunlar çok şirin," diyorum.

"Teşekkürler," diyor dişlerini sıkarak. "En azından pakı öldüren David değildi." "Küçük mucizeler için Tanrı'ya şükürler olsun," diyorum.

Büyük, ürpertici bir nefes alıyor, sonra gözlerini kapatıyor. Canının yandığı belli, bunu anlıyorum. "Küfretmenin ayak parmağınızın acısını hafiflettiğini biliyor muydunuz?" diye soruyor.

Bunu söyleyen tam da o. Havluyu sıkıca kavriyorum, soğuk elime sızıyor. "Dur tahmin edeyim. Bunu sen mi araştırdın?"

"Benim için değil. Bir patron için."

"Bir müşteri bunu bilmek mi istedi?"

"O bir İngilizdi. Ayak parmağını Oxford İngilizce Sözlüğü'ne çarptı. Onu da odasının yanında yere bırakmıştı. Ve bir fırtına gibi küfür etti. Bu yüksek lisans yıllarındaydı. Okul kütüphanesinde çalışıyordum ve küfretmenin aslında doğal bir ağrı kesici olduğunu öğrendim."

"Sanırım bu hokey oyuncularının neden sürekli küfrettiğini açıklıyor."

Ağzına belli belirsiz bir gülümseme yerleşiyor. Biraz daha iyi hissediyor olmalı.

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye başlıyorum, artık iyi görüldüğüne göre biraz rahatlıyorum. "Buradaki ilk birkaç haftanızda bir kanepe yayı, bir kaktüs ve bir hokey diski tarafından saldırıya mı uğradınız?"

"Evet! Neden bir ömür boyu bedava çikolata tarafından saldırıya uğramıyorum? Ya da sayılamayacak kadar çok orgazm?"

"Sonuncusu için sana yardım edebilirim," diyorum, sonra omuz silkiyorum.

"Varsayımsal olarak." "Edebileceğini biliyorum. Varsayımsal olarak. Benim *O* Tedarikçim."

Komik, bir süre önce benimle bir gece daha geçirmek istemediğinden emindim. Şimdi, isteyebileceğinden eminim.

Bu bir bakıma iyi bir şey. Ama aynı zamanda kötü, çünkü her şeyi biraz daha zorlaştırıyor. Biraz daha cezbedici. Yine de ayartma rahatsızlık gibidir. Onunla oturmayı öğreniyorum.

Elim ayağının üzerindeyken bir süre daha sessiz kalıyor. Boştaki elimle diğer bacağını ovuyorum, kaval kemiğinde aşağı yukarı kaydırarak onu rahatlatıyorum.

En azından, avucum yumuşak teninin üzerinde kayarken kendime yaptığım şeyin bu olduğunu söylüyorum. Ya elimi biraz daha yukarıya, dizini geçip eteğinin altına doğru kaydırsam? Kalçalarını hafifçe ayırır mıydı? Parmaklarım nemli bir dantel paneline, kenara itmek, geçmek, yırtmak isteyeceğim bir dantele dokunur muydu?

Derin bir nefes alıyor, sonra gözlerini açıyor. "Ben oka-" Ama bana şaşkınlıkla bakarken kelime yarıda kesiliyor. "Wesley?"

"Evet?"

Gözleri üzerimde bir aşağı bir yukarı dolaşiyor. "Tam olarak ne giyiyorsun?"

İlk kez aşağı bakıyorum, kıyafetlerimi fark ediyorum. Ya da eksikliğini. "Sanırım bunlara boxer külot deniyor."

"Bunca zamandır boxer külot mu giyiyordun? Fark etmediğime göre gerçekten acı çekiyor olmalıyım," diyor. Sonra biraz daha uzun süre bakıyor ve ben de bütün o garip çorapların nereye gittiğini ve bundan sonra ne tür bir diş fırçası almam gerektiğini düşünürken aletimin bir bayrak direğini taklit etmemesini istiyorum. "Sadece boxer külotla mı uyuyorsun?"

""

"Ve merdivenlerden boxer külotla mı indin?"

"Uçtum."

"Ve yine, şu ana kadar fark etmedim mi?"

Sırıttıyorum. "Belli ki."

İç çekerek ayak parmağını oynatıyor. "Etrafımı fark ettiğime göre daha iyi olmalıyım." Ayağa kalkıyor. "Teşekkürler. Makyajımı bitirip otobüsü yakalamalıyım."

Kalkmasına yardım etmek için eline uzandım.

"Hayır." "Neye hayır?"

"Makyajımı bitirip benimle garajda buluşmalısın. Seni bırakırım." Umutla sırtttıyorum.

"Boxer külotunla mı?"

"Sen öyle san."

"Şey, evet."

Dişlerimi fırçalamak ve üstümü değiştirmek için üst kata çıkıyorum. Ama çok fazla üstümü değiştirmiyorum.

Bazen bir kadına istediğini vermen gerekir.

Bir çift koşu şortu ve bir egzersiz aşağı iniyorum. Buzdolabının geçip ona bir yoğurt, bir kaşık ve bir bez peçete alıyorum. Arabaya varıp çalıştırdığımızda ona yiyecekleri uzatıyorum. "Kahvaltı hazır."

Sonra gömleği çıkarıp garajdan geri dönerken ona ukala bir sırtış atıyorum. Gözleri parlıyor. "Beni her gün sür."

"Belki yaparım," diyorum.

Sonra rujunu çıkarıp biraz sürdüğünde bunu *kesinlikle* değiştiriyorum. Sanki bana ne yaptığını biliyor gibi.

* * *

O gece, diskin bana saldırmadığı ama üçüncü periyotta çarptığımda tahtaların saldırdığı yorucu bir hokey maçından eve dönüyorum. Kaybettik ama neyin yanlış gittiğini tekrarlamaktan bıkmıştım. Bunu zaten bittiğinde Christian'la birlikte ağırlık odasında yapmıştım. Şnav ve dead lift yaparken, Phoenix takımının yıldız oyuncusunun diski almaya devam etmesi ve böyle adamları buzun ortasından uzak tutmamız gerektiği gibi birkaç önemli anın üzerinden geçti. Christian bu akıl hocalığı konusunda ciddi idi.

Ama kaptanı ve mağlubiyeti aklımdan çıkarmam gerekiyor ve bu konuda oldukça iyiyim -Devam etmekte ve bir oyundan ihtiyacım olanı alıp gerisini geride bırakmakta. Garajın merdivenlerinden yukarı çıkıyorum, omuzlarım ağrıyor, kalçalarım çıgık atıyor.

Ama mutfağa gittiğimde her şeyi unutuyorum. Tezgahın üzerinde Josie'den bir not vardı. Ben bir keşim. Bağımlıyım. Doyamıyorum. Alıp rekor bir sürede açıyorum, vuruşuma ihtiyacım var.

Sevgili Wesley,

Bunun olacağını biliyordun, değil mi? Tabii ki biliyordun. Notlarıma aldırmadığını söylediğinde, gerçekten sadece kendini suçladın. Ben serbest bırakılmış bir not canavarıyım!

İlk notuma cevap yazmadığın ve senin hakkında bilmem gereken beş şeyi söylemediğin için, oda arkadaşım ile ilgili eğlenceli gerçekleri içeren kendi lanet olası listemi yazmaya karar verdim.

Başlıyorum. Senin hakkında öğrendiğim beş şey.

1. Geçmiş hayatında striptizciymişsin.
2. Belli ki bu hayatta acil tıp teknisyeni olarak ek iş yapıyorsun. (İlk yardım malzemeleriyle gelmen çok seksiydi.)
3. Bir sonraki hayatında şarkıcı olacaksın. (Tüm şarkı sözlerini biliyorsun. Kulaklık taktığında şarkı söylediğini duyuyorum.)
4. Video oyunundaki zombileri asla yenemeyeceksiniz. Asla, asla. (Üzgünüm, her şeyde iyi olamazsınız! Evren sana elit hokey yetenekleri ve ufacık, minicik video oyunları verdi.

yetenek.)

5. Sen hâlâ tanıdığım en cömert insansın. İşe için teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim.
Arkadaşın, Josie

Not: Size dört numara için bazı fikirler göndereceğim! Ve önümüzdeki Pazar sabahı, yolculuğa çıkmadan hemen önce olduğu için mükemmel.

Onu yere bıraktığımda tenim sıcak ve kemiklerim uğulduyor. Kelimelerden, programımın detaylarını bilmesinden, her şeyden. İki kez düşünmeden mutfaktan çıkıyorum, koridoru geçip yatak odasının kapısına gidiyorum, elimi kaldırıp parmak eklemlerimi tahtaya vuruyorum.

Ama temas kurmadan önce kendimi durmaya zorluyorum. Yerimde donup kaldım, bir arzu heykeli gibi, onu odasında hayal ederek öylece kaldım. Sonra bir saat öncesine, kardeşine dönüyorum. Kararlarımdan o sorumlu değil ama kız kardeşiyle yaşamaya başlayalı bir ay bile olmadan kapısına dayanıp onu çırlıçıplak soyup sayamayacağı kadar çok orgazm yaşatırsam ne düşünürdü?

Daha da önemlisi, benim hakkımda ne düşünürdü?

İyi bir arkadaş böyle yapmaz.

İyi bir ev arkadaşının yapacağı şey değil.

Derin, merkezleyici bir nefes alarak, uzaklaşacak iradeyi buluyorum.

Mutfığa dönerken telefonuma bir mesaj geliyor. Saat geç olduğu için hemen kapıp ekranı açıyorum.

Josie'nin adını gördüğümde nabzım hızlanıyor. Uyandı mı? Yatak odasının kapısını kırmaya *bu kadar* yaklaştığını biliyor muydu?

Sertçe yutkunuyorum ve mesajı açıyorum. Bu bir sesli mesaj. Hem heyecanlandım hem de uygulandım. Oynat tuşuna bastım.

"Merhaba! Muhtemelen uyuyorum. Bu sesli mesajı 11:30'da gönderecektim. Muhtemelen ibuprofeniniz vardır ama yine de ikinizi tost makinesinin yanına bıraktım. Maçtan sonra almalısın. Ayrıca, gelecek Pazar sabahı için sana bir şey aldım. O da tost makinesinin yanında." Bir duraklama oluyor, sonra kayıta ayak sesleri duyuyorum ve bunu bırakırken evin içinde dolaştığını hayal ediyorum. "İyi geceler... Wes."

Neredeyse kimse bana Wes demez. Ama lakap takmayı seven kız artık takıyor. Nedenini bile bilmiyorum, ama dudaklarından çıkan sese bayılıyorum.

Doğruca tost makinesine yöneldim. Hapları görmezden geliyorum, yerine kanvas çantayı alıp içine uzanıyorum. Bir çeşit kumaşı hissettikten sonra çekip ve hediye sallayarak açtığımda gülüyorum.

Her yerinde ruj izleri olan bir önlük. Boku yedim.

BU BİR ŞEY

Josie

Thalia haklıydı. Büyük Grimaldi buna değer. Bir hafta sonra, Cuma öğleden sonra, eski sihirbazla birlikte çalışarak seksenli yıllardan kalma yakın çekim sihirbazlık gösterilerinin dijital ortama aktarılmasına yardımcı oldum. Birkaç VHS kaset üzerinde çalıştığımızda, bir bardak suyu bir deste karta dönüştürebileceğime ikna oldum.

"Bunu benimle paylaşmak sihirbazlık kurallarını falan mı ihlal ediyor?" Ona sordum.

"Kimseye söylemezsen olmaz," diyor ve parmağını ağzına götürüyor. Hâlâ eski usul sihirbaz bıyığı ve zarif bir gizem havası var.

"Sırlarınızı koruyacağım," diyorum.

"Çok iyi," diyor, sonra pelerinini etrafına doluyor ve ortadan kayboluyor. Tamam, ortadan kaybolmuyor. Ama fantastik bir romandaki bir karakter gibi, o yüzden öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Referans masasında Thalia'ya katılır katılmaz, çenesini çalışma odasındaki bir masaya yayılmış bir grup gence doğru uzatıyor. "Kurtar beni. Sağlık hizmetlerinde yapay zekâ kullanımıyla ilgili bir araştırma projesi üzerinde çalışan bazı lise öğrencileri var ve sosyal medya dışında nereye gidecekleri konusunda hiçbir fikirleri yok," diyor, *bu beni çıldırtıyor* gülümsemesini *takınarak*. "Ben bir dehşet birikintisi içinde erimeden önce lütfen yardım eder misiniz?"

Ruhumla konuşmanın yolu. Ayrıca, beni bu yüzden tutuyorlar. Vakıf bu başışı neden yaptı.

"Başlıyorum," diyorum ve eğer bu hayatta bir bilgelik aktarabileceksem, o da sosyal medyadan çok çok daha iyi kaynaklar olduğudur. Bir grup gencin internette saygın kaynaklar bulmasına yardım ediyorum ve saate bile bakmıyorum.

Tamam, *birkaç* kez kontrol ettim. Bugün işten sonra Everly ile alışveriş yapmayı dört gözle bekliyorum, genelde market alışverişini dört gözle beklediğimden daha fazla. Market teklifini kabul ettim - şehirdeki en sevdiği gizli mücevher mağazasına gideceğiz. Wes'le birlikte projem için malzeme alabileceğim ve listemdeki dördüncü maddeyi halletmek için sabırsızlanıyorum. Belki de yemek yapmayı sevdiğim içindir? Ya da filizlenmekte olan arkadaşılığımızı sevdiğim için? Onunla vakit geçirmek bana görüldüğümü hissettiriyor. Bunu pek sık hissetmemiştim. En azından büyürken, bu yüzden biraz heyecan verici.

Mesajları da öyle. Birkaç gün önce hızlı bir deplasman maçı için Vancouver'a uçtuğunda bile tüm hafta boyunca dört numara için tarif fikirleri alışverişinde bulunduk. Ama dün döndü.

Gün sona ererken, telefonuma ondan yeni bir mesaj geliyor ve adını görünce nabzım hızlanıyor. Masam sessiz olduğu için mesajını okuyorum ve biraz neşeleniyorum.

Sözünü geri al. Geçen hafta video oyunu becerilerim hakkında söylediklerini. Bugün çok iyiydim.

Gerçekten mi? Dün gece oyuna başlar başlamaz terk edilmiş depoda yaşayan ölümler tarafından kırk iki kez vuruldun.

Bu bir gelişmeydi!

Josie: Tek söyleyebileceğim günlük işini bırakma.

Wesley: Lanet olsun, kadın. Bir adamı düştüğünde vurmanın yolu.

Josie: Yaralı egonuz için bir yara bandına mı ihtiyacınız var?

Belli ki. Bana takar mısın?

Yeterince büyük bir tane bulabilirsem.

Wesley: Eğer kızarırsam, bana senin yapman gerektiğini hatırlat.

Josie: Kızartmalardan nefret ederim ama iltifatınız için minnettarım.

Katılıyorum. Kızartmalar kötüdür. Siz benim arkadaşısınız ve bana neden kötü olduğumu mu söylemek istiyorsunuz?

Ve herkesin içinde benimle dalga mı geçiyorsun?

Wesley: Ama takım arkadaşlarına şaka yapmak başka bir hikaye.

Bu tam bir erkek .

Ben bir erkeğim.

Biliyorum, Wes. Biliyorum.

Wesley: Bu arada, bana Wes diyen tek kişi sensin.

Ve...?

Wesley: Sakın durma.

Yapmayacağım Wes.

Neredeyse tüm öğleden sonra ona mesaj atabilecekmişim gibi hissediyorum ama masaya doğru gelen bir müşteri var, bu yüzden telefonumu eteğimin cebine geri koyup işime dönüyorum.

* * *

Gün sona erdiğinde Thalia'ya yarın onu göreceğimi söylüyorum çünkü Eddie'ye kocasının mini golf turnuvasına gidebilmesi için araştırma bölümünde Cumartesi vardiyasını almayı teklif ettim. Sonra oradan ayrıldım, itfaiye istasyonunun önünden geçerken çocuklar yine kamyonlarını yıkıyorlardı. Ve bunu yine üstsüz yapıyorlar. Yine gülümsedim. El sallıyorlar, sonra Russian Hill'deki küçük bir dükkana giden otobüse biniyorum. Everly kapıda bekliyor, özel dikim pantolon ve güzel bir bluz giymiş ama Converse spor ayakkabılarıyla sık giyinmiş.

Kıyafetine hayranlıkla bakarak, "İş ve gündelik yaşamın bir karışımı gibi görünüyorsun," diyorum. "Senden hoşlandım. Sanırım seni yanımda tutacağım," diyor.

Bir yanım -herkesin sevilme isteyen o yanı- küçük bir jig yapıyor. "Güzel. Elde tutulabilirim."

Telefonunu sallayarak girişi işaret ediyor. "Adil bir uyarı. Kuponlara biraz meraklıyım."

"Ben de," diyorum ve içeri girerken açıkça yeni kankalar oluyoruz. San Francisco'da sevdiğim bir başka şey de o. Üç ay sonra işim bittiğinde onu özleyeceğim. Aslında şu anda iki ay sonra bitiyor ama bitiş tarihini çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Bu her zaman kısa süreli bir iş olacaktı ve eve döndüğümde başka işler de olacak. Ayrıca, buradayken beni meşgul edecek çok şey var.

Liste gibi. Kolumda bir sepetle dört numaranın malzemelerini topluyorum -zaman zaman kahvaltıda tatlı yiyorum- malzemeleri toplarken genellikle kullandığımdan biraz daha canlı ve enerjik davranıyorum.

"Eğlenceli bir şeyler planlamış gibi görünüyorsun. Ne pişiriyorsun?" Everly, baharat reyonundan hevesli bir elle tarçın alırken soruyor.

Ona söylemeli miyim? Bu bir devlet sırrı değil. "Tarçınlı şekerli puf böreği. Wes ve ben yapıyoruz," diye ekliyorum. Bunu paylaşmakta yanlış bir şey yok. Oda arkadaşsız ya.

Ama bu külçe, belki de ona Wes dediğimden beri, beklediğimden daha fazla dikkatini çekiyor gibi görünüyor. Başını eğdi. "Artık birlikte mi pişiriyorsunuz?"

Bugünlerde ev arkadaşınla yemek yapmak tuhaf mı? "Elbette," diyorum, soğukkanlı kalmaya çalışarak. "Bazen birlikte yemek yapıyoruz."

Ben ona el yazısıyla mektuplar bırakıyorum, o beni işe bırakıyor, ben ona ibuprofen veriyorum, o bana kitaplar alıyor ve boş zamanlarımızda teyzemin benim için hazırladığı yapılacaklar listesi üzerinde çalışıyoruz. Bunların hepsi çok normal, değil mi?

"Sanırım bu bir sonraki sorunun cevabını veriyor - Deniz Köpeklerinden biriyle yaşamak nasıl bir şey?" diye soruyor, dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. "İkiniz iyi anlaşıyor gibisiniz."

"Çok iyi anlaşıyoruz," diye cıvıldıyorum, iyi anlaşıyor olsak da kendimi yalancı gibi hissediyorum. Ama başka bir şeyi ettiğimi biliyorum. Ve bu gelişen arkadaşlık değil. Bu

Pazar gününe kadar bekleyemememin sebebi. Göğsümdeki çarpıntı. Omurgamdan aşağı kayan karıncalanma. Ona yakın olduğumda hissettiğim acı.

Baharat reyonundan çıkarken Everly, "Tuvaleti paylaşmak gibi tuhaflıklar olmadığı için çok mutluyum," diyor.

Bu rahatsız edici konuşmayı geçiştirmeye çalışarak hızlıca "Hepimizin kendine ait bir evi var," diyorum. Rahatsız edici olmasını istemediğini biliyorum. Ama kardeşimden ve dolayısıyla *ondan* bir sır sakladığım için öyle.

"Peki havluyla dolaşmıyor mu?"

Keşke öyle olsaydı. "Hayır," diyorum ama boğazım düğümlenerek çıkıyor çünkü Wes'in bunu yapmasını çok isterdim. Pazartesi günü beni yine işe bıraktı. Ve bugün üçüncü kez. İkisinde de gömleksizdi. Çok düşünceliydi.

"Yapacağını sanmıyordum," diyor Everly kasaya ulaştığımızda. "Ama filmlerde nasıl gösterdiklerini bilirsin. Hiçbir şey giymeden dolaşan iri yarı bir atlet."

Bu görüntü karşısında alevler göğsümü yalıyor. "O bunu asla yapmaz," diyorum ve merhametli bir şekilde iki kayıt boşaldığında konuşma sona eriyor. Ayrılıyoruz, bana ve ihmal yalanlarıma biraz nefes alma alanı sağlıyor.

Everly ve ben ödemeyi yapıp yeniden kullanılabilir çantalarımızı hazırladıktan sonra çıkışa, ardından da Everly'nin kaldırım kenarına park ettiği arabasına yöneldik.

İçeri girdikten sonra beni eve bırakıyor ve yol boyunca sohbet ediyoruz. Neşeli ve arkadaş canlısı ama yine de "Direk dansı dersleri alıyorum ve çok eğlenceli. Hep yapmak isteyen bir arkadaşım vardı." Kısa bir süreliğine aklım bu *kelimelere* takılıyor -*bir arkadaşım* vardı. Ama hemen bunu geçip, "Hiç gitmek ister misin?" diye soruyor.

Direk ve ben mi? Çenemde başka bir yara izi olacaktı gibi geliyor. Ya da gözlerimde. Ya da vajinamda. "Hiç koordineli değilim."

"Ben de değilim. Ama çok eğlenceli," diyor Wes'in evinin önünde dururken. "Eğer denemek istersen bana haber ver. Harika bir egzersiz ve... bunu arkadaşlarla yapmayı çok isterim."

Sonunda sesi biraz titriyor ve bunun onun için önemli olduğunu söyleyebilirim.

"Söz , düşünceğim," diyorum, yani gitmemi gerçekten istediğini hissettiğim için her yönüyle inceleyeceğim.

Ama on dakika içinde çıkmam gerektiğinden, şimdi bunu araştıracak zamanım yok.

Pazar sabahı yaptığımız yemek pişirme seansının eşyalarını ve haftalık "kiram" olarak ona verdiğim birkaç elmayı paketinden çıkarırken Wes'i görmüyorum bile. Ama ev arkadaşımı özlediğime şaşırmadım çünkü Sea Dogs yoga dersine gideceğini ve ardından bazı takım arkadaşlarıyla bir şeyler yemeye gideceğini söyledi. Ben de meşgul olacağım. Kardeşim Liv'i hızlı bir akşam yemeğine götürecek ve bebeklerin bakıcısı bu gece izinli olduğu için ona bakıcılık yapmayı teklif ettim.

Kardeşimin evine vardığımda beni içeri alıyor ama Liv hemen beni uzaklaştırıyor ve yeni doğan bebekler hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Okyanus kadar bilgi var ve aklım başımdan . O elli bin saat sonra içini bitirdiğinde, Christian ve Liv'in randevularına nasıl zaman ayıracıklarını bilmiyorum. "Ben hallederim. Şimdi gidin," diyorum ve onları kapıya doğru kıskırtıyorum.

"Şeye ihtiyacınız olursa beni arayın" diyor.

"Arayacağım," diyorum ama muhtemelen onu aramayacağım. Onlara bunu yapabileceğimi göstermek istiyorum. Bunu onlara borçluyum. Kardeşimin benim için yaptıklarından sonra en azından bir aylık ikizlere yardım edebilirim. Ne de olsa Christian bana kira ödemediye yaşayabileceğim bir yer buldu.

Bu da ev sahibim hakkında uygunsuz şeyler düşünmemem için bir başka neden. Hayatımda bir karmaşaya ihtiyacım yok. Bir daha Wesley'inki gibi bir yer bulmamın imkanı yok.

Kapıya doğru giderlerken Christian geri döner ve sanki sormayı yeni hatırlamış gibi, "Koruma nasıl? Sana göz kulak oluyor mu?"

Yirmi altı yaşındayım. Kollanmaya ihtiyacım yok. Ama Christian beni yetişkin bir kadından ziyade küçük kız kardeşi olarak görüyor. Dört hafta önce gözyaşları içinde ona gelip yardım dilediğimi düşünürsek, sanırım beni başka türlü görmesi için ona bir neden vermedim.

Cevap olarak "O harika bir oda arkadaşı," diyorum ve Wesley ile aramızdaki ilişkinin bir al-ver ilişkisi olduğunu göstermek için birbirimize yardım ettiğimiz tüm yolları saymaya hazırım.

Belki de *bana* bunun bir veriş olduğunu göstermek için.

Ama beynimi zorlasam da elimde hiçbir şey yok. Her gün yemek bırakan bir yemek planlayıcınız varken arada sırada birkaç parça meyvenin ne önemi var? Wesley'e hiç yardımım dokunuyor mu? Tüm bu ev arkadaşlığı olayı, Wesley'nin sınırsız cömertliği ve benim sınırsız ihtiyaçlarımla beslenen tek yönlü bir yol mu?

Hesaplarımızı toplarken midem endişe içinde çalkalanıyor. Wesley bir uygulama yaptı

Onunla tanıştığım andan itibaren beni kurtardı - galeriye girebilmem için bir artı bir, yarı doğum günü kurtulmam için kıyafetler, başımı sokacak bir çatı sağlamak için merdivenlerin altındaki rahat oda. İyiliklerinin listesi bununla da bitmiyor. Benimle doğaçlamaya gitmek için gönüllü oldu. Bana bir kitap aldı. Ayak parmağım sıkıştığında ve sıkışmadığında bile beni işe götürdü.

İçim daralıyor. Onun için ne yapmalıyım? Video oyunu becerileri hakkında onunla dalga mı geçeyim? İbuprofen mi bırakayım? Bu hiçbir şey. Kafamın üzerinde kara bir bulut dolaşıyor ve kaşlarımı çatıyorum, kendi gri düşüncelerimin içinde o kadar kayboluyorum ki Christian'ın cevabını zar zor fark ediyorum, sadece "O da harika bir hokey oyuncusu olabilir," dediğinde dikkat kesiliyorum.

Bu beni tekrar keskin bir odak noktasına getirdi. "*Olabilir* mi?"

Christian Wesley'nin yeterince iyi olmadığını mı düşünüyor? Wesley'nin neden mükemmel bir oyuncu olduğunu anlatmaya hazırım. Kardeşim aksini düşünmeye nasıl cüret eder?!

"Evet. O kadar iyi ki bence çok yakında ilk sıraya çıkabilir," diyor Christian, ses tonunda bariz bir gururla. "O kadar iyi ki bence en iyilerden biri olabilir. Her maçta kıcını yırtıyor."

Oh. İğneleme değildi. Bu bir iltifattı - *en büyüklerinden biri* çok büyüktür.

çekil, Josie.

"Bu harika," diyorum, başarılı ağabeyimin oda arkadaşımın etkilenmesinden memnun olarak.

Christian, "Çok ilerleyecek," diyor ve ben buna seviniyorum. Ama onun bu övgüsü, Wesley'le romantik olasılıkları hayal etmeyi neden bırakmam gerektiğini bir kez daha hatırlatıyor. Kardeşim her oyun için oda arkadaşına güveniyor. Wesley de bir iş ilişkisine zarar verme ya da takım kimyasını bozma riskini almak istemediğini açıkça belirtti. "Bryant'tan daha disiplinli kimse yok," diye ekliyor Christian. "Her maçtan sonra antrenman yaptığını biliyor muydunuz?"

Çalıştırdığı tüm o kaşları yalamak istediğimi biliyor muydunuz? Liv kardeşimin kolunu okşarken, "Hiçbir fikrim yoktu," diyorum kocaman bir gülümsemeyle, "*yeter tatlım.*"

"Bebeğim, kız kardeşinin geceleri kaç tekrar yaptığını duymak istemediğinden eminim."

"*Siz ikiniz biliyor musunuz?*" Kafam karışmış bir şekilde tekrarlıyorum.

Christian şiddetle başını sallıyor. "Adam bana ilham verdi. Maç sonrası antrenmanlarını onunla yapmaya başladım."

Harika. Şimdi, onlar egzersiz ortakları. Wesley'i biraz rahat bırakmalıyım. Kariyeri yükselişte. Muhtemelen benim liste yardımcım olacak zamanı yoktur. Ama aksini söyleyemeyecek kadar nazik.

Liv kocasına gözlerini devirir. "Neden Josie'ye onun istatistiklerinden de bahsetmiyorsun? Hadi gidelim bebeğim," diyor ve sonra bana ekliyor, "Sen en iyisisin Jay. Ciddiyim. Bu gece geldiğin için minnettarım."

"Ne zaman istersen" diyorum.

Yola çıkıyorlar ve Christian'ın sözleri bilemeyeceği nedenlerden dolayı üzerimde asılı kalıyor. Ama sonraki bir saat boyunca ne endişelerime gömülüyorum ne de listedeki dört numarayı düşünüyorum. Bebek bezleri, biberonlar, ağlayan yeni doğanlar, emzikler ve aynı anda iki minik insanı nasıl tutacağımın başka bir şey düşünmüyorum. Bu kelimenin tam anlamıyla hayatımın en uzun saati ve kardeşim ve eşi döndüğünde yatağıma yığılmaya hazırım.

Ama kardeşimi kollarını karısına dolamış ve omuzlarını randevudan sonra hafifletmiş olarak görmek içimi rahatlatıyor. Buna ihtiyaçları vardı ve yardım edebildiğim için mutluyum.

pek sevmememe rağmen.

Sonunda sessiz bir eve vardığımda, hemen yatağıma yığılacağımdan eminim. Bunun yerine, zihnim Pazar sabahına doğru hızla ilerliyor. Wes'le olan planlarıma. Neden bütün gün saate baktığımı nihayet anladığımda irkiliyorum - sanki onunla için geri sayıyormuşum gibi geliyor. Böyle hissetmesine *izin veriyordum*. Bu duyguyla yıkaniyordum, aptalca romantik umutların ılık suyuna batıyordum.

Ama bu bir randevu değil. da. Ve gibi davrandıkça, onu daha çok incitebilirim. Ben sadece konfor alanından çıkmaya çalışan bir kızken o mükemmelliğin zirvesinde.

Aslında bir süredir o bölgeden çıkmaya çalışıyordum. Greta'nın yağmurlu bir günde, Maine'deki küçük kasabamızdaki küçük bungalovunda, daha önce hiç olmadığı kadar yorgun ve kırılgan bir haldeyken, dünyada ona kalan günler kaçınılmaz olarak azalırken elime uzanıp "Tatlı kızım, sana sahip olmanı çok istediğim bir şey vereceğim" demesinin üzerinden iki uzun yıl geçti.

"Seninle daha fazla zaman geçirmek mi?" Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken mırıldandım.

Hüzünle gülümsedi, başını salladı ve "Keşke yapabilseydim" dedi. Elimi sıkabildiği kadar sıkı, ki bu hiç de zor değildi, sonra komodininin üzerindeki boş bir kitabı işaret etti. "Bu senin için. Böylece beni düşünerek çok fazla zaman harcamazsın."

"Böyle bir şey olmayacak," dedim. "Ama belki de olmalı."

Sonra bana kitabın üstünde duran bir kâğıt uzattı. Asla Pişman Olmadığım İlk On Şey'in el yazısıyla yazılmış güzel bir listesini ve "Bunu yapmayı düşün bebeğim. Er ya da geç."

Ayaklarımı sürüyeceğimi biliyor gibiydi. Haklıydı da.

Oyalandım. Yapamadım. Denemedim bile. Boş bir defterde durmasına izin verdim, yapılmamış, ele alınmamış. İki yıl boyunca görülmedi.

Kederi suçlayabilirim. Yüksek suçlayabilirim. Ama tüm suç benim -Ben bir şey yapmadan önce acele etmeyen bir insanım.

Listeye Wesley olmadan başladım ve gerçekten de kendi başıma bitirmeliyim. Amaç da bu zaten. İşleri tek başıma nasıl yapacağımı biliyorum. Nasıl görünmez olunacağını biliyorum. Hayatımın çoğunu bu şekilde geçirdim, teyzemle olduğum zamanlar hariç.

Boğazımdaki rahatsız edici düğümü geçip yutkunuyorum, sonra da özlemin kalan acısını geçip sertçe nefes veriyorum. Zamanla azalan ama tam olarak dinmeyen bir acı.

Duygularım yeterince yatıştığında kendimi yataktan kaldırıp banyoya gidiyor ve yüzümü yıkıyorum. Makyajsız olduğumda, yüzüm parlayana kadar C vitamini serumu ve gece kremi sürüyorum.

Aynaya bakıyorum. Omuzlarımı dikleştiriyorum. Gülümsüyorum. *İşte* böyle. Bunu tek başıma yapabilirim, tıpkı tek başıma kitap okuduğum gibi. Tek başıma çalışabilirim.

Odama dönüyorum ve listeyi bir kez daha çıkarıp açıyorum. Evin sessizliğinde dördüncü maddeye bir kez daha bakıyorum - *kahvaltıda tatlı yemek*. Bana katılmasını isteyemem. Wesley Bay Disiplin'dir. Doğru, tanıştığımız gece dondurma yemişti. Ama artık yemek planını gördüğüme ve vücuduna bir tapınak gibi davrandığına tanık olduğuma göre, ondan kurallarını tekrar çiğnemesini isteyemem. Ayrıca, bu listenin rahatlık alanımdan çıkmama yardımcı olması gerekiyordu.

Wesley'nin değişmesine gerek yok. Benim var.

Derin bir nefes alıyorum ve mektup yazmak yerine ona sesli not bırakıyorum. "Hey! Liste hakkında düşünüyordum. Bunu yapmak zorunda değilsin. Bunların hiçbirini. Özellikle de dört numarayı. Senden bunu istemem adil değil. Erken kalkmana falan gerek yok. Bunu tek başıma yapabilirim! Ayrıca, kirayı ödememe gerçekten izin vermelisin ve eğer vermezsen, parayı en sevdiğin hayvan kurtarma merkezine falan bağışlamak zorunda kalacağım. Sadece beni izle!" Nankör gibi görünmemek için daha parlak, daha neşeli bir sesle ekliyorum: "Ama cidden. Şimdiye kadar yaptığınız her şey için teşekkür ederim."

Gönder tuşuna bastım.

Bu da bir başlangıç. Yine de daha fazlasını yapabilirim. Yaptığı her şeyi takdir ettiğimi göstermek için bilgisayarımın başına geçtim ve Wesley'nin zombi video oyunu hakkında ipuçları aramaya başladım. Reddit'e daldım. Forumlarda avlanıyorum. Oyununu nasıl geliştirebileceğine dair her türlü ipucunu araştırdım. İşim bittiğinde, ona nasıl daha iyi oynayabileceğine dair madde madde ipuçları içeren bir liste gönderiyorum.

Şurada.

Bu küçük bir ama en azından benim onun için yaptığım bir şey, tam değil.

BANA DURMAMI SÖYLE.

Josie

Sabah, kapının altında el yazısıyla yazılmış bir notla uyandım.

Yanılıyorsun.
Wes

Bir hıçkırık boğazıma tırmanıyor, daha da yükseliyor. Neden tekrar gözyaşlarının eşiğine bile bilmiyorum. Ama belki de verdiği cevabın basitliğindendir.

Ya da netlik.

Muhtemelen, tüm dağınık düşüncelerim ve kaotik duygularım konusunda kendimi iyi hissetmemi sağlamasıdır. Onları net bir şeye dönüştürme şekli. yüze teşekkür etmek istiyorum. Ama bugün maç günü ve onun rutinini bozmak istemiyorum. Sabah pateni yapacak, sonra uyuyacak, sonra ısınmak için piste geri dönecek ve sonra maç zamanı.

İyi ki nasıl sessiz olunacağını biliyorum.

Kendi iş günüm için hazırlanırken gerçek bir kedi gibiyim. Üzerinde kiraz desenleri olan siyah kalem eteğimin fermuarını çekiyorum, kırmızı twinset kazağını giyiyorum, sonra saçlarımı topuz yapıyorum ve tokayla tutturuyorum. Gözlüklerimi takıyorum, ardından pembe tüylü çoraplarımı giyiyorum, böylece makyajımı yapmak ve eşyalarımı toplamak için evin içinde dolaşırken ses çıkarmamış oluyorum. Yemek yemek için mutfığa bile gitmiyorum. Buzdolabının açılma sesi onu uyandırabilir. İşe giderken bir simit ya da bar alırım ve gider gitmez ona sesli bir not gönderirim.

Makyajımı yapıp kirpiklerimi uzattıktan sonra yatak odama geri dönüyorum, çantamı ve bir çift siyah babeti alıp kapıya taşıyorum.

Ama ben kapı koluna uzanırken, merdivenlerden gelen ayak sesleri daha da yükseliyor. Nabzım sinir bozucu bir şekilde yükseliyor. Kalbim sinir bozucu bir şekilde çarpıyor. Hareket etmiyorum. Ben hâlâ zirvedeki bir kadıyım.

"Nereye gidiyorsun?" diye , yaklaşarak.

"Bugün çalışmam gerekiyor," diyorum kapıya doğru. Şimdi kendimi çok aptal hissediyorum, not için, tüm bu duygular için ve ben olduğum için.

Yaklaşıyor. Birkaç santim uzaklaştığında gözlerimi kapatıp kokusunu içime çekiyorum. Dün gece eve geldiğinde duş almış olmalı. Hâlâ sabunlu temiz kokuyor ama biraz da uykulu. Arkamı dönersem, yine gömleksiz mi olacak? Mürekkebi sergilenirken mi? Müzik notaları, güneş patlamaları, köpek.

Bu düşünce çok cazip.

Ama bu yüzden dönmedim. Aşağı indiği için döndüm. Döndüm çünkü o geldi. Dönüyorum çünkü... dönmek istiyorum.

Gri bir tişört ve basketbol şortu giyiyor. Saçları kalbim gibi dağınık.

Ama gözleri vahşi bir yoğunlukla bana dikilmişti. "Bütün bunları neden söyledin? Sesli notunda."

Doğrudan. Sıfır kelime.

Başımı dik tutuyorum ve geldiği gibi konuşuyorum. "Çünkü sen çok şey yaptın

benim için. Ve tek yaptığının almak olduğunu hissetmek istemiyorum."

Uzun bir nefes çektikten sonra kolunu arkamdan kapının üzerine koyuyor. Gözlerim bana çok yakın olan pazularına, demir kasları boyunca nabız gibi atan damarlara . Bana doğru eğilme şekline. Ve vücudundaki mürekkebe. Ona dövmeleeri hakkında hiç soru sormadım. İlk gece sormak istedim ama çok kişisel geldi. Belki yakında sorarım.

"Benim gördüğümü görmüyorsun" diyor. Ama terazi onun lehine çok ağır bir şekilde eğilmiştir ve bunu görmesi gerekir. Bunu hissetmeli.

"Beni arabanıza aldınız, bana bir ev verdiniz, beni kanepeye taşıdınız ve ayağımla ilgilendiniz. Listeyi benimle birlikte yapmayı teklif ettin. Ve ben doğaçlama dersine cesaret edemezken sen bana yardım ettin. Ben sadece..." *Sizin için ne* söylesem ne de bitirsem az.

Başını sallıyor, gözleri sert ve onları ilk kez bu şekilde görüyorum. Çenesi titriyor. Kasları gergin. "Yeterince iyi olmadığını kim söyledi sana?"

Beklediğim bu değildi. "Ne demek istiyorsun?"

"Başkası için yaptığın şeyin değerli olmadığını kim söyledi?" Sert, güçlü.

Buna verecek bir cevabım yok, bu yüzden omuz silkiyorum, çünkü hala onun tarafından sarsılmış durumdayım. Diğer elini kaldırıyor ve nazıkçe boynumda gezdiriyor.

Çok iyi hissettiriyor. eriyorum.

"Josie," diyor, sesi sert ve tutkulu. Ama aynı zamanda bir öğüt gibi. "Bilmiyorum

Wes," diyorum sonunda ona cevap verirken, sesim çığ bir cızırtıya dönüşüyor.

"Sadece bunun doğru olmadığını biliyorum."

Sözleri bir merhem gibi. Duygular bir kez daha göğsümde yükseliyor. Tüm bu duyguları bastırmak için dudaklarımı birbirine . Ama kalbim ona karşı bu kadar yumuşakken bu duyguları bastırmak çok zor. "Wes, ben sadece yardımcı olmak istiyorum," diyorum.

Hemen cevap vermiyor. Dikkatle bakıyor, bana şefkatle dokunuyor. Sonra acele etmeden şöyle diyor: "Benim tüm hayatım hokey. Tüm hayatım bu spor. Eğlenmenin benim için ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Dün gece arkadaşlarınla dışarı çıktın," diye .

"Biliyorum. Ve eğlencliler. Ama demek istediğim... hokeyden ayrı. İşten ayrı." Çenesi gerildi. Dişlerini sıkıyor, sonra da "Bu arkadaşlıktan bir şeyler çıkaran tek kişi sen değilsin, tamam mı?" diyor.

Sesi neredeyse kızgın geliyor. Bu onun yapacağı bir şey değil.

Kızgın bir insan değil. Ama belki de daha çok sarmal bir kısıtlamadır. "Öyle mi?" Yumuşakça soruyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Kesinlikle tek değilsin." Parmak uçlarını çene çiziminde gezdiriyor ve ürperiyorum, sonra gözlerimi kapatıyorum. İşe gitmek istemiyorum. Kapının yanında bana dokunurken burada kalmak, bu tehlikeli arzusun çekici ışınlı engellemek istiyorum.

Dün gece, onu rahat yemin ettim.

Büyüklerden biri olmaya odaklanmasına izin vereceğime yemin ettim. Bunu yapmak istiyorum. Gerçekten istiyorum. Yine de, elini boynumdan boğazıma doğru kaydırduğında, hayatımda bundan önceki bir anı zar zor hatırlayabiliyorum.

"Bu listeyi yapmak istiyorum," diyor boşuk ve kararlı bir sesle. "Ben de istiyorum. Benim de ihtiyacım var. Bana inanmak zorundasın."

İçimde oluşan sıcaklığı yutkunarak geçiriyorum. İçimde yarışan hisler.

Beni boğan istek. "İstiyorum," diyorum.

Şüpheli bir kaş kaldırıyor. "Emin misin?"

"Eminim," diyorum ve ardından vurgulayarak ekliyorum, "Sana inanıyorum."

Avucunu boğazımda , başparmağı boğazımın çukuruna hafifçe bastırıyor ve şöyle diyor: "İbuprofeni hafife alma. Ya da meyvenin düşünceliliğini. Ya da beni oynarken izlemeyi." Pedini ısınmış tenimde yarım daire şeklinde gezdiriyor. "Ya da video oyunu tavsiyelerini." Sertçe nefes alıyor, sonra bana orantısız bir gülümseme fırlatıyor. "Kahretsin, o bayılıyor. Video oyunlarını gevşemek için oynadığımı biliyor musun? Oyunlardan önce beni rahatlatıyor. Ve oyunlardan sonra."

Hiçbir fikrim yoktu ama bu bilgi beni sevindirdi. "Bunu bilmiyordum."

"Video oyunlarında biraz kayboluyorum ve şimdi onları daha iyi oynamama yardımcı oldun" diyor ve bunu bana baştan çıkarıcı bir şekilde dokunurken, benimle bir arkadaş gibi konuşurken çok kolay paylaşıyor.

Kendimi aynı anda hem güvende hem de huzursuz hissediyorum.

Parmakları çenemin bir tarafını okşayacak şekilde eli üstümde geziniyor, başparmağı

diğerini. Uzun süren bir ritmin ardından nefes alıyor ve çok kırılgan bir sesle şöyle diyor: "Everly'nin bana gönderdiği bazı tanıtım materyalleri var. BİR PDF. Las Vegas'ta yapacağımız bir etkinlik için. Biraz uzun. Bilgisayara okuttum ama bir şey kaçırmadığımdan emin olmak istiyorum."

Kalbim sıkışıyor. Anladım. Ne dediğini. Onun için ne yapabileceğimi. "Ben de senin için okuyabilir miyim? Yedek olarak." Beklediğimden daha hevesli çıktı. Ama bu şans için başım dönüyor.

Başımı salladı. "Sana göndereceğim."

"Şimdi yapmamı ister misin?" Nefes nefese soruyorum, yardım etmeye hevesliyim.

Başını sallıyor, yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "İşe gitmelisin," diyor. "Yarın üzerinden geçebiliriz. Yolculuğumuz için öğlen gibi ayrılıyorum. Kahvaltıda tatlı yedikten sonra bunu yapabiliriz." Hâlâ gözleri parlayarak bana bakıyor. "Tabii dört numaradan vazgeçmiyorsan?"

Bu bir soru sayılmaz. Daha çok bir meydan okuma.

Başımı sallarken göğsüm sıcaklıkla doluyor. "Değilim." Ama bu pek yeterli değil, bu yüzden ekliyorum, "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

"İçimde bir his vardı," diyor, sonra dili dışarı fırlıyor ve ağzının köşesini yakalıyor. Ucunu izliyorum, bedenim alevler içinde kalıyor.

"Dün gece söylediklerinle ilgili olarak. Bana göz kulak olduğun için minnettarım ama bir rejime uyuyor olmam katı olduğum anlamına gelmez."

"Senin hakkında bunu öğreniyorum," diye sessizce itiraf ediyorum, merdivenlerden inip yanıma geldiği için minnettarım.

"Güzel." Bir an sessiz kalıyor, ağzı sıkı sıkıya kapalı, sonra ekliyor: "İnsanların beni görmesine her zaman izin vermiyorum."

Onu duyuyorum ve alt metnini de duyuyorum - *beni içeri alıyor*. "Seni uysal ve çalışkan biri olarak görüyorlar."

"Evet," diye itiraf ediyor.

"Ama sende bundan çok daha fazlası var."

Sadece omuz silkiyor, ama bu bir tür itiraf. Düşüncesizce parmak uçlarımda yükseliyorum, yüzünü kavriyorum ve başparmağımı çenesinde gezdiriyorum.

Ona bir şey veriyorum, dokunuyorum. Tıpkı onun bana verdiği gibi.

Başparmağım çenesinde geziniyor. Yavaş ve oyalanıyorum. Saat ilerliyor olsa da onu izliyorum, her detayın tadını çıkarıyorum. Gözlerinin yavaşça kapanışını, kirpiklerinin yüzüne değişimini, hafif bir titremenin vücudundan aşağı süzülüşünü.

Ama ben bırakmadan önce bileğimi kavriyor, yüzünü ona çeviriyor ve o ateş dolu gözlerini açıp bakışlarımı tutuyor. Bileğime en nazik öpücüğü konduruyor.

Nefesim kesildi.

Bir öpücük fısıltısı ama yine de her şey demek. Bir tane daha bırakıyor, dudaklarını ön koluma bastırmak için acele etmiyor, sonra bir tane daha ve dili etime değişiyor. Ve sonunda, dirseğimden avucuma kadar daha derin, ağzı açık bir öpücük veriyor.

Tüylerim diken oluyor. Nefes alamıyorum. Hareket edemiyorum. Çözüldüm.

Elimi bırakıyor. "Gitmelisin," diyor sertçe, ses tonu hem kendim hem de onun için gitmem gerektiğini açıkça ortaya koyuyor. Çünkü kalırsam öpüşme bitmeyecek.

İsteksiz bir baş sallamayla kendimi ayırıyorum, kapıyı açıyorum ve yarın bir randevu değilmiş gibi hissederek merdivenlerden aşağı koşuyorum.

Bu tamamen başka bir şey.

Adını bile koyamadığım bir şey. Ama iliklerime kadar umutsuzca istediğim bir şey.

* * *

Bu bir randevu değil. Bu alışılmadık arkadaşlığın bir sonraki adımı. Yine de makyaj her zaman iyi bir fikirdir. Sabahleyin cepli şirin bir güneş elbisesi giyiyorum, saçlarımı sanatsal bir şekilde dağınık topuz yapıyorum, biraz rimel sürüyorum ve tabii ki özel rujumu sürüyorum. Tüpü cebime sokuyorum ve fırını önceden ve pasta şeritlerini hazırlamak gibi bazı hazırlıklar yapmak için mutfağa gidiyorum. On beş dakika sonra merdivenlerde ayak sesleri yankılanıyor.

Kalbim hızla çarpıyor. Rujumu tazeliyorum -kuru dudaklardan nefret ederim- ve Wes sabahın sekizinde mutfağa girerken tüpü tezgâhın üzerine bırakıyorum.

"Hiç bu kadar erken kalkmam," diyor, bir elini kirli çenesinde gezdirirken esniyor. Üzerinde gri bir eşofman ve göğüs kaslarını saran ve ellerimi istediğim çelik gibi pazularını ortaya çıkaran mavi bir tişört var. Ama yapmayacağım. Buraya tatlı yemeye geldik. Hepsi bu.

"Buna degecek," diyorum önlüğümü daha sıkı bağlarken. Üstü küçük pasta resimleriyle kaplı.

"Öyle olsa iyi olur, kadın," diyor, sonra telefonunu bana doğru sallıyor. "Müzik çalsam olur mu?" "Plak değil mi?" diye soruyorum.

"Sevdiğim bir çalma listesi var. Bazı yeni melodiler."

"Yap şunu," diyorum, o da telefonu tezgâhın üzerindeki telefon tutucusuna yerleştiriyor ve müziği hoparlörlerine gönderiyor. Neşeli ve çok cırtlak olmayan bir şey. Özlem dolu, halktan bir erkek sesi. Sanırım son zamanlarda dinlediği Ben Rogers'ın sesi ve hoşuma gitti. Wesley üzerinde ruj izleri olan önlüğü aldı ve bağladı.

"Bunu iyi giyiyorsun," diyorum.

Önlüğü çekiştirerek bana sert bir bakış attı. "Benim için yaptığın başka bir şey daha." Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen."

Elimi tutuyor, başını sallıyor. "Hayır. sen yaptın ve hoşuma gitti."

İşte yine o ses tonu. Emredici. Kesin. Yatakta olduğu gibi. Ama mutfakta, arabada ve sokakta bir noktaya değinmek istediğinde olduğu gibi.

"Şey, düşündüm ki bir-" *Tarihini* söylemeden önce kendimi kestim ve "Biraz eğlenelim" düzelttim. Kahvaltıda tatlı yemek listedeki en basit şeylerden biri."

"Bazen basit şeyler en iyi ," diyor, mutfak havlusu üzerine yazılmış bir söz gibi ama yine de doğru.

"Bu madde hakkında düşünüyordum. Neden orada olduğunu. Belki kolay olduğu için. Ama aynı zamanda teyzemle birlikte yaptığımız bir şey olduğu için," diyorum, açılıyorum ve onunla zamanımı daha fazla paylaşıyorum. Onu hatırlamak için. Birlikte geçirdiğimiz günleri kutlamak için.

"Belki de bunu yapmaya devam etmeni istedi." Durdu, sonra ekledi, "Bir arkadaşla." "Belki mi? Diğer şeylerin çoğu yeni," diyorum şekerle şekeri karıştırırken.

küçük bir kasede baharatlar. "Ama bu?" Elimdeki tahta kaşıkla siyah tezgâhın üzerindeki kâselere işaret ediyorum. "Bu bizim . Pastalar ve turtalar yapardık. Kapkekler ve tarçınlı çörekler. Çikolatalı kruvasan yapardık ki bu da kahvaltı kılığına bürünmüş bir tatlıdır."

Wesley düşüncelere dalıyor. Hatta

mırıldanıyor. "Bu ne için?"

Omuz silkiyor. "Çılgınca bir fikir. Ama belki de başından beri -bir şekilde, bir şekilde- bu listeyi başka biriyle yapacağını biliyordu. Yani belki de dört numaranın tek başına bir şey olması gerekmiyordu. Belki de hiçbiri değildi."

Bu düşünceyle göğsüm parlıyor. Tüm sıcak hissediyor, sanki geçmişe pembe gözlüklerle bakıyormuşum gibi ama bu gözlükleri hak eden bir geçmiş, sevgi dolu filtreyi hak eden bir geçmiş. "Haklı olabilirsin," diyorum.

"Kesinlikle haklıyım," diyor, istediğim ukala bir gülümsemeyle.

Dün çok yaklaşmış da, bugün bunu yapmayacağız. Bu dostluk. Daha önce de söylemişti.

Ama Wes bana yaklaştığında, omzu omzuma çarptığında, bu anın hiçbir kolay yanı yok. Tezgâhtaki malzemeleri itmesini ve beni acımasızca öpmesini ne kadar istediğimin basit bir yanı yok.

Daha önce hazırladığım pasta şeritlerine eritilmiş tereyağı sürmek için tezgahın diğer tarafına geçene kadar bir dakika daha karıştırıyoruz. "Tanıştığımız gece dondurmayı ne kadar çok istediğimi hatırlıyor musun?"

O gece gözümün önünden teknik renklerle ve ateşle geçiyor. "Hatırlıyorum."

"Benim disiplinli olduğumu düşündüğünde, kuralları esnetmeyi sevdiğimi unutma," diyor ve bu sözler parmaklarının fırçası gibi omurgamdan aşağı kayıyor. İma benim de içimde kıvrılıyor, kalçalarımın arasına yerleşiyor, yeni ve taze bir sızı.

"Senin hakkında bunu öğreniyorum," diyorum tarçınlı şeker karışımını tereyağının koyarken.

"Ve hoşuna mı gidiyor?" diye karşılık veriyor.

Mantıklı bir soru. Önlüğümü çekiştiriyorum. Fırın düşündüğümde daha sıcakmış. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette öyle. Sanırım beni kırmaktan hoşlanıyorsun," düşünüyor.

İkramı yapmaya çalışırken boğazım kuruyor ama odaklanamadığım için başarısız oluyorum.
"Neden böyle söylüyorsun?"

Bakışları önlüğüne kayıyor. "Önlük." "Önlük tam olarak nasıl kırılmanı sağlıyor?"

Bir süre sessiz kaldı. Birkaç saniye, belki daha fazla. Belli ki düşünüyor. Sertçe nefes alıyor, alını sıkışmış. Onu izliyorum, önlüğün neden benim onu kırma yöntemim olduğunu düşündüğüne cevap arıyorum.

Sonra uzun süre tuttuğu nefesini bırakıyor ve omuz silkiyor, *siktir et* tarzı. "Çünkü bunu düşünmeden duramadığımı biliyorsun," diyor, her tarafındaki ruj izlerini göstererek.

"Subliminal bir mesaj olduğunu mu düşünüyorsun?" "Öyle düşünüyorum."

miydi? aldığımda komik olduğunu düşünmüştüm, her zaman dudaklarıma baktığını düşünürsek. Ama belki de aklım bana oyun oynuyordu. Belki de içe bunun bir şaka olmadığını biliyordum.

Ama daha ziyade bir davet olarak. Beni tekrar öpmen için.

Ve umuyorum ki - gerçekten umuyorum ki - tezgâha geçip arkamdaki pembe altın tüpü alırken ve sonra yaklaşırken RVSP yapıyor. Göğsüm sıkışıyor ve vücudumdaki her hücreye sıcaklık doluyor. Tüpü önümde tutuyor ve ben ruja, eline, gözlerine kendimi alamıyorum. İçlerindeki alevlere.

"Wes," diyorum çaresizce. İnliyor. "Öyle mi?"

"Galeriye sana teşekkür etmek için ismini almaya gitmedim," diye itiraf ediyorum ve onun güzel kahverengi gözleri, sözümü bitirmemi beklerken vahşi bir umutla titreşiyor. "Soyadını almak için gittim. Böylece seni tekrar görebilecektim."

Gülümsemesinin hınzırlığa dönüşmesi zaman alıyor. Memnun oluyor. "Eşarbını arkadaşının dairesine götürmek için hazırlamıştım. Sana başka bir randevu teklif etmek için bir notla birlikte."

Çifte itiraf mutfağı aydınlatan havai fişekler gibi. Kıvılcımlar tepeden tırnağa içime doluyor, bir arzu seli tarafından kovalanıyor. Karşılık vermenin heyecanı. Tezgâha yaslanmak için bir santim daha geri çekiliyorum. Ruju bıraktıktan sonra kalçalarımı kavırıyor ve beni tezgâhın üzerine kaldırıyor. Kalçalarımın arasında durdu. Kalçalarıyla onları aralıyor. "Bu çok kötü bir fikir," diyor, sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi.

Ama ben onun tarafında değilim. Ben zaten bu savaşın diğer tarafındayım. "Ya da iyi bir fikir," diye teklif ediyorum flörtöz bir fısıltıyla.

"Bana durmamı söyle," diye mırıldanıyor önlüğümü çözerken, şarkı sanki bizimle birlikte daha karamsar bir ritme doğru yavaşlarken.

Avucumu göğsüne doğru kaydırıyorum.

"Durma." "Bana hayır de." Bu neredeyse bir yalvarış.

Başımı sallıyorum, gülümsüyorum, davetkârım. "Evet diyorum."

Kabullenmiş bir iç çekişle ruj için arkama uzandı. Tüpü kaldırdı ve "O zaman belki de kuralları esnetebiliriz." dedi.

BIRAZ RUJ, LÜTFEN

Wesley

Bu birçok açıdan ateşle oynamak. Elbette, takım arkadaşımın kız kardeşi, ama daha önemlisi? Birkaç hafta içinde arkadaşım oldu. Hem de iyi bir arkadaş. Hepsinden önemlisi, o benim oda arkadaşım.

Bu şehvete teslim olmak büyük bir risk. Büyük bir karmaşa. Yıl sonuna kadar bu mutfağı, bu oturma odasını, bu evi paylaşacağız. Onu evimde gördüğüm her saniye rahatsız edici olabilir.

Yine de durmuyorum.

Devam ediyorum.

Bir elimle şeftali rengi elbisesinin eteklerini topluyorum, diğer elimle ruj tüpünü tutuyorum. "Bu bana bir fikir verdi," düşünüyorum kumaşı yukarı itip güzel kalçalarını daha fazla ortaya çıkarırken.

"Çok kötü bir tane mi?" diye soruyor, sözlerimi bana geri çevirerek.

Daha da yaklaşıyorum. "Çok iyi bir tane."

Parlak mavi gözleri heyecanla parlıyor. Pis bir umutla. "Bir kızı askıda bırakma."

İşte benim Josie'm. Küstah ve ateş dolu. Benim cesur, komik, cüretkar tek gecelik ilişkim. Doyamadığım kadın. Tekrar görmek için yanıp tutuştuğum kadın.

Şu anda onu hayatımın ayrılmaz bir parçası olan bir kadın olarak değil de bu şekilde düşünmeye çalışıyorum.

Pamuklu kumaşı bırakarak bir elimi arkasına götürüyorum, malzemeleri, kesme tahtasını ve kaseleri tezgâhta daha uzağa iterek yer açıyorum. Sonra ona dönüyorum, avucumu çıplak kalçasından aşağı kaydırıyorum, ona dokunduğumda titremesinin tadını çıkarıyorum. Ayak bileğine ulaştığımda bakışlarım ayak parmaklarına kayıyor. Su rengi cilayı serçe parmağına sabitlemiş ve bu detay kalbimi sıkıştırıyor. Tam Josie'ye göre.

Aslında o kadar ona ait , üzerinde fazla düşünmesem iyi olacak yoksa kalbime tehlikeli şeyler yapacak. Bunun yerine ayağını kaldırıyorum, kavisini tezgâhın kenarına koyuyorum, böylece bacakları genişliyor.

Dudaklarından keskin bir nefes geçiyor. İnledim. O dudaklar. Yüce Tanrım, o güzel pembe dudaklar. Onu öpmek için yanıp tutuşuyorum; keskin bir sızı o kadar ısrarcı ki, inkâr etmek imkânsız.

Ama tekrar , içinde kaybolacağım. En iyisi oynamak. Eğlenmek. Kuralları esnetmek. Kuralları çiğnememek. Bu benim planım ve bu planı o altın rengi ruj tüpünü gördüğümde beri yapıyorum.

Elimi tekrar bacağında gezdiriyorum, avucumu üzerinde gezdirirken yumuşak teninde tüylerim diken diken oluyor. Elim kalçasında gezdirdiğimde titriyor, sırtını kamburlaştırıp göğüslerini yukarı kaldırıyor.

Zihnim bulanıklaşıyor. Tenim yanıyor. Onun tepkileri beni iliklerime kadar heyecanlandırıyor. Onu öpmek için çok istekliyim. Ama hazırlıksız planıma odaklanıyorum. Eteğini beline kadar sıyrıp külotunu ortaya çıkarıyorum. Pembe puantiyeli beyaz pamuklu ve-"Sırlıslıkla olmuştun, bebeğim."

Kendi yaramaz gülümsemesiyle gözlerime bakıyor. "Flaş haber: Beni tahrik ediyorsun."

Gülümseyorum, kendimi bir metre boyunda hissediyorum. "mı?"

Dudaklarını büzüyor ve sonra bir nefes veriyor. " türden daha fazlası olup olmadığını öğrenin."

Sırıtarak ruj tüpünü sallıyorum, sonra kalçaların arasına indiriyorum. Gözleri ay gibi açılıyor. "Sen...?"

"Bunu senin üzerinde mi kullanacaksın? Emin ol kullanacağım." Derin bir nefes alır. "O zaman kuralları esnet."

Evet, beni çok iyi tanıyor. Tam olarak ne yaptığımı biliyor. Bir boşluk kullanıyorum. Teknik olarak, ona dokunmuyorum. T p dokunuyor. Klitorisini  rten kumaşın üzerinden kaydırıyorum. Dudaklarını muhteşem bir "O"  eklinde ayırıyor. Sonra küçük ama vahşi bir "Oh Tanrım"  ekiyor.

Çok tahrik olmuş. Çok hazır.

Ve onu bo altmaya çok kararlıyım. Tüpün  st kısmı açılı, yüzden onu klitorisinin etrafına, sonra k lotunun nemli paneline sürüyorum. Gözleri kapanıyor ve tezgâhı kavırıyor. Ben onu ok arken parmakları kenara tutunuyor. Onu  ember içine alıyorum. Ok uyorum.

Hiçbir  ekincesi yok ve bunu izlemek çok güzel. Josie yatakta çok  zg r ve ben hayranlık içindeyim. Başını arkaya yashıyor ve hala gözlüklerini taktığının farkında olduğunu bile sanmıyorum. Ya da belki farkında ama umursamıyor. G  s n  kaldırıyor. G  sleri kabarıyor, vücudu kamburla ıyor, ayakları tezgâhın kenarına kıvrılıyor.

O utanmaz ve bu inanılmaz derecede seksi.

Kemiklerim yaniyor ve yanmalarına izin vereceğim. B y lenmi  bir halde, metalik boruyu beyaz ıslak kumaşın üzerinde yava ca, k skırtıcı bir şekilde kaydırıyorum, sonra klitorisine odaklanıyorum.

 nlıyor ve nefes nefese kalıyor, oynadığımız oyuna kendini bırakıyor. " ok iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyor.

"Buna çok ihtiyacın var, değil mi?" Kontrolü elimde tutmak için savaşarak, sadece onun zevkine odaklanarak söylüyorum.

Kendime izin verdiğim tek şey onu çıkarmak.

Düzeltiyorum: Onu bu şekilde çıkarmak. Bu... diyetle hile yapmak gibi bir şey. Spor salonunda bench press'i atlamak. Bir kurabiye yemek gibi. Beni mahvetmeyecek. Ona bu kadar odaklanmak sadece aramızdaki gerilimi azaltacak. Bir kapakçık gev edi, hepsi bu.

Bunu aklımda tutarak, sırlıklam kumaşın içinden klitorisini ok uyorum. Sesleri lezzetli bir şekilde yükseliyor. Yumuşak mırıltılar. A  iniltiler. Nefes nefese bir  ığlık. Kalçaları açıldı. Yanakları kızarıyor. Saçları topuzundan dökülüyor. Bu yasak anın mükemmel bir resmi. Ama sonra tezgâhı bırakıyor ve tarafım geriliyor. Bana dokunmasını o kadar çok istiyorum ki, ama bana dokunursa boku yerim. Zaten pamuk ipliğine bağlı olan kontrolüm kırılacak.

Yine de bana uzanmıyor. Gözleri kapalı, g  s n  sıkıyor. Beynim allak bullak oluyor, sinirlerim ate leniyor, zihnim patlıyor. Kendini , dudaklarını ayırıyor ve f sıldıyor, "Wes."

Bir an için muhteşem ağzına baktım, sonra sonuna kadar soktum, "Siktir et."

Kalçasını bıraktım, avucumla boğazını kapattım ve onu kendime doğru çektim.

Ağzım onunkine çarpıyor. Ruj tüpüyle ok arken onu çılgınca öpüyorum. Ruju daha hızlı sürerken onun tatlı tarçınlı ağzını yutuyorum. Dilini emiyorum. Dudağını ısııyorum. Onu tüketiyorum.

Elini yılan gibi a ağı indirip benimkini tutuyor,  p  meyi kesiyor ve mırıldanıyor: "Parmaklar. Ya da sık. *L t fen*."

Bu talebe dayanacak kadar güçlü değilim. Direnecek kadar disiplinli değilim.

Duramıyorum.

Ruju tezgâhın üzerinde bir yere atıyorum, ama parmaklarımı sırlıklam k lotunun içine sokamadan elimi tutuyor, üzerinde gezdiriyor, bana nasıl ho landığını gösteriyor ve lanet olsun, eğer bu şimdiye kadarki en ateşli şey değilse.

Bu kadın kendini boşaltmak için benim elimi kullanıyor, parmaklarını benimkilerle örtüyor.

Neye ihtiyacı olduğunu biliyor ve benden alıyor, sadece orta parmağımla onunkini kaplayarak kendini  alı tırıyor.

"Her gece kendimi sana siktiriyorum," diye f sıldıyor ve ben neredeyse patlıyorum.

Nefes nefese kalır, sonra olduğu yerde donar kalır. Dünya durgunla ıyor ve vah ice ısıyor. Adımı seslendiğinde kıvılcımlar saçıyor, orman yangını gibi çatırdıyor, sadece birkaç saniye sonra tezgâha geliyor.

Bu gördüğüm en seksi şey ve beni canlı canlı yiyor.

Nefes nefese kaldığında, ağzını bana doğru kaldırıyor, bir teklif gibi. Sanki ona daha fazla direnebilmi im gibi. Yüzünü kavradım ve onu sertçe, acımasızca öptüm. Onu bana doğru  ek. Sahip ol ona

Muhteşem bir ağız.

Bacaklarını belime dolayarak beni daha da yaklaştırıyor. Sonra öpüşmeyi keserek, "Şimdi sikini nesneleştirmeme izin versen iyi olur" dedi.

Sözlerini tanıştığımız geceyle ilişkilendirmem biraz zaman aldı - beni emmek istemişti ve ben de onun yerine tatlı, mükemmel amını yiyebilmek için onu durdurmuştum.

O zamandan beri hiç pişmanlık duymadım. Ama bunu durdurduğum için pişman olacağımı biliyorum. Fırının saatine bakışım, yatakta ona yapmak istediğim şeyler için yeterli zaman olmadığını söylüyor. Uçağım birkaç saat içinde kalkıyor. Ama daha fazla kural çiğnemek için zaman var. Kesinlikle zaman var.

Önlüğümü çıkardıktan sonra ellerimi kıcına doluyor ve onu tezgahıtan kaldırıyorum. "Dizlerinin üzerine çök. Sikimi çıkar. Ve her gece ağzını resmettiğimde yaptığın gibi beni em."

Dizlerinin üzerine çöküp eşofmanımı çekiştirirken "Sonunda" diye takılıyor.

O kadar tahrik oldum, o kadar tahrik oldum ki, külotumu aşağı iterken ağzından zevk alan bir hedonist gibi hissediyorum. Sikim serbest kaldığında dişlerini alt dudağının üzerinde gezdiriyor, sanki sikimi onaylıyormuş gibi.

"Bu senin işine yarar mı?" Şakacı bir şekilde soruyorum. Gülümsüyor. "Senin siki de olur."

"Ağzındaki imayı sikip atmak istiyorum," diye homurdanıyorum.

"O zaman yap." Gözlerinde muziplikle, "Ne de olsa hokey dışında da eğlenmek istiyordun. İşte sana fırsat."

İçimden bir kahkaha patladı. Oral seksin başlangıcı olarak lanet bir kahkaha. Mutfağımda diz çökmüş, sikimin başını yalamak üzere olan bu kadın da kim? Ama pembe dili ucunu okşadığı anda, düşünceler ve mantıkla birlikte sorular da kafamdan dökülüyor.

Oda arkadaşım dilini ucunda dolaştırırken, bana bir şeker parçası gibi davranırken, giderken mırıldanırken canlı bir telden başka bir şey değilim.

"İnanılmaz görünüyorsun," diye mırıldanıyorum.

Bu onun dikkatini çeker. Josie durur. "Bekle," diyor ve sanki gözlük taktığını yeni hatırlamış gibi elini kaldırıp gözlüğünü çıkarıyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. Saniyeler içinde ağrıyan sikime döndü. Beni tekrar ağzının sıcaklığına çekerken, uzanıp saçlarını dağınık topuzundan çözüyor. Omuzlarının üzerine vahşi, yeni sikilmiş dalgalar halinde düşüyor.

Kadeh kaldırıyorum. "Sen benim seksi kütüphanecimsin," diyorum, sonra da "gözlüklerini çıkar," diye araya giriyorum. Dudaklarını araladığında bir elimi gür kestane rengi saçlarının arasından geçiriyorum. "Saçlarını."

Aletime karşı bir şeyler mırıldanıyor. Ne olduğundan emin değilim ama *senin içinmiş* gibi geliyor.

Duymam gereken tek şey bu. İki elimi de başının etrafına doladım. Sağ eliyle kalçamı kavrarken, sol elini sikimin tabanının etrafında kısıyor. Beni pompalıyor, emiyor ve her yerim cızırıyor. Hücrelerim çatırıyor. , yatağımda yalnız olduğum her lanet gecede olduğu gibi sıcak, acil bir ihtiyaçla titreşiyor. "Bunu hayal ediyorum," diye mırıldanıyorum, itirafıma başlıyorum.

Kocaman gözlerle bana bakıyor ve hikâyenin devamını istiyor.

"Geceleri. Seninle çıkıyorum."

Gırtlaktan gelen bir *yessss* ile beni daha derine itmeye teşvik ediyor.

"Eminim bunu görmek istersin," diyorum, tanıştığımız gece sikimi yumruklarken bana nasıl ahlaksızca baktığını hatırlayarak.

Başını sallıyor.

"Kaç kez merdivenlerden yukarı gelmeni dilediğimi bilemezsin," diyorum muhtaç ve aç bir şekilde.

İnliyor. Devam ediyor. Ben de devam ediyorum. Pompalıyorum ve itiraf ediyorum. "Elimi becerirken ayak seslerini dinliyorum. Köşeyi dönüp odama girdiğini hayal ediyorum." İçimde bir kıvılcım çakıyor. Kalçalarım titriyor. "Seni kapı aralığında görüyorum."

Ben o muhteşem dudakların arasına girdikçe sıcaklık artıyor. "Sana beni sürmeni söylüyorum," diyorum, sonra tüm mutluluk bir anda içime çöküyor - cezalandırıcı, acımasız bir dalga.

"Geliyor," diye uyarıyorum ve bu orgazmı durdurmak mümkün değil. Beni pençesine aldı ve o da dayanıyor, parmakları aletimin etrafında dönüyor, ben dökülürken ağzı kenetleniyor. Boşalmamı yutuyor.

Homurdanıyor ve inliyorum, oda arkadaşımın ağzını sikmenin her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Memnun bir sesle beni emerek kurutuyor. Saniyeler sonra, ıslak ağzını silerek

elinin tersiyle dudaklarını yalıyor. Dudaklarını yalarken sırtışı hem şeytani hem de melek gibi, sonra başıyla tezgâhı ve tarçınlı hamur işlerini işaret ediyor. "Bunları gerçekten fırına koymalıyız."

* * *

Her nasılsa, tarçınlı ikramları pişirmeyi bitirirken, sinemanın dışında yaptığımız gibi fotoğraf çekmek için birkaç kez durduğumuzda garip değil. Sanki son bir aydır içinde yaşadığımız arkadaşlık alanına geri gibiyiz. Tabiri caizse, oda arkadaşı kuralı. "Listenin bir kaydı," diyor her fotoğrafı çekerken. "Ve ben bir şeylerin kaydını tutmayı severim."

"Tam bir kütüphaneci," diye taklıyorum.

"Kızı kütüphaneden çıkarabilirsin. Kütüphaneyi kızdan çıkaramazsınız."

Şekerlemeler pişerken, ben çantamı hazırlarken o da mutfakta promosyon malzemelerini okuyor. Mutfığa döndüğümde burnumu kaldırıyorum ve tatlı, hamurlu kokuyu içime çekiyorum. Neredeyse onun kadar güzel kokuyor.

"Bir köpek gibisin," diyor sevgiyle. "Ve bunu büyük bir şefkatle söylüyorum." "Köpekleri severim," diyorum. "Yani bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Bileğindeki köpek dövmesini sorup duruyorum."

Parmağımı mürekkepli siluet üzerinde gezdirerek ona bakıyorum. "Hep bir tane evlat edinmek istemiştin. Babam bunun bir hokey oyuncusu olarak benim *yaşam tarzıma* asla uymayacağını söyledi."

Kaşlarını çattı. "Bu berbat bir şey. Ama anlıyorum."

"Evet, ben de," diyorum. "Sanırım ona gösterdim. Kalıcı bir tane aldım."

Gülüyor. "Kesinlikle öyle." Bana unlu mamullerden ikram ediyor, ardından Las Vegas takımı Sabers'la ilgili tanıtımın önemli kısımlarını özetliyor. Bu deplasmanda oynayacağımız ilk maç onlara karşı ve takımın geri dönüşüm girişimine katlıyoruz. Tarçınlı şekerli puf böreğinden bir ısırk alırken, Everly'nin Sea Dogs ve Sabers'ın yarın sabah şehrin dört bir yanına birlikte dağıtacakları geri dönüşüm kutuları hakkında gönderdiği ayrıntıları gözden geçiriyor.

"Bu çok güzel," diyorum, bir ısırktan sonra foodgasm benzeri bir inlemeyle. "Börek mi?" diye soruyor, başka bir fotoğraf çekmek için telefonunu kaldırarak.

"Evet, ama ayrıntıları da gözden geçiriyorsun." Beynim onunkini takdir ediyor.

Telefonunu indiriyor ve memnun bir gülümsemeyle yerine koyuyor. "Güzel. Ayrıca, bunu yapıyor olmanız da çok güzel - ekip ve siz. Kütüphanede bazı yeşil merkezli girişimlerimiz var. Aklıma listedeki başka bir madde geldi."

"Gönüllü. Altı numara," diyorum, konuyu altı numaraya getirdiği için beş numarayı atlıyorum.

"Bunun ne olacağını bulmamız gerekecek. Buna hazır olduğuna emin misin? Muhtemelen tek seferlik bir şey değildir."

Altı numaralı meydan okumanın sevdiğim yanlarından biri de bu. "Evet, öyleyim," diyorum ama şu anda uçağın saati yaklaşırken tüm bu şeylerle oyalanmamalıyız. Katlanmış kâğıdı sakladığı odasına doğru başımı sallıyorum. "Yine de *kahvaltıda tatlı yemenin üstünü* çizmemiz gerekiyor."

"Var. Yolun yüzde kırkını tamamladık," diye sesleniyor aceleyle odasına giderken.

"Matematik yapabilirsin," diyorum kuru bir sesle.

Ancak sadece haklı olmakla kalmıyor, San Francisco'da ne kadar uzun süredir bulunduğu ve şehirde daha ne kadar zamanı olduğu düşünüldüğünde bu kıyaslama da doğru geliyor. Listede daha yapılacaklar da göz önüne alındığında. Yine de bitirmek için bolca zaman var. Aceleye gerek yok.

Birkaç saniye sonra elinde bir kağıt ve kalemle döndü. İkisini de bana uzattı. "Benim için kolay oldu. Üstünü çiz. Seninle gurur duyuyorum."

Gülerek başımı sallıyorum. "Yemek için mi?"

"Evet! Yap."

Listeyi dikkatlice açarak, kâğıdı tezgâhın yeni temizlenmiş bir bölümüne yayıyorum. Bu kâğıt parçası, özenle korunması gereken değerli bir yadigar gibi geliyor.

Kalemi kaldırıyorum ama hemen üstünü çizmiyorum. Listeyi, listeye sahip olma nedenini, arkasındaki sevgiyi tekrar düşünüyorum. Teyzesinin ona verdiği hediye; sadece onu hatırlamak için değil, yoluna devam etmek, yaşamaya devam etmek için de bir yol.

"Belki de onsuz bir yaşam için sana bir yol haritası vermek istemiştir - iyi bir yaşam için" diye ekliyorum.

vurgusuyla Josie'ye baktı ve düşen bir tutam saçına uzanarak onu kulağının arkasına sıkıştırdı. "Devam etmenin yolu için. Sana yol göstererek."

Derin bir nefes alıyor, başını sallıyor, belki de bunu düşünüyor, sonra gözlerimle buluşuyor. Onunkiler belli belirsiz parlıyor ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Belki de öyleydi," diyor Josie düşünceli bir şekilde. "Ve belki benim de eğlenmemi istiyordu."

"Eğlendin mi? Eğlendin mi?" Ama bunun seks iltifatı arıyormuşum gibi görünmesini istemiyorum. "Pişirmekten bahsediyorum." diyerek geri adım atmaya çalışıyorum.

Bir elini kolumda gezdirirken gözlerini deviriyor, pazularımdan başlayıp omzuma tırmanan güneş patlamasının etrafında kıvrıyor. "Pişirmek çok eğlenceliydi," diyor kuru bir sesle.

"Çok eğlenceli," diyorum, onu tamamen yakalayarak.

"Şimdi, üstünü çiz, Wes."

Odağımı tekrar listeye çeviriyorum.

1. ~~Seksi bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşa.~~
2. ~~Bir korkunun üstesinden gelmek (hazırlanamadığın bir derse gir bebeğim!)~~
~~Psst-improv ders zamanı!~~
3. ~~Size hiç benzemeyen arkadaş edinin. En çok onlardan öğrenirsin.~~
4. ~~Kahvaltıda tatlı yiyin.~~

Dördüncünün üstünü çiziyorum. Ve olay şu ki, kendimi biraz kanun kaçağı gibi hissediyorum. Daha çok kural çiğneyen biri gibi. Ve bu cidden eğlenceli. Kalemı bıraktıktan sonra, şeker ve baharatla tozlanmış gevrek ikramı tutuyorum, bir ısırık daha alıyorum, sonra çiğniyorum. Bitirdiğimde, en tatmin edici iç çekişi yapıyorum. "Ve kendimi suçlu hissetmiyorum."

"Bu da iyi."

Ama ona dokunduğum için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Özellikle de durmam gerektiğini bildiğim halde durmak istemediğim için. Elimdeki böreği bırakıp ona uzanıyorum. "Josie," diyorum, omuzlarını kavrarken ses tonum ciddiye.

Acı bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Biliyorum. Bunu bir daha yapmamalıyız."

"Gerçekten yapmamalıyız," diyorum, bunu söylediğim için kendimden nefret ediyorum ama zorunda olduğumu biliyorum.

Ama bir saat sonra, temizlendikten sonra, kapıdayım, vedalaşıyorum ve tüm *yapılması gerekenler* beni onu kendime çekip sertçe öpmekten alıkoyamıyor - günün geri kalanında hissetmesini istediğim bir öpücük.

Hayır. Bunu düzeltiyorum. Gittiğim süre boyunca bunu hissetmesini istiyorum. Ve bu nasıl çözeceğimi bilmediğim bir sorun.

Bana kahvaltı için içi tatlı dolu kocaman bir kap uzattı. "Takım için."

Ben alırım. "Teşekkür."

"New York'ta iyi şanslar" diyor, çünkü yolculuğumuz orada, eski takımına karşı bitiyor. "Takas edildiğinden beri onlarla ilk kez mi oynuyorsun?"

Lanet olsun. Bunu yapmaya nasıl devam ediyor? Küçük istihbarat parçalarını ve ne anlama gelebileceklerini bilmek. Kalbim göğsüme daha sert çarpıyor. Tüm bu küçük detaylar hissetmememi imkansız kılıyor... her şeyi. "Evet, öyle."

"O zaman kışlarını tekmelesen iyi olur" diyor.

"Planlıyorum," diyorum, sonra bir öpücük daha alıp gidiyorum, ayrı kaldığımız süre boyunca onu düşünmeyi hiç bırakmayacağımı biliyorum.

Belki de asıl sorun budur.

LANET BİR SAYFA ÇEVİRİCİ

Wesley

Kendime not: Bir daha asla takım uçağına unlu mamul getirme. Kabı açıp elden ele dolaştırdığımdan beri başıma gelmeyen kalmadı. Ve duracaklarına dair bir işaret de yok.

"Artık sana Muffin Man diyeceğiz," diye karar veriyor Asher bir lokmayı rekor sürede bitirince. Seyir yüksekliğimize henüz ulaşmıştık ki elindeki kırıntıları siliyor.

Anlamsız olsa da bariz olanı gösteriyorum. "Bu bir muffin değil."

Asher elini umursamaz bir şekilde sallıyor. "Ya öyle olacak ya da sana Hamur Ustası diyeceğiz." "Nedense bu daha kötü," diyorum.

"Her şeyi o yapmıyor muydu? Muffin Adam?" Max elindeki poğaçayı sallarken koridorun karşısından bir soru havlıyor ve ardından bir ısırık alıyor.

"Kim bilir? Kimin umurunda?" Asher memnun bir gülümsemeyle omzuma vurarak soruyor. "Bir dükkan açmayı ciddi ciddi düşünmelisin. Bunlar dün gece çaldıklarından daha iyi."

Evet, bana verdikleri cehennem bu. "Bir gol attım, seni sik kafalı."

"Benim hatam. Benim attığım sayıdan bir eksikti. O yüzden unutmuşum," diyor ukala herif.

"Egon için ayrı bir jete ihtiyacın var mı Callahan?"

Bu yorum, bir sıra arkamızda, en iyi savunmacılarımızdan biri olan Ryker ile oturan Chase'den geliyor.

"Fena fikir değil," diye homurdanıyor Ryker.

Asher kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, "Düşündüm de, bu benim için hiç de sorun olmazdı," diyor. Ryker oturduğu yerden öne doğru eğilerek bizim sıramızdaki çocuklarla göz göze geliyor-

Asher, ben ve koridorun karşısındaki Max. "Muffin Adam'ın bir katil olduğuna dair bir şehir efsanesi olduğunu biliyor musun?"

"Ne oluyor ?" Asher sorar.

Ryker, size nerede harika bir taco yiyebileceğinizi söylerkenki ses tonuyla, "Söylenenlere göre Londra'da dolaşıp çocukları öldürüyor ve kekleri yem olarak kullanıyormuş," diyor. Bu adamı hiçbir şey korkutamaz.

Asher'ın yüzü kül gibi olur. "Bu korkunç."

"İşte bu yüzden küçük kızıma tekerleme okumuyorum," diye sesleniyor Hugo arkamızdaki sırasından. "Onun yerine spor haberlerini okuyorum."

"Bazıları bunun daha korkutucu olduğunu söyleyebilir. Ayrıca tekerlemelerin korkutucu olması gerekir. Kelimenin tam anlamıyla amaçları budur," diye bir kadın sesi önümüzde bir iki sıra öteden sesleniyor. Bu Everly, ağırlığını koyuyor.

"Hey Ev, Max'in muhabirlere tekerleme söylediği doğru mu? Hepsini bu şekilde mi korkuttu?"

Max koridor boyunca uzanır ve Asher'ın kafasına vurur. "Eğer diğer takımda oynasaydın..."

Asher altın çocuk sırtışıyla parlıyor. "Ama ben *senin* takımındayım. Seni şanslı piç."

Max başını sallıyor, sonra elindeki böreği bana doğru sallıyor. "İşte bilmek istediğim şey, Muffin Man. Önlüğün var mı?"

Evet, onu bana takım kaptanının kız kardeşi verdi. Ve ben onu giydiğimde bana şehvetle bakması hoşuma gitti. Özellikle de bana ince bir mesaj göndermesi hoşuma gitti.

mesaj veriyor. Üzerindeki illüstrasyonların ruj için yeni bir kullanıma ilham vermesine de bayıldım.

"Hatırlat da bir daha asla takım için yemek yapmayayım," diyorum, Josie'yi düşünerek fazla oyalanmamak için.

Everly hâlâ koltuğunda doğrulup dönüyor ve gözleri benimkilerle birleşiyor. "Tarçınlı puf börekleri harika olmuş gibi görünüyor?"

Başımı eğiyorum. "Ne yaptığımı biliyor muydun?"

"Josie ile alışveriş yaptım. Onu şehirdeki en sevdiğim markete götürdüm."

Aptalca bir tepki olan bu bilgiden dolayı göğsümde bir sıcaklık yayılıyor. Elbette Josie malzemeler için alışveriş yaptı; elbette malzemeleri satın aldı. Bunların hepsini biliyorum. Bana istediğini söyledi ve ödememe izin vermeyeceğini söyledi. Yine de bu sabah yaptığımız yemek için onun alışveriş yapması fikrini çok sevimli buluyorum.

O kadar sevimli ki kalbim göğsümde sinir bozucu bir şekilde çarpıyor. Ne kadar anlamsız bir tepki. "Harika," diyorum Everly'ye, sırf bir şey söylemek için.

"Bunları takım arkadaşımızın kız kardeşiyle mi yaptın?" Asher içten bir merakla soruyor.

"Evet. O benim ev arkadaşım," diye ekliyorum. Oda arkadaşınla yemek pişirmek tuhaf mı?

Ben

Onun için kötü olduğumu söyleyen bir işaret mi takıyorsun? Ya da daha kötüsü, bugün onu neredeyse becerdiğimi yazan bir tabela?

Josie'nin birkaç saat önce tezgahın üzerinde benim için bacaklarını açtığını hayal ediyorum. Pişirdikten sonra Josie dizlerinin üzerine çöküyor.

Küçük sırrıma sırtıyorum. Pişirmek ön sevişmedir. Vegas'a kısa bir yolculuk olmasına rağmen uyumak için gözlerimi kapatıyorum. "İkramların tadını çıkarın," diyorum. "Oda arkadaşım siz palyaçoların hokey oynamasından daha iyi yemek pişiriyor."

Ama dalıp Christian'ın beni duymadığını umuyorum.

* * *

Vegas'a indiğimizde, işe odaklanma zamanı. *Sadece işe*. Çantamı alıp uçaktan çıkıyorum ve bu maçlar için hazırladığımız oyunları zihinsel gözden geçiriyorum. Pistte Christian bana yetişip omzumu alkışlıyor. "Bunlar iyiydi."

Sanırım ikramlar takımın her yerine ulaşmış. "Beğendiğinize sevindim." "Sen ve Josie mi yaptınız?"

Josie mi yaptınız?"

Bu ön sayfa haberi mi? "Evet."

"Çok nazıksın," diyor, sanki onu eğlendirmek için yapmışım gibi. "Her zaman bu işlere meraklıydı. Geri kalanımız hiç yapmadığı için onun nasıl bu işe girdiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Cidden mi? Bilmiyor mu? "Teyzesi," diyorum, sonra cevabımı düzeltiyorum: "Senin teyzen."

Christian'ın ifadesi uzun bir süre boğ kalır, sonra farkına varır. "Doğru."

Bu mantıklı."

Kız kardeşini ne kadar iyi tanıyor ki? Josie bana taşındıktan sonraki sabah pişirme kararı bir ilişkisi olduğunu söyledi ve geçenlerde Greta ile sürekli pişirdiğini paylaştı. Onu sadece bir aydır tanıyorum ama bu Josie dosyasının bir parçası. Ama Christian'a şüpheyle yaklaşıyorum. Evde bir değil iki tane yeni doğmuş bebeği var.

"Evet, onun özelliklerinden biri," diye ekliyorum, böylece sesimde kız kardeşinin sevdiğim bir başka özelliği olduğunu belli etmemiş oluyorum. Bu şeylerin listesi *uzun*.

Gülümsüyor. "Sana iyi bir ev arkadaşı olacağını söylemiştim. Sessiz, sürekli kitap okuyor, yemek yapmayı seviyor."

Tekrar teşekkürler, dostum."

Ne yaptığımı anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Hâlâ bana bu yaşam düzenini satmaya çalışıyor. Anlaşılabilir. Ailesi zor durumdayken ekipten yardım istedi. Ben de teklif ettim. Hala iyi olup olmadığımıdan emin olmak istiyor.

Bu konuda çok iyi olduğumu bilmiyor. O kadar iyi ki iki aydan kısa bir süre sonra gidecek olmasına sinirleniyorum. Josie ve ben San Francisco'daki zamanının sonu hakkında neredeyse hiç konuşmadık. Ama şimdi listesinin neredeyse yarısını tamamladığımıza göre, kalışının son kullanma tarihi hakkında daha fazla düşünüyorum. İşinin kısa süreli olmamasını diliyorum. Pek çok şey diliyorum.

Çok daha az komplikasyon gibi.

Ama Christian önümden geçip Chase ve Ryker'la sohbet ederken, kaptanlık görevini yerine getirip herkese yetişmeye çalışırken, onu bir süre daha inceliyorum. hayranım.

Müthiş bir kariyeri var. Ekibe katıldığımdan beri harika ipuçları paylaştı.

Sorun şu ki, kız kardeşinin kiminle çıkacağı ya da kiminle yatacağı konusunda neden söz sahibi olduğunu düşündüğü konusunda artık pek ikna olmuş değilim. Ya da onun fikirleri - gerçek mi yoksa sadece kabadayılık mı- benim için önemli. Elbette, takım kimyasını anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Tabii ki önemli. Ve evet, randevuların ve romantizmin ters gidebileceğini anlıyorum ve böyle bir durumda takım arkadaşları arasında küslük olmasını istemezsiniz.

Ama Natalie'ye kiminle çıkacağını ben söylemem. Christian'ın da kimseye söylemesi gerektiğinden emin değilim.

* * *

O gece otelde odamda yalnızken kız kardeşime ulaştım.

Wesley: Sana kiminle çıkacağını ya da çıkmayacağını söylesem ne derdin?

On saniye sonra telefonum çaldı. Açtığımda Natalie kıkırdıyor - sonsuza dek süren uzun bir kahkaha. "Bu çok komik Wesley. Gerçekten komik."

Ve bu da kendi aydınlatıcı. "Seni eğlendirdiğime sevindim."

"O kim? Ve birden aşık olmaya kadar bir ölçekte, ne kadar ileri?"

Odadaki büyük boy yatağa uzanırken alay ediyorum. "Çok uzağa gitmedim."

"O zaman neden bu soruyu soruyorsun? Anna ile birlikteyken hiç böyle sorular sormazdın."

Doğru. Ama Anna'yla ilişkim sorunlarla dolu değildi. Neden kötü bir fikir olduğumuza dair nedenlerle dolu değildi -her ne kadar Anna ve ben sonunda kötü bir fikir olsak da çünkü birbirimize uyum sağlayamadık. "Bu farklıydı."

"Peki bu yeni ilişkide sana bu soruyu sorduran şey ne?" diye , sonra arka planda şehrin sesleri çalarken, "Otur, Frosty," diyor. Köpeğini gezdirmeye çıkmış ve bir köşede durmuş olmalı. Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yastığa gömülüyorum. "Bu bir ilişki değil." "Tişörtlü kızla mı?"

Ben transparanım. "Evet, ama o benim oda arkadaşım." Natalie kısık bir ıslık çaldı. "Oh, bu acıttı." "Bir de bana sor."

Biraz daha sohbet ediyoruz ve bana Frosty'nin gününden bahsediyor. Onu kısa bir süre önce Küçük Dostlar'dan sahiplenmiş ve ona bir prens gibi davranıyormuş. "Bugün kapalı havuzu olan köpek kampına gitti ve günün çoğunu tenis toplarını yakalayarak geçirdi" diyor.

"Yani, sadece birazcık şımarık mı?" diye sordum. "Tam da olması gerektiği kadar şımarık." "Ona yakında görüşeceğimizi söyle."

"Mesajı ileteceğim."

Telefonu kapattığımızda, telefonuma baktım. Sırada ne olduğunu tartıyorum. Kendimle tartışıyorum. Bir yandan, onunla bir ilişkim varmış gibi davranmamalıyım. Özellikle de olmadığım için.

Diğer yandan, ona mesaj atmak istiyorum. Ve son zamanlarda, istemek kazanıyor.

Wesley: Tarçınlı şeyler çok tuttu ve çocuklar bana cehennemi yaşattı.

Josie: Çünkü?

Çünkü onlar pislik.

Onlara şaka yap! Fena fikir

değil. Seni şakacı.

Josie: Bağcıklarının altını kestiğin şeyi yap, böylece ilk başta anlayamazlar.

Hokey şakalarını bilir misin?

Josie: Um, evet.

Nedenini sormuyorum. Çok açık. Kardeşi. Josie'yi ne kadar çok tanırsam, o kadar az

onunla olan ilişkimi onunla ilgili hale getirmek istiyorum. Ona karşı koymamın nedeni o değil. Ona direnmeliyim çünkü onunla yaşıyorum. Ve çünkü o gidiyor. Tamamen başka bir konuya geçiyorum.

Bana kütüphanesindeki kediden bahsetti ve bazen bana fotoğraflarını gönderiyor.

Rakun nasıl?

Taşaklarını yalamak için çok zaman harcıyor.

Bazen o kadar açık sözlü oluyor ki bu beni öldürüyor.

Wesley: Muhtemelen sorduğuma pişman olacağım ama taşaklarını kütüphanenin neresinde yalıyor?

Josie: Çocuk bölümündeki büyük sarı sandalyede. Hiç utanması yok. Ve kısırlaştırıldığı için taşakları da yok.

Wesley: Ama çok fazla umut var.

* * *

Vegas Sabers ertesi gece halsizdi. Ama biz daha halsiziz. Yavaş bir oyun. Neredeyse kimse panolara çarpmıyor. Ya da birbirlerine çarpan. Ben bir infazcı değilim, bu yüzden benim için sorun değil, ama kaybetmeyi hak ettiğimiz için bu oyunu canlandıracak bir şeye ihtiyacımız var.

İkinci devre arasında Christian . Misafir takımın soyunma odasında, "Daha iyisini yapabiliriz. Buraya kazanmaya geldik ve hepimiz parkta gezintiye çıkmışız gibi kayıyoruz ve akşamdan kalmayız. Sahaya çıkın ve biraz cesaret gösterin."

Nasıl oynadığımızın kabul edilmesi utanç verici. Ama ihtiyacımız olan şey üniforma pantolonumuza keskin bir bıçakla hızlı bir tekme atmak. Son periyot için buza çıktığımızda, diski vahşice kovalıyoruz. Acımasızca oyun kuruyoruz. Ve düşman buzunda bir galibiyet elde ediyoruz. Bir saat sonra, Doğu Yakası'na doğru uçarken gece yarısı gökyüzünde parıltılı ışıkları ve parlak reklam panoları solan günah şehrinde ayrılıyor.

Uçak sessiz, gece uçuşları genellikle olduğu gibi. Bu saatte boş konuşmak olmaz, bu yüzden müzik dinlemek için telefonumu çıkarıyorum, ancak uyumama yardımcı olan bir R&B çalma listesine tıklamadan önce oda arkadaşımın bir not buluyorum.

Güzel dönüş.

Kimse şu anda nasıl görüldüğümü görmesin diye karanlık cama karşı aptalca gülümsüyorum. Cam serin ama benim her yerim sıcak. Josie ile kendim hakkında konuşmak istemiyorum. Takım arkadaşlarım etraftayken olmaz. Ve dürüst olmak gerekirse, genel olarak da pek değil. Onun hakkında konuşmak istiyorum.

Öyleydi. Ama sen ne ? Ayrıca, geç oldu. Yatağına git.

İşte buradayım. Josie: İşte yatak

kanıtınız.

Yatağın alt yarısının fotoğrafını gönderiyor. Bacakları açıkça yorganın altında. Beyaz battaniyenin üzerinde ciltsiz bir kitap duruyor. Yakınlaştırmak başlığını okuyorum. *Başkasının Yüzüğü*.

Wesley: Yeni kitap. Bu gerilim romanını bitirdiğin anlamına mı geliyor? Oteldeki Kadın?

Josie: Yaptım ve vericiydi.

Bu nasıl?

Sevişiyormuşsun gibi okunuyor.

Sıcaklığı unut. Gömleğimin yakası kızarmış, bir aydan uzun bir süre önce otel kâğıdına yazdığı kelimeleri hatırlıyorum. *O bir sayfa çevirici gibi becerdi seni*

elimden bırakmak istemedim.

Bana mı öyle geliyor yoksa Josie gittikçe yaramazlaşıyor mu? Daha cesur? Daha yüzsüz? Sadece ben olmadığımı eminim. O, ateşi yükseltiyor.

Gökyüzünde süzülen sessiz jetin karanlığında yanmayı hissediyorum. kimsenin olmadığı bir yer gibi, sonuçlardan arınmış, riskten yoksun. Aramızdaki kilometreler yüzünden flört edebileceğimiz bir yer. Ben de bir cevap yazdım.

Wesley: Bahse girerim hala "okuyorum".

Beni bütün gece ayakta mı tutacaksın?

Wesley: Sayfa çevirici gibi, Josie. Lanet bir sayfa çevirici gibi.

AYNI ALAN SORUNU

Josie

Kütüphaneci muhteşemliğinin zirvesine ulaştım. Resmi olarak bir algoritmadan daha iyiyim ve *Sıradaki Beş Kitabınız* listemizi yeni önerilerle güncellerken Amazon'un benim üzerimde hiçbir etkisi yok.

Bu yapmak istediğim ekstra bir şeydi ve şu ana kadar dijital girişim başarılı oldu. Bu, son birkaç hafta içinde kurduğum yeni bir hizmet - o zamandan beri şubenin web sitesinde tanıttığımız bir şey. Kullanıcılar en sevdikleri kitapları ve en iyi yazarları bize gönderiyor, neleri beğendiklerini söylüyor ve ardından bir sonraki okumayı düşündükleri kitapları ekliyorlar.

Biz -genellikle ben- birkaç saat içinde ciltsiz, dijital veya sesli beş kitap önerisiyle geri yazıyoruz ve neden beğeneceklerini düşündüğümüzü açıklıyoruz.

Bu bir ruh hali okuyucusunun rüyası ve bugün üzerinde çalıştığım sonuncuyu gözden geçirip her bir yorumu kontrol ediyorum. Evet, bunlar iyi görünüyor. Kendimi çok bilmiş gibi hissederek gönder düğmesine basıyorum ve önüme bir sürü kâğıt fırlıyor.

Bakışlarımı bilgisayar ekranından uzaklaştırıyorum.

Tabii ki.

Dev bir Siyam kedisi tezgâhın üzerine konmuş, hiç umursamadan sayfaları havaya uçuruyor. Rakun devasa gövdesini klavyenin üzerine uzatmış, göbeği yukarıda ve kaygısız bir haldeyken ben kâğıtları alıp sıralıyorum.

"Seni yaramaz çocuk. Tezgâhtaki her şeyi devirdin," diyerek onu azarlıyorum ama kedi olduğu için eleştirilere cevap vermiyor.

Thalia ikinci kattaki masanın diğer ucunda. "Faydası yok," diyor sandalyesinden kalkıp bana doğru gelirken. "O her şeyin üstünde."

"Belli ki," diyorum, klavyenin üzerinde utanmadan rahatlayan yaratığa bakarak. "Şu anda beni büyük seksi rutiniyle cezbetmeye çalışıyor."

"Ah, görüyorum ki onun numarasını öğrenmişsin."

"Evet! Görünüşte okşanmak için şık karnını sunduğu uzun, durgun bir esneme hareketi yapıyor. Ama tam da karnına dokunduğunuzda size saldıracaktır."

"O bir dokun ve öl kedisi," diyor soğukkanlılıkla, Rakun'un çenesini kaşıyarak, bu kedinin okşamak için kabul edilebilir tek bölgesi. "Çok tatlı."

"Yine de onu özleyeceğim," diyorum, sonra ırkılıyorum, keşke bu savunmasız sözleri geri alabilseydim. Havaya üzücü hisler yaymamalıydım. Bu geçici işe, yedi hafta sonra kontratım bittiğinde patronuma burayı ne kadar özleyeceğimi anlatmak için alınmadım ama kim sayıyor ki?

Thalia bana sempatik bir bakış atıyor. "Burası bağımlılık yapıyor," diyor.

Ama hepsi bu kadar. "Hey, bütçemizi açıp seni kalıcı bir iş için işe alsam nasıl olur?" diye eklemiyor. *Sen şehrin en harika yeni dijital uzman kütüphanecisisin.*

"Öyle," diyorum parlak bir sesle.

"Bu hafta ekiple bir şeyler içelim mi? Bu kez Perşembe akşamı yapıyoruz," diyor ve hep birlikte başka bir konuya geçiyor. "Ve bu hafta trivia ekleyeceğiz."

"Kitap bilgisi mi?" Kütüphanecilerin kitap bilgisi konusunda birbirlerini geçmeye çalışmasından daha kötü bir şey yoktur. İneklerin royale savaşı gibidir ve rakibinize savurmadığınız hiçbir bilgi parçası kalmaz.

"Lütfen," diye alay ediyor. "Popüler kültür yapıyoruz. Spor. Müzik. Bu tür şeyler, yüzden daha zorlayıcı. Zor olmasına ihtiyacımız var."

"Ben varım. Ne de olsa kütüphaneciler zoru sever," diye ekliyorum, sonra ifadedeki imanın tüm ağırlığını fark ediyorum.

Thalia da görüyor, başını onaylarcasına eğiyor, sonra şarap rengi tırnaklarını tezgâha vuruyor. "Bu bir çıkartma olmalı, kızım," diyor ve ardından uçuşan eflatun eteği ve şingirdayan bilezikleriyle yola koyuluyor.

Düşündüm de, bu hiç de fena bir fikir değil. Belki bir çıkartma kraliçesi olabilir ve arsız kütüphaneci sözleri satarken biriktireceğim servetle San Francisco'da kalabilirim.

Yığınlarda buluşalım.

Referans masasında yapalım. Dewey

Decimal'ı bütün gece bana ver.

Boş bir dakikam var, bu yüzden Google'da sevimli çıkartmaların fiyatlarını, sonra çıkartmalar için en iyi yazı tiplerini, sonra da çıkartmaların nerede satılacağını araştırıyorum. Ama çok geçmeden iç çekiyorum, pratik meseleler tarafından zaten yenilmiştim. Yaramaz kütüphaneci çıkartmaları için yeterince büyük bir pazar yok.

Burnumun köprüsünü çimdiklemek için bir saniyeliğine gözlüklerimi çıkarıyorum, çünkü araştırmalar burnunuzu çimdiklediğinizde fikirlerin daha hızlı aktığını gösteriyor. Buldum! Ya Violet Delia Kütüphanelerin Dijital Güçlendirilmesi Vakfı'ndan bir hibe daha kazanabilirsem? Thalia muhtemelen kâr amacı gütmeyen kuruluşa benim hakkımda güzel şeyler söyleyecektir. Belki de kasalarını açıp bu pozisyonu daha uzun süre finanse ederler? Başka hibeler de arayabilirim ama benim alanımdaki hibelerin çoğu kütüphanecilerin maaşlarını değil, mesleki gelişimlerini finanse ediyor. Bu nadir bulunan bir şey. Ama tek boynuzlu at olduğumu kanıtlayabilirsem.

Yine de ben de çalışan biriyim. San Francisco'daki iş ilanlarını düzenli olarak tarıyorum, eski alışkanlıklar zor ölür ve yüksek lisansımı bitirirken iş ilanlarına yapışmıştım. Henüz herhangi bir açık pozisyon bulamasam da, aramayı belki şehrin dışına doğru genişletebilirim. San Jose, Oakland ya da Marin County gibi. Arabam olmasa da elli yıllık bir yarıçap içindeki her yere başvurabilirim. Ama bu konuyla sonra ilgileneneğim. Başvurularda çok iyiyimdir. Sadece on altı üniversiteye başvurmakla kalmadım (on üçünden kabul aldım), bu işe girmeden önce yüz elliden fazla iş için özgeçmişimi gönderdim.

Sonsuz bir başvuru enerjisine sahibim ve bu enerjiyi bu gece iş arayışında kullanacağım. Çünkü burada kalmak istiyorum. Bu güzel şehre yakın olmak istiyorum. Ve kardeşime... ve Maeve'e, Fable'a ve Everly'ye.

O akşam otobüsüne yetişmek üzere Yukarı Haight sokaklarına doğru yola çıktığımda Wes'e bugün olanları anlatmak için mesaj atıyorum. "CV'mle Bay Area'yı battaniyeye sarma" fikrimi değil. Bu kesinlikle yapışkanlık olurdu. *Sanki beni tezgâha çıkarmak için bir ruj tüpünü seks oyuncağına çevirmişsin gibi. Belli ki şehirde kalmamı , değil mi?* İstemiyorum. Bu planları kendime saklayacağım. Onun yerine, bir not daha yazıyorum.

Hâlâ bir işim olması mucize. Bugün işteyken patronuma yüksek sesle şunu söyledim:
"Kütüphaneciler zoru sever."

Yirmi dakika sonra otobüsten inerken cevabı .

Onaylayabilirim.

Aynı anda hem gülüyorum hem de kızarıyorum.

* * *

Yine de bu fikir beni ele geçirdi - şehirden ayrılmayan bir fikir. O akşam, biraz havuçlu pastırma hazırladıktan sonra, bir saatimi sebze yemeğimi çıtırdatarak geçirirken, bir yandan da Violet Delia Kütüphanelerin Dijital Güçlendirilmesi Vakfı'na şimdiye kadar neler başardığımı ve başka neler umduğumu anlatan harika bir ön yazı yazıyorum. Mektubu gönderdikten sonra, gözden kaçırmış olabileceğim hibeler varsa diye kütüphane hibelerini araştırıyorum. Ertesi gün işe giderken de daha fazla hibe arıyorum. Ancak gerçekten hak kazanabileceğim ya da bu kütüphanenin ya da şehirdeki diğer kütüphanelerin beni işte tutmak için hak kazanabileceği sadece birkaç tanesini ortaya çıkarıyorum. Ama açık pozisyonlar için iş ilanlarını da kontrol ediyorum. Herhangi birine saldırmaya hazırım.

Spoiler uyarısı: *Giriş* seviyesinde kütüphaneci yok. İç çekiyorum.

Bazen başlangıç berbattır.

Ama daha çok zaman var. Bu işte yedi haftam kaldı. Devam edeceğim. Bu arada, eğlenmek için birkaç çıkartma sipariş ettim.

Perşembe günü iş yerinde, dijital okuryazarlık derslerinden birini verdikten sonra dijitalleştirme merkezi sessiz ama benim beynim sessiz değil. Belki de *benimle kitaplıkta buluşmak* o kadar da kötü bir fikir değildir. Çıkartma için değil ama. Başka bir şey için. Bütün gün bazı notlar aldım ve bazı fikirler üzerinde çalıştım, sonra trivia gecesinde kan için dışarıdayım.

Flaş haber: Takımımız kazandı ve Thalia birasını zafer kadehi olarak kaldırdı. "Yılın geri kalanında benim takımında oynamak zorundasın."

İçimde o kadar hissetmesem de gülümsüyorum. İstenmek güzel ama istemek kalmamı sağlamayacak.

Ertesi gün işten sonra Maeve ve Fable ile kız kıza bir gece geçirmek için yola çıktım. Everly'yi de davet ettim ama tabii ki o da ekiple birlikte seyahat ediyor ve Cumartesi gecesine kadar dönmeyecekler, dolayısıyla bize katılamayacak.

Arkadaşlarımla Hayes Valley'deki Patricia's Green'de buluştuğumda, şirin küçük bir park ve oyun alanı, haberlerimi paylaşmak için başım dönüyor. Gerçi haber mi bu? Aslında hiçbir şey olmadı ama yine de sarılmalar ve merhabalaşmalardan sonra ağızımdaki baklayı çıkarıyorum: "Hibe süresini uzatmaya çalışıyorum ve kalıp kalamayacağımı görmek için bir iş arıyorum."

Maeve, sarı dalgalı saçları solgun yüzünü çerçevelerken, avuçlarını birbirine bastırarak Kasım ayının yıldızlarla aydınlanmış gökyüzüne bakıyor. "Dualarım kabul oldu. O burada olacak, tanrıça. O burada olacak."

"Öncelikle, tanrıçaya dua etmene bayılıyorum," diyorum. "Başka kime dua edebilir ki?" Fable kuru bir sesle soruyor.

"Kesinlikle. İkincisi," diyorum kaşlarımı çatarak, gerçeklik yine kıcıma tekme vururken, "bu zor ihtimal. Ama deniyorum."

Fable kolumu sıkıyor. "İşte böyle başlıyorsun. Belki senin için mükemmel bir şey vardır."

Kütüphanecilik işlerini bulmak kolay değil ve çok da iyi maaş vermiyorlar. Benden birkaç yaş büyük kütüphanecilerin tam zamanlı ve sosyal hakları olan bir iş bulma umuduyla birkaç yarı zamanlı kütüphane işinde çalıştıklarını biliyorum. Ama asla bilemezsin.

"Neler olacağını göreceğiz," diyorum ve dikkatleri üzerime çekmeyi sevmediğim için Hayes Sokağı'na doğru kışkırtıcı bir hareket yapıyorum. "Hadi başlayalım."

Birlikte bir fotoğraf avına çıkıyoruz. Birbirimize karşı yarışmak yerine, birlikte çalışacağız. İki saat içinde tüm öğeleri işaretlersek, pasta alacağız. Bu tam bana göre bir ekip kurma etkinliği.

Planladığım için not uygulamamdaki listeye tıklıyorum. Arkadaş grubunun sosyal yöneticisi sayılıyım. Saati başlatıyorum.

"Birincisi. Şık bir banyoda aynalı selfie," diyorum, sonra etrafımda dönüp çeneme dokunarak çevreyi tarıyorum ve birkaç blok ötedeki şık, modern bir binanın cephesini yakalıyorum. "The Resort oteline ne dersiniz? Orası beş yıldızlı."

Maeve beni dürttü. "Sen de oradaydın, biliyorsun."

Kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsüyorum, Wes'le o otelde geçirdiğimiz gecenin iğrenç anıları gözümün önünden geçiyor. Beni yataкта nasıl hırpaladığını, o gece tam da arzuladığımı öğrendiğim şeyi bana verişini; beni oradan oraya savuracak ve yiyip bitirecek bir erkeği.

"Ve oldukça güzel bir geceydi," diyorum gırtlaktan gelen bir gürültüyle. "Bu otele kanat kadınlığı için beş üzerinden beş verdim."

Hayes Caddesi'ndeki akşam kalabalığının arasından The Resort'a doğru yürürken Fable, "Patronum o otelin sahibi," diye söze giriyor.

Maeve bakışlarını Fable'a çevirerek, "Hanımefendi, affedersiniz," diyor. "*Patronum bunun sahibi mi?*"

Ayrıntılara ihtiyacım olacak."

"Sahibi o. *Ben değilim*. Ama bu sürpriz olmamalı çünkü ben bir milyarder için çalışıyorum" - Fable durdu ve sesini komplocu bir fısıltıya indirdi- "bir milyarder."

İlgimi çekti. "Bana şu milyarder patronndan biraz daha bahset. Seksi mi? Yırtık mı? Seni masanın üzerine yatırmak mı istiyor?"

Fable koluma vuruyor. "Biriyle çıkıyorum. Steven, biliyorsun," diyor, birkaç ay önce görüşmeye başladığı barmenden bahsederek biraz kibirli bir şekilde. "Yani cevabım hayır."

"Hayır, patronun başka biriyle çıktığın için seksi değil mi?" Kaşlarımı şüpheyile kaldırarak soruyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

Maeve pfft. "Oh, adam çok seksi. Wilder Blaine'in fotoğraflarını gördüm" diyor ve Fable'ın şehrin Renegades futbol takımının ve bazı otellerin yanı sıra bazı yeşil enerji işletmelerinin de sahibi olan patronundan bahsediyor. "Eminim San Francisco'nun en uygun

milyarder. Ve en seksi. Adam özel dikim takım elbise içinde çok seksi." "Peki, bana daha fazlasını anlat Maeve," diye takılıyorrum.

"Sadece söylüyorum. Fable'ın gözlerini açması gerekiyor."

Şık otele ulaştığımızda Fable biraz yumuşuyor: "Evet, deneysel olarak Wilder Blaine yakışıklı ama patronum olduğu için onu o şekilde düşünemiyorum. Ayrıca, merhaba! Biriyle görüşüyorum."

"Patronunun seksi olduğunu inkâr etmiyorsun," diye ekliyorum, çünkü onu kızdırmak eğlenceli.

Aynalı duvarları yukarıdaki gösterişli avizeleri yansıtan lobiye girdiğimizde Maeve ağzının kenarından, "Şeytandan bahsetmişken," diye fısıldıyor. "Ateşli milyarder patronu saat on ikide bize doğru geliyor."

Sanki onu biz çağırmışız gibi, uzun boylu, siyah saçlı, yontulmuş çeneli, parmak eklemleri mürekkepli ve gözlerinde yoğun bir ifade olan bir adam otel lobisinde ilerliyor. Fable'ı gördüğünde, bakışlarında bir şey titreşir. Tanımaktan daha fazlası. Farkındalık. Belki de ilgi?

Kızıl saçlı arkadaşımın yanında durdu. "İyi akşamlar, Fable. Nasıl gidiyor? Bu gece burada mı kalacaksın? Sana bir oda ayarlayabilirim."

Yemin ederim ona hediye vermekten çok bir odaya götürmek ister gibi bakıyor. "Fotoğraflı bir çöpçü avı yapıyoruz," diyor Fable ve ardından bizi hızlıca

Adam. İş bittiğinde başıyla bize doğru işaret ediyor. "Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin."

Sonra da pahalı bir kolonyanın belli belirsiz izi adamın arkasında kalarak yola koyuluyor.

"Biri sana aşık olmuş," diye mırıldanıyor Maeve nefesinin altında.

"Kapa çenen. Hoşlanmıyor," diye uyarıyor Fable.

Boğazımı temizliyorum. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu adamın her 'gizli aşk' yazıyor."

,"" diyor.

Teslim olmak için ellerimi kaldırdım. "Tamam. Geri çekileceğim ama şunu söyleme hakkımı saklı tutuyorum

Bir gün *sana söylemişim*."

Maeve dayanışma içinde başını sallar. "Sana ."

Fable gözlerini devirir ama etrafında döner. "Ödüle odaklanın. İki saatlik bir pasta geri sayımımız var."

İşe koyuluyoruz. *Hızlı*.

Lobinin koridorunda zarifçe düzenlenmiş yıldız çiçeği demetlerinin yanından geçiyoruz, yaprakları ışığın yumuşak parıltısında parlıyor, sonra süslü bayanlar tuvaletine giriyoruz. Aynanın önünde, aynalı bir selfie çekerken en iyi surat ifadelerimizi takınıyoruz. Ondan sonra bir sonraki durağa geçiyoruz. "Bir heykelin yanında fotoğraf çektin," diye notlardan okuyorum.

Maeve dudaklarının kenarını kıvrıyor, gözleri kısıyor. Yine de uzun sürmez. "Ooh! Yerba Buena Bahçeleri'ndeki dev kahve fincanı heykeli," diyor, sonra ayrıntıları sıralıyor. "Geçici bir sanat enstalasyonunun parçası. Bir kamu sanatı girişimi. Nereden bildiğimi sor." Parmaklarını oynatarak bizi sormaya teşvik ediyor.

"Nereden biliyorsun?" Fable yemi yuttuğunu söylüyor.

"Çünkü kamusal sanata kafayı takmış durumdayım. Birinin beni başka bir dev enstalasyon için görevlendirmesini istiyorum. Kahve fincanı duvar resimleri olabilir. Şehrin herhangi bir yerinde," diyor hüznle. "Ya da herhangi bir ." Ama sonra gibi oluyor. "Yine de oraya çabuk varmamız . Böylece bardağa girebiliriz. Polisler genellikle geç saatlere kadar orada olmazlar."

Duruyorum, topuklarımla kazıyorum. "Ne oldu? Polisler geliyor mu?" "Evet, ama çoğunlukla saat ondan sonra."

Başımı salladım. "Hayır. Başka bir heykel seç."

"Yani ilk on listenizde *yasadışı şeyler yapmak* yok mu?" Fable alaycı bir şekilde soruyor.

" de değil," diyorum ve belki de ben bir iyilik meleğiyim ama bu hepimizi hapisten uzak tutacak ve Maeve'in kendi başına kolayca hapse girebileceğinden korkuyorum.

"Tamam. poz vereceğiz, *içinde* değil," diyor Maeve mağdur bir öfkeyle.

Yerba Buena Gardens'a giden bir otobüse biniyoruz; oyun alanı, çimenlik, bowling salonu, buz pateni pisti ve tiyatroların bulunduğu çok bloklu bir meydan. Otobüs Union Caddesi'nde ilerlerken Maeve başını bana doğru eğiyor. "Hey. Aklıma bir şey geldi, burası listende var mı?"

"Kız arkadaşlarımla otobüse mi bineceğim?"

"Hayır, fotoğraflı bir çöpçü avı yapmak. Ya da bunun gibi fotoğraflar çekmek?"

Gözlerimi kırptırıyorum, farkındalık bana keskin ve hızlı bir şekilde çarpıyor. Aslında...öyle. Beş numara.

eğlenceli zamanlarınızın fotoğrafları.

Neden bu kızlar gecesi etkinliğinin listeye girmeye hak kazandığını düşünmemiştim? Fotoğraf avcısı tam olarak beş numara. Ama hiç aklıma gelmemişti. Bu kadar bariz bir şeyi nasıl gözden kaçırdım? Açıkçası biraz utanç verici.

Çünkü listeyi Wesley ile yapmak istiyorsun.

Ve ben de farkında olmadan onunla birlikte bunu yapıyormuşum. Wes'le şimdiye kadar çektiğimiz fotoğraflara geri dönüyorum - Bay Area Banter Brigade'in tiyatrosunun önündeki fotoğraf, sonra Pazar günü yemek yerken çektiğimiz fotoğraflar. "Listenin bir kaydı," demiştim mutfakta, her nasılsa beş numarayı zaten yaptığımız gerçeğinden tamamen habersizdim.

Bunu kadar iyi yaptık ki işaretleyebiliriz bile. Gittikçe fotoğraf çekiyoruz.

Ama bu kız kızı geceyi olası bir beş numara olarak kaçırdığım için utanmamın nedeni bu değil. Midem bulanıyor çünkü liste sadece Wes ve bana aitmiş gibi geliyor. Liste onunla yaptığım bir şey. Çıkma etiketi olmadan onunla çıkmak. Bunu yüksek sesle söylemek göğsümü açmak gibi bir şey.

Maeve beni dürtüyor, "Yani, öyle mi?" diye soruyor. Hay aksi. Ona cevap bile vermedim.

"Böyle bir şey uygun olur mu?" Fable da soruyor.

Bu makul bir soru - "arkadaşlarla eğlenmek" bir liste maddesi gibi geliyor. Ama aynı zamanda oda arkadaşım da eğlenmek istiyorum, bu yüzden sevmediğim bir şey yapıyorum. Başımı sallıyorum. "Arkadaşlarla bağ kurmak değil," diyorum ve bir masal uydururken sırtıyorum.

Fable kaşlarını çatıyor, belki de konuyu kaçırdığımı düşünerek ekliyor: "Sanırım tüm bunları kastetti - resimler ve her şey."

"Pek sayılmaz," diyorum, yalanımı ikiye katlayarak, saçımdan bir tutamı omzuma atıyorum, sanki bu bir şeyler uydurmadığımı kanıtlarmış gibi.

Fable kaşlarını çatıyor. "Yalan söylüyorsun." İrkildim.
"Söylemiyorum."

"Biliyorsun. Eminim *bu* da oradadır," diyor.

Kalbim göğüs kafesime sertçe çarpıyor. Yakalanmış gibi hissediyorum. "Değil" diyorum, sanki içinde listeyi bulabilecekmış gibi omuz çantama . Liste evde ama.

Otobüs Market Sokağı'nı geçerken Maeve mavi plastik koltuğunda öne doğru eğilip ağzı açık bir şekilde bana bakıyor ve parmağını bana doğru sallıyor. "Bu listede . Bir şekilde. Ve bunun sayılmasını istemiyorsun."

Şakacı bir şekilde söylüyor ama sanki beni sıkıştırmaktan zevk alıyormuş gibi.

Utanç boğazıma tırmanıyor, aptallıkla birleşiyor. Arkadaşlarımı yanlış yönlendirdim. Dudaklarımı yuvarlıyorum, sonra bir nefes üflüyorum. "İyi, iyi. Haklısınız. Eğlenceli anların fotoğrafını çekmek de var. Bu sayılır, tamam mı? Kaçırdım ve kendimi aptal gibi hissettim."

Ama Maeve geri adım atmıyor. "Olan şey bu değil." Bana daha uzun süre bakıyor, yüz ifademde cevabı bulabilecekmış gibi beni inceliyor. Bulmuş olmalı, çünkü şöyle diyor: "Aman Tanrım! Neler olduğunu biliyorum. Bunu Wesley ile yapıyorsun, değil mi?"

Yüzümü ellerimin arasına alıp inliyorum. Ama otobüs Yerba Buena Bahçeleri'nde mekanik bir homurtuyla durduğunda, bırakıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum ve merdivenlerden inerken bir an için rahatlıyorum. Bahçelere girdiğimizde, içten bir özürle konuyu tekrar ele alıyorum. Yalan söyleyen bir arkadaş olmak istemiyorum. "Özür dilerim çocuklar."

Maeve kolumdan tutup beni yakındaki bir banka çekti. "Josie. Özür dilemene gerek yok."

Fable bana yumuşak bir gülümseme vererek beni de temize çıkarıyor. "Evet, özür dileme seviyesinde değil. Anlıyoruz. Ama neden bize neler olduğunu anlatmadın?"

Bu daha büyük bir sorun. Onlardan bir şey saklıyordum. Önemli bir şey. Oda arkadaşım da giderek daha fazla zaman geçiriyorum. Ona duygular geliştirdiğimi. Harekete geçmemem gereken duygular. Düzeltiyorum: *tekrar* harekete geçmemeliyim. "Evet, ama bu aptalca. O benim oda arkadaşım ve ben , o da kardeşimle çalışıyor ve bu çok can sıkıcı," diyorum sinirli bir şekilde.

Maeve başını omzuma koyuyor ve sempatik bir şekilde iç çekiyor. "Ona aşık olmasaydın çok şaşırdım. İlk gece ondan hoşlanmıştın. Şimdi de ilk tanıştığın andan beri cömertlikten başka bir şey yapmayan bir adamı tanıyorsun," diyor, sesi her zamanki şımarıklığından ve alaycılığından sıyrılmış. Açık sözlü ve ben buna bayılıyorum. "Belki de tüm bunların olması gerekiyordu."

Kader hakkındaki görüşünü düşünmek için bir an durdum. Şehre indiğimden beri Wes ve ben birbirimizin yürüncesindeyiz. etrafında dönmeden duramıyoruz. "Belki de bir

bizim için kaçınılmaz" diye itiraf ediyorum.

"Bazen iki insanın aynı yerde olması gerekir," diyor Maeve, sanatçı ruhu parlayarak.

Kasım ayının serin havasını içime çekerek bir süre bunun üzerinde düşündüm. Birbirine ihtiyacı olan insanları bir araya getirmek için kader denen o küçük şey üzerine bahse girecek kadar çok hikâye okudum. "Bu bazı açılardan doğru olabilir," diye kabul ediyorum. "Wes ve ben birbirimizi hem istediğimiz hem de ihtiyaç duyduğumuz şekilde anlıyor gibiyiz. Ama öte yandan, aynı yerde çok uzun süre kalmayacağız. Ve şu anda tam anlamıyla aynı yerde yaşıyor olmamız da bir sorun." Maeve'den Fable'a ve geriye bakıp çaresizce omuz silkiyorum. "Ya bir şey olursa ve sonra... ben istemezsem ya da o istemezse? Birbirimize yapışıp kalırız ve bu garip olur." Çok da rahatsız edici. Kalacak yeni bir yere ihtiyacım olursa Maeve'in kanepesinde bana işkence etmek için bekleyen The Kid'i hatırlatarak sırtım ağrıyor. "Orada yaşamayı gerçekten seviyorum."

Hepimiz bir süre sessiz kaldık. Mırıldanıyoruz. İç çekiyoruz. Düşünüyoruz.

"Gerçekten bir romantizm ya da ilişkinin bir yere varamayacağını mı düşünüyorsun?" Fable soruyor, belli ki her taşın altına baktığımızdan emin olmak istiyor.

"Olacağını hayal etmek zor. Önümüzde çok engel var. Bir iş ve yer bulmak çok zor ve bunlar aynı hizaya gelse bile..." Düşüncemi bitirmedim çünkü söyleyecek başka bir şeyim yok. Wes ve ben karmaşık insanlarız. Ayrıca, arkadaşlarıma odaklanmak istiyorum. "Ama dinlediğin için teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

Maeve Fable'a bir bakış atar. Fable da ona karşılık veriyor, sanki konuşulmayan bir dil gibi. Maeve başını sallayarak kalçamı sıkıyor ve sonra şöyle diyor: "Onunla fotoğraf çekmelisin. Liste için. Bu eğlenceli bir kızlar gecesi. Hepsi bu."

Kalbim onlara, bu jest ve anlayışlarına duyduğum sevgiyle kabarıyor. "İkinizi de seviyorum. Hem de çok" dedikten sonra bir kolumu Fable'a, diğerini Maeve'e dolayarak onlara sarılıyorum. "Bu her listede olmalı. Arkadaşlarınıza onları sevdiğinizi söyleyin."

Maeve'in gözleri parlıyor ve yanağını sıvazlıyor. Fable dudaklarını bir araya getirerek bariz duygularını bastırıyor. Ama uzun sürmüyor. Maeve yumuşak bir sesle "Seni seviyorum," diyor ve Fable da ona "Ben de seni seviyorum," diye karşılık veriyor.

Avımızın saatini kontrol ediyorum. Bir saat geride. Bir saat kaldı.

Elli dokuz dakika sonra, ödülümüz için bir pastaneye gitmeden önce rastgele bir köpekle grup kucaklaşması, üçümüzün insan piramidi ve feribot terminalinde bir fotobomb fotoğrafı ile .

Kalmanın bir yolunu bulamazsam ben de onları özleyeceğim. Onları çok özleyeceğim.

BİN KIRLI KELİME

Josie

Bunu yapmamalıyım. Gerçekten yapmamalıyım. Yine de o gece, Wesley'nin evindeyken, oturma odasında dolaşırken, mutfaka girdiğimde ayak seslerim yankılanırken, durup bir fotoğraf çekiyorum.

Mutfak tezgahından. Bunu bir daha yapmamaya karar vermiştik. Ama bir fotoğraf bir kuralı çiğnemek değildir. Mesajı gönderirken kendime böyle söylüyorum.

Josie: Bu beş numara için sayılır mı? Eğlenceli zamanların fotoğraflarını çekmek?

New York'ta saat geç, gece yarısını biraz geçiyor, bu yüzden ondan haber almayı beklemiyorum. Ama losyonlarımı ve iksirlerimi sürdükten sonra banyodan çıkarken, bir cevap bana göz kırpyor.

Wesley: Orada kesinlikle eğlenceli zamanlar geçirdim.

Bir gülümseme, mantığım ve sağduyumla birlikte beni rehin alıyor. Loş evdeki yatak odasına doğru yürürken bir metin daha yazdırıyorum.

Josie: Kız kıza bir gece için arkadaşlarımla The Resort'a gittim. Oraya en son ne zaman gittiğimi düşündüm.

Öyle mi? Ne olmuş ona?

Metnin tonu yoktur derler ama onunki ilgi çekici.

Josie: "Nelerden ?" dediğin zamanı düşündüm. Daha önce kimse bana bunu sormamıştı. Hiç kimse.

Onların kaybı. Benim kazancım. Ne istediğini tam olarak bildiğin için. Söylediğini hala duyabiliyorum.

Odamda dolaşırken omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti kayıyor, eşofmanımı çıkarıyorum, bu değiş tokuştan şimdiden biraz sarhoş olmuşum.

Ne dedim ben?

Ne dediğimi unutmadım. Onun da unuttuğundan şüpheliyim. Sadece söylediğini duymak istiyorum. Ya da yazmasını.

Şimdiye kadarki en ateşli sözleri söyledin.

Nefesim kesiliyor. İçimde bir ısı şeridi açılıyor. Bir kibrit çaktı. Sonra onu çıranın üzerine bırakıyor ve bir sonraki mesajıyla alevleri körüklüyor.

Wesley: Ve alıntı yapıyorum: "Beni yatağa yatırıp sertçe sikebilir misin?"

Josie: Ve görevi anladın.

Seks transı içinde yatağa süzülüyorum, o hatırlıyorum ama bumerang gibi diğer sabaha da dönüyorum, burada, evde. Onunla geçirdiğim ilk gece, o benim seksi yabancım. İkincisinde, o benim ateşli arkadaşım.

Şimdi ne diyeceksin? Sana neyle ilgilendiğini sorsam?

Ciğerlerim sıcak. Kemiklerim lav gibi. Yatağa oturuyorum, tüm vücudum onun için ağrıyor. Gözlerimi kapatıyorum. Hayal ediyorum. Sonra yastıklara gömülüyorum ve cevap veriyorum.

Josie: Ellerin üzerimde. Ağzın tenimi keşfediyor. Kulağıma fısıldadığın kirliliğin sözlerin.

Ellerimi nerede istiyorsun?

Bir elimi göğsümden aşağı indiriyorum, sonra tekrar yukarı kaldırıyorum, göğüslerimin vadisine dokunuyorum, dokunmasını istediğim yolu izlerken tenim karıncalanıyor. Açıgözlülükle iç çekiyorum, göğsümden yükselen iniltinin habercisi, sonra geri yazıyorum. *Boynum. Boğazım. Sırtım. Beni aşağı ittiğinde. Beni çektiğinde. Beni pozisyona soktuğunda.*

Ama ben göndermiyorum. Bir resim bin kelimeye bedeldir. Bunun yerine, sol elimle telefonun kamerasına açı veriyorum, sonra göğüslerimin üst kısmı şekilde atletimi aşağı itiyorum. Telefonu tutarak ellerimi göğüslerimin üzerinde gezdirip boğazımın çukuruna doğru ilerlerken fotoğrafını çekiyorum.

Kontrol ettikten sonra gönder tuşuna basıyorum. Cesur hissederek yastığa doğru uzanıyorum, boynum uzun, elim hafifçe etrafında kıvrılıyor. Başka bir fotoğraf. Durmadan gömleğimi çıkarıp karnıma doğru dönüyorum. Telefonu bir stand olarak yastığa dayayıp zamanlayıcıyı ayarlıyorum ve elimi sırtıma bastırarak sütyen ve kot pantolonla bir poz veriyorum.

Gönderiyorum.

Otuz saniye sonra telefonum çaldı.

Wesley: Sen. Öldürüyorsun.
Öldürüyorsun. Beni.

Sırıyorum, başım dönüyor, daha fazlasını arzuluyorum. Başka bir mesaj yazıyorum. *Beni tekrar becermeden ölme.*

Ama gülümseyerek tekrar düşündüm. Onu siliyorum. Yeni bir şey yazıyorum. Kısa ve öz.

Sıra sende.

Daha önce hiç seks yapmadım. Hiç müstehcen resim göndermedim. Onları da hiç almadım. Ama telefonum çaldığında, kalçalarımın arasındaki zonklama artıyor. Karnımda alçak, sıcak bir basınç yayılıyor. Açmak için tıklıyorum.

"Aman Tanrım," diyorum, nefes nefese ve ateşler içinde.

aşağıya doğru, karın kaslarının çıplak merdivenine bakarak çekilmiş bir fotoğraf. Kaslı ön kolu, bileği ve boxer külotunu aşağı doğru iten eli tarafından örtülüyorlar. Hiçbir şey göremiyorum. Fotoğrafta pipi yok. Ama ne yaptığı belli. Şu anda sikini kavradığı fikrine katlanmak çok zor.

Bir cevap yazdıyorum.

Bunun için bir saniyeye ihtiyacım olacak.

Evet, ben de.

Sonra o saniyeyi alıp bir ya da iki dakikaya çeviriyorum ve parmaklarımı

ve Wes'in ülke çapında meseleleri kendi eline aldığını hayal edin.

New York'ta bir otel odasında, uzun boylu, kaslı, 1.80 boyunda, mürekkepli kolları, yırtık karın kasları ve yetenekli elleriyle sikini yumruklayan bir hokey aygırı var.

Benim için.

Ben bir volkanım. Ve yakında patlayacağım.

Nefesimi tutmaya , ama hala nefes nefese , cevap verirken hala her yerimde biraz elektrik var.

Josie: Beş numara mıydı? Eğlenceli zamanların fotoğraflarını çekmek mi? :)

Wesley yüzünde ukala ve memnun bir gülümsemeyle fotoğrafını gönderiyor. Göğsümü ağrıttıyor. Keşke bu hafta sonu olsaydı. Keşke burada olsaydı. Ve bunu yapmamamız gerektiğini biliyorum. Ama yine de yaptım. Sanırım *siktir et* modundaydım.

Yataktan kalkıp birkaç şey aldıktan sonra bir fotoğraf daha çekiyorum. Listenin güncellenmiş bir fotoğrafı.

1. ~~Seksi bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşa.~~
2. ~~Bir korkunun üstesinden gelmek (hazırlanamadığın bir derse gir bebeğim! Psst-improv ders zamanı!)~~
3. ~~Size hiç benzemeyen arkadaş edinin. En çok onlardan öğrenirsin.~~
4. ~~Kahvaltıda tatlı yiyin.~~
5. ~~Eğlenceli zamanlarınızın fotoğraflarını çekin. (Durup fotoğraf çekmenizde bir sakınca yok! Bu anı yaşamadığınız anlamına gelmez. Kendinize daha sonrası için güzel bir hatıra bıraktığınız anlamına gelir).~~

Yolu yarılacak ve zaman gibi hissediyoruz.

ÇIKARIN

Wesley

Bu fotoğraflara bağımlıyım. Cumartesi sabahı takım otelinde uyandığımda neredeyse tüylerim diken diken oluyor, onları tekrar gözden geçiriyorum, onlara bakıyorum, tadını çıkarıyorum.

Takım arkadaşlarımla kahvaltı ederken onları düşünüyorum. Otelden ayrılırken onları düşünüyorum.

Cumartesi öğleden sonra maçı için New York Arena'ya giderken onları düşünüyorum. Ama sorun da bu. Oynarken aklımda bir kadın olamaz, Özellikle de eski takımıma karşı. Herkese karşı iyi olmak istiyorum ama özellikle New York'un beni çok özlemesini istiyorum.

Burada, şehirde olmayı sevdim. Taraftarları sevdim. Yoldaşlığı sevdim. Geçen sezon beni takas ettiklerinde bunu kişisel algılamamaya çalıştım. İstatistiklerim vardı. Yeteneklerim vardı. Burada iyi oynayabilecek yeteneğim vardı. Gitmeme izin verdikleri için kızgın mıyım? San Francisco'da daha iyi oynarken kızmak zor.

Onların kaybı, benim kazancım.

Yine de onlara bunun onların kaybı olduğunu göstermek istiyorum. Bu benim de aklımı o lanet resimlerden uzaklaştıracak. Arenalarına vardığımızda, hokeye lazer tutuyorum, sadece hokeye.

* * *

New York karşı karşıya pozisyonu kazanıyor ve pivotları erkenden gol atmaya kararlı bir şekilde buza ediyor. Paki Max'e doğru fırlatıyor ve sanki görünmezmiş gibi siyah disk kalecimizin yanından uçup gidiyor. Vay anasını.

Lamba ilk on beş saniyede yanıyor. Bu işe yaramaz. Bu hiç olmaz.

Belki de takasa geç tepki veriyorum ama bana ihtiyaç duymadıkları için onları sikeyim.

Beni kovdukları için canları cehenneme. Yeni takımımın eski takımıma yenilmesine izin vermeyeceğim.

Çizgi değiştiğinde, tek bir şeyin ve sadece tek bir şeyin peşinde koşarak tahtaların üzerinden atlıyorum: kazanmak. Ne pahasına olursa olsun.

Belki de deplasmanda oynadığımız maçlar çok iyi geçmediği için biraz daha açım. Dört maç oynadığımız nadir bir hafta. Vegas'taki galibiyetimizden bu yana iki maç oynadık ve de kaybettik. Bu yolculuğu kurtarmak ve San Francisco'ya eşitlenmiş dönmek istiyorum.

Köşelerde itişip kakışırken panolara çarptım. Paki aldılar ve New York buzun ortasına doğru ilerledi. Saniyeler sonra oraya uçuyorum. Ama Alexei pakı forvetlerinden kaptı, sonra ben bana geri verdi. Topu aldım ve olabildiğince hızlı bir şekilde kalelerine doğru kayıyorum. Ama New York takımının en sert defans oyuncusu - Karlsson adında iri yarı, acımasız bir adam - kaleye *bu kadar* yakinken pakı benden çalışıyor.

"Siktir," diye mırıldandım.

Sık kafalı bir gülüş attı. "Görünüşe göre bizi özlemişsin. Aynı şeyi söyleyemem."

Bu talimi biliyorum. Onunla oynarken ben de aynı taraftaydım. Adam çok gezece.

Yine de buzdan inerken çenemi sıkıştırdım için bunun beni etkilemesine izin veriyorum.

Ancak ikinci periyotta Karlsson'un her hamlemi engellemesi, beni tahtalara çarptırması, "Tahmin et bakalım" gibi gerçek kazananlarla bana cıvıldaması sinirimi tavan yaptırıyor.

"Batı Yakası'nda yumuşadın" ve "Seni tam da berbat olmaya başlamadan önce takas ettik."

O her zaman bir pislikti, ama ben onun bir pislik olduğu zamanları

Diğerleri.

Damarlarımdan öfke akıyor ama görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Birkaç dakika sonra, Asher pakı bana verdikten sonra, kaleye şut atmaya çalışıyorum ve bu kadar yakınım, yemin ederim bu kadar yakınım. Ama Karlsson bana doğru hızla geliyor ve ben de acele ederek pakı kalecinin yanından geçirmek yerine onunla çarpışıyorum.

Hay .

Geldiğini bildiğim için dişlerimi sıkıyorum, kalecinin müdahalesi yüzünden iki dakika ceza alıyorum. Kutuya vurdum ve güveç yaptım.

Temastan kaçınmaya çalışmalı mıydım? Evet. Kalecinin kaleyi savunma yeteneğiyle şut atamazsınız.

Ama yine de yaptım. Eski bir takım arkadaşımın beni konuşması yüzünden.

New York taraftarları power play diye bağırıyor ama benim tarafımdakiler onları tutuyor. Şükürler olsun ki takımım için durumu daha da kötüleştirmedim. Kutunun dışına çıktığımda, içimde kalacağını düşünmediğim duyguları çok ama çok uzaklara itmeye çalışıyorum.

Güney kutbuna kadar.

Birkaç dakika sonra yedek kulübesine döndüğümde, Koç McBride yanıma geliyor ve bana başıyla bir selam veriyor. "Bunu aklından çıkar, Bryant. Anladın mı?"

Hoyratça ama yargılamadan söylüyor. Sanki beni anlıyor ama yoluma devam etmemi istiyor. Yeterince makul.

"Evet efendim," diyorum, sonra tüm dikkatimi oyuna veriyorum.

Buza geri döndüğümde ve tekrar kaleye şut çektiğimde, bu sefer işi berbat etmeyi reddediyorum. Sert ve agresif bir şekilde, pakı sicime saplanana kadar uçuruyorum, hiç esir almıyorum.

Evet!

Maç berabere bitiyor ve üçüncü periyotta Chase gol atarak zor bir galibiyete imza atıyor. Yorucu ama hokey böyle bir şey. En güzel kısmı ise arenadan çıkıp takım otobüsüne doğru giderken telefonuma gelen mesaj.

Karlsson'u sikeyim.

Bir gülümseme beni etkisi altına aldı. Hemen Josie'yi bir sonraki maçımızda, buzun ortasındaki koltuğa oturmuş, bana tezahürat yaparken ve diğer takımla dalga geçerken hayal ediyorum. Bu düşünce beni harekete geçiriyor - onun vahşiliği. Onunla evde oynamayı çok isterdim.

Bir sonraki maçta seni tribüne almalıyız.

İdeal olarak formamda. Ama bunu eklemiyorum.

İyi şans atkımı takacağım.

Damarlarımda sıcak bir adrenalin patlaması yaşıyorum. Neden ona iyi şans atkısı dediğini sormama bile gerek yok. Bahse girerim benimle tanıştığı gece taktığı içindir. Biraz sonra pistten takım uçağına geçerken, zaferin heyecanı tamamen geçmemiştir - Josie'nin mesajlarından gelen vızıltı da öyle.

"Karlsson'un Bryant'la arasının bozuk olduğunu mu hissettin?" Max koridordan aşağı inip her zamanki koltuklarımıza yerleşirken söylüyor.

Max'in karşısındaki sıraya omuz atarak geçerken Asher başını sempatik bir şekilde sallıyor.

"Annesiyle çıktın mı?" diye soruyor. "Kız arkadaşını mı çaldın? Bir gece formasının arkasına Mızımız Piç yazdın ve o bunu fark etmedi mi?"

Kötü kötü gülümsüyorum. "Bunu yapmalıydım," diyorum ve koltuğa yerleşirken çenemi kaşıyorum. Dünyadaki pisliklerin beni üzmesine gerçekten izin veremem. "Ama onu pokerde her seferinde yendim. Adamın hiç stratejisi yok."

Max gururla başını sallayarak, "Ve sen, dostum, hepiniz lanet bir stratejisiniz," diyor. "Öylesiniz ve bunu takdir ediyoruz," diye ekliyor Asher, aynı ciddiyetle.

Bu adamlar arasında birbirimize cehennemi yaşatmadığımız nadir anlardan biri. Ne zaman

Son derece dürüstüz ve bu gece aldığım darbelerden dolayı oluşan morluklarla birlikte bunu da kabul ediyorum.

"Sağ ol dostum," diyorum de.

"Lafı açılmışken, oynamalısınız," diyor Max ve çantasından bir deste çıkarıp karıştırıyor. Texas Hold'em başlamadan önce telefonuma bir mesaj geliyor.

Kontrol etmek için kaşınıyorum. Ya yine Josie'ye? Elim cebime gidiyor ama kendimi durduruyorum. Sadece kâğıt oynamalıyım. Şu anda bir mesajı açmak riskli. Sonra tekrar, mesajlarım otomatik olarak resimleri göstermiyor. Max'in dağıtımı bitmedi.

Boş ver. Ondan gelecek bir notun baş döndürücü olasılığı beni çok heyecanlandırıyor, bu yüzden mesajlarıma yıldırım hızıyla tıklıyorum ama hayal kırıklığı içinde inliyorum.

"Bu benim..." Arkadaşlarıma baba demeden önce sözümü kesiyorum, onun yerine menajer diyorum. Alexei'nin ve diğer birçok profesyonel hokey oyuncusunun da menajeri. En iyisi onu menajerim olarak düşünmeye çalışayım.

"Devam ," diyor Max, anlıyor.

Başımı sallıyorum. "Ellerimin arasında yakalayacağım onu."

Ama kolayca pes ediyorum - belki de ondan geldiğini bildiğim şey dikkatimi dağıtıyor. Eleştiri. Elde bahsi yükselttiklerinde, onun metnine geri dönüyorum ve evet, haklıyım.

Baba: Güzel gol, ama daha temiz oynamalısın. Yıllardır sana ceza bir kaleci görmemiştin.

Hadi canım, baba. Neredeyse Karlsson'un hatasıydı ama bu bir bahane değil.

Wesley: Evet, biliyorum, ama New York'a dönmüş olmak...

Ancak, gönder tuşuna bastığım anda bunun ona uymayacağını anladım ve o da beni aradı.

Baba: Bunun konuyla ne ilgisi var?

Midem bulanıyor. Takım arkadaşlarım anlıyor. Babam muhtemelen hiç anlamayacak. Sorun şu ki, o da haklı. Genelde böyle şeylerin beni etkilemesine izin vermem. Dikkatsizdim. Bu yüzden Koç bana devam etmemi söyledi. Farklı bir yaklaşım ve ben Koç'unkini daha çok seviyorum. Nefes veriyorum.

İyi noktaya değindin. Haklısın. Hatırlattığın için teşekkürler.

Yardım edebildiysem ne mutlu! Şehre döndüğünde öğle yemeği için bir araya gelelim. Ayrıca duvarların için biraz sanat eseri bulmamız gerekiyor. Yarın mı?

Bir iniltiyi bastırıyorum. Yarın hiçbir şey yapmamak istiyorum.

Wesley: O zaman seni ararım.

Takım arkadaşlarımla birkaç el oynarken bu kez telefonu görmezden geliyorum ve onlarla anlaştığımı hissediyorum. Karlsson'la olan etkileşimi nasıl gördüklerini. Babamla aynı fikirde olmamamız kimin umurunda? En azından takım arkadaşlarım öyle düşünüyor. Bir saat boyunca oynadık ve Max ile Asher tüm paramı aldı. Koç bir ara yanıma uğruyor ve Asher çenesini yetkili adama doğru uzatarak, "Koç, sen de katılmak ister misin? Bryant bu gece kolay bir hedef."

Durup Asher'a bakıyor ve ona sert, ciddi bir bakış atıyor. "Ama ben değilim. Hâlâ beni istediğinden emin misin?"

Asher yutkunuyor, yüzü buruşuyor. "Hayır, efendim."

Oyun bitene kadar birkaç el daha oynuyoruz ve ben kulaklıklarımı sallıyorum. "Rahatlayacağım," diyorum, sonra pencereye dönüyorum.

Ama rahatlamak kolay olmuyor. Uçuşta herkesin kendi dünyasına çekildiği o zamana doğru ilerlerken, yeni şarkılardan oluşan çalma listeme tam olarak giremiyorum. Heyecanlıyım, heyecanlıyım.

Telefonum cebimde bir delik açıyor. Zihnim şu görüntülerle dolup taşıyor

Dün geceden Josie. Ülkeyi geçip eve yaklaşırken vücudum çatırdıyor.

Geçen pazardan beri onu görmedim. Neredeyse bir hafta oldu. Şehir dışındayken onu beklediğimden daha fazla düşündüm. Hâlâ onu düşünüyorum. Bunun duracağından emin değilim.

Durmasını istediğimden emin değilim.

Mesajları tıklayarak açıyorum, başparmağımı ekranın üzerinde kaydırarak seçeneklerimi tartıyorum. *Çok* ama *çok* yakında onunla aynı yerde olacağım. Bu nasıl bir şey olacak? Ama ben nasıl olmasını istediğimi biliyorum. Eğer bir *fuck Karlsson* mesajı beni bu kadar heyecanlandırıyorsa, seçimimi yaptığımdan eminim. Ona suçluluk duymadan, ikinci kez düşünmeden bir mesaj gönderdim.

O fotoğrafları aklımdan çıkaramıyorum.

Cumartesi gecesi. Neyin peşinde olduğu hiçbir fikrim yok. Ama on dakika içinde cevap veriyor.

Josie: Belki bu onları aklımdan çıkarmana yardımcı olur.

Telefonum bir resim yükleniyor diyor. Nabzım kükrüyor. Heyecan tüm hücrelerime yayılıyor. Ürkekçe uçağı tarıyorum. Karanlık ve sessiz, ama telefonu daha da açıyorum, böylece kimse göremiyor. Ekibimde telefonuna açı veren ilk kişi ben değilim. Sonuncusu da .

Açarken ağzım sulanıyor. Yumruğumu ağzıma bastırıyorum ve zevkle inlememek için parmak eklemimi ısııyorum.

Çekim hem sanatsal hem de arzu dolu. Sanki bir yaşam kesiti ve bir şehvet anı bir şekilde birleşmiş gibi. göre evimin arka güvertesinde, çekimin kenarındaki ahşap masanın üzerinde bir kadeh şarap oturuyor. Masada bir de şarküteri tahtası var, üzerinde de üzüm ve meyve var. Ama bakışlarımın gittiği yer orası değil. Kadrajın ön planında, göğsünün yan tarafında, siyah dantelli bir sütyen askısına dolanmış eli var. Hafifçe çekiştirerek teninden uzaklaştırıyor - yalamak ve öpmek istediğim bir ten.

Bu yeni mi? Sütyen mi?

Hiçbir fikrim yok, ama yeni bir iç çamaşırı almış olma ihtimali beni fırına çeviriyor. Kendimi tutamıyorum.

Wesley: Bu yeni mi?

Şarküteri tahtası mı? Hayır, o senin Wes.

Bir mesaj göndermiş olsa da, adımı ağzından duyabiliyorum. Alay edercesine söylediği harflerin titreşimini hissedebiliyorum. Tek istediğim zamanı hızlandırmak.

Wesley: Henüz çıkarma.

Ne yazık ki iki saatim kaldı.

Düşünmek için iki saat.

Düşünmek için iki saat.

Tartışmak için iki saat.

* * *

Ama gerçekten, tartışma oldu mu ki? Ya da daha doğru bir , son altı haftayı tartışarak geçirdim. Tartışma artık sona erdi.

İndiğimizde herkesten önce uçaktan indim. Hiç vakit kaybetmeden arabamı çalıştırıyor, San Francisco sokaklarında rekor bir hızla eve doğru koşuyor, sonra garaja giriyor ve garaj kapısı arkamdan kapanırken arabamdan iniyorum.

Bir saniye bile kaybetmem.

Çantamı yere bırakıyorum ve ayakkabılarımı çıkarma zahmetine bile girmeden merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Eğer uyuyorsa, beni duymasını istiyorum. Uyanmasını istiyorum. Buna değmesini istiyorum.

Oturma odasını taradım. Josie'den iz yok. Mutfağa giriyorum. Sessiz ve temizdi. Lavaboda durup hızlıca ellerimi yıkadım, sonra kapıyı kırmaya hazır bir şekilde yatak odasına doğru yürüdüm. Ama kapı ardına kadar açıldı ve içeri baktığımda orada olmadığını gördüm.

Onu görmem gerek.

Görevi olan bir adam gibi arka güverteye doğru yürüyorum. Cam kapıda kalbim durdu, tekledi. Bir şezlonga kıvrılmış, etrafına bir battaniye sarmış, yumuşak projektör ışıklarının altında kitap okuyor, şarap kadehi boş, bakışları e-okuyucuya sabitlenmiş.

Isı lambası . Kapıyı kaydırarak açıyorum.

kaldırıyor, dudaklarını aralıyor, gözlerini bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Hey, sen."

Takım elbise giyiyorum, kravatım yok. Beni bir süre süzdü, ama başka bir şey söyleyemeden aramızdaki mesafeyi kapattım. Eğiliyorum. Bir elimi yüzünün yanındaki sandalyenin arkasına koydum. Ateşli bakışlarını tutuyorum.

"Şimdi," dedim. "Çıkar onu, şimdi."

HIÇ SAYGI GÖRMÜYORUM.

Josie

Çok uzun zamandır kafamın içinde yaşıyorum. Dünyayı en ince ayrıntısına kadar inceledim, kendimi her durum için bilgi ve içgörüyle donattım. Ama beni bu deneyime hazırlayacak bir kitap yoktu.

Talebi için.

Ama görünüşe göre ihtiyacım yok. Wes onun için soyunmamı söylediğinde vücudum ne istediğini biliyor.

Arka güvertede, sıcak lamba ve serin Kasım havasının tenimi öptüğü bir kokteyllle battaniyeyi bırakıyorum, e-okuyucumu masanın üzerine koyuyorum ve onun emriyle büyülenmiş gibi bordo kapüşonlu tişörtümün fermuarına uzanıyorum. Emrini yerine getirmek için sabırsızlanıyorum. Kendini kaptırdığın seksi oda arkadaşın için nasıl soyunacağını araştırmama gerek yok.

Ben sadece...yapıyorum.

Fermuarı çekiyorum.

Açılan her metal dişin sesi kilidimi daha da açıyor. Sweatshirt'üm açıldığında, kumaşın sandalyenin koltuğuna düşmesine izin veriyorum, göğsüm beni kavrayan bir beklentiyle yükselip alçalıyor.

Wes hala bir elini sandalyemin arkasına bastırmış durumda. Bakışları gövdemde bir aşağı bir yukarı geziniyor, sonra yüzüme iniyor. Günahkâr gözlerinde *bekliyorum* bakışı yanıp *sönüyor*. "Neredeyse," diyor bir emirle.

Tatlı, sıcak gerilim içimde kıvrılıyor. Sütyenimin askılarına uzanıp onları kollarımdan aşağı kaydırırken nefesim hızlı ve acil geliyor, dirseklerimin kıvrımlarına düşmelerine izin veriyorum. Ellerimi göğüslerime götürüyorum, acele etmiyorum, kupları aşağı doğru itiyorum ama sadece biraz. "Böyle mi?" Soruyorum, sesim şakacı bir merakla yükseliyor.

"Yakın," diye .

Başımı eğerek danteli biraz daha indiriyorum ve bir meme ucunun üst kısmını ortaya çıkarıyorum. "Bu nasıl?"

Wes sertçe yutkunur, dudaklarından bir gümbürtü çıkar. "Sonuna kadar, Josie." Bu artık bir talep.

Dişlerimi alt dudağımın üzerinde kaydırıp tepkisinin tadını çıkarıyorum, sonra da bardakları aşağı itip göğüslerimi serbest bırakarak onu . "Aklındaki bu muydu?"

"Evet. Kahrolası evet." Boştaki eliyle uzanıp dantelli sütyenimin kumaşını çekiştirirken pis bir onayla dolu. "Tekrar soruyorum. Bu yeni mi?"

Daha önce ona cevap vermemiştim. Oynamak istedim. Belli ki şimdi cevaba ihtiyacı var, ben de ona cevabı verdim. "Evet."

Nefesi sıcak. Titriyor. Sandalyenin arkasını bırakıyor ve sanki kendini dengeliyormuş gibi elini saçlarında gezdiriyor. Ay ışığı yakışıklı yüzünde geziniyor ve onu birkaç potansiyel saniye boyunca aydınlatıyor. Bakışları ciddi. Ama gözlerinde soru yok. Yüzünde belirsizlik yok.

Bu adam bu gece beni sikmeye kararlı bir şekilde kapıdan içeri girmiş olmalı. Bu bilgi içime bir sıcaklık patlaması gönderiyor. Sonra elleri göğüslerimi kapladığında ve onları yoğurduğunda başka bir heyecan geliyor. Hiç de nazik değil.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

Sağ meme ucumu başparmağıyla yuvarlıyor, sonra diğerini. Sonra aynı anda ikisini birden... Zevkten içim içime sığmazken neredeyse sandalyeden fırlayacaktım. Memelerimi sıkıyor, güzel ve sert.

"Ben bu işin içindeyim," nefes nefese kaldım.

"Bu ikimiz için de geçerli," diyor kuru bir sesle. Şehvetli bir iniltiyle bir elini indiriyor, böylece başparmağını çene çizgim boyunca sürükleyebiliyor. Yüzümü avucunun içinde tutarak beni kendine yaklaştırıyor, sonra gözlüklerimi yavaşça çıkarıp bana uzatıyor.

Onları dikkatlice masanın üzerine koydum. Sonra ağzımı kendi ağzıyla eziyor.

Öpücük derin. Dili beni açmaya zorluyor ve dudaklarımı onun için ayırıyorum. Hokey oynar gibi öpüyor, her şeyini ortaya koyuyor. Dişleri dudaklarıma sertçe değiyor. Dili ısrarcı. Tutuşu çok güçlü. Öpüşme düpedüz baş döndürücü ve çok geçmeden zihnim bulanık, parazit dolu, sanki bir makine devre dışı kalmış gibi.

Ve çok daha fazlasını istiyorum.

Ellerim boynuna dolanıyor ve onu sandalyede kendime doğru çekmeye çalışıyorum. Ağzımı bırakıyor, özel dikim takım elbisesinin içinde dizlerinin üzerine çöküyor ve boğazımdan aşağıya doğru ağız açık öpücükler bırakıyor, sonra köprücük kemiğime doğru ilerliyor. Beni ısıtıyor.

Cıykladım, çünkü bu beklenmedik bir şeydi. Çünkü daha önce hiç ısırılmamıştım. Ve hoşuma gitti.

Sonra yüzünü göğüslerime daldırıyor, bir meme ucunu ağzına alıyor ve tekrar ısıtıyor.

Zevkle karışık keskin, lezzetli bir acı içimde sekerken haykırıyorum.

Wes yukarı bakıyor, hınzırca sırıtıyor. Çok memnun. Tekrar boğazımı öpüyor, bu sefer parmağını alt dudağımda gezdiriyor ve ağzıma bastırıyor.

Parmağını emerken inliyorum. Kıvraniyorum, daha da tahrik oluyorum. Bunun bu kadar pis ve özgür hissettireceğini hiç düşünmemiştim. Bir tane daha soktu. Dilimi ikisinin üzerinde gezdirip daha fazla emiyorum. Tadı temiz, sanki bana gelmeden önce ellerini yıkamak için durmuş gibi ve bu düşünceli jest beni daha da ısıtıyor. Detaylara bu kadar dikkat etmesi beni tahrik ediyor.

Daha sert emiyorum, diğer eli saçlarıma dolanırken sandalyede kıvraniyorum. Bazı telleri yumruğunun etrafında kıvrıyor. Ve çekeştiriyor.

Nefesim kesildi. Bırakıyor, bana bakıyor, yakışıklı yüzünde alaycı bir sırıtma oluşuyor. "Sanırım neye ilgi duyduğunu biliyorum."

Bunlar benim en sevdiğim kelimeler ve o da bunu biliyor. "Neyin içindeyim ben?" Soru benim hissettiğim kadar çaresiz geliyor.

Dudaklarını bükerek bir elini kalçalarımın arasına sokuyor ve kot pantolonumun üzerinden beni sıkıyor. Kabaca. Sanki amımı avuçluyor. Bunun seksi olması mı gerekiyor? Hoşlandığın bir adamdan, sanırım öyle. Çünkü içimdeki sıcaklık daha da yükseliyor.

Wes tarafından hırpalanmak hoşuma gidiyor. Onun cüssesini, büyük ellerini, acemiliğini seviyorum. O bir yatak odası kaşifi, beni işaretlenmemiş bir patıkaya götürüyor, giderken benim için dalları kesiyor.

Başparmağını çenemin altına kaydırıyor, koyu renk gözleri benimkilere kilitleniyor ve şöyle diyor: "Bence nazik olmayan biri tarafından becerilmek istiyorsun. Kibar olmayan biri tarafından. Zeki kızların kirli seksten hoşlandığını anlayan biri tarafından."

Bu dünyanın ihtiyacı olan bir çıkartma. "Evet," diye nefes nefese kaldım. "Bunun var." "O zaman şu oda arkadaşı kuralını çiğneyelim de seni pis pis sikeyim."

Bu bir tatbikat değil. Bu benim vahşi, kötü hayatım. "Evet. Şimdi. Teşekkürler," diyorum ve gözlüklerimi kapıp tekrar takıyorum.

Gülüyor, sonra sandalyeden kapüşonuma uzanıyor ve elini uzatıyor. Beni ayağa kaldırırken onunkini tutuyorum. Sütyenimi yukarı, böylece göğüslerim serbest dolaşmıyorum, çünkü bu garip. Wes ben giderken arkamdan geliyor, ellerini belime koyuyor ve ben sürgülü cam kapıdan eve doğru yürürken omuzlarımı öpüyor.

Duruyor ve kapıyı kapatıyor ama öpücüklerine ara vermiyor. Kapıyı kilitlerken enseme öpüyor, sonra da koridorda yürürken.

Titreyip duruyorum.

Titriyorsun.

İnleme.

Koridorda durup bir elimi duvara koyuyorum. "Wes, beni öptüğünde odaklanamıyorum."

"Güzel. Odaklanmayın."

"Ama yatağıma asla ulaşamayacağız."

Bu onu durdurdu. Beni döndürüp yüzünü ona dönmemi sağlıyor. Bir saniye sessiz kaldı, sonra daha yumuşak bir sesle, "Yukarı gel. Yatağıma gel."

Ses tonundaki beklenmedik kırılma karşısında gözlerimi kırptırıyorum. "Beni hiç üst kata davet etmedin." "Bu kasıtlıydı."

"Neden? Dağınık mı? Ben hiç gitmedim." "Gitmediğini biliyorum."
"Nereden biliyorsunuz? Kameranız var mı?"
Gülüyor, başını sallıyor. "Hayır. Sana güveniyorum." "Güzel. Mahremiyetinize saygı duymak istedim."

Elini çıplak kolumda gezdirirken dudakları yukarı kıvrılıyor ve tüyleri diken diken oluyor. "Bu konuda..."

"Saygı hakkında mı?" Açıklığa kavuşturmak için sordum.

"Evet. Seni neden davet etmediğimi bilmen gerekiyor."

"Tamam," diyorum ama gergin değilim. Tahrik oldum. Bu iş iyiye gidiyor.

"Çünkü buraya taşındığından beri tek istediğim seni yatağıma almak Josie." Elini saçlarımın arasına sokuyor, birkaç tutam topluyor ve sanki saçlarım bir tasma gibi beni kendine . Düşündüğümünden daha sıcak. "Ve sana saygı duymuyormuşum gibi seni becermek için."

Vücudumdan aşağıya bir sıcaklık akıyor, muhtaç bir ağrıya göbeğime yerleşiyor. "Beni yukarı çıkar ve hemen şimdi böyle becer."

Maceracı Josie evde.

HORNY GUSTO

Wesley

Kapıyı açar açmaz onu kendime doğru çekmek ve acımasızca öpmek istiyorum ama Josie bir işlemci. Bir şeyler görmek isteyecektir.

Işığı açtım. Kapüşonunu bir sandalyeye bıraktığımda odada içiyor.

Yatak odam erkek sırlarının saklandığı bir yer değil. Yatağımın üzerinde asılı bir av bıçağım ya da kimsenin görmesinden korktuğum bir *Star Wars* oyuncak bebek koleksiyonum yok.

Aslında, pek bir şey yok.

Uyumayı çok sevdiğim büyük bir oda ama onun gözünden bakmaya çalışıyorum.

Dekorda beni okumaya çalışacak, çünkü yaptığı şey bu.

Bir elimi enseme gezdiriyorum, kısa bir süreliğine geriliyorum. Bunu daha önce düşünmemiştim ama umarım benim çapkın olduğumu anlamaz çünkü bu oda öyle bir hava veriyor. O kadar şık ve tek renkli ki *playboy havalı* diye bağırıyor, oysa ben öyle biri değilim. Ahşap döşeme cilalı. Duvarlar beyaz ve minimalist, neredeyse hiçbir şey asılı değil - sadece San Francisco'nun birkaç siyah-beyaz güzellik fotoğrafı. Dekorâtörden bu şehrin, bu takımın, bu taraftarların bir parçasıymışım gibi hissettirmesini istedim. Ama resimleri ben seçmedim. Ya da asmadım.

Uzak duvarda, gümüş metal çerçevesi ışığın altında parıldayan devasa bir kral yatak yer alıyor. Yatak tertemiz beyaz ketenle kaplı. Pelüş gri yastıklar yatak başlığının yanına serpiştirilmiş.

Komodinin üzerinde çerçeveli bir resim var.

Bunun kökleri sevmediğim anlamına geldiğini düşünmemesini umarak irkildim. Sadece dekorasyonla ilgilenmiyorum. Ama başka birine nasıl görünebileceğini düşünmemiştim. "Bunu gören ilk kadın sensin," diyorum çenemi kaşıyarak.

Josie bana dönüyor, güzel dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Şanslıyım." Sesi büyülenmiş gibi geliyor. İyi o zaman. Sanırım ona çapkın olmadığımı göstermek için gereken tek şey bu -gerçek dekordan üstündür. Ben de ona gülümsüyorum. "Sanırım biraz otel odası gibi. Hoşuna gittiğine eminim.

Bunlar."

". Kendimi biraz... konfor alanımdan çıkıyormuşum gibi hissettiriyorlar."

Omurgamdan aşağı bir sıcaklık dalgası yuvarlanıyor. Onun istediği de bu. İşleri . Rutini bozmak. Doğru adama geldi.

Ama ben onu çıplak soyup ona kötü şeyler yapamadan önce çerçeveli resme odaklandı ve komodinın üzerindeki resme doğru yöneldi. Durdu, baktı, sonra bana döndü, sanki beni yakalıyormuş gibi. "Sende bir köpek resmi var."

Siyah-beyaz Collie karışımı bir köpeğin frizbi yakalarken çekilmiş bir fotoğrafı. "Evet, bu Frosty. Kız kardeşimin köpeği. Onu bir yıl önce sahiplendi. Yaşlı bir köpek, bu yüzden ona Frosty diyor."

Göz kırıyor. "Kız kardeşinin köpeği mi? Kız kardeşinin köpeğinin çerçeveli bir fotoğrafı mı var?" "Çok tatlı," diyorum kolayca, ama belki de savunmaya geçerek.

Başını sallayan Josie bana doğru ilerliyor. "Kapa çenen. Hiçbir şey kıyafetlerimi bundan daha hızlı kaybetme isteği uyandıramaz bende."

Vay anasını. Bu benim şanslı gecem. "Güzel çünkü birazdan olacak," diyorum, sonra onu kendime doğru çekiyorum, böylece pantolonumun uzunluğunu hissediyor. Onu sertçe öpüyorum, bu sefer sütyeninin kancasını açıyorum, sonra kotunu aşağı itiyorum. Pantolondan dışarı adımını atıyor. "Dün gece," diye başladım, çenesinin menteşesini öperek, "mesajlaşırken. Kimsenin ne olduğunu sormadığını söylemiştin.

içine."

"Doğru," diyor, ağzımı çenesinde gezdirirken nefesi kesilmiş bir halde.

"Bana başka nelerden hoşlandığını söyle. Ne izlediğini söyle." Duruyorum, bakışlarıyla buluşuyorum, kestane rengi saçlarından bir tutam çekiyorum. "Güvercin pornosu dışında."

Gülüyor ama sonra dikkatle soruyor, "Gerçekten mi?"

"Sikeyim evet." Kararlı. Tamamen ciddi olduğumu bilmesini istiyorum.

Dudaklarının kenarını ısırtıyor, sonra cesarete ihtiyacı varmış gibi nefes veriyor. Ellerimi kalçalarına doluyorum. "Beni korkutup ," diyorum, çünkü tahrik kutusunu açmasının sorun olmayacağına dair güvenceye ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Onlara özenle ve muhtemelen azgın bir gusto ile davranacağım.

"Hiç kimseye söylemedim."

Bu sadece daha fazlasını öğrenmek istememe neden oluyor. "Anlat bana," diyorum, bir talep gibi, ama umarım sesimdeki kırılganlığı duyabilir. Onun kirli arzularını paylaştığı adam olmak istiyorum. Kendi beğenilerimi ona dayatmakla ilgilenmiyorum. "Sana istediğin her şeyi vermek beni tahrik ediyor," diye ekliyorum, böylece açıklığa kavuşuyor - ona tüm pis fantezilerini vermeye hazırım.

Bir duraksama oldu, sonra "Madem ısrar ediyorsun" dedi.

Mesajı alsın diye sikimi ona sürüyorum. ". İstiyorum amına koyayım."

Omuz silkerek, "Sevdiğim bir site var. Kadınlara hitap ediyor.

Ve kendimi bu tür sahnelerin olduğu videoları izlerken buluyorum."

Sonra bana sahneleri, şeyleri, dileklerini anlatıyor.

Aklım başımdan gitti. Onunla tanıştığım gece kimyamız tutuştu. Ama onun bu kadar kirli olduğunu bilmeme imkan yoktu.

"Hepsini istiyor musun?"

diye sordum. Hevesle başını

sallıyor. "İstiyorum."

"Güzel. Soy beni," diyorum ve bu teknik olarak onun listesinde yok ama gerekli bir başlangıç.

Gömleğimin en üst düğmesine uzanıyor, sonra hızla çözüp çıkarıyor. Sonra hevesli parmaklarıyla kemerimi, düğmeyi ve fermuarı açıyor. Kısa sürede pantolonumu çıkardı ve boxer külotuma kadar indim. Saçlarından bir tutam tutup onu kendime doğru çekiyorum ve ağzına sert, morartıcı bir öpücük konduruyorum. Başparmağımı külotuna sokup, aşağı itiyorum.

İçlerinden çıkıp karşımda duruyor, çıplak ve görkemli, sadece siyah-beyaz gözlüklerini takmış. "Bana saygısızlık etme, Wes," diyor.

Yol haritasını kullanarak ona "Sırt üstü yat, bacaklarını iyice aç ve bana ne kadar ıslak olduğunu göster," diyorum.

Dudaklarında kekeleyerek bir nefes alıyor, uzanıyor, kalçalarını aralıyor, sonra bir elini kalçalarının arasında gezdiriyor. Yerden gömleğimi alıyorum, ona doğru yürürken taşıyorum, tüm bu süre boyunca onu izliyorum. "Son birkaç gecedir odanda yaptığın şey bu muydu, kirli bir kız gibi?"

Daha hızlı vuruyor. "Evet."

"Buraya gelmediğine emin misin? Yatağıma girmediğine? Burada kendinle oynamadığına emin misin?"

Nefes nefese kaldı. "Eminim."

Ona inanmıyormuş gibi başımı eğiyorum. "Dolabıma girip kıyafetlerimi karıştırmadın, gömleklerimden birini giymedin, sonra yatağımanın kenarına oturup gömleğimi koklarken o tatlı amcığını okşamadın mı?" Ona gömleği fırlattım.

Onu tutuyor. "Ben yapmadım. Senin kurallarına uydum." Kollarını kolların içine soktu.

Ve sikim bir gökdelen.

Vay anasını. Bu dünyadaki en seksi görüntü. Josie, benim gibi kokan beyaz gömleğimin içinde Kalçalarını açmış, bir tutam saçını döndürüyor, gözlükleri takılı. Yüzünü yakaya çeviriyor ve içine çekiyor.

Yanıyorum. Şu anda ekvatorun benim üzerimde hiçbir etkisi yok.

Boxer külotumu çıkarıyorum ve dudakları O şeklinde genişliyor. Vahşice sikime bakarken amını daha hızlı okşuyor. Ağrıyan sikimi tutup çekiştiriyorum. Kendime dokunuşumu izlerken dilinin ucu alt dudağının üzerinde geziniyor.

"Kızım sikime aç, değil mi?" "Öyleyim," diyor.

Sertçe sarsıyorum, böylece yumruğumu ona nasıl geçirdiğimi kolayca hayal edebiliyor. Ben çektiğçe o kavisler çiziyor. "İki parmağını kalçalarının arasına sok," diyorum onu bırakıp yatağa tırmanırken.

İtaat ediyor.

"O dudakları benim için ayır," diyorum dizlerinin arasına geçerken.
Parmaklarını V şeklinde birleştirerek amının dudaklarını aralıyor ve bana ne kadar tahrik olduğunu gösteriyor.
Aletim zıplıyor, onunla tekrar buluşmak için sabırsızlanıyorum. Bir kez daha pompalıyorum.
"Sırılsıklam olmuşsun," diyorum hayranlıkla.
"Çok sertleşmişsin," diye karşı çıkıyor.
Onun şımarıklığına bayılıyorum. Çok seviyorum. Sikimi bıraktım ve yüzümü kalçalarının arasına bıraktım. Acımasızca klitorisini emiyorum. Nefes alış veriş bana şaşırdığını söylüyor. Daha sert emiyorum, tatlılığını öpüyorum, yalıyorum. Yüzüme karşı kıvranıyor. Bir derin, sıcak öpücük daha. Sonra duruyorum, geri çekiliyorum ve elimi kalçalarının arasına sokup ıslaklığı biraz daha yayıyorum.
Sonra elimi kaldırdım, parmaklarım onun yüzünden ıslanmıştı. "Bunu istiyor musun Josie?" "İstediğimi biliyorsun," diyor. Kızım kirli videolarını gerçekten seviyor.
Ona istediğini veriyorum, amını tokatlıyorum.
Bir an için nefesimi tutuyorum. umuyorum. istiyorum. Gerçekliğinin araştırmasıyla uyumasını istiyorum. Mavi gözleri şoka girdiğinde, o kirli arzuyla dolu an askıya alınıyor. Sonra sanki içinden bir nabız geçiyor, bir titreşim. Tutarsızca bir şeyler mırıldanıyor, sonra açıkça fısıldıyor, "Tekrar."
Sanırım hoşuna gitti.
Eğilip tatlı dudaklarını öpüyorum, sonra geri elimi ikinci kez kaldırıyorum ve ona bir kez daha hafif bir tokat atıyorum. Bu sefer üç parmağımı birden klitorisinin tam karşısına koyuyorum.
Hızlı bir şaplak, sonra okşayarak yatıştırıyorum, tüm ıslaklığı etrafa yayıyorum. Amına uzun uzun bakıyorum. Parlıyordu. "Kahretsin, iyi görünüyorsun Josie bebeğim."
Gözlüklerini çıkarıp Frosty'nin resminin yanına koyarken, "Ellerimin ve dizlerimin üzerinde daha iyi görünürdüm," diye alay ediyor.
İnliyorum, sonra onu ters çeviriyorum, gömleğini güzel sırtının ortasına kadar itiyorum, kıcını kaldırıyorum, o solgun, güzel yanakları açıyorum.
Baş döndürücü bir an için kendimi onun bu uzun, zayıf ve tahrik olmuş halinin tadını çıkarmaya bıraktım. Tişörtü biraz daha kaldırarak sırtından aşağıya iniyor, boynundan kıcının üstüne kadar bir yol yalıyor, teninin tadını çıkarmak için bir an duruyorum, onunla tanıştığım gece beni çılgına çeviren o tarçın kokusu.
Bu beni daha da çıldırtıyor.
Kıcının üst kısmına bir öpücük konduruyorum ve altımda titiyor. karşı mırıldanarak yumuşak bir öpücük daha , sonra kolumu ona doladıgımda hiç de yumuşak davranmıyorum, elimi aşağı kaydırıyorum, bir parmağımı amına sokuyorum, sonra iki.
Kıpırdıyor. "Aman Tanrım," diyor, nefesi kesiliyor. Yine de vücudu ne istediğini biliyor. Parmaklarıma karşılık vermeye başladı. Parmaklarımla onu acımasızca becerirken sırtının küçük kısmının üstünü öperek onları kıvrıyorum. Onun istediği gibi.
İki, sonra üç. Sıcak, sahiplenici bir öpücük. Derin, ağgözlü bir parmak sikişi. Sonra, "Wes, beni becer lütfen, şimdi" diyene kadar boştaki elimle kıcına şaplak atıyorum.
Parmaklarımı gevşetiyorum. "Sikimi mi istiyorsun?" "İstiyorum."
"Söyle," .
"Beni sakinle doldur." "Bunun için yalvar," diye onu cesaretlendiriyorum.
"Lütfen, beni o koca sakinle doldur" diye yalvarıyor.
"İşte benim edepsiz kızım," diyorum, sonra topuklarımla üzerine oturabilmek için bırakıyorum. Prezervatife uzandıktan sonra sikimi kapatıyorum, sonra arkasına dizlerimin üzerine çöküp onu yukarı kaldırıyorum. "Şu haline bak. O kadar ıslaksın ki damlıyorsun," diyorum, sonra sikimin başını klitorisine vuruyorum. İnliyor, iniltili bir ses, cinsel ve davetkâr.
Kıvrana, vücudunu geri itene, daha fazlasını isteyene kadar tekrar yapıyorum.
Ona veriyorum, ucunu klitorisine vuruyorum, ta ki sinir uçları ham olana ve o da *lüt fen, lüt fen, lüt fen* korosundan başka bir şey olmayana kadar.
Yanaklarını yukarı kaldırıyorum, böylece sikimi amının sıcak ve misafirperver yuvasına sokmak için daha fazla yer açıyorum. Tam içine girdiğim anda aklım başımdan gidiyor. Kablolar kızarıyor. Devreler patlıyor. Bu çok iyi. Sıcaklık, sürtünme, gerginlik.
Onun beni istediği gibi.
Benim onu istediğim gibi.
İstediği şekilde. O benim için mükemmel. Burada, beyaz gömleğimin içinde, onun üzerinde.

Elleri ve dizleri üzerinde, ben onu derinlemesine sikerken boynunu geriye atıp beni izliyor. "Manzarayı beğendin mi?" İçine gömülürken kuru kuru soruyorum.

" " diye inliyor.

"Buna ne dersin?" Onu boş bırakarak, *daha fazlası için* yalvarmasını sağlayarak rahatladım.

Tekrar içeri giriyorum ve böyle bir tempo tutturuyoruz - biraz acımasız, çok aç bir şekilde kalçalarını döndürüyor, beni daha derine götürüyor.

Oda homurdanmalar ve inlemelerle dolar, sonra Josie'den bir talep gelir. "Kıcımı tekrar şaplaqla."

Sikim daha da sertleşiyor. Bir avucumu kaldırıp şaplaqla atarken granit gibi hissediyorum. Çığlık atıyor.

Kırmızı lekeyi elimle yatıştırıyorum - çok uzun sürmeyen nazik bir okşama. Tekrar kaldırıyorum.

"Daha sert," diye yalvarıyor.

Ona şaplaqla atıyorum ve o bir *oh tanrım* diye bağıyor ama aynı zamanda sikimin etrafında kenetleniyor. Çok sıkı, ıslak ve istekli ve şimdi zevkini kovalarken acımasızca bana geri dönüyor. İçine derinlemesine sokuyorum, sonra yavaşça çıkarıyorum, elimle yanağına tokat atıp güzel bir kırmızı iz bırakana kadar onu bekletiyorum.

Nefes nefese, inliyor ve görünüşe göre anın içinde kaybolmuş. Bu mükemmel. Vahşi kızımın kendini bana teslim edişi çok mükemmel. Onu becerirken, elim sırtının pürüzsüz etinde geziniyor ve sonra saçlarına giriyor. Onu vücudumla sararken kestane rengi saç tellerine bir yumruk atıyorum. "Böyle mi seviyorsun bebeğim?"

"İstiyorum," diyor, sonra diğer elim kalçalarının arasına kayıyor ve istekli klitorisini buluyor ve onu çimdikiyorum.

Onun çığlığı benim iğrenç rüyalarımı süslüyor. Erotik, cinsel ve tamamen bana ait.

Tekrar çimdikiyorum, sonra klitorisini okşuyorum. Josie'nin sırtı kamburlaşıyor, göğüsleri sallanıyor ve yüzü iki büklüm oluyor. "Boşalmak istiyorum," diye fısıldıyor muhtaç bir yalvarışla.

"Biliyorum bebeğim," diyorum, sonra hareketleri tekrarlıyorum -sıkmek, çimdiklemek, yatıştırmak. Sırtımı eğip *evet, evet, evet diye* bağırana kadar duruluyorum, köpürtüyorum, tekrarlıyorum.

Bana kalan tek şey onun ritmini bozmamak. Parmaklarını çarşaflara geçirip onları tırmalarken onu sertçe beceriyorum. Tüm vücudu güzelce geriliyor, sonsuza dek süren ve neredeyse yeterince uzun olmayan bir inilti ile boşalırken sikimi kavırıyor.

Kolları kayıyor. Yüzünün yatağa düşmesine izin veriyor, ama kıcı hala havada. O kadar sıcak ki neredeyse tek ihtiyacım olan bu. Bu bitirebileceğim aklıma geliyor. Gerginleşip boşalana kadar onu otuz saniye daha sıkmek çok kolay olurdu. Ama ben daha fazlasını istiyorum.

Ona bakmak istiyorum. Onu görmek istiyorum. Onu deneyimlemek istiyorum. Bir anda, onunla sadece sert, kaba, kirli seks yapmak istemediğimi anladım.

Çekiyorum. "Josie. Yüzünü görmeliyim," diyorum, çaresizlik ses tonumu renklendiriyor. "Öyle mi?"

"İstiyorum," diyorum ısrarla, sonra bir kolumu beline doluyorum ve onu sırt üstü yatırıyorum. Kollarını başının üzerine kaldırıyor, yavaşça geriniyor, onu şefkatle almam için bir davet. Gömleği açık. Dizlerini yukarı çekerek bana yer açtı. Güzel ve tahrik olmuş.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, duruyor, sonra tekrar hızlanıyor. "Gömleğimin içinde muhteşem görünüyorsun," diyorum içeri girerken.

"Bu seni sahiplenici hissettiriyor mu?"

"Evet. Kıyafetlerimin içinde çok seksi görünüyorsun," diyorum, onu sonuna kadar doldurduktan sonra geri çekiyorum. "Seni formamın içinde görmek istiyorum."

"mi, On Altı Numara?"

Görüntü çok fazla. Ürperiyorum, şehvet cezalandırıcı dalgalar halinde sırtımdan aşağı vuruyor. "istiyorum," diyorum, sonra hızımı yavaşlatıyorum, girip çıkarken acele etmiyorum. İtiyorum

kalktım, kendimi destekledim, o mavi gözlerin altımda parıldamasını izledim. "Seni çok istiyorum. Seni her gün daha çok istiyorum. Seninle tanıştığım gecedan daha fazla."

"Aynı," diye fısıldıyor, şakacılığı kayboluyor.

Sessizleşiyoruz, seks daha yavaş, ruh hali daha yumuşak.

Kollarını boynuma doluyor, sonra ayak bileklerini kıçıma doluyor. Onu takip ediyorum, birkaç akıl almaz dakika boyunca onu yavaşça beceriyorum. Sanki oda dönüyormuş gibi geliyor, ya da belki de göğsümdeki kalbim dönüyor.

"Şimdi bana saygı duyuyormuş gibi beceriyorsun beni" diyor, boğazı düğümleniyor. Ses doğrudan göğsüme gidiyor ve onu sıkıyor.

"Bu bir sorun mu?" *Hayır de. Lanet olası hayır de.*

Başını sallıyor. "Ben de bunu seviyorum." "Güzel. Ben de öyle, bebeğim."

Tekrar nefes nefese kalana kadar içinde hareket ediyorum, sonra dizlerimin üzerine yükseliyorum, kalçalarını tutuyorum ve derinlere giriyorum, titreyene ve çarşafları kavrayana kadar parmaklarımla klitorisini ovuyorum.

Ama yorgana tutunmak istemiyor gibi görünüyor. Onun yerine bana uzanıyor, tekrar boşalırken saçlarımı tutuyor.

O kadar seksi ki dayanamıyorum ve zevk içime doluyor, geceyi, şehri, tüm lanet dünyayı bulanıklaştırıyor.

Kalçalarım titriyor ve vücudum geriliyor.

O kadar sert boşalıyorum ki, bir dakika ya da daha uzun bir süre aklım başımdan gidiyor.

Tekrar çevrimiçi olduğunda, oda arkadaşı kuralımızı çiğnediğimizden eminim, ama eminim, diğerlerini de ezmek için bir çarpışma rotasındayız. Belki de bizim koymadıklarımızı. *Oda arkadaşına aşık olma* gibi yazılı olmayan kurallar.

Gerçi bunu bir süre önce kırdığımdan oldukça eminim.

Gerisi sadece detay.

BURADA HAYALET YOK

Josie

İnternet sizi pek çok şeye hazırlayabilir - ya da bunların arasında yörüngeyi sarsan orgazmlar da var. Ama sizi 0'dan sonraki dünyaya dönüş anlarına gerçekten hazırlayabilir mi? Mesela temizlenmeniz gerektiğinde? Penis dışarı çıktığında her şey çok garip oluyor.

"Affedersiniz," diyorum bir dakika sonra, sonra yataktan fırlayıp olabildiğince hızlı bir şekilde en-suite banyoya giriyorum ve Wes'i prezervatifi atması için bırakıyorum.

Doğrudum, işedim, ellerimi yıkadım ve tekrar yatak odasına girdim. Wesley korumayı çabucak atmış olmalı. Şimdi yorganın üstünde yatıyor, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, teni terden sırlıslık olmuştur, fazlasıyla seksi ve doygun görünüyor.

O an yine de garip. Çünkü... eve mi gideceğim?

Yani, alt katta mı?

Burada mı

kalacağım?

Hiçbir araştırma beni modern seksin bu gerçeğine hazırlamamıştı - cehennem kadar ateşli oda arkadaşınızı becermek, kimin kimi yataktan attığını anlamak zorunda kalana kadar harikadır.

Doğum günü kıyafetimle yatak odasına doğru belli belirsiz adımlar atarken midem yeni bir gerginlikle bulaniyor. Ama kapının yanında duruyorum, hemen ötesinde merdivenlerin girişi var.

"Sooooo," diye başlıyorum.

Tercümesi: Sırada ne var?

Wes gözlerini devirir. "Gel buraya, Winters," der yatağa vurarak.

Vücudum bir geçit töreni düzenliyor, konfetiler ve bantlar içime yağıyor. İstendiğimi hissederek çıplak popomu aceleyle yatağa geri götürüyorum ve onun yanına uzanıyorum. Gözlüklerimi alıp tekrar takıyorum.

Başını ellerinin arasına alıp yan yatıyor. "Gizlice kaçacak mıydın?" Bana bunu söylerken sesi şakacı çıkıyor.

"Ben de burada yaşarsam gizlice kaçmış mı oluyorum?" Hâlâ emin olmasam da karşı çıkıyorum. Harika bir seksten sonra ne yapacağını bilmemeye nasıl geçersin? Neden bu konuda ev ödevimi yapmadım?

"Evet, gizlice dışarı çıkıyor, yüzden yapmayın" diyor.

"Hâlâ çok otoriter," diyorum ama sanırım onun otoriter yanını seviyorum. Beni sakinleştiriyor. Kendimi rahatlamış hissettiriyor. Göğsüm sıcak ve hücrelerim biraz köpüklü.

Beni kendine çekiyor, burnunu saçlarıma gömüyor. "O sabah sen yokken otelin yastığı tarçın gibi kokuyordu. Losyonun, değil mi?"

Kalbim hızla çarpıyor. Tanıştığımız gece dondurmacıda ona söylediklerimi hatırladı. "Evet. İyi hafıza."

"Hâlâ orada olacağını umuyordum. Sabah otelde," diye mırıldanıyor, birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi anımsarken dalgınca saçlarını okşarken zamanın içinde kaybolmuş gibi konuşuyor.

Ben de zamanın içinde kaybolmuş gibi hissediyorum, ama bu baş döndürücü anda. "Beni bulacağını umuyordum," diyorum, o sabah tam olarak işlemediğim bir şeyi itiraf ederek. Soyadını öğrenmek için bir kaktüs satın alana kadar farkına varmadığım bir şeyi.

"Bunun bir ipucu olabileceğini düşünmüştüm.

Mektubundaki bir satır." "Hangi satır?"

Hiç tereddüt etmeden şöyle diyor: "Belki şehirde görüşürüz. Büyük ama bir o kadar küçük. Asla bilemezsin..."

"Ezberledin mi?" Her kelime boşluk bırakarak iniyor.

"Ezberledim," diyor kolayca, sanki her şey bundan ibaretmiş gibi. Ama üç satır ezberlemek herkes için büyük bir olaydır. Ama ben bunu çok büyütüyorum. Bu külçeyi özel anılarla dolu bir çekmeceye saklıyorum.

"Belki de bir ipucuydu. Sanırım seni tekrar göreceğimi umuyordum," diyorum, bunu şimdi ben de itiraf ediyorum.

"Sonra atkını buldum Külkedisi," diyor, saçlarını tekrar okşarken o sabah yaşadıklarını anlatmaya devam ediyor. "İlk maçımızın ertesi sabahı sana geri vermek için hepsini paketlemiştim. Sana bir mektup bile yazmıştım, çıkma teklif etmiştim."

Kalbim bir fırlıdak, bahar esintisinde çırpınıyor. "Bana da bir mektup yazdığını söylemiştin." Pişirdiğimiz sabah da aynı şeyi söylemişti. "Hala sende mi?"

""

"Mektubu istiyorum," diyorum düşüncesizce. "Daha önce kimse bana mektupla çıkma teklif etmemişti."

Yatağın içinde hışırdayıp komodinin çekmecesine uzanırken gülümsüyor, sonra çekmeceyi kaydırarak açıyor. Bir kâğıt çıkarıp bana uzattı.

Açarken kalbim kulaklarımda yüksek sesle atıyor. Sonra okurken boğazımda çılğınca.

Selam Josie,

Bunu arkanda bırakmışsın ve gerçekten bıraktığına sevindim. Senin olduğu için geri veriyorum.

Ama aynı zamanda seni tekrar görmek istediğim için. Yakın bir zamanda sana San Francisco'yu gezdirebilir miyim?

Wesley Bryant

Çok basit ve çok mükemmel. Onu göğsüme bastırıyorum, gözlerimi kapatıyorum, hücrelerim güneş ışığıyla doluyor. Dudakları bir kez daha omzumun üzerinden geçiyor. "Sanırım bu sadece bir zamanlama meselesiydi," diye mırıldanıyor tenime karşı.

Zamanlama.

Bu bizim için her zaman bir meydan okuma olmuştur. Gözlerimi açıyorum ve onunkilerle buluşuyorum; özlem ve istekle dolular. "Zamanlamamız her zaman doğru olmadı, değil mi?"

Başını sallıyor, sesi üzgün bir şekilde "Hayır, olmadı" diyor.

Ve hala da değil. Zamanlama yüzünden çok yakında eve taşınmak zorunda kalacağım.

Ve şu anda hiçbir şeyi zorlamak istemiyorum. Bunu tanımlamak istemiyorum. Ama ondan daha fazlasını -şu anda farkına varıyorum- istiyorum. Yine de bunu istemekten korkuyorum. Aramızdaki bu yeni şeyin ne olduğunu anlamaktan korkuyorum. Ya bu an sadece yastık sohbeti ise?

"Hey. oluyor?" Wes soruyor.

Eğer doğaçlama yaptıysam, bunu yapabilirim. *Korkmak sorun değil.* "Senden hoşlanıyorum. Hem de çok." diyorum.

Gülüyor, gülümsüyor ve sonra ağızımı bir öpücükle kapatıp "Bu çok karşılıklı" diyor. Elime uzanıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. "Bunu söylemek zor muydu?"

"Üniversitede ciddi bir erkek arkadaşım vardı ve üniversiteden sonra da çıktık," diyorum, sonra hemen geri çekiliyorum. "Bunu ima etmiyorum... ya da bir şey yaşadığımızı falan. Ama bunların çoğu benim için yeni. Bir süredir kimseyle birlikte olmadım."

Yüksek sesle söylemediğim şeyi anlıyor, çünkü başını sallıyor ve sonra şöyle diyor: "Bir süredir kimseyle birlikte olmadım. New York'tan beri. Orada bir kadınla çıkmıştım. Anna," diyor ve onun hakkında söylediklerini hatırlıyorum - hokeyden başka bir şeyden hoşlanmadığını söylemişti. Onunla felsefi konularda tartışmak isteyen de oydu.

Omzuma bir öpücük daha bırakıyor. "Seninle her şey farklı, Josie."

Dünya durur, bu ana, bu kabule, her insanın duymak için can attığı şeye, bir başkası için özel olduğumuza yavaşlar.

Yanağına dokunup çenesi boyunca bir çizgi çiziyorum. "Seninle de farklı."

Bunun ne anlama geldiğini, nereye gittiğimizi ya da ne yaptığımızı tam olarak bilmiyorum. Ama bu gecenin tek seferlik bir şey olmadığına eminim.

Kolunun kıvrımına yerleşiyorum, sonra parmaklarımı sağ kolunu kaplayan mürekkebin üzerinde gezdiriyorum. "Sanırım onları çözdüm. Dövmelerin."

"Beni deşifre et o zaman."

Köpeğin izini sürüyorum. "Köpeklerden hoşlanıyorsun. Bir tane istiyorsun. Yani köpek bir hedef gibi." "Evet."

Parmağımı notaların üzerinde gezdiriyorum. "Müzik senin şarkılara ve sözlerle olan aşkın. Bu sizin şimdiki zamanınız ama aynı zamanda en saf ilgi alanınız."

"Çok dikkatlisin," diyor, sesi gülünç bir şekilde memnun olmuşa benziyor.

Omzunun yanında kıvrılıp bükülen kalın siyah çizgiler boyunca ilerleyerek, "Bir de şu güneş patlamaları var," diyorum. "Onlar ne için?"

"Tutku, arzu, cesaret," diyor basitçe.

Bir dakika boyunca bu sözlerin arkasında yatan anlamı düşündüm. "Kim olmak istiyorsun? İşinde ve hayatında?"

Wesley'nin bakışları benimkileri yakalıyor ve uzun, güçlü bir an boyunca tutuyor. Gözleri koyu kahverengi havuzlar gibi ve sanki aramızdaki hava parlıyor. "Beni tanıyorsun," diyor kolayca, ama bunu söylemek kolay olmasa gerek.

"Sanırım biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Biliyorsun." Yüzümü kavıyor ve dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. "Bu gece kal." Bunu söyleyeceğini hissediyordum. Ama bunu duymaya ihtiyacım vardı.

Yanına kıvrılıyorum, sabah ne olacağından son derece emin değilim ama bu belirsizlikle inanılmaz derecede iyiyim.

Parmağını çenemdeki yara izinin üzerinde gezdirirken gözleri kapanıyor, sonra da uykuya dalmadan önce onu öpüyor.

CANAVAR BOYUTU

Wesley

Uyandığımda telefonumda babamdan gelen bir not göz kırıyor.

Baba: Karar nedir? Bugün öğle yemeği? Marina'da yeni açılan bir kaseye gidebiliriz. Düşünüyordum da, eğer Frieda'nın sanat eserleri tarzınız değilse, sizi duvarlar için başka bir şey almaya götürebilirim. Bu öğleden sonra Domingo ile seansından önce

Elimi saçlarımın arasında gezdirirken bir kahkaha atıyorum - adam acımasız, ama sanırım bugün onunla bağlantı kuracağımı söylemişim.

Josie hışırıyor. Kahretsin, onu uyandırmak istemedim. Bana döndü, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, soru işaretleri vardı.

Telefonu salladım. "Babam arıyor. *Sanırım* Frieda'nın sanatının dehşet verici olduğunu kabul etti. Ama tabii ki bugün yapmamı istediği şeyi hatırlatıyor."

"Kulağa sandviç iltifatının yeni bir versiyonu gibi geliyor - sandviç kabulü," diyor uyuklu bir şekilde, sonra geriniyor.

Kahretsin, yatağımda çok güzel görünüyor, saçları yastığın üzerinde dalgalanıyor, yanakları kızarmış. "Bu senin için o," diyorum, şu anda babama cevap verip tartışırken. "Onunla karmaşık bir ilişkiniz var," diyor, bir gözlemden ziyade

Soru.

"Öyle. Çok gergin biri. Biraz kontrolcüdür," diyorum açıkça hafif bir ifadeyle. Ama buzdolabını gördü, programımı biliyor, maçlardan sonra da çalıştığımı ve babamın benim için kişisel bir koç tuttuğunu da biliyor. "Yine de benim için en iyisini istiyor. Her zaman da öyle oldu."

"Bu muhtemelen durumu daha da karmaşık hale getiriyor," diyor sempatik bir gülümsemeyle. "Evet. Gerçekten öyle. Yine de harika bir menajer. Benim için yaptığı anlaşmalar

birinci sınıftı. Hem takımlarla hem de cirolarla." "Belki de harika bir oyuncu olduğun içindir."

Ona bakıyorum, yumuşak ve sabah seksi. "Belki," diyorum dalgınca, sonra ne oluyor? Bu kadınla yataktayken neden ajan-babam hakkında konuşuyorum ki? Telefonu komodinin üzerine, uzağa fırlatıyorum, sonra bir elimi karnında gezdiriyorum. "Bugün benimle okulu as."

"Ne?" Sanki bu kavramı hiç duymamış gibi soruyor. Yanımı çimdikliyorum. "Hiç sınıf atladın mı?"

Çenesi düştü. Göğsüme vuruyor. "Wesley Bryant!"

Gülüyorum. "Bu bir hayır mı?"

Bana kaşlarını çattı, çok sertti. Kütüphaneci sertliği, düşününce. Ve ben aldırıyorum. "Tabii ki hiçbir dersi asmadım. Neden yapayım ki?"

"Eğlenmek için," diye karşılık veriyorum

sırtarak. Çenesini kibarca kaldırıyor. "Ders eğlencelidir."

Bu kadın. Benim tam zıttım ama bu önemli değil gibi görünüyor. Burnuna bir öpücük bırakıyorum. "Sen çok ateşli bir ineksin."

Gözlerini kısarak bana hırlıyor. "Ve sen de çok hassas bir sporcusun. İşte böyle."

"O zaman neden seninle okulu asmam gerektiğini anlamalısın. Bu benim hassas tarafıma iyi gelecek," diyorum.

Gözlerini deviriyor. "Doğru. Tabii." Biraz soluklanıyor. "Ayrıca bugün işim yok, yani okulu asmak."

"Ama eminim ayak işlerini yapacak, kitap okuyacak ya da bir şeyler araştıracaktın. O yüzden okulu as." Vazgeçmeyi reddediyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Bu sabah Marina'da bir yürüyüş turu için kayıt yaptırdım. Yerel bir şehir rehberleri grubuyla."

Lanet olsun. İlgimi çekmiş olsa da bu yakında gideceği anlamına geliyor. "Kulağa eğlenceli geliyor aslında."

"Gördün mü? İşte bu yüzden okulu asmıyorum. Çünkü başka şeyler daha eğlenceli." "Ne zaman? Turne mi?"

Komodininin üzerindeki dijital saate bakıyor. "Bir buçuk saat içinde."

Peşine takılmayı teklif edebilirdim, ama mesele şu ki... Onu kendime tercih ederim. Öldürmek için giriyorum. Boynuna sokuluyorum, ağzımı kulağına kadar teninde gezdiriyorum. "Bahse girerim seni bunu atlamaya ikna edebilirim."

Nefesi kesilerek, "Beni nasıl ikna edersin?" diye sorar.

Bir öpücük daha. Sonra, elim karnında gezinirken dilimi kulağına değdiriyorum. "Seni tekrar becermeme izin ver ve sonra seni ikinci randevuya çıkarayım."

Kıvrınmayı bıraktı. Mavi gözlerinde tam olarak okuyamadığım bir şey parlıyor. Belki de bir soru? Dudaklarını aralıyor, sanki bana bir şey soracaktı gibi. Ama daha iyisini düşünmüş olmalı ki, "Önce dişlerimi fırçalayayım," diyor.

"Ben de aynısını yapacağım."

Bir dakika sonra, nane kokulu ağızlarımız buluşuyor ve onu üstüme çekiyorum, sabah ışığı pencerelerden süzülürken onu öpüyorum, avuçlarımı güneşin öptüğü teninde gezdiriyorum. Dokunuşumla erirken, bir elimi göğüslerinden yukarı, göğsünün üzerinden boynuna doğru kaydırıyorum.

Oraya dokunmama bayılıyor. Çok sert bastırmıyorum. Ama avucumu nazikçe boğazına doluyorum ve ağzını kendi ağzımla kapatırken onu yakın tutuyorum.

Bu öyle yavaş, boğucu bir öpücük ki, inliyor, eğiliyor, soruyor. Sonra oda arkadaşımı beceriyorum ve kaçındığım şeyler ya da insanlar hakkında bir kez bile düşünmüyorum.

Neden yapayım ki? Oda arkadaşımı uzun zamandır beklenen ikinci randevuya ikna ettim.

Bu kazanmaktır.

* * *

Bir saat kadar sonra babama cevap yazıyorum, bugün bir arkadaşımınla takılacağımı ama öğleden sonra Domingo ile yapacağım antrenmanı kaçırmayacağımı söylüyorum. Babamla öğle yemeğini atlamak başka bir şey, bir antrenörü başından savmak başka bir şey. Bu çok kaba.

Ama o notu gönderirken kendimi iyi anlamda ve gerekli bir şekilde biraz asi hissediyorum. Belki de bu yüzden dün gece onunla öğle yemeği planımı teyit etmedim. Belki de bugün için başka planlarım olacağını biliyordum. Onunla planlarım.

Telefonu kot pantolonumun cebine sokuyorum ve Josie'yle birlikte koridorda ilerliyorum. Fuayeye ulaştığımızda, daha önceki meraklı bakışı yüzüne geri dönüyor - bir şey sormak istediğini söyleyen bir bakış. Ya da belki de sormaya çalışıyor.

"Wes," diye başlıyor, ben masadan arabanın anahtarlarını

alırken. "Evet?"

Ama başını iki yana sallayarak garaja giden merdivenlere doğru yürüyor. "Önemli bir şey değil."

Hayır. Hiçbir şey değil. Asla hiçbir şey değildir. "Josie," diyorum, ses tonum sert. Endişeli değilim ama aklında ne olduğunu bilmek istiyorum. "Neler oluyor?"

Merdivenlerden inmeden önce olduğu yerde durur. Şimdi kararlı bir şekilde arkasını dönüyor. "Bunun bir randevu olduğunu söylemiştin. Değil mi?"

bir gerginlik düğümü oluştu. Ona çıkma teklif ettiğimin çok açık olduğunu sanıyordum. "Şey, evet."

"Ama..." Elini kaldırıp eve doğru sallıyor. "Peki ya ev arkadaşı kuralı?" "Onu kırdık, değil mi?"

Alaycı bir şekilde soruyorum ama şaka olarak algılanmıyor çünkü sadece seksten bahsetmiyor. İkimiz de aramızdaki bu şeyin sadece çarşıların arasında olanlarla ilgili olmadığını biliyoruz. Boğazımı temizleyerek ona hak ettiği ciddiyeti veriyorum. "Sen

"Oda arkadaşımı bir randevuya götürmemin ne anlama geldiğini mi soruyorsun?"

Omuz silkiyor, gülümsüyor, rahatsız görünüyor. "İnsanların içinde ne yapacağız? Mesela biri görürse? Sen *hiç kimse sayılmazsın*."

Oh. Bunu hiç düşünmemiştim. bile gelmiyor ama muhtemelen gelmeli. Zaman zaman tanınıyorum. Ben kamuya mal olmuş biriyim. Ve oda arkadaşı olalım ya da olmayalım, hâlâ kardeşiyle çalışıyorum ama ikimizin de şu anda bunun ne anlama geldiğiyle uğraşmak istediğini sanmıyorum. İçimi çekerek bunu iyice düşündüm. "Doğru cevabı bildiğimden emin değilim. Şimdilik, belki de en iyisi" -duruyorum ve ondan bana doğru bir hareket yapıyorum- "bu aramızda kalsın?"

Dondu kaldı.

Ve tam olarak yanlış şeyi söyledim. Düzeltsem iyi olacak, hemen. Yaklaşıp eline uzandım. "Bir ilişki gibi kirli bir sırdan bahsetmiyorum. Sadece bunu aramızda tutalım... Bunu çözerken."

Sadece neyi çözdüğümüzü bilmiyorum. O gidiyor, ben kalıyorum ve birlikte yaşıyoruz. Aramızda bu engeller olmasaydı basit bir anlaşmadan fazlasını ister miydi bilmiyorum. Ona karşı bir şeyler hissediyor olmam -sevgilim, *sen zaten canavar hislere sahipsin*- onun da benimle aynı fikirde olduğu anlamına gelmiyor.

Yine de ona baskı yapmak istemiyorum. "Bunu tanımlamakta acele etmesek nasıl olur?" diye öneriyorum, her ne kadar tanımlamak istesem de, onun üzerinde hak iddia etmek istiyorum ve tüm şehre şimdiye kadar tanıştığım en inanılmaz kadınla çıktığımı söylemek istiyorum.

Evet, şimdilik bastırmam gereken canavarca duygular.

Kestane rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor, memnun görünüyor. "Bu işe yarar. Özellikle de nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim olmadığı için." Kardeşinin adını söylememesi bana biraz endişeli olduğunu söylüyor. "Ayrıca, kendimi kirli bir sır gibi hissetmiyorum," diyor gömleğine bir yumruk atarak. "Ama beni gizli gizli becermeye devam etmelisin."

Gözleri yaramazlıkla parlıyor ve aramızdaki kısa mesafeyi kapatıyorum, tutuyorum ve ona sert bir öpücük veriyorum. "Anlaştık."

Her şey ayarlandıktan sonra garaja iniyoruz, ben de arabanın kapısını açıyorum. O ön koltuğa kaydı, ben de sürücü tarafına geçtim.

Nihayet, bir buçuk ay sonra, istediğim ikinci randevuyu alıyorum. Caddeye çıktım ve kırmızı ışıktaki yavaşlayarak durdum. Ona bir bakış attım.

Kuralları siktir et.

Konsola doğru eğildim, çenesini kavradım ve onu öptüm. Belki bir şeyi kanıtlamak için. Bunu yakında yapacağımı. Sonra onu ikinci randevumuza götürüyorum.

Yine de ikinci bir tane gibi hissettirmiyor.

* * *

Route 101 Diner adından da anlaşılacağı gibi bir yol kenarı lokantası değil. Embarcadero'daki Ferry Building'in içinde, ısıltılı körfeze baktığı için daha çok bir su kenarı gibi. Eski bir neon tabela bizi çağırıyor ve mekâna yüzyıl ortası havası veriyor. İçerideki duvarlar, Kaliforniya sahili boyunca uzanan 101 numaralı otoyoldan okyanusa bakan siyah-beyaz fotoğraflarla süslenmiş.

Mini bir müzik kutusuyla donatılmış bir kabine yerleşiyoruz. Başımınla işaret ediyorum. "Gösteri melodileri seçebilirsin. Ya da pop. Ya da Taylor," diyorum.

"Sevdiğim şeyin bu olduğunu varsayıyorsun," diye karşı çıkıyor.

Gülüyorum. "Josie, seni duşta şarkı söylerken duydum."

"Touché," diyor, sonra menüyü açıyor.

Siparişlerimizi verdikten sonra -onun için sebze burger ve patates kızartması, benim için tavuklu sandviç ve salata, ki bu tamamen yemek planımı aldatmak değil; sadece esnetmek- "Sana o atkıyı ve mektubu verseydim seni buraya götürecektim," diyorum.

"Ama *gösteri melodilerini seçebileceğin* o cümleyi kullanamazdın," diye takılıyor. "O zaman bunu bilmiyordun."

Alay ederek onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. "Tahmin etmiştim. O havayı

veriyorsun." Bana dik dik bakıyor ama gülümsüyor. "Nedenmiş o?"

Makyaj yapmayı sevdiği için desem garip mi olur? Çünkü onun kız gibi bir tarafı var? Takma kirpik taktığı için mi? En azından ben sahte olduğunu düşünüyorum. Gerçek kirpikleri bu kadar uzun olan birini hiç görmedim. Ama Josie'yi makyajlı da makyajsız da seviyorum.

Cevaba giden farklı bir yol buldum. "Muhtemelen o gece arkadaşınla birlikte olduğun içindir. Yakın görünüyordunuz. Bana bir kızın kızı olduğunu düşündürdü."

"Öyleyim," diyor, omuzları dikleşiyor. "İyi tahmin."
Çenemi ona doğru eğiyorum. "Bana kendinden biraz daha bahset. Ne iş yapıyorsun?" "Hiç yapmadığımız ikinci randevuyu yeniden mi canlandırıyorsun?" Gülümsemesi düzleşiyor göğsümde, kalbimi karıştırıyor.

"Evet."

"Şehirde bir kütüphanede çalışıyorum. Ve inanılmaz bir iş olduğu ortaya çıktı." "Öyle mi?" İşi hakkında sık sık konuşmamıza rağmen, hala her şeyi bilmek için can atıyorum.

Bu konuda detaylar.

"Patronum zeki ve alaycı, iş arkadaşlarım ise eğlenceli. Geçen gece trivia oynadık ve ben onları mahvettim. Çok tatmin ediciydi."

"Kazanmak bir şey olabilir," diyorum. "Hep kütüphaneci olmak istemiş miydin?"

Heyecanla başını sallıyor. "Hemen . Ama özellikle ne gerektirdiğini öğrendikten sonra. Kayıtları tutmak, bilgi bulmak ve insanların her türden kitapla bağlantı kurmasına yardımcı olmak. Hayatım boyunca hayalini kurduğum bir işti."

Bunu tamamen anlıyorum. "Benim için de aynı şey, hokey için." Ama kendime odaklanmak istemiyorum. "Peki şu an sahip olduğun iş, hayalindeki iş mi?"

Gülümsemesi bir şekilde hem heyecanlı hem de hüzünlü. "Evet, geçici olması dışında, ama harika. Patronum bana çok fazla özerklik verdi. *Your Next Five Reads* adında yeni bir şey başlattım ve gerçekten iyi gidiyor" diyor ve ardından başlattığı çevrimiçi bir tavsiye hizmetinden bahsediyor.

"Kulağa çok hoş geliyor," diyorum ama bir şeyler kafama yatmıyor. "Tüm bu harika şeyleri yapıyorsun. Neden bitiyor? Neden geçici bir iş?"

Bizim bitiş çizgimize ulaşmasını istemediğim çok mu belli?

Gözlerinde kısa bir süre hüzün parlıyor, ama sonra gözlerini kırıştırıyor. "Sorun değil," diyor, sesi neşeli ve parlak. "Hiçbir zaman geçici olmaktan öteye gitmeyecekti. Kütüphane, birkaç yıl önce kurulan ve kâr amacı gütmeyen bir kuruluştan dijitalleştirme merkezi için özel bir hibe aldı. Oldukça sıra dışı bir durum ama kütüphane bu fonu kullanarak birkaç aylığına bir dijital uzman işe alabildi. Bu sadece sözleşmeli bir görev."

Öcak ayında ne olur? Nereye gideceksin? Beni özleyecek misin?

Bu sorular dilimin ucuna geliyor ama yutkunuyorum. Şimdi yeni yıl hakkında konuşmanın zamanı değil. Bunu konuşmak için hiçbir zaman iyi bir zaman olmayabilir. Onun durumu benimkinden farklı. Şehre taşındıktan sadece birkaç gün sonra kısa dönem kiralık evini kaybetti. Kendi evim olabilir ama bu şehirde yaşamının maliyetinin hiç de bedava olmadığını herkes gibi ben de biliyorum. Hayatını düzene sokarken nerede yaşayacağı ya da nereye gideceği konusunda ısrarcı bir pislik olamam. Şimdilik burada ve bu benim için yeterli olmalı.

"Sana sahip oldukları için şanslılar," diyorum. "Büyürken kütüphanecim siz olsaydınız, belki kitapları daha çok severdim."

Bana meydan okuyan bir bakış fırlatıyor. "Peki, şöyle oynayalım. Genç bir Wesley Bryant kütüphaneme geliyor ve *kütüphaneci bana mı* aşık oluyor? Bu hiç de garip değil."

"Hey şimdi. Bu bir üniversite fantezisi. On sekiz yaşındayım, birinci sınıftayım ve seni okuldaki yığınların arasında buluyorum. Saçını topuz yapmışsın. Siyah bir etek, dar beyaz bir bluz ve siyah topuklu ayakkabılar giyiyorsun. Bir kitabı rafa kaldırıyorsun. Ama esnemenize rağmen en yüksek rafa ulaşamıyorsunuz ve eteğiniz yukarı kalkıyor."

Kabinde arkasına yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor ve gözleri dans ederek bana bakıyor.

"Bana kütüphaneci pornosu izlediğini söylemeden kütüphaneci pornosu izlediğini söyle."

"İzlememe gerek yok," diyorum ve sonra kafatasıma dokunuyorum "Beynim onu burada serbest bırakıyor."

ücretsiz. Son bir buçuk aydır da öyle."

Bu açık iltifat karşısında gülümsemesini gizleyerek yüzünü eğiyor ve "Peki kütüphaneci fantezinde bundan sonra ne olacak?" diye soruyor.

Daha da yaklaşıp dirseklerimi formikanın üzerine koyuyorum ve sesimi daha da kısık bir tona düşürürken onunla göz göze geliyorum. "Kitabı senin için içeri kaydırıyorum. Tam içine girmesini izlerken dudaklarını yalıyorsun. Tam oturdu. Bana teşekkür ediyorsun, sonra iyi bir tane bulmama yardım edip edemeyeceğini soruyorum... açmak için."

"Peki sen ne diyorsun?"

"Bir Erkeğin Biraz Takıntılı Olduğu Kadını Memnun Etmek İçin Yapabileceği On Şey üzerine iyi bir kitap bulmak istediğimi söylüyorum."

Yanakları pembeleşti. "Çoktan okumuşsun gibi geliyor."

Başımı salladım. "Hayır, henüz bitirmedim. Her gece okumak istediğim bir şey."

Beni geç saatlere kadar ayakta tutuyor."

Sanki nefesini tutuyormuş gibi dudaklarını birbirine doluyor, sonra fısıldıyor

okumaya devam edin."

"Yapacağım," diyorum, en azından bu kadarını anladığınızı hissederek. Aramızdaki bu şey her neyse, bitmeyecek.

* * *

Ertesi sabah Josie'yi işe götürmek için erkenden merdivenlerden indiğimde, üzerinde siyah bir etek, beyaz bir gömlek ve topuklu ayakkabılarla mutfakta duruyordu. Saçlarını topuz yapmış, birkaç teli de açıkta. Dudakları parlak ve pembe.

"Bunu size söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum..." Mutfğa ulaştığımda söyledim. "Neyden nefret ediyorsun?"

"İşe geç kalacaksın."

Mikrodalga fırının üzerindeki saate bakar. "Wes, geç kalamam." Sesi üzgün geliyor.

Topuklu ayakkabılarına ve tabii ki gözlüklerine kadar mükemmel kıyafeti içinde onu baştan aşağı süzüyorum. O benim kütüphaneci fantezim. "Haklısın. Olamazsın," diyorum ve bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum.

Dudaklarının kenarını ısırtıyor ama sonra başını sallıyor. "."

"bebeğim," diyorum, yüzümü boynunun kıvrımına ve tenine yumuşak, zar zor bir öpücük konduruyorum. "Ama..."

"Ama ne?" diye soruyor nefes nefese.

"Mikrodalğanın üzerindeki saatin beş dakika hızlı olduğunu biliyor

muydun?" Nefes nefese kaldı. "Wes!"

Geri çekiliyorum. "Beş dakikan var

mı?" "Bu çok fazla zaman değil," diyor.

Bir tutam saç kulağının arkasına kaydırıp parmağının ucuyla kabuğun üzerinde gezdiriyorum. "Çok ama çok odaklanmam gerekecek."

Ama ben onu döndürüp tezgâhın üzerine kaldıramadan elimden tutup beni oturma odasına çekti. Sonra göğsümü iterek beni kanepeye yatırdı.

Eteğini kalçalarına kadar sıyrıp dizlerinin üzerine çöktüğünde onunla alay etmek resmen en iyi fikrim oldu.

Hay sikeyim.

Çok geçmeden şortumu ve külotumu indirdi ve dilini sikimin başına değdirmeye başladı. O muhteşem pembe dudakların hemen ötesindeki tepeyi emiyor ve ben sert bir nefesle ürperiyorum. "Siktir, Josie," diye mırıldandım.

Bir tanrıça sırtışıyla sikimi bıraktı, topuzunu indirdi ve "Rujumu kirletmek için beş dakikadan az vaktin var. İşe koyulsan iyi olur, aygır."

O. Öyle. Açık.

Başını tutuyorum, ellerimi gür saçlarından geçiriyorum ve onu sert aletime doğru yönlendiriyorum. Beni bir saniye bile düşünmeden derinlere çekerken avuçlarını uyluklarımın üzerinde kaydırıyor.

yapar gibi, gözlerini benden ayırmadan sertçe, doymak bilmez bir şekilde emiyor. Dudakları beni boğazımı sikmeye davet edercesine gerilirken ellerimi kafatasının etrafında daha sıkı kavuşturuyorum. Birkaç pompa ve ben titriyorum. İnliyorum. Kahretsin, kalçalarımı kaldırıyorum

ve onun davetkar ağzını sikmek.

Taşaklarım geriliyor. Kalçalarım titriyor. Göğsüm aşırı ısınıyor. O öksürene kadar o gür dudakların arasından geçerken zevk tüm bedenimde çatırdıyor.

"İyi misin?" sordum.

Sert bir kaş kaldırır. "İki dakika, Wes. Konuşmak mı istiyorsun yoksa gelmek mi?"

Gözlerimi kapatıyorum, şehvet düşkünü bir aptal gibi gülümsüyorum. *Bu kadın.* Ağzımı kapatıyorum ve bir orgazm vücudumda ilerleyene kadar onunkini beceriyorum, "Geliyorum" diye uyarırken içime çarpıyor.

Ve beni emerek kurutuyor.

Ayağa kalkıp eteğini düzelttikten sonra "Hemen dönerim" dediğinde görüşüm hâlâ bulanıktı.

Aşağı baktığımda, kucağımda bir çift külot vardı. Ve sırlıslıkla. Beş dakikalık tatbikat için ona teşekkür etmek için bu gece onu defalarca boşaltmam gerekecek.

* * *

Birkaç dakika sonra arabaya bindik ve onu küçük evine götürmek için yeterli zamanımız vardı.

kütüphane. Zaman bizim her zaman tükeniyor gibi görünüyor ve önümüzdeki altı hafta istediğimden çok daha hızlı geçecek. Yukarı Haight'e doğru yola çıktığımızda, bizi en başta bir araya getiren şeye geri dönüyorum.

"Altı numarayı yakında bulmalıyız. Gönüllü ol," diyorum ve ona teyzesinin ilk on listesini hatırlatıyorum.

Yol boyunca fikirler ortaya atıyoruz ve belki de bu hafta sonu bir tane seçmeyi planlıyoruz ve kütüphaneye yaklaştığımızda birkaç seçeneğe indirdik. Ama itfaiye istasyonunun önünden geçtikten sonra arabayı durdurduğumda, dışarıda itfaiye aracının etrafında dolanan adamlara gelişigüzel bir işaret yapıyor. "Bu bana bir şey hatırlattı. Kütüphane Dostları Derneği bu hafta sonu kütüphanemizde itfaiye ile ortaklaşa bir gözleme etkinliği düzenliyor. Gönüllülük işimizi daha sonra yapmamız gerekecek."

İstasyona bir göz attım. İtfaiyeci takvimine aitmiş gibi görünen adamlarla dolup taşıyor. Dışlerimi sıkıyorum, sonra sertçe nefes alıyorum. Ateş soluyorum. "İtfaiyecilerle mi?"

"Evet, genellikle itfaiye istasyonunda çalışan kişi budur," diyor kuru bir sesle.

İtfaiye binasının önündeki manzaraya bakıyorum. Evet, kolayca bir düzine itfaiyeci var, herkesin aşık olduğu türden. "Bağış toplama etkinliğinize katılacağım. Bu bizim altı numaramız olabilir."

"Ama senin sabah kayağın yok mu? Ve uyman gereken bir uyku programın yok mu?" diye soruyor, ama kötü niyetli değil - sadece beni çok iyi tanıyan bir kadın.

"," diye cevap veriyorum, çünkü haklı. Bağış toplama etkinliği erken başlıyor. "Ama krep servisi yapabilirim ve sabah pateni için piste gidip sonra da yatabilirim."

Josie, "Sıradan bir süpermen," diye . "Gerçekten yardım edecek misin?"

İtfaiyecilerden biri arabamla, daha içindeki kadınla ilgileniyor gibi görünüyor.

o.

Homurdanıyorum. "Evet. Kesinlikle orada olacağım."

İtfaiyecilerin seksi kütüphanecime asılmasına izin vermeyeceğim için.

O benim. Altı hafta daha öyle kalacak.

onu almak için.

EĞER BİR DOMUZA GÖZLEME VERİRSEN

Josie

Cuma sabahı iştayken bir brownie ısıyorum ve o kadar günahkârca güzel ki utanmadan inliyorum. Eddie onunkini çiğniyor ve yüksek sesle inliyor. Thalia onunkini yutuyor ve günlerce inliyor. "Dolores bizi asla terk edemez," diyor çocuk kütüphanecisinin ikramı olan bitter çikolata için.

Belki bir gün onlar da benim için böyle hissedecekler. Ama bu düşüncüyü kendime saklıyorum, onun yerine iş arkadaşımın pişirme becerisine odaklanıyorum. "Yemin ederim, ondan brownie tarifini almanın bir yolunu bulacağım."

"İyi şanslar, kardeşim. Yıllardır deniyorum," diyor Eddie kel kafasını sallayarak.

"Nedenini anlayabiliyorum," diyorum brownilerimizi sirkülasyondaki akbabalar üzerlerine çullanmadan önce bitirirken. İşimiz bittiğinde ikinci kattaki dijital merkeze yöneliyorum. Thalia merdivenlerde bana yetişiyor. "Sana bir sorum var Josie. Yarınki bağış gecesinde bizim için bir sergi açabilir misin? *Sıradaki Beş Kitap* önerilerini?"

Az önce sergi mi dedi? Kitap sergisi gibi mi? Ağzım sulanıyor. "Evet. Farklı kitap kombinasyonları için mi?" Sanki helyumdaymışım gibi çıkıyor.

"Evet, belki toplam üç ya da dört set. Kreplerin yanında bir masa için farklı türler mi? İnternette yaptığınız önerileri duyurmak için."

"Evet," diyorum. Muhtemelen sesim Wesley beni boşalttığında çıkardığımdan daha yüksek çıkıyor.

Bu hafta her gece yaptığı bir şey bu. Oda arkadaşınla düzenli seks yapmanın bu kadar eğlenceli olacağını bilseydim daha önce başlardım.

"Bu harika olur," diyor Thalia ve yarın için iki kat heyecanlanıyorum - hem bir sergi yapmak hem de Wes ile daha fazla zaman geçirmek için.

Gelen kutum konusunda o kadar da heyecanlı değilim. Beni buraya gönderen kâr amacı gütmeyen kuruluştan tek kelime duymadım. Hibeler için şimdiden iki ret cevabı aldım. Çok düşük ama yine de acıtıyor. Sonra, bu hafta başında Marin County'de bir iş ilanı buldum ve sadece saniyeler içinde başvurumu yaptım, ancak ertesi gün reddedildim.

Cesaret kırıcı.

Kendime zaman olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Belki de Thalia'ya kalmak söylemeliyim. Ya yardım edebilirse? Ya tanıdığı biri varsa? Henüz tek kelime etmedim çünkü önce iyi bir iş çıkarabileceğimi kanıtlamak istedim. İşteki ilk birkaç haftanızda gelip "*Patron, kalabilir miyim?*" demek en iyisi.

Ama zihin okuyucu da değil, yani kalmak istediğimi ancak ben söylersem anlayacak.

Ben merkeze, o da referans masasına gitmeden önce, sizi bütün gece ayakta tutacak aşk romanları sergisinin yanında duruyorum, biraz cesaretimi topluyorum ve "Sizinle konuşmak istediğim bir şey var" diyorum.

Gözleri ciddileşiyor ve o da yürümeyi bırakıyor. "Tabii. Ne oldu?"

Umarım hissettiğim kadar gergin görünmüyordum. Satış konuşmalarından ziyade kitaplara kaçmayı seven biri için bu çok zor. Yine de ses tonumu sakın ve neşeli tutmaya çalışıyorum. "Burada yaptığım işi seviyorum. İyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum. Ve eğer burada kalmamın bir yolu varsa, hiç düşünmeden evet diyeceğimi bilmenizi isterim."

"Harika bir iş çıkardınız," diyor ama gülümsemesi sizi hayal kırıklığına uğratacak türden. "Yine de bütçe kısıtlı. Şehir genelinde hepimiz bunu hissediyoruz. Ama sana her yerde mükemmel bir referans vereceğimi biliyorsun."

Midem bulanıyor, ama hayır. Bu işe yaramaz. *Başını dik tut.* Peri masalı gibi bir son olurdu.

sihirli değneğini salladı ve dedi ki, "İş mi istiyorsun? Benim bir işim var! Kabul et." İyi bir referans, Burada Kalma planımda kritik bir adımdır.
"Şehirdeki herhangi bir iş için de gözlerimi açık tutacağım. Bunun yardımı olur mu?"
Son derece. "Çok minnettar olurum," diyorum.
Parmaklarını çapraz yapıyor. "Sana burada tam zamanlı bir iş bulalım."
İş gününe ona söylediğim için memnun başlıyorum. Belki yakında Wes'e de söyleyecek cesareti bulurum.

* * *

Ertesi gün erkenden, bağış toplama zamanı geldiği için iş aramayı aklımdan çıkardım. Müşterileri cezbetmek için kreplere ihtiyacımız varsa bütçeler kesinlikle sıkıdır. Ama yine de benim alanımda hep böyle olmuştur.

Bağış kampanyası için çantamı ve telefonumu alıp evin içinde verandada bir paket görüyorum. Dün gece geç saatlerde gelmiş olmalı. Kapıyı açıp paketi aldım ve iade adresini görünce biraz ciyakladım.

Geçen hafta sipariş ettiğim çıkartmalar. Kapıyı kapatıp kompostlanabilir zarfı yırtarak açıyorum, sonra da Wes'in bir fincan kahve içtiği mutfığa koşuyorum. Bunları yaptığım için kendimle gurur duyarak zarfı ona uzatıyorum. Elimi içine daldırıp mor bir çıkartma çıkarıyorum ve ona üzerindeki yazıyı gösteriyorum. "Bak!"

"Kütüphaneciler kesinlikle sert sever," diyor, gözlerinde bir parıltıyla okurken.

"Onları eğlenmek için yaptım. Ama senin de bir tane almanı istedim." Ona bir çıkartma veriyorum. Küçük bir şey, hepsi bu, ama umarım onu ve saygısızlığını sever.

Wes kupayı yere bıraktıktan sonra etiketi alır, arkasını açar ve gri tişörtüne yapıştırır. "Bugün için mükemmel."

Bu çok cesurca. "Krep kahvaltısında giyecek misin?" "Elbette giyeceğim," diyor ve bu Wes için korkusuzluk demek.

Dönüp bir dolaba uzanıyor ve üzerinde siyah bir fiyonk olan pembe bir hediye çantası çıkarıyor. "Oyun için."

Bu akşamki maç bana ve Fable ile Maeve'e buzun ortasından bilet aldı bile. Arkadaşlarımı da düşündüğü için o kadar heyecanlandım ki dizlerimin üzerinde ona teşekkür ettim.

"Bu gece bunu giy," diyor basit bir emirle, çok otoriter ve kendinden emin. Sanki *hayır* deme şansım yokmuş gibi. Çantayı bana doğru itti.

Ne olduğunu bildiğimden eminim ama on altı numaralı formayı çekip çıkardığımda hâlâ sersemlemiş durumdayım. "Wes," diyorum usulca, duygulanarak.

Bu çok romantik bir jest, onun yanında olduğumu gösteren bir forma.

Ama sonra üzerime kara bulutlar çöktü. Herkes öğrenecek mi? Kardeşim ne düşünecek? Beni bu akşam Wes'in numarasında görürse iki kere iki eder mi? Tamam, ne yaptığım ve kiminle yaptığım gerçekten Christian'ı ilgilendirmez ve kardeşimin seks hayatım hakkında ne düşündüğünden çok bir sonraki George R.R. Martin kitabının ne zaman çıkacağı konusunda endişelensem de, yine de durumun karmaşıklığını anlıyorum. Wes onunla çalışıyor. Herkese bağlı bir iş. Wes'le aramızdaki bu şeyi *çözerken* sessiz kalmaya karar verdik.

Christian'a bir şey söylemenin zamanı geldi mi emin değilim. Ya da bir şey söylememiz gerekip gerekmediğinden. Ama aynı zamanda onu uyarmak da kibarlık olur.

Ne zaman? Bir maçta pist kenarında değil, bu kesin.

Bu tişörtün takıma ne yaptığımı gösterip göstermeyeceğini sormak üzereydim ama saate bir bakış bana şu an bu konuyu ele almanın zamanı olmadığını söylüyor. Ayrıca, Christian beni Wesley'nin formasıyla görürse ne olacak? Wes sadece oda arkadaşım değil, aynı zamanda arkadaşım. Maçta arkadaşımın numarasını giymem mantıklı. Çok mantıklı. Dava kapanmıştır. Onu göğsüme bastırdım. "Giymek için sabırsızlanıyorum."

Wes kahvesinin geri kalanını içer ve fincanı lavaboya bırakır. "Bugün de giy."

İşte yine o talepkar ses tonu. Bacaklarımı açmamı, sikini emmemi ve önünde bir oyuncakla kendimi becermemi söylerken kullandığı ses tonu.

"Krep kahvaltısına mı?" Sorunun gerektirdiğinden daha nefes nefese soruyorum. Ama Wes'le böyle hissediyorum. Her zaman biraz başım dönüyor.

"Evet." Bu konuda kararlı görünüyor. Biraz da ateşli. Gözleri her daha koyu.

"Tak şunu Josie." dediğinde tehlikeli bir şekilde tahrik oluyorum.

Sesindeki emir içime, doğrudan merkezime hınzır bir heyecan gönderiyor. I

üstümü çıkarıp onun önünde üstümü değiştiriyorum, onun formasını benimkinin üzerine geçiriyorum. Büyük ve bol.

"Kahretsin, çok seksi görünüyorsun," diyor kirlı bir gürültüyle.

Bana bakışında hiç dostça bir şey olmadığından, taktığım süre boyunca onu üzerimden çıkarmayı düşüneneğinden şüpheleniyorum.

* * *

Kütüphanenin önündeyim, romantizm sergisini bitiriyorum - yeni Hazel Valentine'ı TJ Hardman'ın yanına koyuyorum, çünkü bu ikisini kesinlikle birlikte tavsiye ederim

-Wes geri dönüşümlü tabakları yerleştirirken.

"Bunu okumalı mıyım?" diye soruyor erkeksi bir ses.

Kalın sakallı, iri yarı bir itfaiyeciye doğru dönüyorum. Sergiye doğru yürüyor ve Hazel Valentine kitabını işaret ediyor.

Gülümseyerek, "Şakadan, baharattan, zekice kurgulardan ve sonsuza dek mutlu sonlardan hoşlanıyorsanız," diyorum. Adam bir bakışlarımı tutuyor, gri gözleri parlıyor... olasılıkla, sanırım.

"Yukarıdakilerin hepsi," diyor ve ekliyor, "Kontrol etmem gerekecek." Masalar ve servis tepsiyle dolu kahvaltı alanına bakıyor, sonra bana dönüyor ve gülümsüyor. "Ben Tom. Sizden daha fazla tavsiye almak isterim. Belki işten sonra bir ara?"

Bu kibar itfaiyeci bana çıkma mı teklif etti? Ben daha şaşkınlığımı atamadan, bir boğaz sesi duyuldu. Birdenbire Wes yanıma geldi ve kolunu bana doladı.

"Burada bir sürü sergisi var. Bunlar onun tavsiyeleri." Kollarını belime dolayarak kalçamın üzerinden kıvrılıyor. "Meşgul olduğun için işten sonra ondan almaya gerek yok."

Birisi hak iddia ediyor.

Tom teslim olmak için ellerini kaldırır. "Üzgünüm, dostum."

"Her şey yolunda," diyor Wes, *bunun bir daha olmasına izin vermemeye çalışan* bir ses tonuyla. Tom özür dileyen bir gülümsemeyle bana başını sallıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Wes'e döndüm, erkek arkadaşının davranışına kaşlarımı kaldırdım. İlgimi çekti. "Beni mi işaretliyorsun?"

"Evet "inden pişmanlık duymuyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Sadece kitap tavsiyesi istiyordu."

"Ve belki de onları yasal olarak istiyordu. Ama seni de istiyordu. Ve ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Erkeklerin sana ne kadar sık baktığı hakkında. Hiçbir fikrin yok."

"Onları uzak tutmak senin işin mi?" Sinirlenmedim. Yine de merak ediyorum.

Başını salladı. "Evet, öyle. Bu kadar basit."

Evet, erkek arkadaş davranışı.

Ve karnımdaki hafif çekiş bana bunu sevdiğimi söylüyor.

Kalçamı sıktıktan sonra Wes, birkaç aile geçerken yanımda krep servis etmeye devam ediyor.

Eddie diğer tarafımda ve aksiyonda bir durgunluk olduğunda beni dürtüyor. "On Altı Numara'yla aranızda bir şey mi var? Bay Hokey sabahtan beri sana bakıp duruyor, sanki *seni* kreplerine katmak istiyormuş gibi."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor, ama aynı zamanda bir endişe çekirdeği de yuvarlanıyor. "Biz... arkadaşız," diyorum, çünkü bu yeterince doğru.

Eddie havadan alıntılar çiziyor. "Evet, *arkadaşlar*. Hub'ımla da bir zamanlar arkadaş olduğumuzu biliyor muydun?"

"O zaman anlıyorsun," diyorum, *çok masum* bir gülümsemeyle konuyu geçiştirerek.

"Anlıyorum," der ve sonra bakışlarının Wes'e kaymasına izin verir. "Her şeyi anlıyorum."

"Oh, kapa çeneni," diyorum usulca.

Güven verici bir şekilde omzumu okşuyor. "Merak etme. Ben yanımdayım kızım."

Ben de Eddie hakkında buna inanıyorum. Ama Wesley'nin bu sahiplenici yanını da merak etmeden duramıyorum. Bu gece bir sorun olacak mı? Eğer Wes burada bu kadar açıksa, maça gittiğimde bunu saklayabilecek mi? Takım arkadaşları bizi mi? İnsanlar konuşacak mı? Ve en önemlisi, bu onu incitecek mi?

Oyuna iyice hazırlansam iyi olacak. Belki onunla nasıl iletişim kuracağımı bulabilirim, böylece her geceyi onun yatak odasında geçirdiğim belli olmaz. Biliyorum! Yapılacaklar ve yapılmayacaklar listesi hazırlayacağım.

Kibarca tezahürat yapmak ve maç sonrası koridorda onu hırpalamamak gibi. Herkese selam vermek ve 16 Numara'ya spor sütyenimi göstermemek gibi.

Evet, bu bir plan.

Ama küçük çocuklu bir aile kahvaltı sırasına girdiğinde ve saçları örgülü genç bir kız tabağını uzatıp "Krep lütfen" dediğinde bu düşüncelerden sıyrılıyorum.

"Tabii ki. Ve bir domuzda krep verirsiniz..." Ona tepsimden bir flapjack servis ederken başlıyorum.

"Yanına biraz da şurup isteyecektir," diyor kız parlak bir gülümsemeyle ve popüler çocuk kitabı *If You Give a Pig a Pancake*'in bir sonraki satırını tamamlıyor.

Büyük beklenti dolu gözlerle Wesley'e dönüyor. Wesley onun tabağına bakıyor ve ona bir krep daha vereceğini anlıyorum. "Ona en sevdiğin akçağaç şurubundan biraz vereceksin," diyerek beni şaşırtıyor.

Çocuk kitabındaki bir satırı mı okuyor? Kim bu adam?

Kule başı küçük bir jig yapıyor. "Muhtemelen yapış yapış olacak!" Bir sonraki satır bu.

Domuz ve krep sevincine engel olamayan genç sarışın çocuk, babası "Pekala, Ellie" diyene kadar çocuk kitabındaki sonraki birkaç satırı okur. Güzel kütüphanecileri rahat bırakalım."

İyi kütüphaneciler, Wes'e söylüyorum.

"Teşekkür ederim Bay Kütüphaneci," diyor Ellie Wes'e, sonra bana, "Ve Bayan Kütüphaneci. O kitabı karaoke tarzında okudum."

Bu dikkatimi çekti. Bunu pek sık duymam ama ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Bu, kütüphanenin çocuk bölümünde sunduğu bir yardımcı teknoloji. Kitap size okunurken karaoke vurguları gibi kelimeler ekranda . Okuyucuların takip etmesine ve farklı şekillerde öğrenenlere yardımcı oluyor.

Bana disleksi olduğunu söylediği gece, Wesley çocukken böyle bir teknoloji kullandığından bahsetti. Şu anda yüzü aydınlanıyor, daha önce hiç görmediğim bir bakış. Bir tür saf zevk. "Dostum. Ben de," diyor ona, sonra vurması için bir yumruk uzatıyor.

Ellie parmak uçlarında durur ve onunla yumruklaşır. "*Hepsini* bu şekilde okudum. Uygulamam ve kulaklığımıla."

Sanki ona bir sır veriyormuş gibi yaklaşıyor. "Babam bana okuturdu." "Benimkini de! Hepsini bu şekilde mi okudun? Geyiği, köpeği ve fareyi?"

diyor ve serinin diğer kitaplarındaki karakterleri sayıyor.

Kalbim o kadar dolu ki onunla ne yapacağımı bile bilmiyorum. Atış şekli. Gülümseme şeklim. Ellie'nin babasına bir bakış attım. Gözlerinde gururla ona bakıyor.

Wes başını sallar. "Her bir geyik ve kek," diyor iç çekerek, ama bu sinirli bir iç çekiş değil. Bu daha çok bir dayanışma iç çekışı - *orada bulundum, bunu yaptım* sesi.

"Aynısından!" Ellie özlemle tabağındaki kreplere bakıyor. "Ama acıktım, o yüzden gidip yemeliyim. Başka kitap bulursanız bana haber verin, Bay Kütüphaneci." Tam gitmek üzereyken kaşları çatılıyor ve ekliyor: "Ama sen itfaiyeci olabilirsiniz." Sonra bana baktı. "Ve siz de bir itfaiyeci olabilirsiniz. Her ne iseniz, teşekkür ederim!"

Yemek yemeye gitti ve ben nereden başlayacağımı bilemeyecek kadar mutlu bir şekilde Wes'e döndüm - onunla konuşma şekli ya da onun Wes'le konuşma şekli. Ama eminim çocukken kullandığı aletleri anlatmamı istemeyecektir, o yüzden "Seni kütüphaneci sanıyor" diyorum.

"Ve bir itfaiyeci olduğunu. Cadılar Bayramı'nın geçmiş olması çok kötü. Böyle giyinebilirdik... ya da belki gelecek yıl."

Bu son iki kelime *zihnimde* yankılanıyor, gelecek yıl. Benimle gelecekteki bir kostüm partisini mi hayal ediyor? Yoksa bu sadece senin söylediğin bir şey mi? Hiçbir fikrim yok, bu yüzden zamana ve o ana odaklanıyorum. "Ayrıca, sanırım onun gününü güzelleştirdin," diyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor. Ama hiçbir şey değildi. Bu gerçek bir bağlantıydı ve bunu bilmesini istiyorum. Bazen konu okumaya geldiğinde bile kendisinden mükemmellik talep ettiğini düşünüyorum. Bundan hoşlanmayabilir ama bir çocuğun onun öğrendiği gibi öğrendiğini bilmesi bile çok önemli bir şey. "Bir çocuğun kendisi gibi öğrenen ve okuyan bir yetişkinle tanışması harika bir şey."

Tıpkı tanıştığımız gece olduğu gibi göğsüme çarpan o cömert gülümsemeyi bana veriyor. Konuşmak yerine beni öpmek istediğini düşündüren türden bir gülümseme. Bu benim için sorun değil, çünkü bu aynı zamanda onun gününü güzelleştirdiğinin de bir kabulü.

Thalia'nın bize doğru geldiğinin işareti olan çan sesleri yaklaşırken, "İyi ki buradaydım," diyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, belki babam beni zorladı ama lanet olsun, bu iyi bir seriydi. Şahsen, *If You Give a Dog a Donut*'ı tavsiye ederim. Küçümseniyor, ama belki de grubun en iyisi... Belki de onu *Sonraki Beş Okuma* kitap önerinize ekleyin, hem de tüm formatlarda."

Thalia masaya gelir ve Wes'e onaylayan bir bakış atar. "Aslında bu hiç de fena değil."

fikir. Bu serinin ilk kitapları her zaman çok satılıyor. Sıradakilerin tanıtımını yapmalıyız Josie."

"Ben hallederim," diyorum, vitrini şimdiden gözümde canlandırırken gülümsüyorum. Ciltli kitapları gösterebilirim ama aynı zamanda sesli kitapların yanı sıra ücretsiz bir metinden konuşmaya uygulamasını nereden indirebileceğime dair bilgi içeren bir pankart da asabilirim. Ve bonus olarak, belki de tavsiyeler harcadığım tüm bu çaba Thalia'nın benim için yaptığı referansı daha da öne çıkaracak.

Thalia Wes'e gülümser, sonra elini uzatır. "Ben Thalia. Tanıştığımıza memnun oldum." "Ben de memnun oldum," der elini sıkarak. "Ben Wesley."

"Oh, kim olduğunu biliyorum. Ve bu gece Colorado'yu yok edersen çok memnun olurum. Onların takımından çok nefret ediyorum," diyor rakibine karşı ciddi bir kin beslediğini belli eden bir hırıltıyla.

"Ben de," diyor Wesley. "Yani, buna güvenebilirsin."

Başıyla keskin bir selam veriyor - sıkı bir hokey hayranı olduğu belli olan patronum - ve sonra Wesley başka bir aileye hizmet etmek için benden uzaklaşıyor.

Bu adam ve gizli yetenekleri beni biraz şaşırttı. Ama belki de aniden ortaya çıkan kibrit çöpü tepkime daha çok şaşırdım. Onu korumak için duyduğum beklenmedik arzuya.

Ama onu, insanlarla olan rahatlığını, çekiciliğini izledikçe, verdiğim tepkinin aslında durup dururken ortaya çıkmadığını fark ediyorum. Onu tanıdığım son bir buçuk aydan doğmuştu.

* * *

Daha sonra, temizlendikten sonra arabaya gidiyoruz. "Artık altı numarayı işaretleyebiliriz," diyorum.

Wes başını sallar, yüzünde *üzgün* bir *çocuk* ifadesi. "Hayır, yapamayız."

"Neden? Bu senin ve benim için gönüllü bir işti." Kafam karıştı. Neden üstünü ki?

Derin bir iç çekiyor ve arabada yalnız kaldığımızda elini bacağımda gezdiriyor. "Sayılmaz. Evet dedim çünkü kıskanç ve sahiplenici hissediyordum."

Tepkim yavaştı; önce göz kırpmıyor, sonra uzun uzun bakıyordum. Tom daha kitap sergisine varmadan, Bay Hockey itfaiyecilerden *görebileceğim* ilgiyi kıskanmış mıydı? "Bugün buraya *kıskandığın* için mi geldin?" Ayrılıp trafiğe girdiğimizde bu ifşaattan dolayı gizliden gizliye başım dönüyor.

"Ve haklı olarak," diyor sahiplenerek. "Ama yine de liste üzerinde çalışmamız gerekiyor."

Odaklanmamız gereken bir proje olduğunu hatırlatması açısından iyi oldu. Wes birkaç gün daha buralarda olacak, sonra bir dizi maç için tekrar seyahate çıkacak. Dikkatli olmazsak zaman tükenecek ve listeyi bitiremeyeceğiz.

"Önümüzdeki ay bir köpek kurtarma merkezinde gönüllü olsak nasıl olur? Gönüllülük kısmını zaten birden fazla kez yapmamız gerekiyor gibi görünüyor. Yani bir ay sürecek bir şey olmalı," diyor tepelik bir şehir caddesinde araba kullanırken.

Göğsümde sıcak, puslu bir his yayılıyor. Bir ay sanki bir şey ifade ediyormuş gibi geliyor. *Bunu çözmenin* bir parçası gibi geliyor. Sanki bizi birbirimize daha da çok bağlayan bir şeymiş gibi.

Sakin ol, en az bir ay daha birlikte yaşayacaksınız. Tüm anlamı bu.

"*Yapmalıyız*," diyorum, *bir aylığına yapalım* fikrinde hiç olmayan *bir şeyi* okumamak için sesimi eşit tutuyorum. "Ve bir köpek kurtarmak doğru geliyor. İkimiz için de," diyorum göğsümdeki çırpınışları görmezden gelmeye çalışarak. Sonra gömleğinin kenarlarında kıvrılan çıkartmayı fark ediyorum. "Bu çıkartmayı da mı benim üzerimde hak iddia etmek için taktın?"

Gururlu ve emin bir şekilde başını sallıyor. "Ben yaptım."

Komik. Üzerinde hak iddia etmek istediğim bir şey var. Onun yanına taşındığımdan beri hayal ettiğim bir şey.

Belki maçtan sonra yapabileceğim bir şeydir. Ve böylece, bu gece için bir planım oldu - maç sırasında ve sonrasında ne yapacağım.

PARILTI VE IŞILTI

Josie

Maça hazırlanırken Greta'nın sesini yüksek ve net bir şekilde duyabiliyorum. *Bol bir gömlekle yapılacak tek bir şey vardır. Kemerini tak, bebeğim.*

Aynaya bakarken belimdeki şeftali rengi tiğ işi kemeri sıkıyorum. Evet, bu artık bir gömlek elbise ve kemerin tonu dizlerimin hemen üzerinde duran Sea Dogs formasının kraliyet mavisine çok yakışıyor. Formanın altına koyu gri bir tayt giyiyorum. Cidden, hokey takımları neden normal beden insanlar için forma yapmıyor? Tamam, bu sporu yapan normal beden insanlar yok. Ve bu Wes'in gerçek formalarından biri, takım mağazasından alabileceğim türden değil.

Ama Christian bunu asla bilmeyecek. Çünkü takım mağazasında her türlü beden satılıyor. Christian başka bir nedenden dolayı da bilmeyecek. Kardeşim kıyafetlerime pek dikkat etmez. Hokey oynuyordum.

Yine de aynaya bakıp kıyafetimi kontrol ederken sinirlerim tepeme çıkıyor. Bir hokey kızına benziyorum. Öyle olduğum herkese belli olacak. Kardeşim de dahil. Ve bana yardım ettiği için ona söylememek garip geliyor.

Giyecek başka bir şey bulmak için çekmeceyi karıştırırken kapı çalıyor.

Maeve olmalı, çünkü benimle burada buluşacak. Ön kapıya koşup onu içeri alıyorum.

"Merhaba kaplan," diyor onaylarcasına, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

Evet, bu çok kötü. "Tüm kıyafet *ileri gelenleri becerdiğimi* haykırıyor, değil mi?"

"Hayır, bunu söyleyen kıyafet değil," diyor, açık sözlü ve doğrudan.

Midem lunaparktaki bir korsan gemisi gibi zonkluyor. "O zaman bu kütüphanecinin gizli seks hayatını ele veren ne?"

Hınzırca gülümsüyor. "Gözlerin. İyi sikilmiş gibi bir bakışları var."

"Gözler iyi sikilmiş bakışı almaz."

Ellerini omuzlarıma koyuyor ve ön kapının yanındaki aynaya bakmam için döndürüyor. "Öyle. Gördünüz mü?"

Daha yakından bakıyorum ama bir bulamıyorum. "Neden bilmiyorum." "Bu bir parıltı. *Bir şeyler elde etmenin* parıltısı," diyor bilerek, bana bakarak.

bardak. "Ve lanet olsun, kıskandım. Teninde bir parıltı ve gözlerinde bir ışıltı var."

Gülüyorum ve endişem şimdilik kayboluyor. Maeve'in insanlar üzerinde kaygısız bir etkisi var. Kıyafetlerim ya da kardeşim hakkında stres yapmayacağım. "Hepimiz bir parıltıyı ve ışıltıyı hak ediyoruz, değil mi?"

"Bu yeni bir cilt bakım serisinin adı olmalı." "Ve sen de bunun için çizim yapmalısın," diyorum. "Tanrım, beynin çok sıcak," diyor.

Ceketimi ve çantamı alıyorum ve bazen yanıma Greta'dan küçük bir parça daha almak istediğimden ve bu gece yeni bir şeyin başlangıcı gibi hissettiğimden, bana çok eskiden verdiği kitap tılsımlı kolyeyi alıyorum ve takıyı formanın altına asacak şekilde takıyorum - Wes'in küçük bir parçasının yanında benden küçük bir sembol. Piste gidiyoruz.

Fable bizimle orada buluşacak. Everly de öyle, çünkü bize önceden bir sahne arkası turu yapmayı teklif etti. Otobüsten inip arenanın merdivenlerinden yukarı çıktığımızda, Fable medya girişinin dışında, üzerinde takımın logosu bulunan bir Renegades sweatshirt'ü giyiyor. "Futbol takımını temsil etmeliyim," diyor.

"Daha çok kendi harika tasarımını temsil etmek gibi," diye ekliyorum çünkü bunu eğlenceli hale getirdi

Sweatshirt.

"Teşekkürler bebeğim," diyor, eseriyle gurur duyarak ve haklı olarak.

Everly de onunla birlikte ve Maeve ile bana el sallayarak selam veriyor. Siyah geniş paçalı bir pantolon ve saten gibi görünen koyu gri bir bluz giymişti. Sarı saçları parlak ve yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye taranmış. "Hey, sen," diyor, gözleri bir aşağı bir yukarı gezinerek. "Küçük, şımarık Deniz Köpekleri elbisenle ne kadar da sevimli görünüyorsun."

Küçük bir reverans yapıyorum. "Görünüşe göre geçici tanınıyorum."

Maeve başını sallar. "Kesinlikle öyle. Tanıştığımız gece üzerinde bir tane olduğunu biliyor muydun-" Maeve elini ağzına götürdü.

Erken gelen kalabalığın yanından geçerken Everly gülererek elini Maeve'in omzuna atıyor. "Wesley'i kastediyorsun, değil mi?" diye soruyor alçak sesle, sadece bizim için.

Güvenliğe ulaştığımızda Maeve başını sallayarak dudaklarını ısıtırmış gibi yapıyor. Hepimiz güvenlik kontrol noktasından geçtikten sonra Everly bana, "Sorun değil. Sizi tanıştırmadan önce Wesley'le birbirinizi tanıdığınıza dair hep bir his vardı. Ve dürüst olmak gerekirse, birbirinizden hoşlandığınızı sanıyordum."

Ona yalan söylemek aklıma bile gelmiyor. İstemiyorum da. "Şehre geldiğim gece tanıştık. Birbirimizin kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu, birlikte harika vakit geçirdik ve sonra ortaya çıktı ki... o benim yeni oda arkadaşım. Sadece kardeşime söyleme."

Everly bana içten bir gülümseme veriyor. "Asla yapmam. Ve dinle, sen de ona söylemek zorundaymışsın gibi hissetme. Ona sadece sen ve Wesley için doğru olduğunda söyle. Gerekirse acele etme, tamam mı?"

Bu konuda duyduğum en iyi tavsiye bu. Fable Everly'yi işaret ediyor. "Ondan hoşlandım," diyor Fable. "Bilge olabilirim," diyor Everly.

"Sanırım haklısın. Ve bunu duymaya ihtiyacım vardı," diyorum. Omuzlarımdan bir ağırlık ve endişe kalktı.

Everly bize arenayı gezdiriyor ve bir dizi süslü imtiyaz standının dışındaki uzun bir yeşillik duvarında duruyor. "Spor takımlarının karbon ayak izi çok yüksek olduğu için yeşilliklerle bunu olabildiğince dengelemek istiyoruz."

Maeve duvar boyunca büyüyen zümrüt yapraklara hayranlıkla bakarak, "Muhteşem," diyor.

"Çok muhteşem," diye sesleniyor arkamızdan derin, şakacı bir ses.

Tanımadığım bir ses, ama arkamı döndüğümde, altın sarısı kahverengi saçları ve diş macunu gülümsemesiyle uzun boylu, geniş bir adam bize doğru yürüyor. İyi dikilmiş gök mavisi bir takım elbise giyiyor, sporcuların maç gecelerinde giydiği türden.

Bekle. Onun kim olduğunu biliyorum. Ama belli ki Maeve de biliyor.

Asher Callahan'a küçük bir el sallıyor. "Senin de muhteşem yeşilliklerin tadını çıkarmana çok sevindim Ash," diyor ve ardından bir kıskırtma hareketi yapıyor. "Ayrıca, merhaba? Maç için giyinmen gerekmiyor mu?"

Alnına bir şaplak atar. "Benim hatam. Etkilemek için gol atmam gerektiğini neredeyse unutuyordum..." "Arkadaşım" diye eklemekten önce keskin gözleri Maeve'in üzerinde uzun bir süre oyalanıyor.

"Git, git, ," diyor, hala onu gönderiyor.

Muhtemelen soyunma odasına gittiğinde, hepimiz Asher'ın gidişini izleyen Maeve'e bakıyoruz. Ela gözlerinde parlayan bir şey var mı? Söylemeye cesaret edebilir miyim? "Maeve, sende bir parlı ve ışıltı var mı?"

Bakışlarını bana çeviren Maeve, bu cılgınca bir şeymiş gibi kaşlarını çatıyor. "Lütfen. Biz ezelden beri arkadaşız. Kardeşimle de çok iyi arkadaşlar."

Fable dudaklarını büzüyor. "Asher senin arkadaşın ve kardeşinin en iyi mı? Bu çift doz parlı ve ışıltı gibi bir şey."

"Bence ,," diye söze girdi Everly.

"Affedersiniz! Sizin G&G'niz hakkında konuşuyorduk," diyor Maeve, beni işaret ederek ve belki de Asher hakkındaki konuşmayı saptırarak.

"Aslında biri sana muhteşem demeden önce yeşilliklerden bahsediyorduk," diye düzeltiyorum, çünkü gerçekler önemlidir.

Ama Maeve sadece alay ediyor. "Bize arenanın geri kalanını göster lütfen," diyor Everly'ye şimdiye kadarki en işlek sesiyle.

"Nasıl istersen," diyor Everly ve biz yürürken Everly'nin topuklu ayakkabılarına bakıyorum.

Market alışverişine gittiğimiz geceye ve onun direk dansı hakkındaki yorumuna geri dönüyorum. Sonra da en başta bir listeye sahip olma nedenime, yani konfor alanımdan çıkma nedenime. Arkadaşlarıma da haraç vermemem için bir neden yok. "Hey, Ev, hepimiz seninle şu direk dansı dersine girsek nasıl ?"

Everly'nin gözleri parlıyor. "Hepiniz ister miydiniz?"
Evet, Maeve ve Fable'ı sormadan ateşe attım. Ama kızlarımı tanırım. Maeve çoktan kocaman bir *evet*, *lütfe*n diye başını sallıyor ve Fable mutlu bir şekilde omuz silkiyor, sonra da varım diyor.

Göğsümde sıcaklık yayılırken, "Sanırım bir sonraki kız kızı gecemiz var," diyorum. Ama aynı zamanda buruk bir sevinç, çünkü eğer bir burs ya da iş bulamazsam bu kız kızı geceler yeni yılda sona erecek.

* * *

Pak düşmeden önce, pistte yüksek ve uğursuz bir ses, Sea Dogs'un okyanusun derinliklerinden yükselişini anlatırken, buzun üzerinde logonun ve maskotun elektrik mavisi ve yanardöner turuncu ışık gösterileri oynar. Jumbotronda sporcuların videoları gösteriliyor.

Işık gösterisinin sonunda spiker başlangıç dizilişini söylediğinde, kaleci ve soyadını paylaştığım Christian Winters da dahil olmak üzere tünelden çıkıp buza koşan diğer beş adam için tezahürat yapıyorum. Ama maçın birkaç dakikasında On Altı Numara panoların üzerinden atlayana kadar en yüksek sesle tezahürat yapmıyorum.

Kalbimin derinliklerinden kopup gelen bir ses bu; yüksek, coşkulu, doyumsuz. Wesley için başka türlü tezahürat yapabileceğimden emin değilim.

Özellikle de herkese açık, özel bir gülümsemeyle bana baktığında.

* * *

Oyun gürültüdür, oyuncular köşelerde pak için itişip kakışır, sonra da pak için daha da sert mücadele ederken birbirlerine çarparlar. Wes hızlı ve agresif oynuyor ama asla kirli değil. Sadece sinsi, pakı buluyor ve rakiplerinden sıyrıyor.

Ancak yine de ilk periyotta iki takım da skor üretemedi.

İkinci periyotta koç hatları karıştırmış olmalı, çünkü Wes birkaç kez Christian'la birlikte sahaya çıkıyor ve buzda bir aşağı bir yukarı uçarken pakı ileri geri paslıyorlar.

"Hadi," diye bağıyorum, sanki tüm irademle gol attırabilmişim gibi. Sonra, Wes topu kardeşime geri atıyor ve o da kalecinin uzattığı eldivenin yanından topu ağlara gönderirken gürültü elektrik seviyesine yükseliyor.

"Evet!" Bağıyorum, ayağa fırlıyorum ve hepimizin gibi arkadaşlarıma sarılıyorum.

Bıraktığımızda, jumbotronda bizi görüyorum, kardeşim ve gizli erkek arkadaşım tarafından atılan bir golü kutlamak için birbirimize sarılıyoruz.

Bu sırrı sevdim. Hayır, bu sır için çok uğraşıyorum.

* * *

4-1'lik kesin galibiyetin ardından üçümüz Everly ile koridorda buluştuk, çünkü maçtan sonra buraya gelmemizi söylemişti. Oyuncuları medya odasından çıkarıyordu ve ben kısa bir süre gerildim.

Her şeyden sonra belli olacak mı? Biz anlamadan önce kardeşim bizi mi? Christian terli ve sevinçli bir halde basın odasından çıktığında bana doğru ıGıldıyor.

"Buradasın, Jay-bird! Bryant bana geleceğini söyledi," diyor ve sonra beni iğrenç bir şekilde kucaklıyor.

"Eww. Kokuyorsun."

"Zafer gibi," diyor, Wes çıkıyor, kardeşimin yapmadığı bir şekilde ter içinde sıcak görünüyor.

Kahverengi gözleri neredeyse kıyafetlerimi yakıyor. Bakışlarının sıcaklığından yanmış gibi hissediyorum.

Christian ÇaÇkın bir ifadeyle kıyafetime bakıyor. "Bryant forması giymişsin," diyor, ama bu bir tonlama değil, bir gözlem.

Nabzım hızlanıyor.

Oda arkadaşım olduğunu söyleyebilirim. Arkadaşım olduğunu söyleyebilirim. Onun yerine çenemi kaldırıp "Evet, öyleyim." derim.

Hepsi bu kadar. Wes bana nasıl bakarsa baksın, bu gece başka bir şey açıklamama gerek yok.

Everly, "Christian, sosyal etkinlik için ikinizin bir fotoğrafını çekebilir miyiz? Kaptanımız ve kız kardeşinin olması harika olur. Ne de olsa hokey aile dostu bir spor."

"Elbette," diyor ve bir kolunu bana doluyor.

O çekim yaparken, Wesley yakışıklı yüzünde bilmiş bir sırıtışla onu izliyor. Everly kamerayı indirdiğinde, her iki oyuncuya da, "Tekrar teşekkürler. Her şeyi aldım."

Çocuklar soyunma odasına gittikten sonra telefonuma bir mesaj geldi.

Beni oyuncuların girişinde bekle. eve götürmek ve benim için bu kadar tezahürat yapmanı ne kadar takdir ettiğimi göstermek istiyorum.

Okurken ürperdim. Başımı kaldırıp Everly'ye dönüyorum, beni yönlendirdiği için minnettarım. "Halkla ilişkiler konusunda becerikli bir kadınsın."

"Bu doğru," diyor ve Fable ile Maeve odayı okurken beni kucaklayarak vedalaşılıyor.

"Bu gece çok iyi parlayacaksın," diye fısıldıyor Maeve. Evet. Öyle olacağım.

Bir planım olduğu için.

İZLEMİYİ SEVİYORSUN

Josie

Merdivenin dibinde bekliyorum, üzerimde sadece onun forması ve bir çift beyaz pamuklu külot var. Üst kattan alçak sesle müzik çalıyor, bol başlı, boğucu bir şey.

Evin ışıkları loş, ortamın havasını belirliyor.

Sahne , ama üst kata ilk adımı atmadan önce bir elimi göğsüme götürüyorum.

Kalbim çok hızlı atıyor. Nefesimi tutmaya çalışıyorum. Bunu birçok kez hayal ettim.

Birlikte olduğumuz ilk geceden beri bu senaryoyla benimle alay , otelde şöyle demişti: "Eminim sana mastürbasyon yaptığımı görsen beni izlerdin."

Evet, yaparım.

Bu gece,

yapacağım.

İlk adımı atıyorum. Merdiven gıcırıyor, arzusun müziği. Yükseliyorum, her hareketimde nabzım yükseliyor. Zirveye ulaştığımda, müzik daha da yükseliyor. İşte Wesley bu, her zaman her şey için bir çalma listesi var. Kısa koridoru dönüyorum ve parke zeminde ilerleyerek kapı aralığından sızan ay ışığı şeridine doğru ilerliyorum. Bir davet. Yanından geçiyorum, sonra duruyorum. Saf arzusun sesi boğazımda düşümleniyor.

Yatağına uzanmış, iri vücudu oyun sonrası tüm çıplaklığıyla yayılmış. Şişkin pazuları, oyulmuş karın kasları, kalın kalçaları ve o muhteşem aleti. Onu okşuyor. Ama çok fazla niyetle değil. Patlamak üzereymiş gibi değil. Sanki yeni başlamış gibi. Sanki tartıyormuş gibi.

Kıvrılmış avucu tabana kadar iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. Vücudum kasılıyor. Yumruğunu başının üzerine koyuyor ve bir damlayı dışarı itiyor. Ağzım sulanıyor. O dilimde olmasını çok istiyorum. Gözleri kapalı. Dudakları ayrık. Göğsü inip kalkıyor. Burada olduğumu bilmiyormuş gibi davranıyor. Ben de henüz birlikte değildim gibi davranıyorum.

Sonra beni aydınlatan bir ses duyuyorum. Göğsüne doğru yükselen bir törpü sesi. Yolda savrulan kaslı bir Amerikan arabasının sesi. Bir iniltiyle sikini daha sıkı kavırıyor ve ben bir röntgenci gibi şehvetle bakıyorum.

Yumruğunu boya boyunca savuruyor, ritim artıyor, tempo yükseliyor, homurtuları yükseliyor. Sonra alçak sesle ve gırtlaktan boğuk bir şekilde "Josie" diye mırıldanıyor.

Nefesim kesildi. Bacaklarım titriyor ve külotum sırlıslıkla. Aşırı derecede ıslağım.

Onu önümde boşalırken izlemek, şimdiye kadar gördüğüm tüm pornolardan daha iyi. İstedğim adam beni düşünürken kendine dokunuyor.

Zevk karnımda birikiyor ve muhtemelen onu izleyerek boşalabilirim. Bir rüya orgazmı gibi, uykunuzda üzerinize çöken türden.

Bir hamlede gözleri açılıyor. Gözlerini kırpıştırıyor, bir keskin nişancı gibi bakışlarını benimkilere kilitliyor. Tek kelime etmiyor. Uzun, tembel bir vuruş yapıyor, sikini bana doğru doğrultuyor. Sanki beni yakaladığını söylüyor. "İzlemek ister misin?"

Başımı sallıyorum, şu anda konuşup konuşamayacağımdan bile emin değilim.

Boğazım arzudan kurudu. Yine de vuruşlarını durdurdu. Sızlanıyorum.

"İzlemeye devam etmek ister misin?"

Bu sefer kelimeleri buluyorum, gösterinin devam etmesi için onlara ihtiyacım olduğunu hissediyorum. "Evet. Lütfen." Parmaklarını kıvrarak yaklaşmamı işaret ediyor. Odayı geçip yukarı tırmanıyorum,

ve yatağın ayak ucunda diz çöküyorum.

"Hazır mısın?" diye sorar.

"Çok hazırım."

Aletini tekrar kavıyor. Açlıkla bakıyorum. Daha sert sarsıyor. "Beni daha önce hiç izledin mi?" Yüzleşme sınırında. Bir adam beni çapraz sorguya çekiyor.

Başımı hayır salladım ve sonra itiraf ettim: "Sadece hayal ettim."

"Nasıl bitirmemi istersin? Elimde mi? Göğüslerinde mi?" Sorular da agresif, o devam ettikçe benim uyarılmamı artırıyor. "Ağzında mı? Sırtında mı?"

Bu kısım senaryo değildi, ama salgısını vücuduma döktüğü ve avucuyla içime sürdüğü görüntüsü nefesimi kesiyor ve haykırmama neden oluyor. "Sırtım, lütfen. Her yerime."

"Eminim küçük tatlı amcığın sırlıslıkla olmuştur," diye gözlemliyor ve ben büyülenmiş bir şekilde bakarken sikini daha sert pompalıyor.

"Öyle," diyorum, rahatlamak için çaresizce.

"Eminim bacaklarından aşağı damlıyordur."

Göbeğim zonkluyor. "Öyle hissettiriyor."

Çenesini umursamazca bana doğru uzatıyor. "Göster bana. şu külotu."

Çabucak çıkarıyorum ama yatağın üzerine bırakmadan elini uzatıp onları istiyor. Daha sonra ne yapacağına dair hiçbir fikrim olmadan ona veriyorum. Ters çeviriyor ve pamuklu külotumun nemli paneliyle sikini kavıyor.

Zihnim kısa devre yapıyor. Islaklığımı aleti boyunca yaydığını görmek beni kontrolsüzce inletiyor.

Şu ana kadar bunun arzuladığım bir şey olduğunu bilmiyordum - ıslak külotumla kendini tatmin etmesi. Çok edepsiz ve beni inanılmaz tahrir ediyor.

"Çok daha iyi," diyor bulanık bir sesle, aniden durana kadar kumaşı daha hızlı okşuyor. "Ne daha iyi olurdu biliyor musun?"

Seks transına girmişim ve sadece başımı sallayabiliyorum. "Eğer şu anda yüzüme otursan."

Külotu bırakıp bana uzanıyor, sonra kalçalarımı kavıyor. Beni yüzüne doğru çekmeden önce hızlıca gözlüklerimi çıkarıyorum. Nazik değil, amıma Fransız öpücüğü kondururken aç ve azgın. Ama üzerimdeki uzun kazak yüzünün görünmesini engelliyor, ben de eteğinden tutuyorum ve bir askılı bluz gibi boynumdan geçirip göbeğimi ortaya çıkarıyorum.

Gözlerindeki bakış vahşiydi. "Şimdi yüzümü sik."

O hevesle beni içerken ben de hareket etmeye, ona doğru itmeye başlıyorum. Çıkardığımız sesler gülünç; ondan gelen yüksek sesli, ıslak höpürtüler ve benden gelen tiz iniltiler, yatak başlığının duvara çarpmasıyla uyum sağlıyor.

Bir hız buluyoruz ve sonra bir elini kaldırıp kıkıma şaplak atıyor. Acı doğrudan klitorisime yayılıyor.

"Tekrar yap," ısrar ediyorum.

Diğer yanağıma bir tokat atarak beni ödüllendirdi.

Bedenim bir zevk seliyle karşılık veriyor ve yüzüne sertçe boşalırken haykıyorum. Gerçeğe döndüğümde, beni nazikçe üzerinden kaldırıyor, sonra yavaşça vücudundan aşağıya doğru yönlendiriyor, böylece amım göğsüne, karnına, kasıklarına sürtünüyor ve arkamda ıslak bir iz bırakıyor.

"Sikimin üzerinde sana çok ihtiyacım var," diyor nefes nefese.

Olmak istediğim yer orası. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ben de test yaptırđım. Negatif." Başını vahşice salladı. "Ben de. Negatif."

Hepsi bu kadar. Güzel aletinin üzerine çöküyorum, beni kolayca doldururken çıplaklığının tadını çıkarıyorum. Beni geriyor.

Ona usta bir atlı kadın gibi biniyorum, sıcak, terli ve oyun sonrası zafer sevişmemizde vahşi. Nefesi hızlı ve acil geliyor. "Yukarı gelmeye devam etmeni istiyorum. Beni bulmaya devam etmeni istiyorum. Seni her gece istiyorum," diyor.

"Burada olacağım," diye nefes nefese kalıyorum ve sanki seksten daha fazlasını vaat ediyorduk gibiyiz.

Ayağa kalkıyor, böylece yüz yüze geliyoruz. Bir elini sırtımda dolaştırıp saçlarımın ucuna götürüyor ve ağzımı kendine yaklaştırıyor. Bu öpücük dağınık. Yeni bir çaresizlikle kovalanan, dur-kalk türünden bir öpücük. Dudakları ağzımın köşesine kayıyor ve beni orada ısıyor, sonra inliyor, hala içime girerken geri çekiliyor.

Saçlarımı bırakıp elini önüme, göğsüme ve boğazıma götürürken gözleri geniş, karanlık ve pis vaatlerle dolu.

Nefes alıyorum, boynumu ona doğru uzatıyorum. Başparmağı ve parmakları boğazımın kenarlarını kavıyor ama avuç içi üzerime çok sert inmiyor. Beni boğmadan kavıyor ve ben kendimi... alınmış hissediyorum.

"Bunu sevdim," diye mırıldandım.

"Ben de çok seviyorum. Bütün bunları. Sadece seviyorum."

Onu hiç böyle duymamıştım. Çok acil. Çok çiğ. Sesi beni ateşliyor, vücudu da öyle. Hareketleri sarsılıyor. Nefes alış veriş sendelediğinde, bir elimi kalçalarımın arasına sokup vücudum bir kez daha spiral çizene ve dünya bulanıklaşana kadar klitorisimi ovarken bırakıyor. Tekrar boşalıyorum, keskin, sıcak ve gürültülü. Ben titriyorum ve o inliyor.

Tam olmalı, ama gözlerimi açtığımda çenesi titriyor, gözleri kısıtlama dolu. "Eller ve dizler, bebeğim," diyor.

Ne yaptığını ve neden yaptığını anlamam bir saniye sürüyor. Ama onu rahat bırakıyorum ve dört ayak üzerinde durarak itaat ediyorum. Dizlerinin üzerinde arkamda hareket ediyor, sonra hızlı bir sarsıntı sesi geliyor ve sıcak sıvı belime sıcıyor. Beni boşalmasıyla işaretliyor, sonra ben inlerken içime yayıyor.

Benim gerçekliğim fantezimden bile daha iyi.

* * *

Daha sonra, temizlendikten ve birlikte yatağa uzandıktan sonra, Wesley beni kendine çekiyor ve saçlarımı öpüyor. "Kardeşine seninle birlikte olduğumu söylemek istiyorum. Senin için sorun olur mu?"

Seninle birlikte.

Çok basit. Çok açık. Bu iki kelimeyle ilgili hiçbir soru yok.

"Evet." Başka bir şey söylersem, bir mutluluk hıçkırığı boğazımdan yukarı tırmanabilir. Çünkü bu konuda çok ama çok iyiyim.

Ne kadar süremiz olacak bilmiyorum ama ne kadar uzun olsun, bunun bizim şartlarımıza göre olmasını istiyorum.

VÜCUT ÇANTASI YOK

Wesley

Pazartesi sabahı raftan bir kitap daha alıp kollarımdaki yığına ekliyorum. "Demek yapacağım şey buymuş."

Max sanki ona bağcıklarını çözerek kayacağımı söylemişim gibi bana bakıyor. "Büyük planın bu mu?"

"Evet," diyorum, Açık Kitap'ın çocuk bölümündeki doldurulmuş kurbağa sandalyesinin yanından geçerken, en yakın iki arkadaşına otuz dakika sonra kaptanla buluşacağımı söyledikten sonra kararlı bir şekilde.

Yine de inanılmaz derecede sakınım ve aynı zamanda kararlıyım. Buzun üzerinde gelişen bir oyun gibi, bunun gerçekleşmesi için ne yapmam ve ne söylemem gerektiğini görebiliyorum. Yapmam hamleleri. Nasıl kaymam gerektiğini.

Geriye bir infaz kaldı.

Max, "O zaman sana bir sorum var," diyerek *benden daha iyi bir sen* nefesi üflüyor.

o daha sormadan Asher gelir ve bir metrik ton

Where the Wild Things Are'ı kollarımdaki yığının üzerine koydum.

Oof. Ağırlaşıyor. "Dostum. Bunları tutamaz mısınız?" "Dostum.

Yeterince güçlü değil misin?"

Mücadele sözcükleri. Kitapları daha yükseğe kaldırıyorum. "Hepsini taşıyabilirim, sık kafalı." "Dil," diye azarlıyor Max. "Çocuk bölümündesin."

"Henüz kimse yok," diye belirttim çünkü saat erken ve mağaza yeni açıldı.

"Ama sen iyi bir adamsın Bryant. Her zaman öyle ol, çocuk bölümünde bile," diyor Max ve haklı bir noktaya parmak basıyor - çok kısa bir süre sonra kullanacağım bir noktaya.

"Neyse, senin sorunun neydi Lambert?" Pufarla dolu küçük bir kalenin yanından geçip mağazanın önüne doğru ilerlerken Max'e söylüyorum. Daha önce tezgâha kocaman bir yığın bırakmıştım.

"Bunu bizim için kaydedebilir misin? Winters'la olan tüm etkileşimi? Takımın morali için gerçekten harika olur diye düşünüyorum."

Ben gözlerimi devirirken Asher söze girerek "Fena fikir değil. Videoyu gözden geçirirken buna bakmak isteyebiliriz." Derin düşüncelere dalmış gibi duraklıyor, sonra ellerini iki yana açıyor. "Geldiğini görmediğiniz pakla nasıl başa çıkarsınız?"

İnledim. "Aslında dünyanın en kötü kelime oyununu yapmadın."

Asher bana sırtıyor. "Yaptım."

Birkaç kutu çocuk kitabı aldığım tezgâha varıyoruz, sonra tezgâhın arkasındaki adamın benim için küçük bir avuç dolusu hediye paketi yapmasını bekliyoruz.

Beni arayan kadın gülümsüyor. Adı Trina ve Sea Dogs maçlarının demirbaşlarından biri. "Ryker'ın size buradan alışveriş yapmanızı söylemesine çok sevindim," diyor gülümseyerek.

"Sanki başka bir yerden alışveriş yapacağımız gibi," diyor Asher.

"Once Upon a Good Time hariç," diye yardımsever bir şekilde işaret ediyor. "Orası benim sadece romantik kitapçım. Ama yine de zaman zaman burada çalışıyorum. Sanırım ben kitapçılar konusunda 'neden seçeyim ki' diyen bir kızm," diyor bilmiş bir gülümsemeyle. Trina iki takım arkadaşımızla evli -Ryker ve Chase. Alışılmadık bir durum ama işlerine geliyor.

Asher, "Okuyacak yeni bir şeye ihtiyacım olduğunda oraya uğrayacağımdan eminim,"

diyor. "Romantizm mi okuyorsun?" Max kaşlarını çatarak şüpheyle soruyor.

"Keşke bilseydim demiyor musun?" Asher karşılık verir.

Max homurdanıyor, "Aslında bilmeme gerek yok."

Trina'ya teşekkür edip ayrılıyor. Arkadaşlarını kutuları taşımaya yardım ediyor, çünkü büyük bir yükümüz var. Arabam kaldırımın kenarına park edilmişti, bu yüzden kitap kutularını arka koltuğa koyduk, paketlenmiş olanlarla birlikte.

Bir nefes alıp mesajlarımı kontrol ediyorum ve Christian'ın adresini teyit ediyorum. Bu sabah ona mesaj attım ve bir saat kadar sonra sabah pateninden önce onunla sohbet etmek için uğramam gerektiğini söyledim.

Çocuklara şapka çıkartıyorum. "Sizi otuz dakika sonra Doktor Insomnia'dan alalım mı?" "Tabii seni ceset torbasında almamız gerekmezse," diye kestirip atıyor Max.

"Sana güzel bir ceset torbası bulacağız, Bryant," diyor Asher.

Artık Newman yok, Muffin Man yok ve Poker Face yok. Sadece Bryant'ı alacağım. "Ceset torbası yok, teşekkürler."

Vedalaşıp arabama atlıyorum. Çalıştırmadan önce Josie'ye bir mesaj gönderdim.

Yoldayım.

Sonra bir kalp ekliyorum, çünkü onu mutlu edeceğini biliyorum.

Benim için endişelenme. Senin için beş milyon parça endişelenirken telefonuma yapışıp bir güncelleme beklemiyorum.

Ama endişelenmiyorum. Josie'yle ilk tanıştığımda, tüm hayatım ne iş yaptığıma göre belirlenmişti. Ben sadece hokey oynayan bir adam değilim.

Ben bazen kahvaltıda tatlı yiyen bir adamım. Rahatsızlıkla nasıl oturulacağını bilen. Arkadaşlarını ve takım arkadaşlarını önemseyen biriyim.

Ve ben harika bir takım arkadaşayım. İyi bir takım arkadaşı olmanın bir parçası da iletişim kurmaktır. Zor olsa bile. Bazen birlikte oynadığınız bir adama sakinleşmesi gerektiğini söylemektir. Bazen kaleciye bir dahaki sefere daha iyi bir maç çıkaracağını söylemektir. Bazen de kaptana kız kardeşi hakkında ne hissettiğinizi söylemektir.

Ona bir mesaj daha gönderdim.

Benim için endişelenmene gerek yok. Ben .

Christian'ın California Caddesi'ndeki evine gidip park ettim ve paketlenmiş kitapları aldım.

Merdivenleri çıkıyorum, derin bir nefes alıyorum ve zili çalıyorum. Bekliyorum ama sabırsızlıkla değil. Sadece hazırım. Yirmi saniye kadar sonra Christian kapıya geliyor, kapıyı açıyor ve "Hey" diyor.

Arkadaşça ama aynı zamanda içinde bir soru barındırıyor. Bu anlaşılabilir bir şey. Onunla neden görüşmek istediğimi merak ettiğine şüphe yok.

Evinin içine doğru başımı sallıyorum. "İçeri girebilir miyim?" "Evet, tabii ki."

Çoraplı ayaklarına bakarak fuayeye doğru ilerliyorum. Ayakkabılarımı çıkarıyorum. Roma'dayken...

Onu Golden Gate Köprüsü'nün muhteşem manzarasına sahip oturma odasına kadar takip ediyorum. Kanepeyi işaret ediyor.

Ona paketlenmiş kitap yığını uzatıp oturuyorum. "İkizlerin doğduğunda sana hiç hediye almadığımı fark ettim. Bunlar çocukken en sevdiğim kitaplardı. Annemle babam bunları bana tekrar tekrar okurdu. Oldukça iyi bir seri."

"Sağ ol dostum," diyor içten bir takdirle, kurdeleyi çekip ambalaj kâğıdını yırtarak açarken, ilkinin alıp sıcak bir gülümsemeyle. "Eğer Bir Fareye Kurabiye Verirsen."

Onaylayarak kapağa vuruyor ve bu da içimde kalan gerginliği biraz olsun azaltıyor.

Tereddüt etmem. Doğru anı aramıyorum. Doğru an şu andır. Pistteyken yaptığım gibi yaparım. "Sana bir sorum var."

"Vur bana."

Onun mavi gözlü bakışlarını saçmalamadan doğrudan karşılıyorum. "İyi bir adam olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Kaşları çatılır. Koridorun sonunda bir bebek usulca ağlıyor ve o da parmağını kaldırıyor. "Bana bir saniye ver."

Birkaç dakika sonra geri dönmüş, kucağında bir bebek, çocuğun sırtını sıvazlıyor, *şuraya, şuraya* diyerek onu yatıştırıyor.

Kaptanın hiç görmediğim bu tarafı çok tatlı. Şefkatli baba.
"Muhtemelen acıkmıştır, ama aynı zamanda tekrar üzerimde uyuyakalabilir." "O Cooper mı Caleb mi?"
"Cooper," diyor Christian, çocuklarının adını hatırladığıma inanamıyormuş gibi sırtarak. Ama gülümsemesi siliniyor ve bana ciddi bir bakış atarak tekrar oturuyor. "Sen iyi bir adamsın."
Minnettarım, bir sonraki soruma geçiyorum. Hepsi planın bir parçası. "Sence ben iyi bir takım arkadaşı mıyım?" İşi kolaylaştırmak için ekliyorum: "Buzda arkanı kollayan türden biri. Basına konuşmak istemediğinde senin yerine devreye girecek türden. Sıkıştığında sana yardım edecek biri."
Alnı düşünleniyor. Aptal değil. Belki de bunu bir araya getiriyordur. Söylemesi zor. Doğrudan "evet" diyor.
Al bakalım.
"Güzel. Çünkü kız kardeşin için deli oluyorum ve bunu bilmeni istedim." Göz kırıyor.
Kaşlarını çattı. "Öyle misin?" Biraz boşuk bir sesle.
"Yüzde yüz."
Daha fazla açıklama yapmama gerek yok. Takımda yeni olmamın, hokey oynamadığım zamanlarda yaptığım seçimlerle ilgili ona bir açıklama borçlu olduğum anlamına gelmediğini fark ettim. Ya da kız kardeşinin yaptığı seçimlerle ilgili. Ona borçlu olduğum tek şey gerçeğin nezaketi.
Ama altını çizmek istediğim bir şey var. "Açık olmak gerekirse, onunla çıkmak için senden izin istemiyorum."
Christian yutkunur, oğlunun sırtını sıvazlar, bir Çey söylemeye başlar, durur ve sonra, "Doğru. Doğru."
Sanki bu yeni dünya düzenine alışmaya çalışıyor. Hepimiz öyle değil miyiz?
Ancak tüm bunlar ortadayken, belki de söylemem gereken bir şey daha var. Ya da aslında söylemek istediğim bir şey. Ona öncelik verdiğimi göstermek için. Çünkü iyi bir takım arkadaşı böyle yapar. "Sana gelme konusunda gerçekten endişeliydi, Christian. endişeliydi. Takım kuralları falan." Tırnak işareti yapıyorum, sonra duraksıyorum, "Ama senin böyle bir şey yapacağını sanmıyorum," demeden önce bunun kafama girmesine izin veriyorum.
Yutkunuyor. Yüzünü yeniden düzenler. "Doğru. Tabii ki hayır. Ben olsam yapmazdım." Bu bir geri adım, ama nereden geldiğini ve bunu neden yaptığını anlıyorum, bu yüzden ona biraz nezaket gösteriyorum.
"Yapacağını düşünmemiştim," diyorum, nasıl tepki vereceğini bilmediğim halde. Bir hödükle hokey oynamadığım için mutluyum.
"Ben olsam yapmazdım," diyor.
"Güzel," diyorum, bu rahatsız edici konuşmayı bitirdiğimiz için rahatlamış bir şekilde. Kolay olduğunu söyleyemem. Ama öyle olması da gerekmiyordu. "Bir saat içinde sabah pateninde görüşürüz?"
"Kesinlikle. Her zaman" diyor.
Gitmek için ittiğimde, çan sesi gibi kahkahalar duyuyorum. Sonra kucağında küçük bir bebekle bir kadın çıkarken ayak sesleri. Christian'ın karısı, Liv. Kocasına bir bakış atıyor. "Lütfen bana *kız kardeşime* numarasını *yapmadığını* söyle."
Kız ona hançer gibi bakarken sırtıyorum.
Christian başını birkaç kez sallıyor. "Pek sayılmaz."
Karısı bana dönüyor ve keskin bakışlarını bana . "Bunu o mu yaptı?"
Ve iyi bir takım arkadaşı olduğum için bu anla nasıl başa çıkacağımı da biliyorum - takım arkadaşımın arkasını kollayarak. Gülümsüyorum ve "Hepimiz iyiyiz" diyorum.
Christian yüzüme bakıp rahatlamış bir şekilde *teşekkür ediyor*.
Liv'in gözleri masaya kayıyor, sonra parlıyor. "Oh! Bu kitaplara bayıldım. Çocuklara okumak için sabırsızlanıyorum. Bunları sen mi aldın Wesley?"
"Ben yaptım."
"Çok teşekkür ederim," diyor ve sonra kocasına dönüyor. "Sanırım ikizler acıktı."
Bu kesinlikle gitmem için bir işaret. Ön kapıyı gösteriyorum. "Kendim çıkabilirim." Ama ben gitmeden önce Christian boğazını temizliyor. "Kız kardeşim... Josie... oldukça havalıdır. Beş yaş küçük. Ve ben hokey oynarken teyzemle o kadar çok zaman geçirdi ki, onu tam olarak tanıdığımı hissetmediğim zamanlar oldu. Ama bu meşgul olduğum içindi. Onu tanımak istemediğimden değil. Ayrıca kendine bakma konusunda da *gerçekten* çok iyiydi." Duraklıyor, gözleri düşünceli. "Yine de onu tanıdığınızı hissediyorum." Bir duraklama daha oldu, ağır bir duraklama. "Ve bunu takdir ediyorum."
"Teşekkür ."

Kucağındaki kıpır kıpır bebeği düzeltirken bir nefes üflüyor. Ses tonu Sea Dogs arenasında alışık olduğum soyunma odasındaki buyurgan sesine geri . "Ve Bryant? Bilek vuruşu yaparken üst elini biraz daha fazla kullanmaktan çekinme. Bu kontrolüne yardımcı olacaktır."

Anında, sopayı tutuşumu, kaldırışımı ve pakı vuruşumu gözümde canlandırabiliyorum. Sanki bu hareketin alıştırmalarını yapıyormuşum gibi bileğimi oynatıyorum ve şutun yolunu hayal ediyorum. Evet, bu iyi hissettiriyor. "Bunu yapacağım. Teşekkür ederim."

Sanırım takım kimyası böyle işliyor.

Birkaç dakika sonra, kafenin dışında bekliyorum, Max ve Asher bekleyen gözlerle arabama doluşurken kendimi oldukça iyi hissediyorum. Yolcu koltuğunda Max yüzüme bakıyor ve beni dikkatle inceliyor. "Hmm. Yeni bir çürük ya da yara izi görmüyorum."

"Ve yapmayacaksın," diyorum.

Arka koltuktan Asher gururla omzuma . "Kendine bir bak, dostum. Kendine bir bak."

Dikiz aynasına bakıyorum, tam da bunu yapıyorum. Evet, gördüklerim hoşuma gidiyor. San Francisco'daki takımımı, evimi, hayatımı seviyorum. Kaliforniya'da olmasını istediğim tek bir şey var.

Josie için kalıcı bir iş.

Şimdilik kütüphanesine gidiyoruz ve çocuk bölümüne bağışlamak üzere birkaç kutu kitap getirip Thalia'ya teslim ediyoruz. Sonra ona benim de aldığım bir düzine kulaklıktan oluşan bir kutu veriyorum - aynı gün teslim edilmek üzere internetten sipariş etmiştim. "Kulaklarıyla okumak isteyen ama kendi kulaklığı olmayan herkes için."

"Bu harika," diyor Thalia içtenlikle. "Ve söz veriyorum raflardan uçup gidecekler ve işitsel olarak kullanılacaklar."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum ve aceleyle sabah patenine gitme vakti geliyor, ama aynı zamanda sevgilimi görme vakti de geliyor. Daha ben seksi kütüphanecimi bulmak için merdivenlerden ikinci kata çıkamadan Josie kalem eteği ve bluzuyla merdivenlerden uçarak iniyor, ayağındaki düz ayakkabılar fayansları tokatlıyor, saçları dağılıyor. Merdivenlerin dibinde nefes nefese, "Nasıl geçti?" diye soruyor.

Max beni işaret ediyor. "Hiç çürüğü yok." "Bu iyi bir şey mi?" Josie parlak bir gülümsemeyle soruyor.

Burası onun iş yeri. İçimdeki her şey onu kendime doğru çekip anlamsızca öpmek için çılgın atsa da ellerimi beline doluyor ve alnına iffetli bir öpücük bırakıyorum. "Benimlesin."

"Öyleyim" diye fısıldarken bana karşı gülümsediğini hissedebiliyorum.

Kendimi uzaklaştırıyorum ama alkış sesleri havada yankılanmadan önce değil, yüksek sesli bir kurt düdüğü tarafından takip edilmeden önce.

"Sana söylemiştim Josie." Bu Eddie'ydi ve merdiven boşluğundaydı, alkışlıyor, sonra Thalia'ya dönüyordu. "Haklıymışım patron."

Josie'nin patronu gülümsüyor. "Evet, öyleydin." Josie kızarıyor. "Sen yaptın."

Ve sanırım tüm bu kitap severler küçük bir sevgi gösterisine aldırış etmiyorlar. Josie'nin yanağına bir öpücük kondurdum, tarçın kokusunun tadını çıkardım ve gittim.

Piste giderken kendime önümüzdeki beş haftayı en iyi şekilde değerlendirmem gerektiğini hatırlatıyorum. Ama bilmek istediğim şey şu: Gerçekten gitmek zorunda mı?

BEŞ HAFTALIK PLAN

Wesley

Sabah pateni için arenaya, da maç öncesi için eve giderken bu soru kafamı kurcalıyor. Gerçi buna diyebileceğimden emin değilim. Orada burada birkaç dakika uyukluyorum ama çoğunlukla tavana bakıp merak ediyorum.

Christian'la konuştuktan sonra daha hafif hissetmeliydim. Kendimden geçmiş olmalıydım. İstedığimi aldım. *Bunu* bir haftadan biraz daha uzun bir sürede *çözdük*. O bir sır değil. O benim.

Ama... mi?

Daha fazlasını istiyorum ve bunu elde edebilir miyim bilmiyorum.

Şunu biliyorum ki bu istekleri aklımdan çıkarmaya çalışmalıyım yoksa işime olacaklar. Buzdolabından hazır bir yemek alıp somon, kuşkonmaz ve makarna ile karnımı doyurduktan sonra, geleceğe dair bu düşüncelerden sıyrılmaya çalışarak piste gidiyorum.

Gerçekten de karanlık gelecekler.

Oyuncuların park yerine girdiğimde telefonumun ekranında Eric Bryant Management yazısı beliriyor. Gerginim ama maçtan önce aramayı cevaplasam daha iyi olacak. Babam ofisinden arıyor ama o benim . Maçtan önce bana asla kötü haber vermez çünkü oyunumu bozabilir. İyi haber olmalı. "Selam, baba."

"Hey, evlat. Nasıl gidiyor?"

"Harika," diyorum, bu sabah Josie'yi ve onu herkesin içinde kucaklamanın nasıl bir his olduğunu düşünerek. Şu anda harika hissetmediğim için bunun benim için yeterli olmaması çok kötü. Ona söyleyeceğimden değil. Romantizmle dikkatimin dağılmasını istemiyor. "Neyin var senin?"

"Bu akşamki maç için sana bir tüyo. LA'in savunmasını inceledim ve ikinci hatlarında gerçek bir zayıflık var" diyor ve ben arabadan inerken bu akşamki rakipte ve özellikle de kalecide neler gördüğünü ayrıntılarıyla anlatıyor. "Bence sert ve agresif oynayıp kazanmak için büyük bir şansınız var. Bu sezonki istatistikleriniz harika. Erken bir yenileme bile alabileceğimizi düşünüyorum."

Otoparkı geçerken kalp atışlarım tehlikeli bir şekilde yükseliyor. Sözleşmeyle ilgili şeyleri düşünmeme asla izin vermem. Kendimi her şeyden soyutladım. Ama şimdi bunu düşünüyorum, burada uzun süre kalmayı. Belki onunla bile. "Evet?"

Sesim istediğimden daha heyecanlı çıkıyor. Ona karşı çok fazla duygu göstermeyi sevmiyorum.

Muhtemelen onları da düzenlememi isterdi.

Ama babamın sesi de heyecanlıydı. "Yaptığın tüm o çalışmalar -disiplinin, antrenmanın, kondisyonun- veriyor. Rakiplerini incelemeye devam edeceğim. Bunu ." Oyuncuların girişindeyim, gitmeliyim, ama sonra dedi , "Ve başka bir sponsorluk anlaşmasıyla ilgileniyorum. Bir sağlıklı gıda zinciri. Mükemmel, değil mi?"

"Öyle," diyorum. Ve gerçekten de öyle. Ses tonumda alaycılık yok. Geleceğimi mümkün kılmak için yaptığı her şeyi takdir ediyorum.

Ve ideal olarak, karanlık değil.

Vedalaşıyorum ama içeri girerken hokeyi ya da sağlıklı yiyecekleri düşünmüyorum. Josie için bu avantajlara sahip olmanın kolay olmasını diliyorum. Sevdiği işi profesyonel bir atlet kadar kolay yapabilmesini. Sonra aklıma haince bir düşünce geliyor. Bir sponsorluk anlaşması onun masraflarını fazlasıyla karşılar. Ona bakabilirdim. Onun için bir gelecek yaratabilirim.

mümkün.

Ama özel olarak inliyorum.

Kalması için onu satın alamam. O bunu istemez. Ve daha çok erken. Dikkatimi dağıtmasam iyi olur. Sorun şu ki, oyuna hazırlanırken bunu çok fazla düşünüyorum. Oyun zamanı yaklaştığında, sırada ne olduğunu düşünmemek için yeni zihinsel numaralara ihtiyacım var.

"dostum," diye mırıldanıyorum bağcıklarımı .

Ve oyun sırasında bunu yapmak için elimden geleni yapıyorum.

* * *

O gece kaybettik ve bu berbattı. Oyunum zayıftı. Şutları kaçıyorum. Pasları kaçıyorum. Babamdan ya da Christian'dan aldığım tüyolarla hiçbir şey yapamıyorum. Nedenini bilmiyormuş gibi davranırsam aptallık etmiş olurum.

Bu gece kafamın içindeydim.

Eve gittiğimde, beynimin yarattığı bu karmaşayla yüzleşmeliyim.

Bir korkunun üstesinden gelmek.

Kitapçada ona disleksimden bahsettiğim gece bunu yaptım. Ona bunu da söyleyebilirim - gittiğinde uzun süre dayanamayacağımızdan korkuyorum. Ve kalmasını istiyorum.

Ama üst kata çıktığımda çoktan uyumuş oluyor ve onu kıyamıyorum.

Özellikle de benim yatağımda olduğu için.

Onun değil.

Ve yukarı gelip kendini *ait* olduğu yerde, *benim yanımda* hissetmesine bayıldım.

Ona bakarken kalbim göğsümde sıkışıyor, kestane rengi saçları bir yastığın üzerine dökülmüş, siyah-beyaz gözlükleri komodinin üzerinde, yanlarında bir kütüphane kitabı. İşte benim kızım. Duvara yaslanıyorum ve göğüs kafesimi ovuyorum, sanki ona baktığımda hissettiğim ağrıyı hafifletebilmişim gibi. Ama geçmiyor.

Yer değiştirdiğinde, uyanmasını umarak nefesimi tutuyorum. *Lütfen uyan bebeğim.* Ama usulca iç geçiriyor, yan dönüyor ve uykusunun derinliklerine dalıyor.

Yeterli.

Arkamı dönüyorum, giysilerimi dolaba atıyorum, sonra da yatmaya hazırlanıyorum. Yorganın altına girdiğimde kıpırdanıyor, gözlerini kırptırarak açıyor. Yumuşakça gülümsüyor. "Zor maçtı," diye mırıldanıyor.

"Evet." Ama onun düşündüğü sebeplerden dolayı değil. Zordu çünkü çok fazla kafamın içindeydim. Zordu çünkü dikkatim dağılmıştı. Benim hiç dikkatim dağılmaz. Yarın bir yolculuğa çıkacağımız için bunu üzerimden atmaya çalışıyorum.

Ama düşüncelerin bırakamıyorum. Bütün gece beni yiyip bitiriyorlar ve sabah da o alt katta dolaşıp işe gitmek için hazırlanırken. Seyahat çantamı alıp odasına gidiyorum, fermuarını açmak istediğim eteğinin fermuarını kapatıyorum.

Odaklan.

Bir kolumu kapının pervazına dayayıp "Hey" diyorum.

Arkasını döndü, gözleri yumuşacıktı. "Hey."

Sözlerimi sakınmam. "Ya kalsaydın? İşi uzatmak gibi mi? Böyle bir seçenek var mı?"

Umursamaz görünüyorum ama belli ki bunu sorun etmiyorum.

Hafifçe gülümsüyor ve bana bir umut ışığı veriyor. "Bir süredir sana bunu söylemek istiyordum ama bir tanesini deniyordum."

Vay . aynı dalga boyunda. Güneş ışığından yapılmış gibi hissediyorum. Dans edebilmişim gibi hissediyorum ve dans etmekten nefret ediyorum. "Yaptın mı? Neden bana söylemedin?"

Ama kızgın değilim. Sevinçliyim.

"Küstahlık etmek istemedim. Ya da yapışkan ya da başka bir şey gibi görünmek istemedim," diyor. "*Haddini bil. Yapış,*" diye emrediyorum.

"Burayı seviyorum. Kalmak harika olur." Ancak neşeli ifadesi bir saniye sonra değişiyor. "Yine de zor," diyor, dudakları inceliyor, bakışları endişeli. "Thalia beni tutmak için bütçeleri olduğunu düşünmüyor. Ama en başta buraya gelmemi sağlayan vakfa başka bir burs için başvurdum."

"Yaptın mı?" Heyecanımı kontrol edemiyorum. Kontrol etmek istemiyorum.

"Yine de uzak bir ihtimal Wes," diyor gerçekçi bir tavırla, sonra hafifçe vites değiştiriyor. "Yine de iş arıyordum. Diğer kütüphane şubelerinde. Marin County ve San Jose'de bile."

Kendimi on ayak boyunda hissediyorum. Bu en iyi haber. "Seni her gün işe bırakırım," dedim.

"Bunu yapamazsın," diyor gülerek.

"Cehennem gibi yapamam. İzle beni. Sadece izle beni."

"Önce bir iş bulmam lazım. Yıl sonu olduğu için çok fazla iş ilanı olmuyor. Bütçeler falan. Aralık ayında işe alımlar yavaşlıyor. Ama her şeye başvuruyorum."

Sonunda parlıyor, bana bir umut ışığı veriyor. Ben de ona tutunacağım. "Ama deniyorsun. Önemli olan da bu," diyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıp ona veda öpücüğü veriyorum.

Birkaç saniyeliğine tuz tadı alıyorum. Ya da belki de kendimi beş hafta sonra bu öpücüklerden daha fazlası için hazırlıyorum.

BENİM DÖNEMİMDE

Josie

Bir hafta başka bir haftaya dönüşüyor, sonra bir hafta daha. Wesley şehirdeyken, Little Friends Dog Rescue'da gönüllü olarak çalışıyoruz, köpekler sahiplenilmeyi beklerken onları koruyucu ailelere taşıyoruz. Wesley'nin arabasının arka koltuğunda iki köpek yatağı var. Arabayı sürerken dikiz aynasından bakıyor ve yolculara "Sen en iyi çocuksun", "Ne kadar tatlısın" ve "Dünyadaki tüm ödülleri hak ediyorsun" gibi şeyler söylüyor.

Kurtarılan yavruları severken belki de en mutlu anlarını yaşıyor. Bu saf bir neşe türü ve bunu görmek kalbime şarkı söyletiyor.

Diğer zamanlarda, sıradan ofis işlerini birlikte yapıyoruz. Evlat edinme başvurularını incelemek gibi. Ama bu görevleri bölüşüyoruz ve her birimizin en iyi yaptığı işe odaklanıyoruz. Ben başvuruları okuyor ve inceliyorum, o da telefon görüşmeleri yapıyor ve kurtarma için evlat edinecek kişileri inceliyor. Yakında, altı numarayı resmi olarak geçeceğiz ve sonra yedinciye yapacağız - yeni bir beceri keşfedeceğiz. Ben seçeneklerimizin bir listesini yaparken -mum yapımı, kokteyl karıştırma veya çömlekçilik dersleri-, o da kano, ormanda yiyecek atölyesi ve badminton önerirken, *bunu* bir süre tartıştık.

Bir gece ona yedi numara için önerilerimi gösterdiğimde gülerek "Liste için liste yapmışsın," demişti.

"Liste uzayıp gidiyorsa elimden bir şey gelmez," dedim ama sonra bir yandan elimdeki kalemi çeneme vururken bir yandan da seçeneklerini gözden geçirdim. "Üzgünüm Wes. Kano çok soğuk, açık hava benim arkadaşım değil ve gözüme kuş çarpabilir."

"Doğru anlamış mıyım? Benimkilerin hepsini veto mu ettiniz? mi?"

"Ben şöyle düşünmeyi tercih ediyorum: Benim üç mükemmel seçeneğim arasından seçim yapmanıza izin veriyorum."

Güldü. "İyi ki senden hoşlanıyorum," dedi, sonra eğildi ve fısıldamadan önce ağzımı bir öpücükle yakaladı, "Ve *yeni bir beceri keşfetmek* için kokteyl karıştırmayı seçiyorum, böylece bu mükemmel dudaklardaki lezzetleri tadabilirim."

"Sanırım yedi numara da ön sevişme olacak," dedim.

Ancak ikimiz için de uygun olan bir sonraki kokteyl karıştırma dersi önümüzdeki hafta, Noel'den kısa bir süre önce olduğu için bunu henüz yapamadık. Bu bekleyebilir çünkü Wes'in önce şu anda Minnesota, Chicago ve *Calgary*'ye yaptığı bu cezalandırıcı deplasman gezisini atlatması gerekiyor - şimdiye kadar iki maç kaybettikleri için cezalandırıcı demek doğru olur. Bu berbat bir durum, özellikle de koç onu birkaç kez birinci hatta oynattığı için. Ancak Wesley takım ya da performansı hakkında fazla konuşmadı, bu yüzden baskı yapmadım. Performansı konusunda babasından yeterince baskı görüyor ve benim baskıma ihtiyacı yok. Ben bize odaklanmaya ve birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum. Listedeki sekiz numara için plan yaptığım zamanki gibi. O da yaklaşıyor ama canım istediğinde onu da araya sıkıştırmak kolay.

Parkta dans etmek için en çok beklediğim şey bu olabilir.

Görünüşte rastgele ama öyle değil. Teyzem ve ben çocukken bunu yapardık. Beni piknik için parka götürürdü, kaydırakların ve jungle gym'in etrafında koşardık - atletik becerilerimin kapsamı maymun çubuklarında ustalaşmaktı. Sonra *doğaçlama dans partisi* zamanının geldiğini ilan ederdi. iPod'unu ve kablolu kulaklıklarını kullanarak parkta kıcımızı yırtarak dans ederdik ve her zaman Bill Withers'ın "Lovely Day" şarkısıyla bitirirdik. Bu onun en sevdiği şarkı bile değildi. Bana *benim şarkım* olduğunu söylemişti. Wes ve ben muhtemelen gelecek hafta da bu şarkıyla uğraşacağız, çünkü o şehirde olacak.

Wes seyahatleyken, mümkün olduğunca çok mesajlaşıyor ve mesajlaşıyoruz. Aralık ayında bir gece, onun için yeni bir fotoğraf serisi başlatıyorum, Everly'nin dersi için denediğim ayakkabıları gösteriyorum, internet beni eğitmeden önce - ilk direk dansı dersiniz için topuklu giymenize gerek yok. Ya da ikincisinde. Bu kesinlikle en iyisi. 7 inçlik platformlar ve içinde ölebilirim. Ama seksi görünüyorlar, bu yüzden ikinci el mağazasında bir fotoğraf çektim ve şimdi onu gönderiyorum.

Josie: Kutup çağındayım. Ya da olmaya çalışıyorum.

Wesley: O ayakkabıları erkeğinin yüzüne sarma çağında olmanı isterdim.

Adamım benim. Bir şekilde, o böyle biri oldu. Benim adamım. Ya da gerçekten, şimdilik benim.

Josie: İlk düşüncenin bu olmasına neden şaşırmadım?

Wesley: Bana seksi ayakkabılı bir fotoğrafını gönderdiğinde neden başka bir şey düşüneneceğimi ?

. Ama benim fotoğrafım nerede?

Ayakkabılarımı görmek ister misin? Sana ne uyarırsa. Şu anda uçaktayım, bir çift süet mokesen giyiyorum. (Zalimlik içermeyen süet tabii ki.)

Hayır! Yüzünü görmek istiyorum!

Yüzünü sevdiğimi eklemek istiyorum ama L kelimesini kullanmamaya dikkat ediyorum. F kelimesi konusunda da dikkatliyim - *düşmek* gibi, *sana düşmek* gibi. Ama Wes de dikkatli. O da bu kelimelerin ikisini de söylemedi. Sanırım nedenini biliyorum. Diğer dört harfli kelime yüzünden.

Zaman.

Yeterince yok. Asla yeterli değil. Amansızca ilerlemeye devam ediyor ve onunla birlikte Violet Delia Kütüphane Dijital Güçlendirme Vakfı'ndan haber alamadığım, bölgedeki birkaç açık pozisyondan geri çevrildiğim ve başvuracak yeni bir pozisyon bulamadığım günler de ilerliyor.

Ve bir tane daha ve daha fazla istediğimde.

Özellikle de Wes bana yüzünün fotoğrafını gönderdiğinde. Uçaktaydı, başını cama yaslamış, rahat bir gülümseme veriyordu. Saçları her zamankinden daha kabarık ve gözleri yorgun ama onu televizyonda son birkaç maçını oynarken gördüğümünden daha parlak. Kalbim yerinden fırlıyor. Bu gülünç olmaya başlıyor. Ona çok fazla aşık oluyorum.

Ama gözlerindeki bakış bana onun da düşmekte olduğunu söylüyor.

Ne kadar da uygunsuz. İlk kez aşık olmanın teyzemin listesinde olduğunu sanmıyorum.

* * *

Bir Salı sabahı işe doğru yürürken, iş ararken nasıl unutulmaz olunabileceğine dair bir podcast dinlerken, nefesimi kesen bir e-posta geliyor. İtfaiye istasyonunun önünde kısa bir süre duruyorum, parmaklarım karıncalanıyor. Damarlarımdan çok fazla umut akan bu e-postayı açarken nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum.

Vakıf'tan.

Sevgili Josie,

Başvurunuzu aldığımızı ve incelediğimizi için yazıyoruz. Bu hafta içinde bir görüşme için vaktiniz var mı?

En iyi

dileklerle,

Violet

Vakfın başkanı kendisi mi? Bu gerçek olamayacak kadar iyi. Belki de bu uzatma alacağım anlamına geliyordur. Belki de bu sayede şubemde kalabilirim. Cevap tuşuna basıp müsait olduğum zamanları gönderiyorum.

Sonra kütüphaneye doğru süzıldüm. Belki bu uzun atış o kadar da uzun değildir.

Referans masasına doğru yürüyorum, kitap süsleriyle bezeli ağaçların yanından geçiyorum ve iş arkadaşlarıma gülümsüyorum.

"Bu bakış ne için?" Eddie sorar.

Kirpiklerimi kırpıştırıyorum. "Bir görüşmem var," diyorum ve detayları anlatıyorum. Eddie benimle yumruk tokuşturuyor ve Thalia başıyla onaylıyor.

"İkinizden biri benimle sahte bir mülakat yapmak ister mi? Hazırlanmama yardım etmek için?"

Eddie derin düşüncelere dalmış gibi çenesine vuruyor. "Şu lavantalı çikolatalı kurabiyeleri tekrar yapmak ister misin?"

"Tamamdır," diyorum.

"O zaman yardım edeceğiz," diyor, "Değil mi Thalia?"

"Elbette yapacağız. Ve o zamana kadar, *Sıradaki Beş Okumanız* için bazı istekleriniz var."

Her zamanki gibi bir iş ve belki de benim hayatım da böyle .

"Hallediyorum," diyorum ve sabah molası vakti gelene kadar kendimi oyalıyorum. Banyoya giriyorum, yolda Wes'e iyi haberleri mesaj atıyorum. Kapıyı açtığımda neredeyse zıplayacaktım. Rakun lavabonun kenarına tünemiş, musluğu yalıyordu.

"Rakun. Normal olmaktan nefret ediyorsun, değil mi?" Yanına gidip musluğu açıyorum, böylece hafif bir akıntıdan su içebiliyor.

İşi bittiğinde, Wes'ten gelen bir cevap ekranımı aydınlatıyor.

Wesley: Sekiz numarayı atlayarak kutlayabilir miyiz?

Asla!

Wesley: Ayrıca, evet!

Henüz gerçekleşmedi. Bu sadece bir röportaj.

Wesley: Bu ilk adım.

O öğleden sonra iş arkadaşlarım beni sorguluyor ve ben ayrılırken bir e-posta daha geliyor: Petaluma'daki bir kütüphanede gelecek hafta başında da bir mülakat var. Yaklaşık bir saat uzaklıkta ama umurumda bile değil. Her şey mümkünmüş gibi geliyor.

* * *

O gece, vakıfla yarın yapacağım Zoom görüşmesi için tüm hazırlıklarımı tamamladıktan sonra, Fable ile bir boya ve yudumlama dersi için buluşmadan önce Maeve'in kanepesinde takılıyorum (bu yeni bir beceri öğrenme sayılmıyor çünkü hepimiz çoğunlukla nasıl resim yapılacağını ve nasıl yudumlanacağını biliyoruz). Ben antep fıstıklarının kabuklarından ayırırken Maeve eski bir tekila şişesinin üzerine okyanus renginde minik mozaik karolar döküyor. Bu, şehirdeki çiftçi pazarlarında ve gece pazarlarında sattığı lambalar için.

"Açıkçası annemi aramam, kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırmam ve Ocak ayında Maine'deki evime gitmem gerekeceğinden endişeleniyordum. Orada iş ararım," diyorum ama sonra bu sözler ağızmdan çıkar çıkmaz kendime bir fıstık kabuğu fırlatmak istiyorum. "Aslında yine de bunu yapmak zorunda kalabilirim. Tabii ki bunu yapmak zorunda kalacağım." İçimde bir panik patlaması kıvrılarak . "Ne düşünüyorum ben? Bu bursu alacağımın hiçbir garantisi yok. Ya da burada bir iş. Gerçekçi olup alamayacağımı varsaymalı ve bugünlerde benim yaşımdaki her insan gibi iş ararken eve dönüp ailemle yaşayacağımı düşünmeliyim. Her türlü olasılığa karşı plan yap."

"Haklısın. İstedğin işi alamayabilirsin," diyor Maeve son fayansı yapıştırırken büyük bir dikkatle. Sonra başını kaldırıp bakıyor. "Ama olumlu düşünmenin kimseye zararı yok."

Onun bu tavrı yeni endişelerimi tamamen gidermiyor ama dikkatimi dağıtıyor. "Maeve, sen gizli bir iyimser misin?"

"Belki de öyleyimdir," diyor bir avucunu diğerine sürterek. "Özellikle de kendimize hayallerimizi evrene açmamamız gerektiğini söylediğimiz için, sanki fısıldamaya cesaret edersek gerçekleşmeyeceğinden korkuyormuşuz gibi. Ama bunun gerçekleşip gerçekleşmemeleriyle hiçbir ilgisi yok. Bana bakın, gece pazarında eski içki şişelerinden lamba satıyorum ve size sekiz ay önce bunu yapmak istediğimi söylemiştim."

Mart ayında bahar tatilindeyken onu ziyaret ettiğim zamana geri dönüyorum. Maeve

resim yapmayı, ama aynı zamanda sanat yapmayı da seviyor. Lambalar için yer almak istediği marketi ziyaret ettik ve orayı göstererek "*Bunun benim olmasını istiyorum*" dedi.

Sonra işi yaptı ve kısa süre önce o noktaya geldi. "Ve şimdi kendine bir bak."

"Hâlâ yemek yapıyorum ama hayallerime yaklaşıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bence bunun nedeni onları yüksek sesle söylemem. Değişime ilham vermek için videolar hazırlayan bir medya şirketi var ve birkaç yıl önce yaptıkları şeylerden biri devasa bir özel megafon inşa etmektir. Yirmi metre uzunluğunda ve üzerinde *Hayalini Dünyaya Haykır* yazan bir tabela ile Union Square'e kurdular ve tüm gün boyunca bunu yapan insanların videolarını kaydettiler. Ve bu çok güzel" diyor, sonra koltuğa fırlıyor, videoyu izliyor ve bana gösteriyor. Videoda her şekilden, boyuttan, yaştan ve renkten insan megafonla bağırarak şehre ve dünyaya neyi anlatıyor. Aşk, onları tatmin edecek bir iş, borçsuz yaşamak, sanat yapmak, hayatlarının aşkını bulmak, dünyayı gezmek... İzledikten sonra her şey mümkünmüş gibi geliyor.

İş bittiğinde Maeve, "Hayallerini ortaya koymalısın." dedi. Bu benim konfor alanımın çok ötesinde. Ben de evet dedim.

* * *

Ertesi gün mülakata girdim ve iyi geçti. Hazırlıklı, ilgili ve sorularla doluydum. Violet da öyle. O gece Maeve, Fable ve Everly'yi topluyorum ve Fable'ın Renegades'ten ödünç aldığı bir megafonla Golden Gate Köprüsü'nün ayağına. Yirmi metrelik özel bir megafon değil ama işimizi görür. Everly bu hafta ekiple birlikte seyahat etmedi - halkla ilişkiler departmanındaki adamlardan biri etti - bu yüzden bize katıldı.

Fable megafonu sallıyor. "Haraç olarak kim gönüllü olur?"

Cesurca giden Maeve önce onu kapıyor, sonra dalgaların kayalık kıyılara çarptığı Pasifik Okyanusu'na doğru dönüyor ve mürekkepli gece ufkunun kenarına kadar uzanıyor.

"Okyanus hayallerimizi taşıyabilir" diyor, sonra omuzlarını dikleştiriyor, megafonu ağzına götürüyor ve "Önemli olan sanat yapmak istiyorum" diye bağırıyor.

Kalbim kabarıyor ve ona destek olmak için kolunu sıkıyorum.

Fable'a veriyor, o da derin bir nefes alıyor, sonra da *bu çılgınlık, bu çılgınlık, bu diye* mırıldanarak devam ediyor. Sonra da "Kendi mücevher serimi başlatmak istiyorum." diyor.

Kelimeler gökyüzünde ve suyun üzerinde yankılanıyor ve denizin onları minnetle yakaladığını hayal ediyorum.

Sıra Everly'de ve gözlerinden bir hüznün geçiyor ama aynı zamanda bir kararlılık da var. Bir kesinlik. "Hayatımı en iyi şekilde yaşamak istiyorum, özellikle de yaşayamayanlar için."

Kalbim sıkışıyor ve market alışverişine gittiğimizde söylediklerine geri dönüyorum. *Bir arkadaşım vardı*. Bir kolumu ona doladım. Asla kimsenin yerini almaya çalışmasam da, umarım şu anda ve gelecekte onun arkadaşlarından biri olabilirim.

Bana uzattı. "Senin sıran."

Kırmızı megafonu alıp yıldızlara bakıyorum, teyzemi ve bana verdiği listeyi düşünüyorum. Bir süre ne anlama geldiğinden emin olamadım. Onunla bir bağlantı mıydı? Kederin içinden geçen bir yol muydu? Uyulması gereken kurallar mıydı? Bunu asla bilemeyeceğimden eminim ve bunu kabullenmem gerekiyor. Onun rehberliği olmadan ama onun sevgisini pusula olarak kullanarak dünyada yolumu bulmalıyım. Belki de listenin amacı buydu.

Şu anda pek çok hayalim var ama hayatım boyunca kurduğum bir hayal var.

Sesimi okyanusa veriyorum. "Mutlu olmak istiyorum."

Gerçekleşecekmiş gibi geliyor. Ama bunu ortaya attığım için değil. Çünkü bu işi yapıyorum.

DANS DERSLERİ

Josie

Dans antrenmanı Wes'e bir sonraki şeyi sormam için mükemmel bir zaman olabilir-uzun mesafe denemek ister misin?

Eğer zamanında bir iş bulamazsam -ki gerçekten *zaman* geçiyor- birlikte kalmayı denemek ister misin? Yani, ben iş ararken ona burada kalabilir miyim diye soracak değilim. Öyle bir şey olmayacak.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Wes ertesi gece kanepede inleyerek sorar, kanepeye daha da . Yolculuktan dün gece geç saatlerde eve dönmüştü ama yarın akşam maçı olduğu için neredeyse hiç ara vermemişti. "Onun yerine video oyunları oynayabilirim. Dans etmek gibi bir şey."

Elini tutup onu yukarı çekmeye çalışırken gülüyorum. "Video oyunları dans etmek gibi bir şey değil. Nasıl oluyor da dans etmeyi sevmiyorsun?"

"Bu işte kötüyüm."

Alay ediyorum. "Şüpheli. Sen bir sporcusun." "Evet ve hokey buz dansı değildir."

"Şarküteri tabağı da yapmıyorsun ama boş zamanlarında hâlâ bunu yapıyorsun," diye takılıyorum.

"Ciddiyim. Dans etmek hokeyin tam tersi gibi." "Sen bir sporcusun. Vücudunu nasıl hareket ettireceğini biliyorsun."

"Yatakta ve buzda," diyor, sonra beni kucağına çekiyor. "İlkinden bahsetmişken... belki de dans etmek seks için bir örtmecedir. Gördün mü? Zaten on milyon kez üstünü çizdik."

Abartı sanatımı çok iyi anlıyor ama burada yanılıyor. Boynundaki zincire uzanıyorum ve onunla oynuyorum. "Listeden seks aldın. İlkini. Sekiz numara ise parkta dans. Teyzemin parkta bir erkeğe çıkmamı istemediğinden eminim."

"Bilmiyorum. Oldukça havalı birine benziyor."

"Öyleydi. Beni omzuna attın ve doğaçlama tiyatrosuna taşydın."

Bunu sana şimdi yaptırtma bana."

İsteksizce onu koltuktan kaldırmama izin verdi. Çalışmamıza devam etmek için sabırsızlanarak sert göğsünü okşuyorum. "Ama o zaman *seni elde ettiğimi* söylemiştin ya? Şimdi *seni* anladım. Nasıl dans edilir sayfasındaki tüm küçük ayak çizimlerini inceledim."

"Öyle mi?" diye sorar, kaşları çatılır, sonra başını sallar. "Ne diyorum ben? Tabii ki yaptın. Bu çok moda."

Pikabına yöneldim, bir Frank Sinatra melodisi açtım, sonra arkamı döndüm. Wes teslim olmuş bir iç çekişle bana doğru ilerliyor. "Bunu sadece sen olduğun için yapıyorum," dedi.

"Benim için yeterince iyi bir neden," diyorum, özellikle de bana şu anın doğru zaman olabileceğine dair güven verdiği için.

Kollarını boynuma doluyor ve eski bir standart çalarken parkta dans etmeye çalışıyoruz. "Yakında üç şeyin daha üstünü çizeceğiz," diyor beni yaklaştırırken. Ses tonu hüzünlü. Belki de bu konuyu açmanın tam zamanıdır.

"Yapacağız," diyorum, sonra umutla teklif ediyorum, "ama belki yeni bir liste başlatabiliriz." *Ayrı kaldığımız zamanlardaki gibi mi? Bizi bir arada tutmaya yardımcı olacak şey.*

"Evet, belki."

Ama... bu onun için garip bir şekilde bağlayıcı değil. Özellikle de biz konuşurken sessizleştiklerinden beri.

sallanıyor.

Radarı otüyor. olabilirim. Belki de şu an *iş bulamazsam uzun mesafeyi denemek ister misin* demek için iyi *bir* zaman değildir?

Sessizlik uzadıkça kalbim endişeyle hızlı atıyor, gerçekten sessizliği okumamaya çalışmalıyım. Onunla oturma odasında dans çalışmasının tadını çıkarmaya çalışıyorum. Ama eve döndüğünden beri biraz keyifsiz görünüyor. Üst üste üç mağlubiyet insana bunu yaptırıyor. Belki de ruh hali bununla ilgilidir. Ya konuşmak isterse?

"Hey. Baban sana baskı mı yapıyor?" *Hokey seni strese mu* demenin ince bir yolu olarak soruyorum.

Nefes nefese kaldı. "Evet, her zaman, ama aynı zamanda Frieda'nın Sonoma'daki evinde Noel'e gelmem için bana baskı yapıyor. Arkadaşlarıyla büyük bir parti veriyor ve kulağa... cehennem gibi geliyor."

"Bundan kurtulabilir misin?"

"Kolayca. Tek yapmam gereken ona daha fazla çalışmak, daha fazla yoga yapmak ya da performans koçuyla görüşmek istediğimi söylemek. Ya da fazladan buzda zaman geçirmek," diyor açıkça. Ziyaretten kaçmak için zekice bir yol gibi değil, ki öyle. Ama daha çok bir bahane bulmak zorunda kalmamayı diliyor gibi. "Ayrıca, zaten sadece birkaç gün izniniz var."

Baskı ile ilgili soruyu geçiştirdi mi? Bence geçiştirdi. Ama cevap yine de yüksek sesle ve net bir şekilde geldi. "Tatilleri genellikle babanla mı geçirirsin?"

"O ya da annem. Hâlâ kocasıyla seyahat ediyor ama geçmişte birkaç kez onu Colorado'da görmeye gitmişim. Garip bir durum. Yetişkin olmak ve Noel için eve gitmek" diyor ve belki de Wes bu gece sadece düşüncelere dalmış durumda.

"Benimkiler tatil için buraya geliyorlar. Christian, Liv ve bebekleri görmeye tabii ki," diyorum, zaman doğru gelmediği için planlarımdan şimdilik vazgeçerek. "Ama ne demek istediğini anlıyorum. Eve gittiğimde kendimi zamanın içinde kaybolmuş hissediyorum. Yüksek lisansımı yaparken yazları ailemin evinde yaşadım, sonra da buraya taşınana kadar. "Çocuk muym yoksa yetişkin mi?" diye düşündüm. Ama belki de bu, konuyu kurnazca açmanın bir yoludur? "Burada bir iş bulamazsam eve dönmek istemiyorum."

Bu onun dikkatini tekrar bana çekmiş gibi görünüyor. Bana sabit bir bakış attı. "Bir tane alacaksın."

Yine de zaman tükeniyor. Ama bunu söylemiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum çünkü nasıl hissettiğimi söylememek için kendime güvenmiyorum.

"Eve gidecek misin?" diye soruyor sonunda. "Eğer... bir tane bulamazsan?"

Neden soruyorsun? Nereye gitmemi istiyorsun? Ne yapmalıyım? Yine de hiçbirini söylemedim. "Bilmiyorum. Ama belki iyi olur. Büyürken beni pek fark etmediler. Buna alıştım. Görünmez çocuk olmanın faydaları var," diyorum havayı yumuşatmaya çalışarak.

Seni görüyorum demesini bekliyorum ama şarkı biterken yine sessizleşiyor.

"Danstan ne kadar nefret ettiğini mi düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Bir elini kabaca saçlarının arasında gezdiriyor. "Hayır, sadece yarınki maçı düşünüyordum. Kusura bakma. Bu gece pek iyi bir arkadaş değilim."

"değil." Kollarımın omuzlarından düşmesine izin ve elini tutarak onu tekrar kanepeye götürdüm. "Neyin var?"

Bir başka sert iç çekiş. Bir elini daha saçlarında gezdirdi. "New York'tan bahsediyoruz. Onlarla tekrar oynuyoruz ve son maç çok zordu. Son bir hafta zor geçti. Elimden gelenin en iyisini yapmak istiyorum. Son zamanlarda böyle olduğumu sanmıyorum."

Acı çekmesinden nefret ediyorum. Kendini olmasından nefret ediyorum. "Yapacaksın," diyorum elini sıkarak, ama telefonu masanın üzerinde çaldığında geriliyor, ekrana bakıyor.

Üzerinde babasının adı yanıp sönüyor. Birlikteyken genelde babasını görmezden gelir ama bu sefer eline aldı. Okuyor. Cevap veriyor. Sonra bırakıyor. "Bana sadece maçla ilgili bir şeyler söylüyor. Orada olacak."

Oh. kamçılandı. "Gitmemeli miyim?" Sonra başka bir soru düşüyor aklıma. "Benden haberi var mı?"

Suçlu bir bakışla Wes başını sallar. "Hayır." İlk kez, birbirimize ayak uyduramadığımızı hissediyorum.

BERBAT BİR ERKEK ARKADAŞ

Wesley

Ertesi gece ikinci periyotta kalabalık kükrüyor, köpekler gibi havlıyor, Sea Dogs için bir toparlanma çığlığı atıyor. Ama ben bunu duymazdan geliyorum ve kendi nabzımın atışına odaklanıyorum. Duymak istediğim tek şey bu. Biraz daha dinlersem, o lanet şüphe sesini tekrar duyacağım.

Sen ilk sıraya ait değilsin.

Christian'la birlikte New York kalesine doğru sertçe kayarken dişlerimi sıkıyorum. Ama Karlsson onu sıkıştırıp pakı almaya çalıştığında, Christian topu bana doğru çeviriyor. Pakı almak hamle yapıyorum, sopa sağlam bir şekilde temas ediyor. Açıklık bulduğum için topu ağırlara gönderdim. Ama pak filelere uçmak yerine, birkaç santimle ıskalıyor.

Hayal kırıklığı içimde kaynıyor. Bu gece ilk kez olmuyor. Kalenin arkasına kayıyorum ve diğer tarafa doğru koşarken Karlsson yetişiyor, çok yaklaşıyor. "İlk hat baskısı sana mı geliyor? Berbat oynayınca zor oluyor, değil mi Bryant?"

Onu öldürmek istiyorum.

Bunun yerine, zihnimde yankılanan şüpheleri ve hayal kırıklıklarını engellemeye çalışırken - yemin ederim deniyorum - soğuk hava yanaklarımı yakarak öfkeyle kayıyorum. Buzun ortasına da bakmamaya çalışıyorum. Dikkatimin dağılmasını istemiyorum. Josie tarafından. Babamın. Her saniye peşimi bırakmayan kendi lanet beklentilerim. Sıra değişikliği için ve yedek kulübesindeyken duygularımı sakinleştirmeye çalışıyorum. Ama bir sonraki hat değişiminde, kaleye bir şut daha geçiriyorum, disk boşa gidiyor ve nefesimin altında küfrediyorum.

Karlsson yine orada, bana çarpıyor, alay ediyor. "Bir sefere iyi şanslar derdim, ama belki alt liglerde daha iyi şanslar."

Sırıttırıyor ve eldivenlerimi bırakıp o pisliği yumruklamamak için kendimi zor tutuyorum.

Hakaretleri kişisel bile değil. O böyle biri. Kelimenin tam anlamıyla boş konuşmak onun işi ve benim işim de buna katlanmak. Vardiya bitiminde panoların üzerinden atladığımda eldivenlerimi çıkarıp yedek kulübesinde önümdeki zemine fırlatıyorum. Bu da bana göre değil. Ben bir bok fırlatmam. Koç kaşlarını kaldırıyor, onu hiç görmediğim kadar ciddi.

Ah, lanet olsun.

Eğildi ve yardımcı koça bir şeyler fısıldadı. Kalbim dondu.

Bu çok kötü.

Bu gerçekten çok kötü. Ve hepsi benim hatam.

Oyun bittiğinde, takımım benim sayemde kazanmıştı. Benim katkım sıfırdı. Tünelden geçerken Josie'yi bulmak için tribünlere bakmadım bile. Onun yüzüne bakamıyorum. Onun önünde bu şekilde başarısız olmaya dayanamıyorum.

Tünelin sonuna ulaştığımda, Koç takım elbisesi ve oyun suratıyla oradaydı. Fotoğrafi *uğursuz* olarak adlandırılabilir. "Bir şey diyeceğim, Bryant."

Bir kelime asla iyi değildir.

Beni bir kenara çekip ofisine götürüyor, sonra da bir yere yetişmesi gibi duvardaki saate bakıyor. "Harika gidiyorsun Bryant. Ama ikinci hatta devam edelim. Orada daha rahat görünüyorsun."

Göğsüm . Midem yerin dibine batıyor. Bunun olacağını biliyordum ama bu acımı azaltmadı. "Evet, efendim."

"Bu konuyu başka bir zaman konuşabiliriz," diyor. "Bir röportaj yapmam gerekiyor."

Ama söylenecek başka ne var ki? Bu çok açık. Ofisinden çıktığımda, babam beni bekliyor.

Koridorda beni. Şu anda onun için havamda değilim. Hem de hiç. "Sen çalıştıktan sonra bir şeyler atıştırırım," diyor.

Sanki maç sonrası antrenmanını unutacakmışım gibi. Onun da ne hakkında konuşmak istediğini bilmediğim gibi.

"Evet," diye mırıldandım.

Soyunma odasına gidip telefonumu aldım ve Josie'ye mesaj atarak onu bu gece babamla tanıştıramayacağımı ve evde görüşeceğimizi söyledim. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Mesaja baktım. Berbat bir erkek arkadaşım. Ama yapamam. Yapamam işte. Koç'un neyin peşinde olduğunu bildiğim gibi, babamdan gelecekleri de biliyorum. Üniformamı çıkarırken, duş alırken ve üstümü değiştirirken kendimi buna hazırlıyorum.

* * *

Babam Sticks and Stones'a gitmek isteyip istemediğimi soruyor ama orası takım arkadaşlarım gittiği bir bar. Herkesin önünde azarlanmaya ihtiyacım yok, özellikle de Aralık ayının yoğun bir Cuma gecesinde orası tıklım tıklım olacakken. Hayır diyorum ve Fillmore'da geç saatlere kadar açık olan bir Tayland restoranını tercih ediyoruz. Sebzeli tavuk ve papaya salatası sipariş . Servis elemanı gittikten en az on saniye sonra babam bana en iyi *endişeli* yüz ifadesini *takındı*.

"Dikkatin dağınk," diyor ve ses tonu nazık, ama sözlerini ağzına tıkmak istiyorum. "Los Angeles maçından beri böylesin."

Hangisini kastettiğini çok iyi biliyorum. O gün Christian'la konuştum ve ona kız kardeşiyle görüştüğümü söyledim. Ama o gece oynarken kafam Josie'nin şehirde kalıp kalmayacağıyla meşguldü. Buzun üzerindeyken tek düşündüğüm oydu ve bu ben değilim. Zihinsel disiplini öğrendim. Yıllar içinde geliştirdim. Babam bedenimi ve zihnimi eğitmem için bana para verdi. Dikkatim dağılmıyor.

Hiç.

Ama onunla geleceğimi düşündükçe daha da kötü oynuyorum. "Bu hafta birkaç kötü oyun oynadım," diye homurdanıyorum, sonra buzlu suyumdan bir yudum alıyorum.

Babam düşünceli bir şekilde birkaç kez başını sallıyor. "Aklın başka yerdeyken böyle olur.

Anna denen kızın geçen yıl senden ayrılması gibi." "Öyle bir şey olmadı," diye çıkışıyorum.

Bana yatıştırıcı bir bakış attı. "Wesley. Öyle sayılır. Boston'a karşı bir maç vardı, sonra Montreal'e karşı..."

Dalga mı geçiyorsun benimle? Beni terk ettiği zamanı ve o zaman ne kadar boktan oynadığımı hatırlıyor mu? "Oraya gitme," diye uyarıyorum, çünkü onun tavsiyelerinin çoğunu kaldırılabiliyorum. Verdiği bir sürü bilgiyi özümseyebilirim. Ama romantizmle ilgili tavsiyelerini istemiyorum.

Kabinde öne doğru eğiliyor, sesi o kadar sakın ki benimkinin tam tersi. "Ama bunu çözmemiz gerekiyor. Dediğim gibi, bu kritik bir yıl."

Çenem titriyor. Bunu binlerce kez duymuştum. "Yine de seninle kadınlar hakkında konuşmak istemiyorum," diye ısırıyorum, ona karşı durduğum için kendime şaşıyorum. Onu Josie'yle tanıştırmadığım için çok mutluyum. Ona karşı hissettiklerimi asla anlayamazdı.

Suyunu kaldırır, bir yudum alır ve yere bırakır. Gülümsüyor. Belki de beni duydu ve romantizm konusundan uzaklaşıyoruz. Ama o boşuna avukat değil. "Bana karşı dürüst ol. Oda arkadaşın yüzünden mi?"

Bu ne lan? Nereden biliyor? Ona çıktığımızı hiç söylemedim. "Sen neden bahsediyorsun?" Saklayamadığım bir alaycılıkla soruyorum.

"Wesley, bunu anlamak zor değil. Ona aşık olduğunu tahmin etmiştim," dedi ve sonra kolayca omuz silkti. "Kanıtlar bir araya geldi. Görünüşe göre haklıymışım."

Ne kadar kendini beğenmiş olabilir ki? Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum çünkü ona aşk hayatım hakkında söyleyecek hiçbir şeyim yok.

Ama söyleyecek çok şeyi var. "Odaklanmanız üzerinde çalışmanız gerekiyor. Hayat sürekli üstünüze gelmeye devam edecek. Zihinsel beceri koçuna ihtiyacın var mı? Bir psikoloğa?"

Tek istediği beni geliştirmek için birilerini işe almak. Josie'yle tanıştığımda hokey, hokey, hokey gibi hissetmeme şaşmamalı. Çünkü benden istediği tek şey . Beni sadece bir hokey oyuncusu olarak görüyor.

Ama bir ses kulağıma acımasızca fısıldıyor, tüm eski korkularımı canlandırıyor, *Belki de bir nedeni vardır. İyi tek şey bu. Ama.. ya bu işte iyi değilsen?*

"Hayır," diyorum sonunda ona cevap vererek.

Başını eğiyor, bir an için kafası karışmış gibi görünüyor. "Ne yok?"

"Hayır, kimseyi işe almanı istemiyorum. Tamam mı? Koç beni ikinci sıraya aldı bile. Tamamdır. Huzur içinde yiyebilir miyiz?"

"Peki ya oda arkadaşı durumu ne olacak?" İma yüksek ve net.

Yumruklarımı sıkıyorum. Derin bir nefes daha alıyorum. Sonra bir tane daha. "Ciddiydim.

"Ciddiydim.

seninle kadınlar hakkında konuşmak istiyorum."

İstifa edercesine başını salladı. "Yeterince makul."

Çenemi kapatarak silahlarıma yapıştım. Ama bu, onun sonraki otuz dakika boyunca hokeyden bahsedip durması ve benim de oturup yemeğimi yiyip buna katlanmam anlamına geliyor.

Ayrılırken hem Josie'yle konuşmak hem de Josie'den kaçmak istiyorum ve kendimi böyle iki arada bir derede hissetmekten nefret ediyorum.

Belki biraz uyuyup sabah halledebilirim. Onunla kıvrılıp güneş doğduğunda hallederim.

Ama eve döndüğümde yatağımda değildi ve bu bana taşaklarıma tekme yemiş gibi hissettirdi.

ÇOK FAZLA

Josie

Wes birkaç hafta önce varsayımında bulunmamı söylemişti ama bu gece varsayımında bulunamam. Beni üst katta istediğini varsayamam. Ben de uyuyamıyorum. Sorun da bu zaten.

Uyumakta hiç zorlanmam, hiç. Ama bu gece, bir aydan uzun süredir ilk kez kendi odamdayım. Işıklar kapalı ve tatlı rüyalar görmek için çok uğraşıyorum.

Ama eve döndüğünü ve merdivenlerden yukarı çıktığını duyar duymaz beni aradığını anladım. Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Benden uzaklaştığını hissetsem de, dün gece oturma odasında dans ettiğimizden beri bunu hissetsem de, onu inciten başka bir şey olmak istemiyorum. Tanıştığımız gece bana yardım ettiği gibi ben de ona yardım etmek istiyorum.

Ayrıca, cesur olmaya çalışıyordum. Daha cesur olmaya çalışıyordum. Yorganı fırlatıp yataktan çıkıyorum ve tam o içeri adım atarken kapıyı iterek açıyorum.

Şaşkınlıkla irkildim, sonra geri . "Oh."

"Hey." İşte bu . Geceye karışan ağır bir hece. Korkunç görünüyor.

Yıkılmış.

"Ne oldu? Konuşmak ister misin? Baban sana zor anlar mı yaşattı?"

Dişlerini sıkıyor ve sonra sertçe nefes alıyor. "Evet. Dikkatimin dağınk olduğunu söyledi. Koç da beni ikinci sıraya aldığı anda aynı şeyi söyledi."

"Özür dilerim," diyorum, suçluluk duygusu içime işliyor. Bu benim hatamdı. Wes'in dikkati dağınk ve nedenini biliyorum. Yine de onu daha iyi hissettirmeye çalışmalıyım. "Ama sezona orada başladın. O kadar da kötü değil, değil mi? Orada ne yapacağını çok iyi biliyorsun ve geri dönmek için çalışmaya devam edebilirsin."

Ama bu bir sporcuya söylenecek en yanlış şey. Geri adım iyi değildir. O mükemmellik için yaratılmış, kabul görmek için değil.

"Hayır, Josie. Bu kötü," diyor sert bir sesle ve beni sertçe düzeltiyor.

Kendimi yeniden aptal gibi hissediyorum. "Özür dilerim."

Kaşlarını çatıyor, kahverengi gözlerinde şimdi özür diliyor. "Kahretsin, bebeğim. Hıncımı senden çıkarmak istememiştin." Yüzüme uzanıp yanağını okşuyor ve çenemi okşarken çok iyi hissediyorum. Ama aynı zamanda berbat hissettiriyor çünkü bu bir *özür dileme* jesti.

Seni incitmek üzere olduğum için özür dilerim.

"Şu anda berbat durumdayım," diyor, sesi gergin, çukurlarla ve kendinden nefretle dolu. "Ama bu senin suçun değil."

Ama... benim hatam mı? Kurtulamadığım şey de bu, suçlunun *ben olduğum* hissi. "Dikkatinin dağınk olduğunu mu düşünüyorsun? Benim, bizim, iş arayışımın ve olacakların mı? Bu seni strese mi ? Tüm ... bilinmezlik?" Göğsüm korkunç bir şekilde ağrıyor ama bu soruları sormak zorundayım.

Uzun bir süre duraklar. Bu sessizlikte yüzü dürüst, hatta acımasız, gözlerindeki gerçeğe - gerçek evet. Biz dikkat dağıtıyoruz. Onu strese sokuyorum.

Ancak Stoacı Wes kontrolü ele alır ve yüzündeki duyguları siler. "Hayır."

Bu bir yalan.

İki gün sonra bir maçı daha var. Noel'den sonra bir tane daha. Bunlar önemli maçlar, özellikle de son birkaç zorlu maçtan sonra. Ona bizim için sırada ne olduğunu sorabilirim. Uzun mesafe olayından bahsedebilirim. Bunu yürütmek istediğimi söyleyebilirim. Ama şu anda onu tatmin edecek ne teklif edebilirim? Hiçbir şey. Hala belirsizlik içindeyim. I

Kalıyor muyum, gidiyor muyum bilmiyorum.

Ama şunu biliyorum ki, her gün yirmi bin kişinin önünde, ensemde soluyan medyayla, beni alkışlayan ve alay eden taraftarlarla ve bana zor anlar yaşatan bir babayla profesyonel hokey oynamaya çalışan ben değilim.

Yine de bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ben bununla büyüdüm.

Kitaplarımın rahatlığında, ailem süperstar kardeşime odaklanırken o dünyanın ortaya çıkışını izledim. Ona başarılı olması için her fırsatı verdiler. Enerjilerini ona yönlendirmekte haklıydılar, bakın şimdi nerede. Oyununun zirvesinde. Büyürken çok su isteyen bir bitkiydi.

Ben mi? Ne de kaktüs benim.

Ailem ne yaptığımı pek fark etmiyor ve gerçekten de sorun değil. Her zaman kitaplarım ve arkadaşlarım oldu. Her zaman kendime iyi baktım ve yolumdan çekildim. Teyzem bana yemek yapmayı, pişirmeyi, öğrenmeyi, okumayı öğretti. Hepsinden önemlisi, bana bağımsız olmayı öğretti.

Soğuk ve keskin bir kesinlikle, çocukken ailem için yaptığım şeyi Wesley için de yapmam gerektiğinden eminim.

Çekil yolumdan.

Nazik bir gülümsemeyle ve umarım şefkatli bir gülümsemeyle koluna uzanıyorum, elimi köpeğin ve müzik notalarının üzerinde gezdiriyorum. "Ama ya burada olup bitenlerden dolayı dikkatin çok dağıldıysa? Ya benimle? Yani, ben çok şeyim."

"Öyle söyleme," diyor ama her canlılığından yoksun. Her zamanki otoriterliği.

"Öyleyim," diye ısrar ediyorum. "Benimle tanıştığın gece kapıda kalmıştım ve yarı çıplaktım, sen beni kurtardın. Bir sonraki sefer kısa dönem kiralık evimi kaybettim ve sen beni kurtardın. Sonra listemi buldun ve bunu benimle birlikte yapmayı teklif ettin." Duygular boğazıma tırmanıyor ve onu bir kısıkaç gibi sıkıyor. Ama gözlerimin arkasını ıslatan gözyaşlarını bastırmaya çalışıyorum. "Ben çok şeyim. Bana çok şey verdin. Ama kendin için de bir şeyler bırakmalısın."

Kaşları çatılır. "Sen neden?"

Dudaklarımı birbirine dolayarak gözyaşlarıma engel olmaya çalışıyorum, sonra yere eğilip "Listeyi tek başıma bitirsem ve sana yeniden odaklanman için biraz zaman versem daha kolay olur mu?" diyorum.

Zaman, sahip olmadığımız tek şey.

Ama şu anda bunun bir önemi yok. Önemi yok çünkü Wes yine sessiz, belki de bunu çiğniyor.

Bu da onun için doğru şeyi yaptığımın bir başka işareti.

Wes hızlı ve tutkuludur. Hiçbir şeyi . . İlk defa sıkışıp kaldı.

Adam düğümlemiş.

Ona bu can simidini vermemliyim. Ona biraz daha ip atıyorum. "Zaten parkta dans etmek istemiyordun, sorun değil," diyorum nazıkçe, kibarca. "Liste de çok fazla. Arkadaşlarımla yapabilirim. Onlarla hiçbir şey yapmadım. Belki de yapmalıyım."

Derin bir nefes alıyor, başını sallıyor ve bunu içine sindiriyor.

"Ve kokteyl karıştırma dersi," diyorum, onu daha da temize çıkararak. Bir el sallıyorum. "Bunu başka zaman yapalım."

Bu nafiye bir vaat, çünkü zamanımız yok.

Ama beni düzeltmedi, ben de devam ettim: "Şu anda hokeye odaklanmalısın."

Bir elini yüzünde gezdiriyor, gözlerini kapatıyor, sonra nefes veriyor. Birkaç saniye boyunca, teklifime direneceğini umuyorum. Ama gözlerini açtığında, "Muhtemelen haklısın" diye homurdanıyor.

Kalbim kırılıyor. Ama bir arada tutmaya çalışıyorum.

Sonra söylemediği, *"Bütün gece sana sarılmama izin ver. Benimle yatağa gel. Ya da bunu birlikte çözelim."*

Onun yerine başıyla odamı ve haftalardır uyumadığım yatağımı işaret ediyor. "Uyumana izin vermemliyim."

Duyduğum, *"Gitmene izin vermemliyim."*

BECERİ ETRAFINDA ADIM

Josie

Son birkaç haftayı her blog yazısını okuyarak, her videoyu izleyerek ve ilk pole dersinizde neler beklemeniz gerektiğine dair bulabildiğim her makaleyi yalayıp yutarak geçirdim.

Ama Everly bana "kardiyo ve eğlence" beklememi de söyledi.

Pazar sabahı evimin etrafında sessizce dolaşırken bu ikincisine her zamankinden daha çok ihtiyacım var. Her zamankinden daha sessizim ve sabah insanı olma özelliğimi kendi avantajıma kullanıyorum. Dün erken kalkıp şehri keşfederek ve akşam Eddie ve kocasıyla mini golf oynayarak Wes'ten kaçmayı başardım.

Bugün maçı olduğu için Wes'ten kaçınmak daha da kolay olacak.

Bir kez daha, o uyanmadan kaçmaya kararlıyım. Tayt, spor sütyeni, tişört ve sweatshirt giymişim ve kanvas çantamda, listeyi sakladığım boş defterin hemen yanında dizliklerim ve bir su şişem var. Kitap tılsımlı kolyemi bile bir cebine koydum. Bugün ikisi de yanımda. Belki de teyzeme yakın hissetmeye ihtiyacım olduğu içindir.

Merdivenleri sessizce geçiyorum, yarı yarıya beni duymasını bekliyorum, tamamen "Seni ben götürüyüm" diye seslenmesini istiyorum.

Ne aptalca bir dilek. Ama beni şehirde ihtiyacım olan her yere götürmeyi severdi. Sonuna kadar hizmet adamıdır.

Ev acı verici bir sessizlik içinde. Kapıya doğru ilerleyip mandalı dikkatlice kaldırdıktan sonra spor ayakkabılarımı giyip çıkarken boşluk içimde tünel kazıyor.

Verandada, hissetmek istemediğim duyguların saldırısını görmezden gelerek ayakkabılarımı hızla bağlıyorum. Boğazım düğümleden önce ön merdivenlerden inmeyi başarıyorum. Gözlerim yaşıyor ama nefesimi içime çekiyorum. Takma kirpiklerimi direk derslerine takıyorum, böylece bu gözyaşları siktir olup gidebilir.

Caddenin aşağısında otobüse binip Russian Hill'e, Everly'nin sevdiği bir dans stüdyosuna gidiyorum. Ama ödevimi yapmış olsam da, kalbiniz paramparça olduğunda ve iyiymiş gibi davrandığınızda hiçbir hazırlık sizi bir sınıfa girmeye hazırlayamaz.

Her şey acıtıyor.

Her şey bana onu hatırlatıyor. *Bu* bile.

Bu sınıfın hikayesini paylaştım, ona anlattırdım, birkaç fotoğraf çektim. Her ayrıntıyı yutardı. Ama sanırım hem aşkı hem de hokeyi bir arada yaşayamıyor, o yüzden yalnız gidiyorum - ama gerçekten yalnız değilim. Everly hoş bir manzara.

Uzun kollu bir gömlek giymiş, bu beni şaşırtıyor ama belki de benim gibi terlemiyordur. Parlak ışıklı stüdyoda aynalı duvarın önünde geriniyor ve beni gördüğünde ışıltıyor. "Başardın!"

"Ben adım atmam," diyorum, her ne kadar doğaçlamadan kaçmaya çalışsam da.

Ama azmettim ve yaptım. Düşündüm de, listedeki hiçbir şeyden vazgeçmedim. Ve , hayatımda bir erkek olsun ya da olmasın, bitireceğim. Aslında, *yedi* numara için kokteyl karıştırma kursuna gitmeme gerek yok - *yeni bir beceri* keşfedin.

Şu yedi numarayı yaşıyorum. Arkadaşlarımla birlikte. Farkındalık beni bir anda çarpıyor ve sersem bir aptal gibi gülümsüyorum, Everly'nin elini çektiştiriyorum, Maeve içeri girerken onu stüdyonun köşesindeki dolaplara doğru çekiyorum. Fable gelemeyi - kız kardeşiyle Noel alışverişi yapması gerekiyordu. "Teyzemden bir liste aldım. Ölmeden önce yapılacaklar listesi gibi. Hiç pişman olmadığım on şey," diyorum Everly'ye.

Gözleri parlıyor. "Öyle mi? Bu gerçekten harika."

"Eşyalardan biri de *yeni bir beceri keşfetmek*." Maeve'e toplanmamıza katılmasını işaret ediyorum ve o da aceleyle yanımıza geliyor. "Yedi numarayı Wes'le yapacaktım ama bunu sizinle yapmak istiyorum. Bu, pişmanlık duymadan yapılacaklar listem için *yeni bir beceri keşfetmek* olabilir mi?"

"Sanki sormak zorundaymışsın gibi," diyor Maeve, sonra başını eğiyor ve ne düşündüğünü biliyorum - Wes'le ne değişti ve neden şimdi?

Daha fazla gözyaşı yutuyorum. "Sana sonra anlatırım." Şimdilik dans etme zamanı.

* * *

On dakika sonra, direğin etrafında yürüyordum. İşte bu kadar. Yürümek. Ama eğitmen Kyla'nın dediği gibi, "Yürümek düşündüğünüzden daha zordur. Direkle vücudunuz arasında boşluk bırakmak istiyorsunuz ve sonra etrafında adım atabiliyorsunuz."

Bu temel hareketi açıklıyor, sonra Everly'den göstermesini istiyor. Kısa sürede yeni arkadaşım direğin etrafında bir tanrıça gibi sallanmaya başladı, tüm kasları ve sert tavrıyla, parlak atkuyruğu sırtından aşağı sallanıyordu.

Kyla geri kalanımıza, "Şimdi de adım atmaya deneyelim," diyor.

Kulağa kolay geliyor ve kolay da görünüyor. Ancak temel hareketi denediğimde, direği sağ kolumla kavradığımda, ardından sol bacağımı yana doğru uzatabilmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükseldiğimde, kığımın üzerine düşmeden direğin etrafında hareket edebileceğimden emin değilim.

Ama sonra... Ya düşersem? Düşünmeyi ve düşünüyorum, etrafında sallanıyorum.

Ve... Çeyrek tur dönmeyi başardım. Aslında bu daha çok sekizde bir dönüş gibiydi, ama bu en küçük başarıdan dolayı aptalca heyecanlıyım ve öğretmen de öyle. "Harika bir başlangıç," diyor Kyla bana gerçek bir coşkuyla.

Bu sözler ağrıyan, boş kalbime işliyor.

Harika bir başlangıç.

Maeve uçurumdan atlar gibi adım atmaya çalışırken -çünkü Maeve hayatı böyle yaşıyor- aklıma liste geliyor. Golden Gate Köprüsü'nde geçen geceyi. Rüyalarımı. Bir erkeğe bağlı olmak zorunda değilim.

Aynen böyle, yeni bir gelecek görebiliyorum. Planlamadığım, hazırlık yapmadığım ya da araştırmadığım bir gelecek. Ama belki de bu benim yeni beceriler keşfetmemin bir parçasıdır.

Bu beceriden bahsetmiyorum. Başka bir beceriden bahsediyorum. Sıçramayı öğreniyorum.

ÇOK GÜZEL BİR SİMİT

Wesley

Merdivenin altındaki odayı daha önce hiç fark etmemiş olmam ne garip. Burada yaşadığım ilk birkaç ay boyunca neredeyse hiç dikkat etmemiştim.

Şimdi tek gördüğüm bu.

Benimle alay ediyor. Beni cezbediyor ve ben bu çekime karşı koymak zorundayım. Ona yer veriyorum. Ondan kaçıyorum. O alt kattayken ben üst katta kalıyorum.

Onu gördüğümde ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Sanırım bu yüzden ev arkadaşları kuralı var. Çünkü bunu aştığınızda işler karışıyor.

İşler kötüye gittiğinde -iki gece önce olduğu gibi- hala birlikte sıkışıp kalırsınız, birbirinizin etrafında rahatsız bir şekilde dolaşırsınız.

Ama Pazar günü ayrıldıktan kısa bir süre sonra -arkadaşlarıyla birlikte direk dersine gideceğinden oldukça eminim ve bana bir fotoğraf göndermeyecek olmasından nefret ediyorum- yataktan kalkıyorum, giyiniyorum ve sabah patenine gitmek için aşağıya iniyorum. Sorun şu ki... o kapı.

Odasına. Yarıya kadar açık.

Girişte duruyorum, avucumu kapının beyaz tahtasına hafifçe bastırıyorum, ta ki kapı gıcırdayarak açılana kadar. İçeri bakıyorum. Josie'nin izleri göğsümü ağrıtıyor.

Tanıştığımız gece ona aldığım beyaz sweatshirt yatağın üzerine atılmış. Arkasında bıraktığı siyah eşarp dolabın kapağında asılı. Yastıklar pencere kenarındaki koltuğa yepyeni bir şekilde dizilmiş.

Burnumu havaya kaldırıyorum ve derin bir nefes çekiyorum. Onun tarçın kokusunun kalıntıları alabiliyorum. Masanın üzerinde mavi bir kâğıt var, eskiden bana notlar bıraktığı gibi.

Göğsüm çöküyor ve parmaklarımı şakağıma bastırıyorum. Keşke o kâğıdı alıp ona bir not yazacak cesaretim olsaydı. Ama ne yazabilirdim ki?

Özür

dilerim

mi? Seni

özledim

mi?

Dağınık

mıyım?

Bunların hepsi doğru ve o da bunu biliyor, bu yüzden kendimi onun odasından uzaklaştırıyorum, mutfaka gidiyorum ve buzdolabını açıyorum.

Ama hepsi çok sıkıcı görünüyor.

Hazırlanan yiyeceklere orta parmağımı çeviriyorum, sonra garaja iniyorum, hızlıca soyunuyorum ve bir ananaslı smoothie ve kızarmış susamlı simit için yakındaki bir simitçide duruyorum. Bu çok güzel bir kahvaltı.

* * *

Bir saat sonra, sabah pateni sırasında piste odaklanmış, Asher, Hugo ve Alexei'ye pas veriyordum. Max'e şut atıyorum. Pakı alçak bir barın altına atıyorum, sonra kalenin arkasına koşuyorum ve diski tekrar tekrar barın altına atıyorum. Pratik mükemmelleştirir. Kas hafızası. Disiplin.

Yarıda koç düdüğü çaldı ve beni yanına çağırdı. "Bryant, neden

Winters ve Weston'ın yanına gitmiyorsun?"

Pistin diğer ucunu işaret ediyor. Doğal olarak Christian burada, çünkü o hiç

antrenmanı kaçırıyor. Chase de öyle. "Ama bu... ilk sıra," diye yardımsever bir şekilde işaret ediyorum, sanki Koç dizilişinin inceliklerini bilmiyormuş gibi.

"Farkındayım. İkinci hatla harika bir kimyanız var. Kimya hokey sahasında bir gecede oluşmaz. Sahaya çıkıp onlarla birlikte çalışmalısınız."

Bana işaret ediyor ve ben de geri diğer iki doğru uçuyorum. Bu yönlendirmeden ne anlam çıkarmam gerektiğinden emin ama bunu sorgulamanın bana düşmeyeceğinden eminim. Otuz dakika sonra işimiz bitene kadar Christian ve Chase'le birlikte talimlere devam ediyorum.

Soyunma odasında Asher ayakkabılarını bağlarken çenesini bana doğru eğiyor. "Bu akşam maçtan sonra bir şeyler yemek ister misin?"

"Belki," diyorum omuz silkerek.

Bana dik bakıyor. "Dostum, senin neyin var? Her gibi değilsin."

İnkâr edebilirdim. Ama bunun yerine çenemi kaşıdım, omuz silktim ve ağır bir şekilde "Evet, biliyorum." dedim.

Bunu biraz düşünmüş gibi görünüyor, birkaç kez başını sallıyor, ama birkaç dakika sonra ayrıldığımızda koridorda omzuma vuruyor. "Unutma, bu bir oyun. Sadece eğlenmene bak. Günün sonunda yapman gereken şey bu."

Sonra vurmam için bana bir yumruk uzattı. Takım arkadaşını asılı bırakmayacağın için ben de vuruyorum. Asher'ın doğru bir tavrı var. Her zaman öyleydi. Kolay bir tarzı ve kaygısız bir tavrı var ve işe yarıyor. Midem bulanıyor ve normalde kendimi ortaya koymam ama düşüncesizce "Bunu nasıl yaparım?" diye soruyorum.

"Mükemmel olmaya çalışmayı bırakın. Sadece sahaya çıkın ve oynayın."

Bu iyi bir tavsiye. Gerçekten öyle. Eve gidip Josie'yi her geçen saat daha fazla özlediğim ölüm sessizliğindeki kestirdikten sonra piste dönüyorum. Sadece buna odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

Eğlenceli.

Hokey bir zamanlar eğlenceliydi. Sonra işe dönüştü. Sonra baskıya dönüştü. Sonra performansla dönüştü. Sonra acımasız bir mükemmellik arayışına dönüştü. Ama son birkaç aydır Josie sayesinde yeniden eğlenmeyi öğrendim.

Gitmesine izin verdiğim kadın.

HARİKA BİR BAŞLANGIÇ

Josie

Everly haklıydı. Pole dersi kardiyodur ve ayrıldığımızda terden sıırıslıklaı olmuş bir canavarım, ama ögle yemeği için yakındaki bir kafeye dalarken umurumda değil.

Siparişimizi verdikten sonra boğazımı temizliyorum ve harika başlangıca dönüyorum. "Düşünüyordum da... Burada kalmayı gerçekten istiyorum ve bir işim yok. Ve bir iş bulmam biraz zaman alabilir. Ama son birkaç aydır kira ödemek zorunda olmadığım için para biriktirdim."

Everly'nin ifadesi düşünceli, Maeve'in ki ise son derece meraklı. İkisi de devam etmemi bekliyor.

Rahatsızlıkla oturmak sorun değil. Zor yapmakta sorun yok.

"Ve ben burada kalmak istiyorum..." Ama sesim tutuklaşıyor ve tüm duygularım boğazıma doluyor.

"Tatlım, ne oldu?" Everly, sanki sahip olmadığım bir ablaymış gibi omzumu ovuşturuyor.

Duygularımın saldırısına karşı koyuyorum ve gergin dudaklarımın arasından, "Wes'le bu işin yürüyeceğinden emin değilim. O... kötü oyunları için kendini suçluyor."

Everly iç çeker. "Hokey oyuncularını en kötüsüdür."

"Üzgünüm Josie," diyor Maeve. "Erkekler bazen berbattır."

"Evet," diyorum iç çekerek. "Ama onun yoluna çıkmak da istemedim. Bir nevi geri adım atmamı teklif ettim."

Maeve gözlerini kırptırıyor, kaşları çatılıyor. "Ne?"

Geçen geceki özel konuşmadan çok fazla bahsetmek ya da Wesley'nin korkularını açığa çıkarmak istemiyorum. "Benim yüzümden dikkatinin çok dağılmasından endişelendim, bu yüzden listeyi tek başıma bitirmemin ve bir adım geri çekilmemizin yardımcı olup olmayacağını sordum" diyerek konuyu basit tutuyorum.

"O da kabul etti mi?" Everly kaşlarını kaldırarak

soruyor. "Evet, kabul etti," diyorum.

"Hmm," diyor, bunu çiğniyor gibi görünüyor. "Bu ne için?"

"Saygılı olmanız harika bir şey. Ama görünüşe göre ikiniz de fazla saygılı davranıyorsunuz," diyor.

Bir tokat gibi. Ama dostça bir tokat, eğer bir tokat dostça olabilirse. Yine de biraz sarsılıyorum ve geri itiyorum. "Moralini bozukken onu benimle kalmaya zorlayacak değilim."

"Anlıyorum," diyor, sonra daha yakına eğiliyor, gözleri kurnaz ama sesi nazik. "Ama belki de onun için savaşmana ihtiyaçı vardır."

Donup kalıyorum. Bunu daha önce düşünmemiştim. Wesley'nin buna ihtiyaçı var mı? Onun işi için doğru olanı yaptığımı, saygılı davrandığımı düşünmüştüm. Ama ileri atılmam gerekirken geri mi çekildim?

Maeve omzumu koruyucu bir şekilde sıkarak, "Bu onun hatası değil," .

"Bunu biliyorum. Wesley de muhtemelen bunu biliyordur." Everly benimle göz göze geldi ve sert bir bakışla beni sabitledi. "Ama onun için savaşman gerekip gerekmediğini sadece sen bilebilirsin."

Maeve, "Ya da onun için savaşması gerekip gerekmediğini" .

Everly uzun bir süre nefes verir, sonra belki biraz değişir. "Belki de ikinizin de birbiriniz için savaşmanız gerekiyordur."

Belki de yaparız. Başımı sallıyorum ama henüz hazır olduğumdan tam olarak emin değilim.

Önce yapmam gereken başka bir şey var, kendim için dövüşmek.

Bir peçete alıp kırıntıları temizlemek için masanın üzerinde gezdiriyorum, sonra da

listeyi çantamdan çıkarıp arkadaşlarımın görmesi için yaydım. "Altı numaranın üstünü çizebilirim. Bunu son birkaç haftadır yapıyorum ve yapmaya devam edeceğim."

Gönüllülerin üzerine bir çizgi çekiyorum. Sonra masadaki kadınlara "Yedi numaranın üzerini çizelim" diyorum ve ardından "Birlikte" diye ekliyorum.

Bunu Wes olmadan yapmak doğru geliyor. Tıpkı geri kalanını kendim yapacağım gibi. O zaman hazır olacağım. Ne de olsa on numara bununla ilgili. Ama önce sekiz ve dokuz numarayı yapmalıyım. Ve onları yalnız yapmalıyım.

Maeve'e kalemi veriyorum. Maeve *araştırmanın* üzerini çizerek başlıyor. Sırada Everly var, *bir yeniyi* işaretliyor. Sıra bana geliyor ve satırı bitiriyorum. Neredeyse tamamlanmış olan listeye bakıyorum. Tek gecelik ilişkiden, bir korkunun üstesinden gelmeye, yeni bir arkadaş edinmeye kadar. Kahvaltıda tatlı yemek, fotoğraf çekmek, gönüllü olmak ve şimdi de arkadaşlarımla birlikte yeni bir beceriyi keşfetmek gibi daha pek çok şey yaptık. Geriye sadece birkaç tane kaldı ve ezbere bildiğim halde sekiz ve dokuzuncuyu okudum.

8. *Parkta dans edin*

9. *Vedalarınızı kutlayın.*

Listeyi dikkatlice katladıktan sonra çantaya geri koyuyorum ve göğsümdeki Wesley'e doğru olan çekime karşı savaşıyorum. Ve kendim için biraz daha fazla, biraz daha sert savaşıyorum. "İş ararken birinizle kalabilir miyim?"

"Elbette," diyorlar ikisi de bir ağızdan.

Maeve'in kanepesindeki çocuk umurumda bile değil. Ama Everly misafir odası olduğunu söylediğinde, ben de oradayım.

Belki de yarın Petaluma'daki iş görüşmemden sonra taşınmalıyım.

ÖĞRENEBİLİR

Wesley

O gece buza çıktığımda, Asher'ın tavsiyesi kafamda en sevdiğiniz şarkının nakaratı gibi tekrarlanıyor, bir Arctic Monkeys melodisi veya bir Yungblud numarası. Marş gibi bir şey, aklınızdan çıkaramadığınız bir aşk şarkısı.

İyi eğlenceler.

O gece hokey oynarken iyi vakit geçirmeye çalışıyorum.

Ve komik bir şey oldu.

Benim var.

* * *

Maçtan sonra her zamanki gibi ağırlık odasıdaydım. Olmak zorunda olduğum için değil, istediğim için. Başlangıçta babamın fikriydi belki ama gerçek şu ki bu maç sonrası antrenmanlarının beni güçlü, dirençli ve hazır hissettirmesinden hoşlanıyorum. Bedenimde ve zihnimde.

Ben ağırlık kaldırırken Christian içeri girdi.

"Hey," dedim.

Çenesiyle başını sallıyor ve bench press barını kaldırmaya başlıyor. "Ben de sormak istiyordum," diyor, sonra boğazını temizliyor, "Noel'de bize gelmek ister misin? Josie ve herkes orada olacak."

Yolun ortasında durdum, halter elimdeydi. Bingo kartımda olmayan bir şey, kaptandan bir Noel daveti. Kaldırışı bitirdiğimde, "Emin değilim." diye homurdandım.

Gözlerini kısıyor, sanki sınıfta yanlış cevap vermişim gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Kız kardeşimle ayrıldınız mı?"

Göz kırpyorum. O kadar şeffaf mıyım? "Hayır." Ama bunu savunmacı ve açık bir , bariz bir yalan şeklinde söylüyorum. "Sadece... Bildiğin gibi bazı kötü oyunlar oynadım ve bana biraz zaman vermeyi teklif etti."

Christian uzun, ÇaÇkın bir süre bana bakıyor. "Ve sen de kabul mü ettin? Sen, birkaç hafta önce evime paldır küldür gelen adam, onun yer teklifini mi kabul ettin?"

O söyleyince.

"," diyorum, yüzümü buruşturarak, çünkü bunun yine yanlış cevap olduğundan oldukça eminim. Yanlış bir şey yaptım. Her şeyi berbat ettim.

Başını tiksintiyle sallar. "Dostum, kötü bir oyun oynadığımda karımı terk etmem.

Birkaç kötü maç geçirdin. Kendini toplama."

Otoriter bir şekilde söyleniyor. Sorumlu kaptan. Ve kaptan haklı. Ama bunu düzeltmek için ne yapmam gerekiyor - hem hokeyi hem de romantizmi?

Rahatsızlığımı bir kenara bırakıp yutkunuyorum ve zor bir soru soruyorum. Daha önce sadece babama sorduğum bir soruydu bu. "Kötü bir maç geçirdiğinde ne yaparsın?"

İfadesi düşünceli ve açık bir şekilde şöyle diyor: "Bir takım arkadaşım ile konuşurum, atletik antrenörle görüşürüm ya da bir koçla konuşurum. Yardım isterim." Sıraya oturuyor ve saçma sapan bir bakışla beni süzüyor. "Bana gelebilirsin."

O haklı. İçim pişmanlıkla çalkalanıyor. Ama dünya sadece ileriye doğru dönüyor, bu yüzden rahatsızlığımı aşıyorum ve takımında yaptığım en zor şeylerden birini yapıyorum. "Bana yardım edebilir misiniz?"

Christian gülümser. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Uzun bir süre sohbet ediyoruz ve eve döndüğümde koridorda özlemle Josie'nin odasından bir ışık huzmesi var mı diye bakıyorum.

Ama hava karanlık, bu yüzden yukarı çıkıp tavsiyesini telefonumdaki bir nota yazdırıyorum. Sonra yarın sabah yeniden başlayabileceğimi hayal ediyorum.

* * *

Sabah sekiz civarında Josie'nin hareket ettiğini duyduğumda ben de aynısını yapıyorum. Yataktan fırlıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, üzerime bir şort ve sweatshirt geçiriyorum. Aceleyle aşağıya iniyorum. Giyindim ve onu işe götürmeye hazırım. Onun lanet hizmetinde.

Onu mutfakta bulduğumda Christian'ın tavsiyeleriyle -uzun vadeli değil, kısa vadeli hedefler belirle; olumluya odaklan ve takım arkadaşlarına güven- moral buluyorum. Eşyalarını topluyor, siyah bir kalem etek ve yumuşak pembe bir kazak giyiyor. Olduğu gibi cilalı, derli toplu, genç bir kütüphaneci gibi görünüyor. Onu kendime çekmek, parmaklarımı saçlarında gezdirmek ve ona bir pislik olduğumu söylemek istiyorum. Ama önce onun ihtiyaçlarına odaklanıyorum. "Seni işe bırakabilir miyim?"

Bana yumuşak bir gülümseme gönderiyor ve başını sallıyor. "Petaluma'ya gidiyorum." Bu beni çok şaşırttı. "Öyle mi?"

"Evet, bir iş görüşmem var. Thalia işime odaklanabilmem bana sabah izin verdi. Ve biraz uzak olduğu için."

Doğru, doğru. Röportajdan bahsetti. Bugün olduğunu fark etmemiştim. *Çünkü onunla neredeyse hiç konuşmadın, seni aptal.* "Bu çok ," diyorum, kalbim beş adım önde atıyor, bunun kalabileceği anlamına gelmesini umuyorum, ama artık ona bunu sormaya hakkım var mı? Önce bazı şeyleri düzeltmem gerekiyor.

"Ve gerçekten gitmeliyim çünkü yakalamam gereken yaklaşık üç otobüs var. En azından işe sadece iki otobüsle döneceğim," diyor ben daha tek kelime edemeden.

Olmaz. Yolda üç otobüsü tek başına yakalamasına asla izin vermem. "Seni ben . İstiyorum. Yapabilirim," diyorum, patronluk taslayarak.

Başını iki yana sallıyor. "Aslında bunu tek başıma yapmak istiyorum," diyor ve sonra özür dileyen bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Gitmeliyim." Duraklıyor, kaşlarını çatıyor, daha fazla bir şey söylemek ister gibi görünüyor. Bir süre sonra nefes veriyor. "Ne olursa olsun, bence kendine çok yükleniyorsun. Gerçekten öyle ve söylemek istediğim bir sürü şey var." Sesi duygu yüklü, ama gözleri parlarken bile bakışları duvardaki saate kayıyor. "Gitmem gerekiyor."

Ama sen ne diyeceksin?

Bu *tonlarca şeyi* duyma arzusu, göğsümde serbest bırakılmış vahşi bir canavar gibi beni pençeliyor, ama ona alan tanımalıyım.

Kapıya yöneliyor ve ben de onun gidişini izliyorum, cesaretinden ve cesaretinden garip bir şekilde etkileniyorum.

gitmek istiyorum. Onu sürmeme izin vermesi için ısrar etmek istiyorum. Ama geçen gece söylediği şey aklıma geliyor.

İlk gece yaptığım gibi, bir haftadan kısa bir süre onu kurtarmaya devam ettiğimi nasıl hissettiğine. Anlıyorum. Bazı şeyleri kendi başına yapmalısın. Kendini kurtarmalısın.

Kapıyı kapatır ve gider.

Hayvanat bahçesinde kaybolmuş bir çocuk gibi amaçsızca dolaşıyorum. Ama birkaç dakika sonra telefonum çaldı. Belki de . Belki fikrini değiştirmiştir. Belki gidip onu köşedeki otobüs durağından alabilirim.

Tam bunları söyleyecektim ki ekranda Natalie'nin adı belirdi. Biraz bozguna uğramış halde cevap verdim. "Hey. Neler oluyor?"

"Dinle. Noel'de Frieda'lara gidecek misin?" Babam bu yıl kız arkadaşıyla birlikte orada ev sahipliği yapıyor.

İnledim. "Bu olmuyormuş gibi davranmaya çalıştım."

"Ama bu gerçekleşiyor. Lila ve ben gidip gitmeyeceğimizi bilmek istiyoruz." Bu onun kız arkadaşı. "Siz ikiniz gitmelisiniz," diyorum kuru bir sesle.

"Söylemeye çalıştığımız şey, siz oradaysanız biz de gitmek istiyoruz."

Ama Josie'yle birlikte Christian'a gitmek istiyorum, tabii beni kabul ederse. "Gelebilir miyim bilmiyorum." "Sorun ne Wes?"

Kız kardeşim beni tamamen anlayan tek kişi, bu yüzden "Birkaç kötü maç geçirdim. Dikkatim çok dağınıktı ve ilk başta bunun Josie yüzünden olduğunu düşündüm."

"Wes," diyor nazıkçe. "Sence baskı Josie'den değil de babamdan kaynaklanıyor olabilir mi?"

Hareket etmiyorum. Tek kelime etmiyorum. Basit ve açık bir gerçeyle mutfakta duruyorum. O asla dikkat dağıtıcı olmadı.

"Haklısın," diyorum kız kardeşime, sonra aramayı sonlandırıyorum, zihnim bu vahiy üzerine dönüyor.

Josie'ye hemen söylemeliyim. Sorun şu ki, onun hayatındaki karmaşa ben olmayacağım. Bugün olmaz. Hayallerine ulaşmak için bu kadar çok çalışmışken olmaz.

Ama ona bir mektup bırakabilirim çünkü sonunda ne söylemek istediğimi biliyorum.

Odasına gidip mavi kâğıtlı not defterini alıyorum ve mutfığa geri getiriyorum. Ona kısa bir mektup yazıp tezgahın üzerine bırakıyorum. İşten eve döndüğünde bulacak.

Not defterini odasına geri götürdüğümde, boş defterden çıkan listeyi görüyorum. Ona doğru bir adım atıyorum. Sonra bir adım daha. Bir çekici ışın beni daha yakına çekiyor. Bakmak için çok istekliyim. Elimi uzattım, parmaklarım kaşınıyordu.

Bensiz nelerin üstünü çizdiğini öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Ama duruyorum, gözlerimi kapatıyorum ve silkiniyorum. Sonra onları açıyorum ve kendimi onun odasından uzaklaştırıp kapıyı kapatıyorum.

Daha fazla maddenin üstünü çizdiğini anlamak için listeyi görmeme gerek yok. Asıl soru, kaç tane?

* * *

Yoga dersine giriyorum, çocuklarla öğle yemeği yiyorum ve hayvan kurtarma merkezine gidip gönüllü çalışıyorum. Bütün gün, o eve gelene kadar saatleri sayıyorum. Özür dileyene kadar. Ta ki o bu mektubu bulana ve ben onunla konuşup aramızdakileri anlamaya çalışana kadar. Ama gün çok yavaş ilerliyor. Saatin akrep ve yelkovanı ilerliyor. İşinin hiç bitmeyeceğine ikna oldum. Saat dört civarında evin etrafında dolaşıyorum. Aralık sonu olduğu ürkütücü ve karanlık. Ayak seslerim döşeme tahtalarını gıcırdatıyor ve onun burada olmadığının acı bir şekilde farkındayım.

Ve ben sadece... bekliyorum.

Neyim var benim? Hokeyde beklemezsin. Beklersin.

Bir adrenalin patlamasıyla yukarı koşuyorum, güzel bir gömlek ve kot pantolon giyiyorum ve garaja koşuyorum. Kütüphanenin dışında bekleyebilirim. Onu eve bırakarak sürpriz yapabilirim. Arabasına yaslanmış, kadını almaya ve başarılarını kutlamaya hazır bir adam olurum.

Mektup yolcu koltuğundayken kütüphaneye doğru yola . Küçük park ediyorum. Ama saat beş olduğunda ana kapıdan çıkmıyor. Sinirlerim gerilmiş bir halde içeri giriyorum, onu arıyorum ve Thalia'yı buluyorum. "Hey, Josie burada mı?"

"Erken ayrıldı. Yapacak işleri varmış," diyor Thalia ve ses tonundan bir şey anlayamıyorum - bunun iyi mi kötü mü olduğunu ya da bilip bilmediğini.

Dışarıdaki otoparka koşup telefonumdan Josie'nin adını tuşluyorum. Cevap vermiyor. Bir elimi kabaca saçlarımda gezdirerek adımlıyorum. Hangi cehenneme gitmişti? Ev en bariz cevaptı, ben de arabaya atlayıp eve döndüm. Ama orada değildi ve hâlâ cevap vermiyordu.

"?"

Sonra hatırladım, bilebilecek biri vardı.

Asher'ı arayıp Maeve'in numarasını istiyorum. Sonra hemen Josie'nin arkadaşını aradım. Josie'yle tanıştığım ilk gece, bana konum izleyicisini açtığını söylemişti.

Maeve. Daha sonra bana onu hiç kapatmadığını söyledi. "Bizi çok eğlendiriyordu," demişti.

Maeve cevap verdiğinde hiç vakit kaybetmedim. "Josie'yi hemen görmem gerek. Cevap vermiyor.

Nerede olduğunu biliyor musun?"

Maeve net ve parlak bir kahkaha atıyor. "bakarsanız, biliyorum. Dolores Park'ta." Sekiz numaraya doğru çok hızlı sürüyorum.

GÜZEL GECE

Josie

Bu hiç de garip değil.

Pazartesi gecesi dans etmek için tek başıma parka girerken kendime böyle söylüyorum. Normalde, bekar kadın olduğum ve ölmek istemediğim için geceleri hiçbir parka gitmezdim.

Ama bu geceyi seçmemin bir sebebi var. Dolores Parkı ağaç ışıktandırma törenine ev sahipliği yapıyor. Parkın kenarındaki ikonik palmiye ağaçları, gövdeleri spiraller halinde yanıp sönen beyaz ve kırmızı ışıklarla süslenmiş, yaprakları yanıp sönen pembeler, morlar ve mavilerle bezenmiş gururlu heykeller.

Parkı dolduran kalabalık, çiftler, arkadaşlar ve genç ailelerden oluşan rengarenk bir ekip, bir grubun çardak sahnesinde çaldığı ve satıcıların sıcak kakao ve şekerlenmiş ceviz sattığı alanın ortasındaki yüksek bir Noel ağacına doğru ilerliyor. Sahneden rock ritminde neşeli Noel şarkıları yankılanıyor. Sanırım Gwen Stefani'nin bir şarkısı. Noel şarkılarından birinin cover'ı.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ama etrafıma bakıp kendimi . İnsanlar sahnenin yanında sallanıyor ve çocuklar daireler çizerek koşuyor.Evet. Bu doğru zaman. Aralarına karışacağım ve ayrıca karışmazsam ne olur? Göze çarparsam ne olur? Bill Withers'ın "Lovely Day" şarkısında tek başıma dans ederken aptal gibi görünsem de sorun değil. Greta'nın en sevmediği şarkı.

Ellerim telefonumun etrafında sıkıca kıvrılıyor, parmaklarım çalma listesinin yanında dönüyor, hazır. Gelirken tıklayıp açtım. Elbette bazen spontane olmaya çalışıyorum ama benim gibi bir kızın tüm hazırlıklarını elinden alamazsınız.

Telefonum Rahatsız Etme'de. İş haberleri için e-postalarımı kontrol ederek dikkatimi dağıtmak istemedim. Sekiz numarayı yapmam gerek. Sekiz numarayı yapmak *istiyorum*.

Çirkin kazaklar giyen ve gümüş mataralardan yudumlayan bir grup eğlencelinin arkasından ilerleyerek caddeden elli metre kadar uzakta bir köşeye yerleşiyorum. İşten sonra üzerimi değiştirdiğim için kot pantolon ve sweatshirt giyiyorum. İş görüşmesi kıyafetleriyle çok fazla dikkat çekmek istemedim.

Başlıyorum.

Gece park aydınlanırken AirPods'umdaki şarkıyı açıyorum. Wes'le planladığım şey bu değildi. Ama yalnız dans ettikten sonra onun için savaşabilirim.

Ona yanıldığını söyleyebilirim. Hayatın işten daha fazlası olduğunu. Sadece hokeye odaklanmaması gerektiğini. Nasıl mutlu olacağına odaklanmalı.

İdeal olarak, benimle.

Bu yüzden kalçalarımı sallıyorum. Kıçımı sallıyorum. Ve tüm hayatım boyunca ezbere bildiğim şarkının sözlerini . Tanıdık ritme göre hareket ederken, bir anı önünden geçiyor. Greta ile böyle kaygısız ve neşeli dans ettiğim günler. Hiç stresi yokmuş gibi dans ederdi ve ben de böyle dans etmeyi ondan öğrenmiştim. Taktığı eşarp rüzgârda uçuşur, müzik kalplerimizde davul çalar ve gün çok güzel geçerdi.

Şimdi, sallanırken, sadece parkta dans ediyormuşum gibi hissetmiyorum. Pişmanlık duymadan yaşıyormuşum gibi geliyor.

Kalabalığın arasına karışarak havaya , ta ki... zıplayana kadar.

Biri elini omzuma doladığı için ciğerlerim endişeden pathyor.

Etrafımda dönüyorum, burunlarına bir yumruk indirmeye hazırım, çünkü yaptığınız şey bu...

Wes'in önünde duruyordu.

Ellerini kaldırıyor. "Barış için geldim," diyor. En azından benim dudaklarından okuduğum kelimeler bunlar. Şarkıyı durdur tuşuna basıp AirPods'umu çıkarıyorum, nabzım gece gökyüzündeki yıldızlara fırlıyor.

"Merhaba," diyor.

"Merhaba," diyorum, kalbim hâlâ hızla çarpıyor. "Buraya seni bulmaya geldim."

Bu çok açık, ama yine de "Sen mi ?" diyorum.

"Seni için kütüphaneye gittim. Sen gitmiştin. Eve gittim. Orada da yoktun.

Maeve'i aradım ve bana burada olduğunu söyledi. Bunu tek başına yapmana izin veremem."

Cildim karıncalanıyor ve elini cebine atıp bana eski bir iPod uzattığında umut tüm hücrelerime yayılıyor. Tıpkı ona Greta'yla bir zamanlar kullandığımızı söylediğim gibi bir dizi kablolu kulaklıkla birlikte.

Çok eski kafahılar ve çok haklılar.

Kalbim kabarıyor. Ve ne diyeceğimi bile bilmiyorum: "İzin ver baştan başlayayım."

"Evet. Bunu isterim, Josie."

Eski iPod'da şarkı açıldığında, bir kulaklığı kulağıma takıp diğerini ona uzatıyorum. Kulaklığı alıyor ve ellerini kalçalarına doluyor, beyaz bir kablo bizi birbirimize bağlıyor, beni yakınımı getiriyor ve parkta yavaşça dans ediyoruz.

Bir elini boynuma götürüyor, parmaklarını saçlarımdan geçiriyor, gözlerimin içine bakıyor ve gülümsüyor - onunla tanıştığım gece beni kendine bağlayan o sıcak, cömert sırtış.

Bu bana tekrar bir ok gibi saplandı.

Soğuk bir Aralık gecesinde parkın ışıkları yanarken ve şehir etrafımızda kutlama yaparken dans ediyoruz.

Burada olmasının ne anlama geldiğini bilmiyorum ama anı yaşamaya çalışıyorum. Ve bu anı seviyorum.

Şarkı bitene kadar dans ediyoruz. Kulaklıklarımızı çıkarıyoruz ve o, "Sana bir mektup yazdım," diyor.

"Yaptın mı?"

"Sen gider gitmez. Görüşmeden döndüğünde sana vermek istedim ama gününü mahvetmek istemedim."

Omurgamdan aşağı bir endişe akıyor. "mı?"

"Hayır. En azından öyle umuyorum. Ama sonra, belki... beni mahvettiğin için," diyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

Daha okumaya başlamadan mutluluk gözyaşları dökmek için dudaklarımı birbirine doluyorum. Cebinden mektubu çıkarıp bana uzatıyor.

Hevesli parmaklarımla açıp okudum. Nefesim kesiliyor. Vücuduma sıcaklık . Wes az yazan bir adam ama sözleri beni her seferinde ruhumun tam ortasından vuruyor.

Sevgili Josie,

Çok şey olduğunu düşündüğünü söylemiştin ama ben çok şeyim. Neden ayrı olmak yerine birlikte çok olmuyoruz?

Xoxo

Wes

Mektuptan başımı kaldırdığımda, tüm duygularım içimde tırmanıyor, vücudumda yükseliyor. Kalbim çok hızlı atıyor. "Wes," diyorum, çünkü onun adını benim için değerliymiş gibi tekrar söylemek iyi hissettiriyor - çünkü öyle.

Yüzümü kocaman ellerinin arasına alıyor. "Bir süre sana aşık olduğumu sandım. Ama artık bitti. Artık düşmek yok. Sana o kadar saçma bir şekilde aşığım ki, bu gerçek dışı. Sen dikkat dağıtıcı değilsin. *Beni* ilk sıraya koydun ve işim ve düşündüğüm şeyler için bana alan açmaya çalışarak benim için çok büyük bir şey yaptın. Ve senin uzaklaşmana izin vermekle çok aptallık ettim. Bunu bir daha yapmayacağım." Duraklıyor ve yutkunuyor, o sıcak kahverengi gözleri o kadar savunmasız ki. "Eğer beni tekrar kabul edersen."

Kollarımı ona doladım. "Ben seninim." Dudaklarına hızlı bir öpücük bırakıyorum, sonra geri çekiliyorum. "Ve seni o kadar çok seviyorum ki bu da biraz saçma."

Yarının ne getireceğini bilmiyorum. Yeni yılın nereye gideceğini bilmiyorum. Ama ne olursa olsun onunla birlikte olduğumu biliyorum.

YIRTIN

Josie

Arabasından zar zor çıktık. Motoru kapatır kapatmaz elini kazağıma doluyor ve beni kendine . Ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor ve beni çıldırmış gibi öpüyor. Parmakları boynumdan aşağı kayıyor, başparmağı köprücük kemiğimde geziniyor, ağzı benimkine sahip oluyor.

Ama kalçam konsola bastırıyor ve o lanet direksiyon yolumun üzerinde duruyor ve kullanmamız gereken bir ev dolusu yüzey var. Nefes nefese kalıyorum. "İçeri."

Şehvet sisini göz kırparak yok eder gibi oldu, sonra da "Şimdi" diye geveledi.

Merdivenlerden ana kata zar zor çıktık. Elleri sürekli kalçalarımın ve enseme öpüyor. Her adımda vücudum karıncalanıyor.

"Wes," diye uyarıyorum onu. "Bunu yaparsan merdivenleri çıkamam." "Güzel. Merdivenlerde sevişelim."

"Ve yarın sırtımda hissedeceğim ağlama ve feryat pişmanlıklar listeme girecek."

Kıçımı tokatlıyor. "O zaman daha hızlı hareket et, bebeğim."

Aceleyle merdivenleri çıkıyorum ve spor ayakkabılarımı rekor sürede çıkarıyorum.

Ayakkabılarım çıkar çıkmaz ve onunkiler de çıkar çıkmaz beni antrede kollarına alıyor. "Seni çok özledim."

"Sadece üç gündü."

"Çok uzun," diye mırıldanıyor, aç dudaklarını boynumun sütunu boyunca gezdirirken. "Ben de öyle," diye mırıldanıyorum, bana dokunuşuna teslim oluyorum. Dudakları nasıl da aşağı iniyor

Boğazımı. İkimiz de nasıl çılgınca nefes alıyoruz. Birbirimize ne kadar çok ihtiyacımız var.

Kollarımı boynuna doladım. "Şimdi sik beni."

Geri çekiliyor, yüzünde hınzır bir sırıtma yayılıyor. "Duvara karşı mı?"

"Duvar, kanepeler, yer, değil," diyorum gömleğini tutup çekiştirerek. Can sıkıcı düğmelerini çekiştirirken bile aklımdan çıldırmış, vahşi hissediyorum.

"şunu," diye ısrar ediyor.

Bir sonraki düğmeyi, sonra diğerini, biri patlayıp yere düşene kadar sertçe çekerken kendimi vahşi hissediyorum.

Bu ses kalçalarımın arasında bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Gömleğini sonuna kadar açıp ellerimi göğsünde gezdiriyorum.

Titriyor, birkaç saniyeliğine gözlerini kapatıyor ve dokunuşumun tadını çıkarıyor.

Bu beni heyecanlandırıyor, onun tepkisi. Ona dokunduğumda onun da erimesi. Onun bana yaptığı gibi benim de ona ışık vermem.

Daha önce hiç böyle bir bağlantı yaşamamıştım. O benim vermek zorunda olduğum şeyi istiyor ve bu çok nadir ve çok harika bir şey.

Ve bunu umutsuzca istiyor. Kotumun fermuarını çekiştiriyor, sonra ben onunkini tutuyorum. Kısa süre sonra pantolonum ve iç çamaşırım yerdeydi ve beni kanepelere taşıyordu. Oturuyor, sonra kotunun fermuarını sonuna kadar açıp sikini serbest bırakıyor.

Ağzım sulandı. "Ben de seni özledim," diyorum.

"Göster bana. Sikimin üzerine çık ve bana ne kadar olduğunu göster," diyor, sikinin tabanını kavırıyor ve bana sunuyor.

"Çok otoriter," diyorum onu kucaklarken ve dibe batarken. Onu derinlere çekerken tüm vücudum titriyor. "Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Siktir," diye inliyor ve başını kanepeye yaslıyor.
Çok fazla ve asla yeterli değil. Sıcak ve tutkulu. Hızlı ve çılgıncayız. O içime doğru itiyor, ben de ona sürtünüyorum ve bu adama doyamıyorum.

Benim için defalarca ortaya çıkan bu adam.
Birçok kez beni kurtarmaya gelen, sonra en çok ihtiyacım olduğunda kendime yardım etmeme izin veren, sırf bu gece beni tekrar bulabilsin diye.

Beni buldu ve onu bir daha asla kaybetmek istemiyorum.
Yüzünü kaldırıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken elleri kalçalarımın etrafında sıkıca kıvrılıyor. Parmakları çenemde gezinirken ve dili benimkine dolanırken çok fazla tutkuyla dolu, özensiz bir öpücük.

Ve tekrar bir araya geliyoruz.
Muhtaç ve çılgınca ve ben boşaldığımda, o da hemen arkamda, kollarını bana sımsıkı sarmış, dudakları dudaklarıma fısıldıyor, ait olduğumuz yere dönüyoruz.

* * *

Biraz sonra, üstümüzü başımızı düzelttikten sonra, yine kanepedeyiz. Bu sefer farklı bir görevimiz var. Liste, Wes'in onu keşfettiği gece olduğu gibi sehpanın üzerinde duruyor.

"Bunu sırası sende," diyerek ona bir kalem uzattım.
Ama gözlerini kaçırmıyor ya da gazeteye doğru dönmüyor. Duygulu kahverengi gözleri benimkileri hürmetle tutuyor. "Bunu gerçekten seninle bitirmek istedim."

Vücutuma sıcaklık doluyor. "Neredeyse bitti."
Kalemi alır ve sekiz numarayı keser. Sonra mırıldanarak listeye bakar.
Derin düşüncelere dalmış görünüyor.

"Ne oldu?" Aklında ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum.
"Başından beri dokuz numarayı yaptığını mı düşünüyorsun? Vedanı mı kutluyorsun?" Kalbim sıkışıyor, sıkı bir yumruk gibi. Ama sonra nefes alıyorum. Keder artık uzun sürmüyor. Sadece orada burada bir sızı. sıra donuk bir sızı. Çoğunlukla aşkı hissediyorum. Bu gece Wes ortaya önce hissettim, sonra onunla birlikte şekil değiştirerek devam etti, boyutu yeni bir duyguya dönüştürmek.

Listeye bakıyorum. "Belki de öyle. Belki de tüm bu listenin buydu."
Kalemi ondan aldım ve dokuz numaranın üzerine bir çizgi çektim.

- ~~1. Seksi bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşa.~~
- ~~2. Bir korkunun üstesinden gelmek (hazırlanamadığın bir derse gir bebeğim! Psst-improv ders zamanı!)~~
- ~~3. Size hiç benzemeyen arkadaş edinin. En çok onlardan öğrenirsin.~~
- ~~4. Kahvaltıda tatlı yiyin.~~
- ~~5. Eğlenceli zamanlarınızın fotoğraflarını çekin. (Durup fotoğraf çekmenizde bir sakınca yok! Bu anı yaşamadığınız anlamına gelmez. Kendinize daha sonrası için güzel bir hatıra bıraktığınız anlamına gelir).~~
- ~~6. Gönüllü.~~
- ~~7. Yeni bir beceri keşfedin.~~
- ~~8. Parkta dans edelim.~~
- ~~9. Vedalarınızı kutlayın.~~

Listede hala bir madde daha var, ancak uzun süre yapacağım bir şey gibi geliyor, bu yüzden bırakıyorum. Bazı şeyler bitmemiş oluyor ve bu da sorun değil.

Belki de bu listeye vedalaşmaya tam olarak hazır değilim. Ama gitmesine izin vermek zorunda değilim. Pek sayılmaz.

İstedğim kadar uzun süre yanımda tutabilirim.

AMA BİR MERDİVEN ALABILIR MIYIM?

Wesley

Nasıl seçim yapacağım? O akşam Josie'nin tabletindeki kurabiye pornolarına bakıyorum, seçim yapamıyorum. "Hepsi," diyorum, Noel kurabiyesi görüntülerine ağızım sulanarak.

"Wes," diye azarlıyor beni, mutfak tezgahına yaslanmış, tabletinde tarifler geziniyor. "Hepsini seçemezsin."

Boynuna bir öpücük bırakıyorum. "Seni mümkün olan her şekilde becermek istediğim gibi, bunların de istiyorum."

Titriyor, sonra silkeleniyor, tekrar işine dönüyor. "Üç tane seç o zaman. Bu senin için yeterli olacak mı?" Mutfaktaki saate bakıyor. "Malzemeleri zamanında bulabilir miyiz, onu bile bilmiyorum."

"Tabii ki yapabiliriz," diyorum, sonra bir öpücük daha çalışıyorum.

Henüz Pazartesi gecesi ama Noel'e iki gün kaldığı için bu projeye bir an önce başlamamız gerekiyor. Tableti tekrar kontrol etmek için onu öpmekten kendimi alıkoyuyorum ve tarifleri inceliyorum.

"Konuşma metnini açmamı ister misiniz?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Hayır. Tarifler yeterince kolay. Düzenlenme şekilleri falan. Madde işaretlerini severim," diyorum ama sonra aklım başka bir yöne kayıyor. "Ama bana her zaman müstehcen bir şeyler okuyabilirsin. Memnuniyetle dinlerim."

Bana şimdiye kadarki en flörtöz bakışını atıyor ve sonra boğuk bir mırıltıyla şöyle diyor: "Fıstık ezmesi, yumuşatılmış , toz şeker, açık kahverengi şeker ve tuzu kürek aparatı takılı bir stand mikserinin kasesine veya el mikseri kullanıyorsanız büyük bir kaseye ekleyin. İyice krema haline gelene kadar orta hızda çırpın."

Ve şu anda seçim yapamam. Taytını çekip çıkarıyorum, bir tabureye kaldırıyorum ve kendime yardım ediyorum. Beş dakika sonra yüzüme geldiğinde ayağa kalkıyorum, elimi ağızıma siliyorum ve "Fıstık Ezmesi Çiçekleri" diyorum. Sonra da ekliyorum: "Bir de kurabiye, çünkü insan bir kere yaşar ve kartopu kurabiyesi."

sonra hemen gidiyoruz.

Eve gittiğimizde bir tur daha atıyoruz. Ne diyebilirim ki? Onsuz geçen o birkaç günü telafi etmeliyim. Sonra, yatakta uzanırken, uzun söylemek istediğim büyük şeyi söyledim. Josie'ye döndüm. Cildi hala parlıyor ve gözlüklerini tekrar takarken dudakları hala arı sokmuş gibi.

Daha önce sormamıştım. Ama şimdi hazırım. "Kalır mısın?"

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirir. "Ne demek istiyorsun, Wes?" Alaycı bir şekilde söylüyor - ne demek istediğimi bilmiyormuş gibi, oysa biliyor.

Ben oyun oynamam. dolandırmanın. "Burada. San Francisco'da. Benimle," diyorum, güçlü ve emin bir şekilde. "Bak, bugün görüştüğün o işi alacağımı biliyorum. Hiç şüphem yok."

"Harika bir iş olur" diyor, sesi çok umutlu geliyor. Soğukkanlı davranmamasını seviyorum. İstemesine izin vermesini.

"Kal o zaman. Ocak'ta ne olursa olsun. Eğer o işi reddedersen, kal. Buradan da başka bir yerden olduğu gibi kolayca başka işler arayabilirsin. Kal." O güzel kelimeyi bir kez daha söyledim.

Küçük bir fingirdek gibi gülümsüyor. "Everly'nin yanına taşınacaktım."

Çenem çözüldü. "Az önce ne dedin sen kadın?"

"Bunu Pazar günü konuşmuştuk. Sen kendini toparlamadan önce."

İşaret parmağımla yastığa vuruyorum. "Artık her şey yolunda. Seni burada istiyorum. Ve sen de birlikte yaşama konusunda mükemmel olduğumuzu iddia edemezsin."

"Bu konuda oldukça iyiyiz," diyor şakacı bir şekilde ve beni hâlâ diken üstünde tutuyor.

Omzunu öpüyorum, sonra kulağına kadar bir öpücük yolu daha kat ediyorum, dudaklarımla onu ikna etmeye çalışıyorum. Ama sonra aklıma daha iyi bir fikir geliyor. Evet demesini sağlamanın güvenli bir yolu. Öpücük yolumu durdurup bakışlarıyla buluşuyorum. "Merdivenin altındaki odanı kütüphaneye bile dönüştürebiliriz."

Gözleri parlıyor. "İçinde bir merdiven alabilir miyim?" "İstediğin her şeye sahip olabilirsin."

"Satıldı!"

* * *

Sabahları en sevdiğimiz şeyleri yaparız.

Hay sikeyim.

O zaman

pişir.

Mutfak un, çikolata ve kurabiye hamurundan geçilmiyor ve bir şekilde bana katlanmaya razı olan muhteşem, akıllı, alıngan bir kadın var. İşte gerçek tatil mucizesi bu. Son tepsiyi de fırına sürdükten sonra ellerini önlüğündeki kek resimlerinin üzerinde gezdiriyor ve bir öpücük daha vermek için onu kendime doğru çekiyorum.

"Mmm. Tadın şeker gibi," diyorum. "O zaman dudaklarımı gerçekten seviyor olmalısın." "Onları seviyorum," diye mırıldanıyorum. "Ve seni."

Öpüşmeyi kestiğimde mutfak ve dağınıklığı tarıyorum. Kilometrelerce uzunlukta ölçü kapları, kaseler ve un var. "Bunları biraz zaman alacak. Neden sen güzel bir kitap okuyup , ben de temizlik yapayım?"

Kaşlarını çatıyor. "Sen gerçek misin ki?"

Ukala bir gibi gülümsüyorum. Evet. Kadınıma nasıl bakacağımı biliyorum. ". Ve okumak için biraz zamanı hak ediyorsun." Ama işin içinde başka bir neden daha var. Dürüst olma mevsimi olduğu için, "Ve babamı aramam gerek." diyorum.

Elini omzuma koydu. "Yapabilirsin."

O haklı. Yapabilirim. Bu sabah yemek pişirirken ona söylemem gereken şeyler hakkında konuştuk.

Vakit geldi. O mutfaktan çıktığında AirPods'umu takıyorum, bir sünger alıyorum ve . Buza çıkmak üzereyken yaptığım gibi, şu anda üç şeye odaklanıyorum: odaklanma, kararlılık ve cesaret.

Babamı aradım ve hemen cevap verdi. "Selam oğlum. Sesini duyduğuma sevindim. Mutlu Noeller," diyor.

"Sana da mutlu Noeller," diyorum ve bir dakika boyunca tatil hakkında havadan sudan konuşuyoruz ama sonra omuzlarımı dikleştiriyorum. "Dinle..." Ben başlıyorum.

"Tamam," diyor sesinde bir parça sinirle.

"Benim için yaptığın her şeye minnettarım. Tüm hayatım boyunca. Disleksi için bana özel öğretmenler ve araçlar buldun, ödevlerimi yapabilmemi ve yeterince iyi notlar alabilmemi sağladın. Beni hokey götürdüğün, ekipmanlar aldığın ve en iyi antrenörleri ayarladığın için. Minnettarlığın ötesindeyim."

"Güzel. Tüm hak ediyorsun. Bir ama duyuyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "Yemek planını ve performans koçunu da iptal ediyorum.

Domingo iyi bir adam ama ona ihtiyacım yok."

Babam uzun bir süre sessiz . Bu nadirdir. Sonra gerçek bir merakla, "Neden?

Sizin için çok iyi."

Meşgul olmak için tezgâhtaki şekeri biraz daha siliyorum. "Zaten dengeli besleniyorum. Sadece kalorilere kafayı takmak istemiyorum. Bazen kurabiye yiyorum. Mesela şu an. Kız arkadaşımla Noel kurabiyesi yaptık."

"Kız arkadaşın mı? Yani onunla birlikte misin?" Biraz *biliyormuşum* gibi oldu ama aslında *biliyordu*.

"Evet. Ve o bir dikkat dağıtıcı değil. O inanılmaz biri. Destekleyici, nazik ve komik ve bana eğlenmeyi öğretti," diyorum ve sonra gülümsüyorum. değil. Josie beni böyle hissettiriyor; daha hafif, daha kolay, daha kaygısız. "Bunun bir şey olduğunu biliyor musun? Seni gülümseten ve güldüren biriyle tanıştığında? Galibiyet golünü daha iyidir."

Hafifçe alay ediyor. "Mutlu olmana sevindim ama-"
"Sen iyi bir babasın. Ama bir ajan olarak çok fazla işin içindesin. Seni kovmuyorum ama geri çekilmen gerektiğini söylüyorum. Aşırı müdahil olma şeklin gerçekten dikkat dağıtıyor. Babam ol, menajerim ol ama artık beni projen haline getirme, tamam mı?"
İç çekiyor. "Senin için sadece en iyisini istiyorum, evlat." "Ve sen bana en iyisini verdin."
Tekrar iç geçiriyor, bu sefer daha ağır bir şekilde, ama belki de kendisine yönelik. "Haddimi aştım," diyor açıkça.
"Öyle. Ama düzeltmeyeceğimiz bir şey değil. Yeniden başlayabiliriz." "Öyle mi düşünüyorsun?"
"Öyle olduğunu biliyorum."
Duraksıyor ve bunun onun için kolay olmadığını biliyorum. Benim için de kolay değil. Ama gerekli. "Senin için hep en iyisini istedim." derken sesinde biraz pişmanlık var. Ama seni anlıyorum. Çok ısrarcı davrandım. Ve geri adım atmaya çalışacağım."
", " diyorum cesaretle, tıpkı onun bana söylediği gibi.
"Haklısın. Bunu yapabilirim." Tereddüt ediyor, ama sadece vites değiştirmek için. "Noel yemeğine gelecek misin?"
Günün erken saatlerinde kardeşinin evine gideceğiz, ama akşam yemeği uygun olur, ben de "Evet, kız arkadaşımı da getiriyorum. Frieda'ya tişörtlü kadının o olduğunu ve onunla tanıştığı geceden daha iyi davranırsa iyi edeceğini söyle."
Hoşça kal diyorum ve kendimi çok daha hafiflemiş hissederek temizliği bitiriyorum.

* * *

Christian bir fıstık ezmesi çiçeğini onaylayarak çiğniyor. "Bunlar geçen ay yaptığınız tarçınlı şeylerden bile daha iyi," diyor dinlenirken, iki buçuk aylık ikizlerin Noel sabahı hediyelerinin enkazı on ayak yüksekliğindeki Douglas köknarının önünde yere saçılmış.
Kucağındaki bebek ayı şeklindeki bir emziği ağzına götürürken, Christian ağzına bir kurabiye daha tıkıştırıyor. Belirgin bir suçluluk duygusu duymadan tatlı yemesi onun hayran olduğum bir başka yönü.
Kırmızı-beyaz çizgili kurabiye kutusundan bir tane alıp ağzıma atıyorum.
Evet, tadı sıfır suçluluk duygusu gibi.
Bitirdiğimde, "musun? Haklısın. Pişirebiliriz."
Josie yerinden, "Tariflere uyma konusunda son derece iyiyiz," diyor.
Ailesi de burada.
Christian kız kardeşine doğru başını sallar. "Bunlar Greta'nın tarifleri mi? Bir Noel'de ikinizin yedi katlı kek yaptığınızı hatırlıyorum, en iyisiydi."
Josie ışnlanıyor. "Bunlar gerçekten çok iyiydi. Wes, bir dahaki sefere onlardan yapmalıyız." "Yapacağız," diyorum.
Christian kanepede arkasına yaslanır, bebeği diğer koluna geçirir. Christian yemek pişirme konusunu en son açtığında, kız mutfakta uğraşmaktan hoşlandığını zar zor hatırlayabiliyordu. Şimdi ayrıntıları hatırlıyor ve paylaşıyor. Bu hoş bir değişim.
Kanepenin karşısından Josie'nin annesi bakışlarını karşılıyor. "Wesley, bize kendinden biraz daha bahset.
Eğlenmek için ne yapmaktan hoşlanırsın?"
Şimdiye kadarki en kolay soru. Bir kolumu Josie'ye dolayarak omzunu sıkıyorum. "En çok kızınızla vakit geçirmeyi seviyorum. Beni en çok mutlu eden şey bu."
Josie'nin annesi başını eğiyor, beni anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatıyor ve sonra "Daha iyi bir cevap düşünemiyorum" diyor.
Öğleden sonra Sonoma'ya gidip babamı görmek için kapıya doğru ilerliyoruz. Ama gitmeden önce Josie'nin annesi onu kenara çekti. "Senin için bir şeyim var. Bir hediye, eğer istersen."
"Ne oldu?" Josie sorar.
"Benimle gel."
Bu hediye'nin ne merak ederek koridorda ilerlemelerini izliyorum.

TUZLU TATLI GÖZYAŞLARI

Josie

Bu hiç de uğursuz değil. Annem beni neredeyse hiç kenara çekmez. Ama yüzünde sanki bana çok önemli bir şey söylemek istiyormuş gibi *bir anne* bakışı var.

Beni kaldığı misafir odasına götürüp kapıyı kapatırken içimde bir gerilim rüzgârı esiyor. Klik sesi beni . Evet, bir hediyesi olduğunu söylemişti ama bu mide bulandırıcı duygudan kaçamıyorum. "Ne oldu anne? Hasta mısın? Bir şeyler mi oluyor?" Tek düşünebildiğim sıradakinin o olduğu. Zaten sevdiğim birini kaybettim ve bunu tekrar yaşamak istemiyorum.

Sempatik bir şekilde kaşlarını çatıyor. "Seni korkutmak istememiştin. Ben hasta değilim. Ben harikayım ve sizin için bir şeyim var. Bu..." Bir nefes alıyor, görünüşe göre güçlendirici bir nefes. "Kız kardeşim."

Nabzım durdu. Zar zor nefes alabiliyorum. "Ne demek istiyorsun?" Kekeleyerek söylüyorum.

"Kız kardeşim sana listeyi yazdığında bana da bir şey verdi. Daha önce..." diyor annem, sanki bu onun için zormuş gibi dikkatli ısırmalarla. "Bu yüzden sana zaman zaman listeye başlayıp başlamadığını sorup durdum. Çünkü bitirdiğinde elinde bir şey olsun istiyordu. Bitirdin mi bilmiyorum ama bitirdiğine dair bir his var içimde." Duraklıyor, sanki gözlerimden listeyi bitirdiğimi okuyabiliyor. Okuyabildiğinden emin değilim, yoksa iki yılın benim için doğru bir süre olduğunu mu düşündü? "Haklı mıyım?"

İlk on maddenin dokuzunu bitirdim. Hâlâ on numaram var. Ama on, bitirdiğiniz bir şey değil. On günlük bir şey. Bu yüzden "Evet" dediğimde Greta'nın anısına karşı dürüst olduğumu hissediyorum.

Annemin sahip olduğu şeyi ben de *çok* istiyorum.

Dönüp bavuluna yöneliyor ve içindeki torbadan bir mektup çıkarıyor. Mektubu iki elinde değerli bir şeymiş gibi taşıyor - arkeolojik bir kazıdan çıkarılmış ve büyük bir özenle taşınması gereken bir şey. Ona bakıyorum. Krem rengi basit bir zarftan ve ön yüzündeki harflerden başka bir yere bakamıyorum. Şimdiye kadarki en tanıdık el yazısı benim adımla yazıyor.

istiyorum ama dikkatlice alıp göğsümde sıkıca tutuyorum. "Teşekkür ."

* * *

Frieda'nın evinde olduğum süre boyunca mektup bana fısıldıyor. *Burada olduğumu* söyleyerek benimle alay ediyor. Ama ben Wesley'nin babasıyla ilk kez, Frieda'yla da üçüncü kez tanışmaya odaklanıyorum. Elbette daha önce tanışmış olmamıza rağmen, Wesley "Dediğim gibi, bu benim kız arkadaşım" diyerek beni onunla yeniden tanıştırıyor. Frieda da bana karşı ilk kez samimi davranıyor. Wesley'nin babası da yeterince arkadaş canlısı ama ben Wesley'nin kız kardeşini hemen seviyorum. Beni kollarını açarak karşılıyor, kız arkadaşı ve köpekleri de öyle. Ama bütün bu süre boyunca annemin bana verdiği mektubu düşünüyorum. Eve dönüp güvende olana kadar açmaya cesaret edemiyorum. Saatler sonra, Sonoma'dan döndükten ve garaja girdikten sonra, çaresizce mektubu yırtıp açmak istiyorum. Yolda Wes'e bundan bahsettim ve ona da bekleyeceğimi söyledim.

İçeri giriyoruz, ayakkabılarımızı çıkarıyoruz ve doğrudan oturma odasına gidiyoruz. Çantamdan mektubu çıkarıyorum ve zarfa bir kez daha bakarken sanki zamanın dışına çıkmışım, bedenimin üzerinde süzülüyormuşum gibi hissediyorum.

Öbür dünyadan mektup almak pek sık rastlanan bir şey değildir.
"Yalnız okuyabilmen için gitmemi ister misin?" diye soruyor, sesi nazik. Başımı sallıyorum. "Kalmanı istiyorum."
Elimi sıktı ve sonra .
Gözlerimi kapatıyorum, Noel gecesinin sessizliğini içime çekiyorum. Açtığımda parmağımı kapağın altına kaydırıyorum ve okuyorum.

Sevgili Josie'm,

Şimdiye kadar listeyi bitirmişsinizdir. Sizi tanıyorsam, muhtemelen iyice araştırmışsınızdır. Ev ödevinizi yapmışsınızdır. Her bir madde üzerinde çalışmışsındır. Haklı mıyım, bebeğim? Yoksa ben mi haklıyım?

Elbette haklıyım çünkü sizi tanıyorum ve umarım bu ilk on listesini yaptıktan sonra kendinizi biraz daha iyi tanırırsınız - hayatınız boyunca tanıdığım için çok şanslı olduğum kişiyi. Komik, nazik, cesur, zeki, şefkatli bir kadın. Ve belki şimdi, biraz daha cesur.

Bu listeyi neden sizin için bıraktığımı merak ediyor olabilirsiniz. Ben öldükten sonra bağlantıda kalmamız için bir yol muydu? Hatıramı onurlandırmanın bir yolu mu?

Lütfen.

hiçbiri değil.

Bunu sana verdim çünkü tam da istediğim gibi bir hayat yaşadım. Bunun büyük bir kısmı, kendi pişmanlık duymayacaklarım listemin en başında yer alan tek şey sayesinde oldu - seninle bu kadar çok zaman geçirmek.

Bu hayatta beni çok mutlu ettiniz ve eminim ki bu mutluluğu bir sonraki hayata da taşıyacağım.

Hayatımız boyunca sevgiyle, Greta

Ne kadar ağladığımı bilmiyorum. Ama bir kutu peçeteyi bitirecek, yüzümü kırmızı ve lekeli yapacak, beni tutup saçlarımı okşarken tuzlu gözyaşlarımla Wes'in gömleğini ıslatacak kadar uzun.

Ama bunlar mutluluk gözyaşları. Ya da belki de en mutlu olanları. Sadece üzücü anları atlatıp diğer tarafa geçtiğinizde gelen türden.

BU DEDİ

Josie

Birçok müşteri tatillerde ödünç alabilecekleri kitaplarla takılmayı sevdiği için kütüphane ertesi gün de açık. Wes beni işe götürürken -gömlekli ya da gömleksiz en iyi şofördür- telefonuma bir e-posta geliyor. Ekranın üst kısmında zarf simgesi bana göz kırpmıyor.

Umut dolu bir söz. Petaluma'daki kütüphaneden. "Bu o olabilir," dedim ve kimden geldiğini söyledim.

"aç," diyor küçük kütüphanemin önüne yanaşıp motoru kapatırken. Burada sadece birkaç günüm daha var.

Üzerine tıklıyorum ve kalbimin sıkışması sadece üç saniye sürüyor. E-postadaki "dedi ki".

Reddedileceğiniz anlamına gelen cümlelerden biri. *Sizinle yaptığımız mülakattan son derece keyif ve en iyi adaylarımızdan biriydiniz, ancak bilgi uzmanı rolü için birçok örnek adayımız vardı. İş arayışınızda size başarılar dileriz.*

Ağlamak istememden nefret ediyorum.

"sonrakini sen alacaksın" diyerek elime uzandı ve sıktı.

Başımı sallıyorum, sonra göğsümde kabaran hayal kırıklığıyla savaşıyorum ve içeri giriyorum. Denememe rağmen işe odaklanmak zor. Saatin tik taklarından başka bir şeye odaklanmak zor, özellikle de vardiyamdan sonraki son trivia gecemiz için toplandığımızda -benim için bir veda partisi.

"Harikalar yarattınız," diyor Thalia. "Belki ileride bir şeyler çıkar..."

"Umarım," diye cevap veriyorum ve ihtimaller benim lehime görünmese de öyle yapıyorum.

Ertesi sabah umuda odaklanmaya devam ediyorum. Öğleden sonra, en iyi romantik gerilim kitaplarını seslendirirken telefonum titriyor.

Violet Delia Kütüphane Dijital Güçlendirme Vakfı arıyor. Thalia yanımdan geçip gidiyor, ben de ona doğru el sallıyorum. "Bak," diye mırıldanıyorum, aramayı zar zor kabul edebiliyorum.

"Hemen cevap ver," diyor, sesi neredeyse kadar heyecanlı, ama çok daha fazla talep ediyorum.

İyi haber olmadıkça sizi aramazlar. Görüşmenin ilk gerçeği bu. Ama o kadar heyecanlıyım ki telefonu açmam iki denememi aldı. "Merhaba, ben Josie."

"Ben Violet Delia. Sesini tekrar duymak çok güzel."

"Seninkini duymak da harika," diyorum.

"Umarım seni kötü bir zamanda yakalamamışımdır," diyor.

Aman Tanrım, sen aradığında kötü zaman yoktur. "Müsaitim," diyorum, parlak, neşeli ve çift anlamlı.

Umarım benim yazdıklarımı anlıyordur. "Güzel, umarım sen de bu iş için uygunsundur. Sana bir teklif yapmak istiyorum."

Hayalimdeki iş. Hayalimdeki işe girmek üzereyim.

Ben bir langırt makinesiyim, o devam ederken yüksek bir skorla vınıyorum. "Yukarı Haight'taki şubede hibe ile yaptıklarınızı çok seviyoruz. Verdiğiniz eğitimler, dijitalleştirme merkezindeki çalışmalarınız ve kullanıcıları medya okuryazarlığı konusunda eğitme çabalarınız tam da bu vakfın var olma nedeni. Ve bunu yapmaya devam etmenizi istiyoruz."

Elim ağızma gitti. Bu çok fazla. Bu gerçek olamayacak kadar iyi. Bu

Her şeyi.

"isterim."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum. Sadece küçük bir şartım var."

Gerildim, sonra biraz korkuyla "Neymiş o?" dedim.

"İş Boston'da."

HAVAALANI VEDASI

Wesley

"Boston?" Tekrar ediyorum, sanki şehrin adını söylemek durumu değiştirecekmiş gibi.

"Boston," diyor o gece maçından sonra koridorda. Onun geldiği bir maç. Kazandığımız bir maç. Gol attığım bir maç.

Sonra tribünlere doğru kaydım ve ona bir öpücük verdim. En iyi gecemdi. Ama şimdi değil.

"Boston," diyorum tekrar, bu sefer ağır bir şekilde.

Daha fazla bir şey söyleyemeyecek kadar şok oldum. Bu beklediğim son şeydi ama Josie gülümsüyordu. Sanki bir numarası varmış gibi. "Wes," diye fısıldıyor.

"Öyle mi?"

"Yine üç aylık bir iş. Sadece üç ay. O kadar uzun kalmayacağım bile." Oh.

Evet!

Tekrar nefes alabiliyorum. "Üç ay bir şey değil. Üç ay göz açıp kadar geçecek."

"Değil mi?" Sesi çok heyecanlı geliyor.

"Ben seyahat ediyor ve çalışıyor olacağım, sen de çalışıyor olacaksın."

"Ama sadece Boston'da değil, New England'da Providence ve Amherst'te de birkaç kütüphane daha var. Birkaç şubede bu işi yapmamı istiyorlar. Hayalimdeki iş bu" diyor ama benden izin istemese de sesindeki endişeyi duyabiliyorum.

Onu bekleyip beklemeyeceğimi bilmek istiyor. Sanki başka bir şey yapacakmışım gibi. Elini tutuyorum. "Kabul ediyorsun, değil mi?"

"Uzun mesafe mi yapacaksın?"

"Üç ay için mi? Bebeğim, senin için bir yıl bile yaparım. Geri dönmek ne kadar sürerse sürsün yaparım. Ve o uçağa binmeni ve döndüğünde seni beklediğimi bilmeni istiyorum. Söz veriyorum."

Rahatlamış bir nefes verdi ve ona ihtiyacı olan şeyi verebildiğim için mutluyum - bize olan güvenini.

* * *

Yeni yılın ilk günü, paramı ağzımın olduğu yere koydum. Onu havaalanına götürdüm, güvenliğe kadar eşlik ettim, sonra kestane rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Biz hallederiz."

Bana küçük bir umutla kovalanan en hüzünlü gülümsemeyi veriyor. "Çok çabuk geçecek."

Her gece konuşmak, mesajlaşmak, mesajlaşmak, FaceTime yapmak için planlar yaptık. Ben de en kısa zamanda onu görmeye gideceğim. Şubat kısa bir geceleme için detaylar üzerinde çalıştık. Fazla zamanım olmayacak ama yolculuklar arasına sıkıştırabilirim. Birkaç hafta sonra da Mart başında bir hafta sonu için onu evime uçuracağım. Kolay olacak.

Çok kolay.

Onun burada olmasıyla neredeyse aynı şey olacak.

Ama bunları kendime söylemeye devam etmek zorundayım. Başka ne ki?

Parmaklarımı yanağından aşağı, çenesi boyunca gezdiriyorum ve sonra yüzünü kaldırıp o muhteşem mavi gözlerine bakabiliyorum. "Sana çok aşığım. Ve ayrı kaldığımız tek bir gün bile bunu unutmama izin vermeyeceğim."

"Hadi bakalım." Onu bir kez daha öpüyorum, bizi taşımak zorunda olan dokunaklı bir veda öpücüğü.

Gidişini izlerken, onu geri getirmenin bir yolunu bulmam gerektiğini tüm berraklığıyla anladım.

SERT NİPSLER VE ZOR GÜNLER

1 Ocak

Sevgili Wesley,

Bunu uçakta yazıyorum! Ve tabletimde Comic Sans MS ile. Dinleyebilir ya da okuyabilirsiniz.

Bu arada, gerçek uçak koltuklarının çok küçük olduğunu biliyor muydunuz? Muhtemelen bilmiyorsunuzdur çünkü o rahat, muhteşem ve geniş koltuklara sahipsiniz ama ben size sıra geri kalanımızın nasıl yaşadığını hatırlatmak istiyorum.

Uçakta sizi kaçırmamaya çalışarak ilk eğitim seansım için notlarımı yazıyor ve gözden geçiriyorum. Bugün cuma.

En iyi kısmı mı? Bazı lise öğrencilerine araştırma için kullanabileceğimiz farklı kaynaklar hakkında bilgi vereceğim. Ben de internetin büyük bir hayranıyım. Araştırmak için en sevdiğim şeyler? Akıllara durgunluk veren seks için en iyi beş pozisyon. Merak etmeyin. Bu ipuçlarını paylaşmayacağım.

İşte size eğlenceli bir gerçek; hepsini denedik. Ama dedikleri gibi, pratik yapmak mükemmelleştirir. Belki bu gece kiralık daireye gittiğimde, vahşi bir kovboy kızı gibi erkeğinizin sikine nasıl bineceğimi Google'da aratırım.

Sevgiler,

Senin pis kızın, Josie

Benim çok pis kızım,

O kiralamayı yaptığında bir izleme partisi vermeliyiz. Bekliyor olacağım.

Wes

* * *

13 Ocak

Sevgili Wesley,

İşteki üçüncü haftama girerken yüzümdeki yeni sikilmiş sırtışı silmeye çalışıyorum. Uzun mesafe seksinde de yüz yüze olduğun kadar doyumsuzsun. Ve New England'ın dondurucu soğığında kütüphaneye girerken - cidden, burası Antarktika seviyesinde ve sanırım meme uçlarım burada kalıcı olarak sertleşiyor - hala dün gece söylediğin şeyleri ve nasıl göründüğünü düşünüyorum. FaceTime'i sevdiğimi söylemiş miydin? Gerçi adını FuckTime olarak değiştirmeliler.

Sevgiler,

Josie

Josie,

Ne dedin sen? Sert meme uçlarını düşünüyordum ve beynim devre dışı kaldı.

Ayrıca, bir yolculuğa çıkmak için o rahat uçağa binmek üzereyim. Doğu kıyısına ama yanlış yere. Florida'nın baş parmağı. Biraz daha yakın olsaydım gizlice kaçıp seni görürdüm. Sadece meme ucu için değil. Çünkü seni her gün özleyorum ve FuckTime'ı ne kadar sevsem de gerçeğini istiyorum.

Sevgiler, Wes

* * *

21 Ocak

Sevgili Wesley,

Bir stajyerim var! İnanılmaz biri. Adı Penelope, on yaşında bir erkek çocuk annesi ve otuz iki yaşında yüksek lisans derecesi almak için okula geri döndü. Ona bayılıyorum. Ayakkabıları, makyajı, kitapları ve çocuğunu seviyor, tabii ki bu sırayla değil. Dijitalleştirme girişimleri üzerinde birlikte çalışıyoruz ve dün metadata ve bir kataloğun en iyi nasıl düzenleneceği üzerine kafa patlattık. Cennet gibiydi!

Sonra oğluyla (hokeyi sever ama Boston takımını) bir taco dükkanına gittik ve onlardan oyununuzu açmalarını istedim ve erkek arkadaşım gol attığında cidden çıldırdım. Penelope, "Bu senin için bir erkek arkadaş golü." dedi.

Bu biraz uygun geldi. Hem oyuna hem de sana.

Sevgiler, Josie

Josie,

Otel odasına geç döndüm ve fena sızdım. Maçımı izlediğin düşüncesi hâlâ en ateşli şey - benim formamı giymiş olsan iyi edersin. Seni tekrar görmeme sadece birkaç hafta kaldı. Not: Thalia'yı arayıp Kütüphane Dostları'nın bağış toplama etkinliklerinde yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum, yani önümüzdeki hafta sonu yine krep servisi yapacağım.

Xo

Wes

Sevgili Wesley,

Kütüphanede gönüllü çalıştığın için seni daha da çok seviyorum. Seni birkaç ekstra sakso ile ödüllendireceğim. Bekle. Aletini ne kadar sevdiğimi düşünürsek, bu da benim için bir ödül.

Josie

Josie,

Benim aletim de seni seviyor, yani bu ikimiz için de bir ödül.

Wes

* * *

4 Şubat

Sevgili Wesley,

Bunu yaptığım için kendimi kötü hissediyorum ama patronum ziyaretinize geleceğiniz gün bir semineri yönetmemi istedi. Diğer kütüphaneci hasta olduğu için onun yerini doldurmamı istedi. Grip mevsimi en kötüsüdür, ama ben sağlamım ve burnumu bile çekmedim.

Özür dilerim! Uzun mesafeden nefret ediyorum. Seni özledim. Ama geçen gün bir plak dükkanının önünden geçtim ve onlara Ben Rogers, Good Neighbors

Band ve The Last Shadow Puppets'ın hoşuna giderdi ve sürpriz! Hayes Valley'deki plak dükkanı sizin için bırakmış olmalı. Bu bir teselli ödülü.

Josie

Josie,

Şu anda yeni Mini Mansions'ı dinliyorum. Seni düşünmeden duramıyorum. Ama bu her gün böyle.

Wes

* * *

14 Şubat

Sevgili Wesley,

Altı düzine pembe gül! San Francisco'ya dönmeme kalan hafta sayısı için! Mükemmeller.

Sevgiler, Josie

Josie,

Elodie'den gönderdiğin çikolatalar da öyle. Bir tane yedim. çıkarıyorum.

Not: Dün gece seninle konuşmak harikaydı. Orayı sevdiğine sevindim.

Wes

* * *

15 Şubat

Sevgili Wesley,

Bunu seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama ben de seni seviyorum. Ve keşke seni görebilseydim. Bugün zor bir gün geçirdim.

Senin Josie'n

PARLAK NOKTA

Wesley

Mektubunu okumayı bitirdiğimde saat akşamın altısıydı ve öğleden sonra oynanan maçta Philly'yi kendi sahalasında yenmiştik. Ev sahibi takımın sahasından çıkıp Sea Dogs otobüsüne gidiyorum, ama gitmeden önce beş dakikam var, bu yüzden sessiz bir koridora girip numarasını çeviriyorum, çünkü açıkça konuşmaya ihtiyacı var ve ben de orada olmak istiyorum.

"Neden kötü bir gün geçirdin?" Cevap verdiğinde soruyorum.

"Çünkü her şey ters gitti," diyor, ses tonunda hayal kırıklığı var ama dünyaya kızmış gibi değil. Daha çok her şeyi düzeltemediği için üzgün gibi. "Dersim sırasında ekran dondu, bu en kötü şey değildi çünkü materyali biliyordum, ama yine de zorlayıcıydı - bildiğiniz gibi doğaçlamayı sevmiyorum. Ama üstesinden geldim. Daha sonra, bir müşterinin bazı ev filmlerini dijital ortama aktarmasına yardımcı olmaya çalışıyordum ve bilgisayar onun filmlerinden birini yedi ve bana bağırdı."

Boston'daki o pislığe homurdandım. "Bu senin suçun değil."

"Biliyorum. Sadece bir bilgisayar arızasıydı ama kızgındı ve öfke kusmak istedi. Bana boşanacağını ve karısı almadan önce bu eski filmleri kopyalamak istediğini söylüyordu. Bir şeyler yaşadığını düşündüm."

"Bu kaba olmak için bir bahane değil," diyorum. "Orada olsaydım, ona ağzının payını verirdim."

"Yapacağımı biliyorum" derken gülümsediğini duyuyorum. Duraklıyor, sonra devam ediyor. "Ama her şeyin ters gittiği günlerden biriydi. Başka bir adam bir kitabı için bekliyordu ve onu bulması biraz zaman alıyordu, bu yüzden bana çok yardımcı bir şekilde vergilerinin benim maaşımı ödediğini bağırdı. Tiraj yazılımımız çöktü ve her şey birbiri ardına geldi. Ama parlak bir nokta vardı."

"Öyle mi?" İyi haberlerini duymak için sabırsızlanıyorum.

"Kütüphanede son zamanlarda arabasında yaşayan kadın vardı. Evsizlikten kurtulmaya çalışıyordu. Adı Justine ve terminallerden birinde çalışırken burnunu çekiyordu ve insanlar ona bakıyordu. Bu çok zor çünkü diğer müşteriler evsizleri ve daha az şanslı olanları her zaman orada istemiyorlar ama bu yaptığımız işin bir parçası. Biz topluma hizmet ediyoruz ve buna herkes dahil."

Kalbi çok büyük. "Kütüphanenin ve senin bu yönünü seviyorum. Söyle bakalım, ne yaptın?"

"Ona biraz mendil verdim ve bilgisayarda yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum." Birine yardım etmenin ne kadar basit ve pratik bir yolu. "Neye ihtiyacı vardı?"

"Konut başvurusunda bulunmaya çalışıyordu ve başvuruda zorlanıyordu, ben de oturdum ve onunla bir saat çalıştım. Bana hikayesini ve işten çıkarıldığında evini nasıl kaybettiğini anlattı, ancak yol kenarındaki bir lokantada yeni bir iş bulmuştu, bu yüzden işler onun için biraz düzelmeye başladı." Josie bariz bir rahatlama ve umutla dolu uzun bir nefes verdi. "Ve onun yanında olduğum için çok mutluydum."

"Elinizde araçlar vardı. Bu her zaman olmuyor ama olduğunda da birine tam da ihtiyaç duyduğu şekilde yardımcı olabilmek harika bir şey."

"Kesinlikle." Biraz soluklanıyor ve memnun bir şekilde iç çekiyor. "Teşekkürler. Sadece paylaşmaya ihtiyacım vardı. Zordu ama iyiydi. İş bazen zordur, tıpkı seninki gibi. Philly'deki maçın nasıldı?"

"Biz kazandık," diyorum.

"Ve bu gece DC'ye trenle mi gideceksin?"

"Evet," diyorum ve yolculuk araya bir ziyaret sıkıştırmak için çok sıkışık, ama sonra

ikinci kez matematik.

* * *

Birkaç saat ona mesaj *atıp kapında olduğumu söyledim ve kapıyı* çaldım. Yatma vakti geçti ama telefonu açık olmalı otuz saniye sonra kapıyı açıyor.

Üzerinde penguen resimleri olan tüylü bir pijama, omzundan sarkan beyaz bir tişört ve gözlükleri var. Gözlerini kırıştırıp dudaklarını araladıktan sonra kendini bana doğru fırlatırken hiç bu kadar güzel olmamıştı. "Burada mısın? Nasıl geldin?"

"Kötü bir gün geçirdin," diyorum, sanki cevap belliymiş gibi. Çünkü gerçekten de öyle. "Başka bir parlak noktaya ihtiyacın olup olmadığını görmek istedim."

Kazağımı çekiştirerek beni sıcak dairesine ve gecenin soğğundan uzaklaştırıyor. "Sen benim parlak noktamsın."

Philly'den Boston'a giden son uçağa seks için binmedim ama onun da şu anda ihtiyacı olan şeyin bağlantı olduğunu biliyorum. Bu yüzden onu kendime yaklaştırdım, yüzünü tuttum ve anlamsızca öptüm. Bu, onun günlerini güzelleştirmek, ona özel olduğunu göstermek, onun için aya çıkmak için ne gerekiyorsa yapacağımı söyleyen bir öpücük.

Ama şu anda ayı ve yıldızları istemiyor. Beni istiyor. Josie beni yatağa çekiyor ve kıyafetlerimiz saniyeler içinde yok oluyor, sonra onun içindeyim. Tekrar bir araya geldiğimizde, uzuvlar birbirine karıştığında, nefes sıcak ve hızlı, cilt terle kayganlaştığında, birkaç çılgın, akıl almaz an için dünyadaki her şey doğrudur. *Seni özleyorum, sana ihtiyacım* var ve *seni seviyorum* gibi kelimeler sanki sonsuz bir depoymuş gibi değiş tokuş ediliyor.

Sanırım onunla öyle.

Sonra bana doğru kıvrıldı. "Buna ihtiyacım vardı."

"Bunu söyleyebilirim. Moralini düzeltmek istiyorum."

"Orgazm bunu yapar. Ama aslında sorun sensin," diyor ve sonra kolumun kıvrımına yerleşirken derin bir iç çekiyor. "İşimi seviyorum, Wes. Kötü günlerde bile yapmak istediğim her şeyi yapıyorum. Ama seni o kadar çok özleyorum ki canım acıyor."

Göğsüm , yeni ve taze bir şekilde ağrıyor. Acı çekmesinden nefret ediyorum. Bunun zor olmasından. Benim için de zor. Onu San Francisco'da gördüğüm gibi görememek acı verici. İlk başta, mektupları çok mutlu görünüyordu. Fazla mükemmel. Ama sonuçta o da bir insan ve onun da benim gibi mücadele bilmek garip bir rahatlama. Keşke konuda bir şeyler yapabilseydim. Ama elinden geleni yapıyor - San Francisco'da bu görevi bitirdikten sonra başlayabilecek işlere başvuruyor.

Tek yapabildiğim onu beklediğim, istediğim ve sevdiğim konusunda rahatlatmak. "Yakında döneceksin," diyorum ve kendime önemli olan tek şeyin bu olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum.

Özellikle de zaman bizim için akıp gitmeye devam ederken. Daha güneş doğmadan, şafak vakti DC'ye giden ticari bir uçağa yetişmek üzere oradan ayrıldım. Havadayken pencereden dışarı bakıyorum, keşke bu kadar uzakta olmasaydık diyorum. Ama yakında geri dönecek.

Kendime söyleyip durduğum şey
bu. Buna inanmak zorundayım.

* * *

Mart ayının ortalarında bir gün, maç öncesi kestirmek için boş yatak odama giderken telefonum çaldı. Telefonda Josie'nin adı yanıp sönüyordu. Garipti. Genelde iş günlerinde beni aramaz. Doğu Yakası'nda saat iki.

Hemen cevap veriyorum. "Hey, bebeğim. Neler oluyor?"

"Hey!" Sesi neşeli ama aynı zamanda temkinli.

Endişeden göğsüm sıkışıyor. geliyor. "Sorun nedir? Kötü görünüyorsun."

"İyi ve kötü var." İçim daralıyor. O devam ederken kendimi destekliyorum, "Vakıf benden kalmamı istedi. Kalıcı olarak. Burada, Boston'da."

Zemin bükülürken durdum ve duvara tutundum. Elbette böyle bir şeyin biliyordum. Elbette benim de başıma gelebilirdi ve taşınmam istenebilirdi. Ama nedense onun hayalindeki işin sonsuza dek benden uzakta, ülkenin öbür ucunda olabileceğini düşünmemiştim.

"Ne yapmak istiyorsun?" Eşit bir şekilde soruyorum.

Bir süre sessiz , dalgındı. "Gerçekten bilmiyorum."

Kapı aralığına yaslanıp merdivenin altındaki odaya bakıyorum. Ve bir ,

Benim için sırada ne olduğunu biliyorum. "Ne zaman karar vermeni istiyorlar?" "Gelecek hafta bir ara."
Bu yeterli bir zaman olmalı.

MİK DAMLA

Wesley

Bu gece hiçbir şey yoluma çıkamaz. Ne skor, ne rakip, tek bir şey bile.

Maçın üçüncü periyodunda panoların üzerinden atladığım anda, diske her zamankinden daha fazla odaklanıyorum. Skor berabere. Bütün gece kendi sahamızda Las Vegas Sabers'a karşı sıkı ve gergin bir maç oynadık. Mart ayındayız ve her maç önemli.

Özellikle bu.

Bir keskin nişancı gibi pakın peşine düşüyorum, buzun üzerinde kovalıyorum, beni indirmek isteyen Sabers savunmacılarını itip kakıyorum.

Bu gece olmaz, Sabers. Bu gece olmaz.

Tek başımayım, görev adamı. Asher ya da Alexei pakı bana her , kaleye doğru yaklaşıp bir şut atıyorum. Birini kaçırıyorum, sonra bir diğeri engelleniyor. Vardiyam bittiğinde oyun 1-1'e kilitlenmişti.

Kendimi banka park ediyorum, biraz su içiyorum ve at gözlüğü takmış bir at gibi aksiyona bakıyorum. Sonra onu gördüm.

Kalecilerinin küçük bir kör noktası var. Eğer pakı biraz daha sola tokatlayabilirsem.

Koç ikinci sıradakilere sahaya geri dönmelerini söylediğinde, tahtaların üzerinden çok hızlı bir şekilde atlayarak aksiyonun içine daldım. Asher pakı hemen kapıyor ve ben de buzun üzerinde uçuyorum, o koşarken adrenalin içimde akıyor, sopa bir hareket bulanıklığı. Ama kaleye yakın bir yerde sıkıştı ve etrafımda dönerek pakı bana doğru savurdu.

Kör noktayı daraltıyorum, nişan alıyorum ve ateş ediyorum.

Kalecinin yanından uçarak geçiyor ve güzel bir şekilde ağlara gidiyor.

Soğuk havayı yumrukluyorum. Takım arkadaşlarım sırtımı alkışlıyor. Josie'nin kütüphaneci arkadaşıyla bir taco dükkanında sesini kaybedene kadar tezahürat yaptığını hayal ediyorum.

Oynanacak beş dakika daha var ve maç henüz çantada keklik değil. Ama eğer dayanırsak, bu geceki hedefimi garantilemiş olacağım.

* * *

Sabers'ın Max'e sayı atmaya çalıştığı ama başaramadığı süre sona eriyor ve korna çalıyor. Arenada "Tick Tick Boom" çalıyor. Maçı kazandıran gol benim ve tünelin sonuna ulaşır ulaşmaz Everly'yi arıyorum.

Bizi bekliyor, cilalanmış ve pantolon takımıyla bir araya getirilmiş. Ona doğru yürüyorum. "Bu geceyi ben yönetmek istiyorum. Basınla konuşmama izin verin."

İşiliyor, sonra bir onay işareti yapar gibi yapıyor. "Tamamdır."

Beş dakika sonra medya odasımdaydım, pedler çıkarılmış, forma giyilmiş, basınla çevrilmişti. Yerel muhabirler, hokey blog yazarları, TV kanalı, podcast yayıncıları ve maçı yayınlayan ulusal spor ağı.

Medya eğitimi aldım. Sizi asla kıcınızdan ısırmayacak türden mülayim cevaplar vermeyi biliyorum. *Sadece takıma yardım ettiğim için mutluyum. Bu gece herkes sıkı oynadı. Sadece üzerime düşeni yapıyorum.*

Kestaneleri hazırladım, böylece ilk muhabir maçı kazandıran golü ve sezonun bu noktasında bizi nasıl konumlandığını sorduğunda mikrofona "Ben

Takıma yardımcı olduğum için mutluyum ama aslında bu akşamki maç hakkında konuşmak istemiyorum."

Ön sıradaki bir spor muhabiri başını eğip telefonunu kaldırıyor ve beni kaydediyor. Everly kapının yanındaki yerinden kaşlarını çatıyor.

Yükseltilmiş bir masada oturuyorum ve etrafımda bir düzine basın mensubu var. Ve onlara üzerlerine düşeni yapmaları için güveniyorum. İhtiyacım olan yardımı vermeleri için.

Ama önce ben düşeni yapmalıyım.

"O zaman ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?" diye soruyor ön sıradaki muhabir. Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Taraftarlar," diye başlıyorum.

Ve muhabirlerin yüzleri çoğunlukla hayal kırıklığına uğramıştı. Muhtemelen bunun daha önce duymadıkları bir şey olmadığını düşünüyorlar - *harika taraftarlarımız var, falan filan*.

"Harika hayranlarımız var," diye başladım. Ne söyleyeceğimi evde çalıştım. Kendimi telefonuma konuşurken kaydettim. Fikirler üzerinde çalıştım. Kayıtları tekrar tekrar dinledim ve ne söyleyeceğimi ezberledim. Çünkü bu şansı berbat etmek istemiyorum. "En iyi taraftarlara sahibiz. maça geliyorlar." Kolumu üç periyot boyunca tıklım tıklım olan piste doğru sallıyorum. Bütün sezon boyunca tıklım tıklımdı. "Burayı dolduruyorlar ve bizi destekledikleri için gerçekten minnettar olduğumuzu söylerken tüm Sea Dogs organizasyonu adına konuştuğumu biliyorum." Duruyorum, nefes alıyorum ve devam ediyorum. "Maçlar söz konusu olduğunda hepiniz bu şehri bu kadar iyi desteklediğinize göre, sizden şehri başka alanlarda da desteklemenizi istiyorum. Geçtiğimiz sonbaharda yerel bir hayvan kurtarma merkezinde (Little Friends) gönüllü olarak çalışmaya başladım. Hayvanlara yuva bulmalarına yardımcı olmak hayatımı değiştiriyor. Ve bu şehirde gönüllü olmak için pek çok harika fırsat var. Evsizler barınağı. Sahil temizliği. Yaşlıları gezdirmek." Nefes alıyorum. Kimse beni durduramaz. Kimse durdurmayacak. Çünkü sporcular şanslıdır; sıra dışı bir yeteneğin sağladığı bir platforma sahiptirler. Ve bazen bunu iyilik için kullanmanız gerekir. Ve kendi iyiliğiniz için. Neyse ki şu anda ikisi de bir arada. "Ya da benim kişisel favorim olan kütüphane. Çoğu kütüphanenin ne kadar yetersiz finanse edildiğini biliyor musunuz? Bir süredir bunu bilmiyordum ama son birkaç aydır bazı krep bağış kampanyalarında gönüllü olarak çalışarak bunu öğrendim." Duraksadım ve bunun kafama dank etmesine izin verdim. "Evet, kütüphaneler hizmetlerine yetecek kadar para kazanmak için hala krep bağış kampanyalarına başvurmak zorunda. Bu bir yandan harika, çünkü kreplere bayılıyorum."

Medya odasında toplu bir mırıltı var.

"Ama bu utanç verici, çünkü kütüphanenin pek çok harika hizmeti var ve bu hizmetler benim için kişisel olarak çok şey ifade ediyor çünkü..." Duraklıyorum, ama sadece bir iki saniyeliğine, çünkü bunu hiç toplum içinde yüksek sesle söylemedim ve utandığım için değil. Çünkü buna hiç ihtiyaç duymadım. Ama şimdi bir ihtiyaç var, bu yüzden halkın bu sporcunun başka bir yönünü görebilmesi için kendimden bir parça sunuyorum. Daha kişisel. "Ben disleksik biriyim. Ve kütüphaneler *herkesin* okumayı öğrenmesine yardımcı olmak için inanılmaz şeyler yapıyor. Sesli kitaplar sunmaktan, metinden sese, sanki cümleler bir karaoke ekranındaki kelimelermiş gibi size bir kitap okuyan bu gerçekten harika teknolojiye kadar bazı harika girişimleri var. Ama Yukarı Haight'taki bu şubede yaptıkları bir şey daha var: *Your Next Five Reads (Sıradaki Beş Okumanız)*," diyorum. Bu bir kaçışta buzda uçmak gibi. Temiz bir açık atış. "George R.R. Martin'i ya da *If You Give a Pig a Pancake*'i seviyorsanız, *Bülbülü Öldürmek* gibi klasiklerden ya da S.A. Cosby, Kristin Hannah ya da Ana Huang'ın kitaplarından hoşlanıyorsanız, ister gözlerinizle ister kulaklarınızla okuyun ya da bilgisayar size okusun, herkes için öneriler var. Ve şehir kütüphanesinin girişimlerini desteklemek için, San Francisco şehrindeki her kütüphane şubesine bir düzine kulaklık bağışlayacağım. Kutular yarın elime ulaşacak." Durdum, gülümsedim ve mikrofona doğru eğildim. "Eğer fazladan birkaç dolarınız varsa, belki bu kütüphanelerden birine verebilirsiniz. Eğer yoksa, gidin bir kütüphaneciden sonrakı beş kitabınızı önermesini isteyin. Bu gece geldiğiniz için teşekkürler."

Dışarı çıkıyorum.

* * *

İki gün sonra, bir Cuma sabahı küçük kütüphaneye geldim. Thalia dün gece geç saatlerde bana e-posta göndermiş ve uğramam için yalvarmıştı. Yaptığım gönüllü çalışmalar hakkında sohbet etmekten başka bir şey olduğunu düşünmek istemiyorum.

Ama aynı zamanda her şeyi varsaymak istiyorum.

İçeri girdim ve onu ikinci katta buldum. Beni görür görmez alkışladı. Eddie de öyle.

Durmaları için ellerimi sallıyorum, bunu kastediyorum. "Durun. Ciddiyim."

Ama başını sallıyor. "İşimiz başımızdan aşkın. Josie *Your Next Five Reads*'i burada başlattığından beri herkes ama özellikle bu şube dolup taşıyor. Herkes yazıyor ve kitap tavsiyesi istiyor."

"Thalia'nın gelen kutusu dehşet verici," diye ekliyor Eddie ve sırtıyor. "Üzgünüm, üzgün değilim," diyorum kuru bir sesle.

"Üzülmeseniz iyi olur. Gelen kutumdaki dehşeti şehirden fon sağlamak için kullandım. Bay Hokey, Bay Kütüphane olduğundan beri bağışların tavan yaptığından bahsetmiş miydim?"

Güneş ışığı göğsümde yayılıyor, her santimimi ısıtıyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Ve bunu yönetmesi için birini tuttum."

Kahretsin. Siktir. Hayır.

Plan bu değildi. Amaç bu değildi. Yani, bu harika bir şey ama onun yerine bunu yapması gereken bir kişi var.

Ben daha "*Hayır, Josie'yi işe al. Planım buydu,*" diyemeden Thalia, "Yeni elemanıma burada kalıcı bir işi olduğunu söyleyen kişi olmak ister misin?" dedi.

İLK BEŞ LİSTESİ

Josie

Telefonum bir mesajla çaldığında Justine'e bir lokantada çalışmaktan kaliteli bir restoranda çalışmaya nasıl geçiş yapabileceği konusunda güvenilir kaynaklar bulmasına yardım ediyorum. Wesley'nin zil sesi.

"Bir saniye," diyorum, sonra erkek arkadaşımın gelen mesaja bir göz atıyorum. **E-postana bak.**

Tek yapmak istediğim e-postalarımı tıklamak ama Justine'le görüşmemi bitirmem gerekiyor. Beş dakika sonra, telefonumu kontrol etmek için Penelope'nin yanındaki masanın arkasına kayarak kendimi uzaklaştırıyorum.

Wesley'nin geçen geceki konuşmasından bu yana ısıltı ısıltı yanyor - beni şok eden ve muhteşem mutluluk gözyaşları dökmeme neden olan bir konuşma. Gururlu gözyaşları. Buradaki patronlar bunu duydu. Bağışlarımız biraz arttı ve Boston ekibi de Wes'in izinden giderek kulaklık bağışında bulundu.

İlk satırı okurken kalbim teklıyor.

Yapmanız Gereken En Önemli Beş Şey

1. En seksi kütüphaneci kıyafetlerinizi seçin.
2. Bavulunu hazırla.
3. Havaalanına git.
4. Eve götürmek üzere bavulunuzu alması için bir hokey oyuncusu bulun.
5. Tamamen finanse edilen yeni işinize *evinizin* yakınındaki kütüphanede başlayın.

Nefesim kesiliyor, şok olmuş bir şekilde titriyorum. Gözlerim açılıyor ve tekrar tekrar okuyorum.

"Oluyor? Ayakkabı indirimleri için kupon aldınız mı?" Soru geliyor

Penelope'den.

"Daha iyi. Wes'ten. San Francisco'da bir iş buldum."

Penelope ısıldıyor, sonra bir kolunu kapıya doğru uzatıyor. "Git!"

* * *

İki hafta sonra San Francisco'da uçaktan sanki on espresso içmişim gibi iniyorum. Bütün hücrelerim uğulduyor. Gaza gelmişim. Jet yolundan aşağıya doğru yarışmak, sonra da yolcu boyunca uçmak için sabırsızlanıyorum. Ama önce bu uçaktan inmem gerekiyor. Pleistosen dönemi kadar uzun sürüyor ama sonunda jet yoluna varıyorum ve sonra... koşuyorum.

Kapıyı geçti, koridordan geçti, güvenliğe doğru ilerledi, kapılardan geçti ve diğer tarafta Wes'in kollarına .

Beni bir koala gibi k. "!"

"Hayır, sen yaptın." Onu tekrar tekrar öptüm. "Sen yaptın." "Hayır." Sonra omuz silkiyor ve gülümsüyor.

"Tamam, biz yaptık."

Fon, Thalia'nın eski işimi düzenli bir iş haline getirmesini mümkün kıldı, böylece daha önce yaptığım gibi *Your Next Five Reads*'i ve kütüphanenin dijital çalışmalarını yönetebileceğim. Vakfı yüzüstü bırakmak istemedim ama buna gerek de yoktu -Penelope bana Boston'da önerdikleri kalıcı işi kabul etti.

Her Şey geride kalmıŐken ve gelecek önümüzdeyken, Wes beni güldüğüm, ağladığım ve sevdiğim büyüleyici Şehir evine götürüyor. Garaĵa girdiği anda, sanki o evmiŐ gibi hissediyorum. Merdivenlerden koşarak çıkıp onunla yeniden bağ kurmaya hazırım ama fuayeye geldiğimizde, "Sana verdiğim sözü hatırlıyor musun?" diyor.

"?"

Elime uzandı. "Sana göstereceğim."

Beni merdivenlerin altındaki eski odama götürüyor ve kapıyı açıyor. Nefesim kesildi. Orayı bir kütüphaneye çevirmiş. Pırıl pırıl beyaz duvarlar raflar ve kitaplarla dolu, pencere yeni yastıklar dizilmiş ve en güzeli de raflara yaslanmış bir merdiven var.

kendime, merdivene doğru çekiyorum ve nefesini kesecek kadar öpüyorum.

O her zaman tanıdığım en cömert insandı, ama geçen hafta yaptığı gibi kendini ortaya atması? O sadece benim erkek arkadaşım değil. Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adam.

Ama her Şey sırayla. "Beni bu merdivenin üzerinde becerir misin? Bunun listede bir yere ait olduğunu hissediyorum."

"Yeni listemiz," diyor ve ardından yepyeni bir fanteziyi gerçekleştiriyor.

SONSÖZ: ON NUMARA

Josie

Yukarı Haight'taki itfaiye istasyonunun yanındaki küçük kütüphanedeki yeni işime yerleşirken, kendimi hem San Francisco'da bir kaşif hem de bir müdavim gibi hissediyorum.

Sonbaharda buraya ilk geldiğimde şehirle anında bağ kurdum. San Francisco kültürlerin ve deneyimlerin canlı bir dokusu. Biraz yeni bir kitap gibi. Açıyorsunuz ve her sayfasında bir hikaye keşfediyorsunuz.

Programlarımız uyduğunda, Wes ve ben Çin Mahallesi'nin kartpostal cazibesinden Mission Bölgesi'nin daha keskin havasına kadar şehrin mahallelerini keşfediyoruz. Kitapçılara gidiyor, gece pazarlarına göz atıyor ve evimizi süslemek için Maeve'in lambalarından alıyoruz.

Artık tam olarak siyah ve krom değil. Biraz daha renkli.

Bu gece, nihayet kokteyl karıştırma dersinin zamanı geldi. Arkadaşlarımızla birlikte alıyoruz. Sticks and Stones'a gidiyoruz, takımdakilerin sevdiği bir bar.

Max ve Asher'a şık gümüş tezgâhta katılıyoruz. Miles da burada. Takımda bir pivot ve son zamanlarda çocuklarla takılmaya başladı. Hem iğneleyici hem de düşünceli ve bu kombinasyon çocukları diken üstünde tutuyor gibi görünüyor.

Everly ve Maeve de burada, Fable da öyle. Sahibi -Gage adında dost canlısı bir adam- eski moda bir içkinin nasıl karıştırılacağı konusunda bize rehberlik ederken, Everly Max'in burbon karıştırma çabalarıyla alay ediyor. Karıştırırken eğleniyor gibi görünüyor, ama sonra ünlü huysuz kaleci sert bir bakışla ona . "Ne oldu, günüşiğim? *Kokteylim* için bir ipucun var mı?"

Gün ışığı mı? Wes'e bakıp fısıldıyorum, "Ona günüşiği mı diyor?"

Wes omuz silkti. "Belli ki."

"Hiç de değil," diyor Everly parlak bir gülümsemeyle Max'e. "Sadece yeni becerilerini öğrenmekten keyif ."

"Bir içkiyi karıştırabilmem şaşırdın mı?"

Yüzünü işaret ediyor. "Kaşlarını çatmamana şaşırdım." Miles,

"Ben de şaşırmış sayılırım," diye ekliyor.

" de öyle," diye ekliyor Asher.

"Ben de aynı fikirdeyim," diye ekliyor Wes.

"göre oybirliği sağlanmış," diyor Everly.

Max , sanki suçüstü yakalanmış gibi. Karıştırmaya devam ediyor ve ben ikisinin arasında ne olduğunu merak edip duruyorum.

Ama başka zaman öğrenirim.

Şimdilik kokteyl bardağımlı sallıyorum, buzlar metale çarpıyor ve mutluyum, etrafımda ailem gibi hissettiğim arkadaşlarım ve yanımda erkeğim var.

* * *

Birkaç hafta sonra.

Manzara. Cidden, manzara. "Biraz sola belki" diyorum.

Wes çerçeveyi ayarlar ve duvarda hafifçe hareket ettirir, sonra çekici tekrar kaldırır ve arkasındaki çiviye vurur. "Sanırım el becerilerimi izlemekten hoşlanıyorsun," diye söylenir.

"*Belki*," diyorum. "Yani, oturduğum yerden kol pornosu iyi."

İkimizin de seçtiği sanat eserini asmayı bitiriyor ve "Bu iyi mi?" diye soruyor.

"Mükemmel," diyorum ve koltuk minderini oksuyorum. "Şimdi gel bize katıl."

Kanepeye doğru yürüdü ve benim ve yeni yanına uzandı. "Selam,

Pancake," diyor Wes ve Little Friends'ten sahiplendiğimiz Sığır Köpeği karışımı sevimli köpeği kucaklıyor. O, halen oluşturmakta olduğumuz yeni listemizin bir numaralı maddesi, ancak şu ana kadar iki maddemiz var.

Aşkınızla Yapmanız Gereken On Şey

1. *Bir köpek evlat edin.*
2. *Bir ev yap.*

Bir numarayı geçtik. İkincisi üzerinde çalışmakla meşgulüz ve duvarlardaki sanat eserleri de bunun bir parçası. Greta Teyze'den aldığımız orijinal listeyi, on numara hariç hepsinin üzerini çizerek çerçeveledik.

Şimdi bir kolunu bana doluyor ve birlikte yeni sanatımızın manzarasının tadını çıkarıyoruz.

On numara her zaman üzeri çizilmemesi gereken bir şey olmuştur.

Bu her gün yapmanız gereken bir şey.

Birbirimiz için yaptığımız bir şey.

10. Birini mutlu et.

SON

Bu sonbaharın başında Kindle Unlimited'ta size gelecek olan Max ve Everly'nin yasak, düşmandan sevgiliye hokey romantizmi [The Romance Line](#)'a bir göz atmak için sayfayı çevirin.

Ve aynı San Francisco hokey dünyasında geçen **My Hockey Romance** serisini, Kindle Unlimited'ta mevcut olan baharatlı, komik, oda arkadaşından sevgiliye Amazon Listelerinde En Çok Satan romantizm **Double Pucked** ile başlayarak tika basa okuduğunuzdan emin olun!

Daha fazla Josie ve Wes için, genişletilmiş epilog için [buraya tıklayın](#) veya QR kodunu tarayın!

Max'in romantizminin teaser'ı için sayfayı çevirin!

ALINTI - ROMANTİZM ÇIZGISI

Bölüm 1 Maksimum

Bakın, giyim konusunda hemen hemen her şeyin altından ama bu benim ilgi alanımın dışında *olabilir*. Özellikle de bel bandının her yerinde küçük çiçekler olan ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayacak kadar az malzemeli mor bir iç çamaşır almadığım için. Benimki bile, ki çok aktif bir çocuğum var.

Merakla, otel odamda mor kumaş parçasını önümde tutuyorum. Bu az ama öz iç çamaşırını incelerken merak ediyorum: Bu neredeyse tangayı kim giyiyor ve ayrıca acıtıyor mu?

Benim olmadığı belli olan ama aynı ona benzeyen bu çantayı karıştırmayı bıraksam iyi olacak. Lobide yanlışlıkla almış olmalıyım ve sanırım bu bavul da takım arkadaşlarımdan birine ait değil. Bunda yanlış bir şey olduğundan değil. Her koyun kendi bacağından asılır. Ama bu dantel ve saten kornu-kopya profesyonel bir hokey oyuncusuna uyacak gibi görünmüyor.

Seattle'a yapılan bu yolculukta takımla birlikte seyahat eden sadece bir avuç kadın var. Atletik antrenör, takım doktoru ve reklamcı.

Aklım bu son ihtimale takılıyor. Bu ona ait
olamaz.

Dürüst, kurallara uyan, pantolon takım giyen Everly Rosewood değil. O, tam yedi takım pamuklu sütyen ve külotu , aynı tonda, aynı tarzda, böylece sabahın köründe alıp gidebilen, bir yandan da basın talepleri ve tanıtım çekimi fikirleriyle bana işkence etmek için yeni yollar tasarlayan bir kadın.

Everly'nin lacivert, siyah ya da bej olmayan bir şeye sahip olmasının imkanı yok. En iyisi bu çantayı gerçek sahibine geri vereyim, içindekini hiç görmemiş gibi yapayım ve bir daha da aklıma getirmeyeyim. Bagaj etiketini ararken sapına iliştirilmiş bir tane buluyorum ve ters çeviriyorum.

Donuyorum. Sonra her yerim ısınıyor. Cehennem seviyesinden bahsediyoruz. Ne de bu güzel iç çamaşırları takımın reklamcısına ait. Benden nefret eden zeki, geveze kadın. Evet, iş günü başlamadan önce çoğu insanın bir yılda yaptığından daha fazlasını başaran biricik Everly Rosewood. Ama bu hesaplanamıyor - mor bir tanga giyerken o öğretmen edasıyla tanıtım görevlerinin bir listesini vermesi mümkün değil.

Bu bir test. Bu açıkça bir çeşit test. Hayır, bu düpedüz ahlaki bir ikilem. Kapıyı kapatsam mı yoksa eşyalarını biraz daha karıştırırsam mı?

Günaha karşı biraz mesafeye ihtiyacım var. Arkamı dönerek, yağmurlu yağmurlu olan Seattle şehrine ve yarın erken saatlerde ligin en zorlu takımlarından birine karşı kaleyi savunacağım arenaya bakan pencereye doğru ilerliyorum. "Tek yapman gereken o fermuarını çekip geri vermek ve siktir olup uyumak," diyorum.

Mırıldan.

Harika. Sadece harika. Şimdi kendi kendime konuşuyorum. Kalecilerin biraz olduğunu söylerler ama bu benim için bile bir üst seviye. Pencere pervazına tutunuyorum, gece gökyüzüne karşı aydınlatılmış Space Needle'a bakıyorum, sonra kendimi , yatağa geri dönüyorum, hazırım

-Yemin ederim o bavulun fermuarını sonuna kadar çekip ona veda etmeye hazırım.

Ya da gerçekten, neredeyse hazırım.

Bir elimi sakalımda gezdiriyorum ve beni en kışkırtıcı sesiyle çağıran bir siren gibi dantel ve saten hazinesine biraz daha bakıyorum.

Sizce her seferinde dünyayı bir medya mensubuyla katleden kraliçe

Mor dantelli mi? Ya da yumuşak mavi satenle?

Bu gece bir randevusu var mı? Çenem titriyor. Yarın yağmurlu şehirde gizli bir erkek arkadaşıyla mı buluşacak? Daha çok tik tak ediyor. Her gün işe giderken seni deli eden o pantolonların altına bunları mı giyiyor?

Ve en zoru da bu.

Ahlaki pusulamı bulmaya çalışarak nefes alıyorum. Ama şu anda bulmak zor. Moral verici bir konuşmayla tekrar deniyorum. "Tek yapman gereken fermuara uzanmak. Dişleri önce bir tarafa, sonra diğer tarafa doğru çek. Tamamdır."

Ama hareket etmiyorum. Burada aptalca duruyorum çünkü tüm bu seksi şeyler beynimi karıştırıyor. Everly Rosewood'un kirli rüyalarımın rengi olan kırmızı dantel külot giydiğini bildiğim için kafamdaki tüm alanı kaplıyor.

"Fark etmez," diye mırıldandım. "Ne giydiği gerçekten önemli değil." Omuzlarımı dikleştirerek en çetin görevi yerine getirmeye hazırlanıyorum - fermuarı çekiyorum.

Çantaya uzanırken telefonum çaldı. Zil tarafından kurtarılmış. Arka cebimden Mach hızıyla çıkarıp alıyorum, eski bir masa oyunu olan Scruples'a layık bir ahlaki ikilemden uzaklaştığım için minnettarım.

Menajerim Garrett'tan bir mesaj. **Sponsorluğun hakkında Thrive ile konuşuyordum. Bazı şeyleri senden geçirmem gerekiyor. SF'ye döndüğünde konuşalım.**

Bu iyi bir şey olmalı. Yoksa neden gece geç saatte mesaj atsın ki? Sezona bir haftadan az bir süre kala son sponsorunu da kaybettiğini söylemek gibi kötü bir haberle mesaj atmaz.

Belli ki bu iyiye işaret. Bir cevap yazdırıyorum. **Bana uyar. Belki beni Polk Caddesi'ndeki yeni kebabçıya götürmene ve iyi haberleri vermene bile izin veririm.**

Baloncuklar bir dakika boyunca dans ediyor. Beni serinletecek uzun bir dakika, böylece bu çantayı takıntı haline getirmekten vazgeçeceğim. Sonunda Garrett'ın cevabı : **Bedava yemek ayarladığını fark etmediğimi sanma. Ve tabii ki. Kebab da . Sadece şunu bil, bunun gerçekleşmesi için çok çalışıyorum. Planların olduğunu biliyorum.**

Kaşlarımı çatıyorum. canım. Bu onun işi. Her zaman çok çalışır. Bunu bana iki kez söylemesine gerek yok. Ama son zamanlarda en kolay müşterisi ben değilim, o yüzden belki de bu, önüne attığım tüm kırık tabaklarla hokkabazlık yaptığımı bana hatırlatmak için kullandığı iyi adam yöntemidir.

Yani bu takası bir kazanç olarak kabul etmeli, çantayı iade etmeli ve kaza yapmalıyım.

Çantasının ortasındaki özenle katlanmış bluz yığınının tepesinden benimle alay eden o günahkâr kırmızı dantel parçası da neyin nesi? Telefonu cebime geri sokuyorum ve meraklı parmaklarımın akli başına geliyor. Bir bakıştan zarar gelmez. Peki, bir dokunuş. Bluzların arasından çıkan yumuşak askıyı kapıp çıkarıyorum, bu da ne? Demi büstiyer mi? Yarım sütyen mi?

Daha iyi için kaldırıyorum. Sırf kırmızı dantel, kiraz renginde, üst kısmında incecik bir fırır var. Belki de bir çeşit sütyendir. Onu bile bilmiyorum. Sonra, yeni bir umursamazlıkla, bir sonraki şeye uzanıyorum, bir sonrakine ve bir sonrakine.

Ta ki... Ben ne yaptım? Çantasını yağmaladım. Evet, ben bir iç çamaşırı korsanıyım. Bu çok kötü, dostum.

Ama bu aynı zamanda bir fırsat. Her ipekli parçayı özenle katlarken sırtıyorum.

Ona cehennemi yaşatmak için bir fırsat.

Bu küçük kırmızı şey hariç hepsini geri topladım ve iyi bir çocuk gibi kapiya yöneldim.

Pek sayılmaz. Çünkü bu gece biraz kötüydüm.

Ön sipariş verin: [The Romance Line!](#)

NOT! Fable ve Wilder'ın bu sonbaharda Kindle Unlimited'a gelecek tatil romantizmi [My Favorite Holidate](#) için bizi izlemeye devam edin!

SEVGİLİ OKUR

Sevgili okuyucu,

Wesley'in disleksi deneyimi ve kendisini öncelikle "disleksili bir kişi" ve sonunda "disleksik" olarak tanımlama şekli, disleksi ile ilgili kapsamlı araştırmaların yanı sıra disleksi ile en iyi hayatlarını yaşayan insanlardan gelen içgörü ve röportajlara dayanmaktadır. Nihayetinde, herkesin disleksi deneyimi ve bu konuda nasıl konuştuğu, tıpkı bu konuda kullanabilecekleri araç ve teknoloji seçimleri gibi, kişiye özgüdür. Wesley'in okuma ve okumak için kullandığı araçlarla ilgili stratejileri ve duyguları, disleksi ile benimle paylaştıkları . Buna ek olarak, Wesley'nin kendisini genellikle "disleksim var" demek gibi "kişinin ilk dili" ile tanımlama , hem ilgili araştırmalardan beslendi yaşayan insanlarla yaptığım konuşmalar ve onların hikayeler tarafından şekillendirilmiştir tercih edilen dille hem de onun için yarattığım arka plan hikayesinden ve bugün bir sporcu olarak sahip olacağı medya eğitiminden . Ancak, filmin sonunda basınla konuşurken özellikle "disleksim var" diyor. Bu bilinçli bir seçimdi çünkü o andaki amacı kendisinin bu yönü hakkında yoğun bir şekilde kişisel olmaktı ve paylaştığı bilgileri ifade etmesinin en kişisel ve samimi yolu bu gibi geldi. Bu seçim aynı zamanda disleksisi olan kişilerle yaptığım konuşmalardan ve bu kişilerin kendilerinden bahsederken sıklıkla "Ben disleksiyim" demelerinden de etkilenmiştir. Ancak Josie disleksisi hakkında konuşurken özellikle kişi öncelikli bir dil ("disleksik" yerine "disleksisi var") kullanıyor. Disleksisi olan insanlar genellikle kullanılan dil konusunda konuşmanın her iki tarafında da yer alırlar, bu nedenle sondaki karıştırma seçimim kasıtlıydı ve toplumdaki insanlarla yaptığım konuşmalara dayanıyordu.

Duyarlı okuyucularıma bu taslağı gözden geçirdikleri ve karakterinin bu yönünü gerçekçi bir şekilde sunmama yardımcı oldukları için minnettarım. Jacqueline ve Bree'nin yanı sıra Kate ve Grace'e de çok teşekkür ederim. Tüm hatalar tamamen bana aittir. Amacım disleksiyle yaşamayı ya da ona sevmeyi öğrenen biri hakkında bir hikaye yazmak *değildi*. Amacım olumlu bir temsil sergilemek ve içinde disleksili bir kahraman olan bir aşk hikayesi yazmaktır. Umarım başarmışımdır ve bu hikayeyi okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim!

En iyi

dileklerle,

Lauren

Duyarlı okuyucularımdan biri olan Jacqueline'den bunun için bir kaynak listesi hazırlamasını istedim

başlığını taşıyor ve bunu burada sizlerle paylaşmaktan memnuniyet duyuyorum.

Jacqueline'den... Peki,

disleksi nedir?

Yale Disleksi Merkezi'ne göre, disleksili bireyler akıcı okuma, heceleme ve ikinci bir dil öğrenme konusunda zorluk çekerler. Ancak bu zorluklar genel zekâlarıyla ilgili değildir. Aslında, disleksi olan kişiler genellikle güçlü muhakeme yeteneklerine sahip hızlı ve yaratıcı düşünürlerdir.

Yaygınlık: Yale Disleksi Merkezi'ne göre disleksi çok yaygındır, nüfusun yüzde 20'sini etkiler ve öğrenme güçlüğü çeken bireylerin yüzde 80-90'ını temsil eder.

Aşağıdaki kaynaklar disleksisi olan veya disleksiye daha iyi anlamak isteyen kişiler için yararlı olabilir.

1. **Eyalet AT Kaynak Merkezleri:** Her eyalet, Columbia Bölgesi ve her ABD bölgesi, AT tanıtımları ve kredileri sağlayan devlet hibesi ile finanse edilen yardımcı teknoloji (AT) programlarına sahiptir. Eyalet programınız ve disleksili bireyleri destekleyebilecek kaynakları hakkında daha fazla bilgi edinmek için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

<https://www.at3center.net/state-at-programs>

2. **Bookshare:** Bookshare, ders kitapları ve popüler ve beğenilen başlıklar da dahil olmak üzere büyük bir sesli kitap ve e-kitap koleksiyonuna sahip bir e-kitap kütüphanesidir. Kütüphane, basılı metinleri işlemekte veya anlamakta, kitaplardaki veya ekrandaki metinleri görmekte zorluk çeken veya kitapları veya okuma cihazlarını fiziksel olarak yönetmekte zorluk çeken kişiler içindir. Bireyler, öğretmen, kütüphaneci, yardımcı teknoloji uzmanı, okuma uzmanı veya mesleki terapist gibi özel uzmanlığa sahip bir profesyonelin, bireyin disleksi gibi bir öğrenme veya okuma engeli gibi nitelikli bir durumu olduğunu onaylamasından sonra Bookshare'e erişebilirler.

<https://www.bookshare.org/>

3. **Don Johnston** Don Johnston, farklı öğrenme stilleri ve yetenekleri olan bireyleri destekleyen öğrenme araçlarının yaratıcısıdır. Disleksi ve fayda sağlayabilecek AT çözümleri gibi konularda ücretsiz web seminerleri düzenlemektedir. Ürünleri arasında metni yüksek sesle okuyan, metni basitleştiren, 100'den fazla dile çeviren ve vurgulama ve not alma destekleri sağlayan bir okuma destek aracı olan Snap & Read bulunmaktadır. Ayrıca bir kelime tahmin aracı olan Co- Writer'ı da yaratırlar. <https://learningtools.donjohnston.com/>

4. **Metin Yardımı:** Text Help, kapsayıcı öğrenciler ve çalışanlar için dijital araçlar yaratır. Ürünleri arasında, metni yüksek sesle okuyarak ve konuşma girdisi ve kelime tahmini sağlayarak disleksi olan kişileri destekleyebilen bir okuyazarlık aracı olan Read & Write bulunmaktadır. Ayrıca matematik ve fen bilimleri için matematik problemlerinin yüksek sesle okunmasını sağlayan bir öğrenme çözümü olan Equatio'nun da yaratıcılarıdır.

<https://www.texthelp.com/solutions/people-with-dyslexia/>

5. **Anlaşıldı:** Understood, öğrenme ve düşünme farklılıkları olan insanlar için bir merkez olan kar amacı gütmeyen bir kuruluştur. Disleksi kaynakları arasında çeşitli yaşlarda disleksi belirtileri, disleksi hakkındaki yaygın efsaneler, sınıf içi düzenlemeler ve işyeri destekleri ve disleksili bir çalışanın hayatından bir gün hakkında bilgiler yer almaktadır.

<https://www.understood.org/en/dyslexia>

6. **Made by Dyslexia:** Made by Dyslexia, disleksili bireyler tarafından yönetilen küresel bir disleksi yardım kuruluşudur. Amaçları, disleksili kişileri güçlendirmek için dünya çapında okulları ve iş yerlerini eğitmektir. Ayrıca disleksik düşüncenin gücünü vurgulayan kaynaklar da sağlamaktadırlar.

<https://www.madebydyslexia.org/>

7. **C-Pen:** C-Pen, basılı metni tarayan ve işleyen, okuduğunu anlamayı geliştirmeye yardımcı olan bir AT cihazıdır.

<https://cpen.com/>

8. **Grammarly:** Grammarly, yazım, dilbilgisi, noktalama ve anlaşılabilirlik konularında yardım sağlayan bir AT çözümüdür. Yazılı metnin nasıl geliştirileceğine dair öneriler sunar. Grammarly ücretsiz ve ücretli abonelik sunmaktadır.

<https://www.grammarly.com/>

9. **Ginger:** Ginger, dilbilgisi denetleyicisi, cümle yeniden ifade edici, yazım denetleyicisi ve çevrimiçi düzeltici olarak hizmet veren başka bir AT çözümüdür. Ücretsiz ve ücretli bir sürüm sunuyorlar.

<https://www.gingersoftware.com/accessibility>

10. **Google Sesli Yazma:** Google Sesli Yazma, kullanıcıların Google Dokümanlar'ı kullanırken sesleriyle yazmalarını ve düzenlemelerini sağlar. Bu özellik disleksili bireyler için harikadır, çünkü yazım ve dilbilgisi ile boğulmadan içeriğe odaklanmalarını sağlar.

SEVİMLİ

İndirimlerden, yeni çıkan kitaplardan, özel fırsatlardan ve ilk siz haberdar olmak ister misiniz? [Bültenime](#) bugün kaydolun!

Kitaplar ve romantizm hakkında konuşmak, kitaplarımın kapaklarına ve ön kopyalarına göz atmak için eğlenceli, iyi hissettiren bir yerin parçası olmak ister misiniz? [Bir Lovely olun!](#)

TEŞEKKÜRLER

Maureen Herman'a, kütüphane ile ilgili detaylar dahil olmak üzere tüm taslağı gözden geçirdiği ve Josie'nin kariyer yolunun yanı sıra dijital arşivci olmaya odaklanmasının yanı sıra günlük olarak bir kütüphanede çalışmanın tüm ayrıntılarını ayarlamama yardımcı olduğu için teşekkür ederim. Onun kartal gözleri ve bilgi dolu zihni için minnettarım!

Bree, Grace, Jacqueline ve Kate'e anlayışları için minnettarım. Tüm hokeyleri kontrol ettiği ve sporda bana rehberlik ettiği için Sharon'a minnettarım. Lo ve Rae'ye, Kim ve Jill'e ve KP'ye teşekkür ederim.

Corinne, Laura, AL, Natasha, Lili, Laurelin, CD, K ve Nadia gibi her gün güvendiğim yazar arkadaşlarıma şükranlarımla.

Hepsinden önemlisi, bu kitabı için size - okuyuculara - inanılmaz derecede minnettarım! Umarım siz de Wes ve Josie'yi benim sevdiğim gibi seversiniz!

LAUREN'DEN DAHA FAZLA KİTAP

100'den fazla kitap yazdım! **Aşağıdaki tüm bu başlıklar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ!**

[Double Pucked](#)

Seksi, çirkin bir MFM hokey romantik komedisi!

[Puck Evet](#)

Sahte bir evlilik, baharatlı MFM hokey romantik komedisi!

[İyice Pucked!](#)

Bir kardeşin en iyi arkadaşları + kaçak gelin, baharatlı MFM hokey rom com!

[İyi ve Gerçekten Pucked](#)

Arkadaştan sevgiliye zoraki bir yakınlık neden hokey seçmeli romantik komedi!

Bakireler Topluluğu Serisi

Bakireler Topluluğu ile tanışın - birbirleri için her şeyi yapabilecek harika arkadaşlar. Bu yasak, duygu yüklü ve çılgınca seksi yaş farkı aşklarının tadını çıkarın!

[RSVP](#)

[Deneme](#)

[Baştan](#)

[Çıkarma](#)

Flört Oyunları Serisi

Şehirdeki arkadaşlar ve onların flört aksilikleri hakkında eğlenceli, seksi bir romantik komedi dizisi!

[Komsu Bakire İki Günde](#)

[Bir](#)

[İyi Adam Mücadelesi](#)

Nasıl Çıkılır Serisi (Yeni ve devam eden)

Aile gibi olan arkadaşlar. Yeniden biriyle çıkmayı öğrenme şansı. Aşk, seks ve tanışma saçmalıklarıyla dolu bağımsız romantik komediler.

[Sözde Aşk Hayatım](#)

[Başkalarıyla İyi](#)

[Neredeyse Romantik](#)

[Kazara Flört Deneyi En Sevdiğim Tatil](#)

Bağımsız bir romantik komedi macerası

[Gerçek Bir İyi Kötü Şey](#)

Erkek Arkadaş Malzemesi

Dört muhteşem kahraman. Dört çirkin evlenme teklifi. Bu seksi romantik komedi serisinde aşk için dört şans!

[Arkadaş İsteme Seks ve](#)

[Diğer Parlak Nesneler](#)

[Bir Gece Beklemeli Hizmeti](#)

Büyük Kaya Serisi

New York Times Çok Satanlar listesinde 1 numarada yer alan günah kadar seksi, saygısız, erkek bakış açılı romantik komedim!

[Big Rock](#)

[Mister O İyi](#)

[Asılmış Tam](#)

[Paket Joy](#)

[Ride Sert](#)

[Ahşap](#)

Mutlu Sonlar Serisi

Aşkı arayan ve aşktan kaçınan bir grup arkadaşı takip eden bu tek kişilik seride romantizm büyük bir patlamayla başlıyor!

[Come Again Shut](#)

[Up and Kiss Me](#)

[Kismet](#)

[Bekarlık Yıldönümüm](#)

Ballers ve Babes

Seksi spor romantizmi sizi ateşlendirmeyi garanti ediyor!

[Wild Card Öpücüğü](#)

[Alması En Değerli](#)

[PlayboyMuhtemel En](#)

Aşkın Kuralları Serisi

Atletler, bakireler ve düğünler!

[Virgin Kural Kitabı](#)

[Virgin Oyun Planı](#)

[Virgin Virgin Puan](#)

[Kartı](#)

Savurgan Serisi

Korumalar, milyarderler ve otelciler bu seksi, yüksek riskli tek kişilik seride!

[Sadece Bir Gece](#)

[Enfes Bir Dokunuş](#)

[Bir Haftalık Kocam](#)

Kaçan Adamlar Serisi

New York ve Kaliforniya'daki arkadaşlar bu eğlenceli ve ateşli romantik komedi dizisinde birbirlerine aşık oluyor!

[Doğum Günü](#)

[Kıyafeti Sevgili Seksi](#)

[Eski Erkek Arkadaşım](#)

[Ya Olursa Adamı](#)

[Dün için teşekkürlerGeceki](#)

[Komsu Rüya Adam](#)

Always Satisfied Serisi

New York'ta yaşayan bir grup arkadaş, bu seksi kişilik seride aşkı ve kahkahayı buluyor!

[Memnuniyet Garantili](#)

[Asla Yapmadım PS Her](#)

[Zaman Sen VardınAnında](#)

[Tatmin](#)

Hediye Serisi

Karanlıktan sonra tek kişilik bir seri! Fantezilerinizi keşfedin!

[Nişan Hediyesi](#)

[HediyesiBakire](#)

[Çökmekte Olan Hediye](#)

Kalp Kırımlar Serisi

Üç kardeş. Üç rockçı. Üç bağımsız seksi romantik komedi.

[Bir Varmış Bir Bir Bir Bir Bir](#)

[YokmuşYokmuş Varmış](#)

[Yokmuş Varmış](#)

Günahkar Erkekler

Yüksek riskli, yüksek oktanlı, günah kadar seksi bir romantik gerilim serisi!

[Günahkâr Gecelerim](#)

[Günahkâr Günahkâr](#)

[Özlemlerim](#)

[Günahkâr Arzularım](#)

[Aşkım](#)

[Benim Günahkâr Ayartmam](#)

Paris'ten Sevgilerle

Paris'te geçen sürükleyici aşk romanları!

[Wanderlust Yarı](#)

[Zamanlı Aşık](#)

Tek Aşk Serisi

New York'ta bir grup arkadaş bu seksi romantik komedi dizisinde teker teker aşık oluyor!

[Seksi Olan Ateşli](#)

[Olan](#)

[Knocked Up Planı](#)

[Olduğun Gibi Gel](#)

Lucky In Love Serisi

Sıcak, mavi yakalı kahramanlar ve seksi kadın kahramanlarla dolu küçük bir kasaba romantizmi!

[En İyi Planlar İyi](#)

[Hissetme Faktörü Bunu](#)

[Kimse Daha İyi](#)

[Yapamaz](#)

[Fermuarsız](#)

Pişmanlık Yok

Geçmişlerinden kurtulmak için savaşıyan genç bir çift hakkında öfkeli, seksi, duygusal, yeni yetişkin bir üçleme!

[Başlangıcımız](#)

[Thrill of It](#)

[Seninle Her Saniye](#)

Aşka Yakalanmışlar Serisi

Bir grup arkadaş aşkı buluyor!

[Rol Planı İkinci Şans Planı](#)

[Buluşma Teklifi Özel](#)

[Prova](#)

Baştan Çıkarıcı Geceler Serisi

Tehlike ve baharat dolu yüksek ateşli bir seri!

[Gecedен Sonra Gece](#)

[Bu Gecedен Bir](#)

[Gece Daha](#)

[Çılgınca Baştan Çıkarıcı Bir Gece](#)

Joy Delivered Düet

Çarşaflarınızı ateşe verecek, yüksek ateşli, hınzırca seksi bir tek kişilik seri!

[Onunla Geceler Yasak](#)

[Geceler](#)

Kalbimi Kırma

Bağımsız bir ikinci şans romantizminin duygusal inişli çıkışlı treni

İlham Perisi

Paris'te geçen büyülü bir gerçekçilik romanı

Lili Valente ile birlikte yazdıkları seksi romantik komedi serisi Good Love!

Ayrıca L. Blakely adı altında MM romantizm yazıyorum!

Umutsuzca Bromantik Düet (MM)

Oda arkadaşlığından sevgiliğe, düşmanlıktan sahte erkek
arkadaşlığa [Umutsuzca Bromantik](#)

[İşte Adamım Geliyor](#)

Yaz Erkekleri Serisi (MM)

Aynı takımdaki iki beyzbol oyuncusu, beş destansı yıla yayılan yasak bir aşkla birbirlerine aşık olurlar [Scoring](#)

[With Him](#)

[Onunla Kazanmak](#)

[Hepsi Onunla](#)

MM [Tek Tek](#)

[SeferlikBaşınaBromance](#)

[Zone](#) Romanlar [Barıma](#)

[Bir Adam Girdi](#)

[The Best Men](#) (Sarina Bowen ile birlikte yazılmıştır)

Kazanan Her Şeyi Alır Serisi (MM)

Duygu yüklü ve karşı konulmaz derecede seksi bağımsız MM spor romanları serisi!

[Erkek Arkadaşın Geri](#)

[Dönüşü Beni Açtı](#)

[Çok Kirli Bir Oyun Sınırlı](#)

[Sayıda Koca Elinden Alındı](#)

Kişiselleştirilmiş bir öneri istiyorsanız, bana laurenblakelybooks@gmail.com !adresinden e-posta gönderin

İLETİŞİM

Okurlardan haber almayı seviyorum! Beni TikTok'[LaurenBlakelyBooksta](#) , Instagram'da [LaurenBlakelyBooksLaurenBlakelyBooks](#) [LaurenBlakely.com](#) adresinde , Facebook'ta veya çevrimiçi olarak bulabilirsiniz. Ayrıca bana şu adresten e-posta gönderebilirsiniz laurenblakelybooks@gmail.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.